

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

สารบัญ

1. ชวนมีแต่หัว	นิทาน	ฟิลิปปินส์	1
2. ตีกลองร้องฎีกา	"	พม่า	5
3. หนูน้อยลูกผัก	"	ฟิลิปปินส์	9
4. สุลต่านผู้โปรดเงิน	"	อาฟริกา	13
5. สุลต่านผู้โปรดเงิน (ต่อ)	"	อาฟริกา	16
6. เมียใคร	"	พม่า	20
7. เพ้าเจ้าเล่ห์	"	ฟิลิปปินส์	25
8. ใครเป็นเมีย	"	พม่า	29
9. สามเกลอ	"	ญี่ปุ่น	34
10. เต้าเจ้าอุบาย	"	ฟิลิปปินส์	38
11. ใครปราบใคร	"	จีน	43
12. ของแปลกในพาราณสี	"	อินเดีย	48
13. ปูยะตริง	"	ญวน	53
14. แมวคำ	"	ฟิลิปปินส์	57
15. เลือดสามหยด	"	ญวน	60
16. งูทางทอง	"	อินเดีย	64
17. กวายเกเร	"	ญวน	67
18. ลากศัณ्डู	"	อาหรับ	71
19. นกกระจอกทองคำ	"	ญวน	75
20. แก้วสารพัดนึก	"	ญวน	79
21. พักวิเศษ	"	ญี่ปุ่น	83
22. จมูกเขียวจมูกแดง	"	ญี่ปุ่น	86
23. ผาแฝดตันกับกลาง	"	ญวน	89
24. อสะกumar	"	จากตำนานมอญ	93
25. เจ้ายี่กวายคำ	"	จากตำนานไทยใหญ่	97
26. เจ้ายี่กวายคำ (ต่อ)	"	จากตำนานไทยใหญ่	100

27.	สินสอดเกลือ	นิทาน	อินเดีย	102
28.	คนบินได้	"	จีน	107
29.	คนบินได้ (ตอนจบ)	"	จีน	111
30.	ตามนก	"	ฟิลิปปินส์	115
31.	ตามนก (ตอนจบ)	"	ฟิลิปปินส์	119
32.	คนอกตัญญู	"	จีน	124
33.	คนอกตัญญู (ตอนจบ)	"	จีน	129
34.	กระเช้าเงิน	"	อินเดีย	135
35.	เคราะห์ดีเคราะห์ร้าย	"	จีน	140
36.	ดวงซาตา	"	อินเดีย	144
37.	หลอกลิง	"	ฟิลิปปินส์	148
38.	พิธีสงกรานต์	"	จีน	152
39.	แก้บน	"	อินเดีย	155
40.	เมียนายพราน	"	ฟิลิปปินส์	160
41.	นาคกุมาร	"	อินเดีย	165
42.	นาคกุมาร (ตอนจบ)	"	อินเดีย	169
43.	เมืองในหีบ	"	จีน	173
44.	เมืองในหีบ (ต่อ)	"	จีน	177
45.	จอมเจ้าเล่ห์	"	อาฟริกา(อุกันดา)	181
46.	กาบิศัทกับโคยาเป	"	ฟิลิปปินส์	186
47.	เลือกใคร	"	พม่า	190
48.	ตำนานกริช	"	อินโดนีเซีย	194
49.	ใครเก่ง	"	อินเดีย	199
50.	รักเหมือนเกลือ	"	อินเดีย	203

โน้ต ฟลิปปีนส์

บรรณ พงษ์เลิศ

ฮวนมีแต่หัว

เคยเล่าไว้นานมาแล้วเรื่องพ่อหัวไม่มีตัว เป็นนิทานพม่า บัดนี้ได้มาพบนิทานฟลิปปีนส์ ปรากฏว่ามีเรื่องราวของคนมีแต่หัวทำนองเดียวกันซึ่งแมกซิโม ราโมสเล่าไว้ในนิยายเมื่อก่อนของฟลิปปีนส์ จึงจะนำมาเล่าเทียบเคียงกันดังนี้

เมื่อก่อนนานมาแล้ว ยังมีคนชราสองผัวเมีย เป็นคนมั่งคั่ง มีทุ่งข้าวใหญ่ที่สุดในเมืองนั้น ทั้งยังข้าวยังมีข้าวเต็มอยู่เสมออีกด้วย แต่คนทั้งสองหาความสุขไม่ เพราะที่บ้านเงียบเหงา ไม่มีเสียงร้องเสียงหัวเราะของเด็กเลย เหตุผลก็คือคนทั้งสองไม่มีลูก

วันหนึ่งแม่เฒ่าได้คุกเข่าอธิษฐานพระผู้เป็นเจ้าว่า "เจ้าประคูน ขอลูกให้ข้าสักคนหนึ่งเถอะ มีแต่หัวก็ไม่ว่า"

หลังจากนั้นแม่เฒ่าก็สืมว่าตนได้เคยอธิษฐานอะไรไว้บ้าง และไม่ช้าแม่เฒ่าก็ได้ลูกมาจริงๆ เป็นลูกชายซึ่งนับว่าเป็นเด็กประหลาดมีหัวใหญ่เบือร่อส่วนเนื้อตัวแขนขาผอมบางนิดเดียว จนดูเหมือนว่าเด็กน้อยนี้มีแต่หัว รูปร่างผิดประหลาดอย่างนั้นแล้วยังไม่พอ เด็กน้อยมีแต่หัวนี้ยังร้องเสียงดังอีกด้วย ร้องดังเสียงจนใครๆ หูตกกันว่าไม่เคยเห็นเด็กอะไรส่งเสียงร้องได้ดังเท่านี้เลย

ถึงลูกน้อยจะมีลักษณะผิดมนุษย์ธรรมดาสามัญอย่างไรก็ตาม พ่อเฒ่าแม่เฒ่าผู้เป็นพ่อเป็นแม่ก็ยังอด

เป็นสุขไม่ได้เมื่อคิดว่า "เออ ในที่สุด เราก็ได้มีลูกของเราเอง"

คนทั้งสองตั้งชื่อลูกว่า ฮวน แต่คนแถบนั้นที่รำคาญเสียงร้องของฮวนมักจะให้ฉายากันว่า ฮวนมีแต่หัว เวลาผ่านไป ตัวของฮวนไม่ได้เจริญเติบโตไปกว่าเมื่อแรกเกิดเลย แต่ส่วนหัวนั้นกลับโตขึ้น ๆ อย่างรวดเร็ว ชั่วเวลาเพียงเดือนเดียว ทั้งพ่อและแม่ก็รู้สึก ว่าหัวนั้นหนักจนอุ้มเดินไปได้ไม่ทั่วบ้าน เมื่อฮวนมีแต่หัวเช่นนั้น ถึงจะเจริญวัยขึ้นสักเพียงไร ก็เป็นอันไม่มีประโยชน์แก่บ้านเลย มีอยู่อย่างเดียวคือเสียงที่ดังลั่นผิดเด็กอื่นๆ ช่วยตะเพิดนกให้ตกใจบินหนีไปได้หมด แต่แม้กระนั้นพ่อกับแม่ก็รักฮวนสุดหัวใจ

ขณะที่หัวของฮวนโตขึ้น ฮวนก็กินเก่งขึ้น อาหารที่ฮวนกินหาใช้น้อย่างเด็กทารกกินไม่ แต่ต้องเป็นอาหารอย่างที่พวกคนโตๆ เขากินกัน และต้องเป็นอาหารจำนวนมากๆ ด้วย เพราะฮวนกินจุอย่างผิดมนุษย์อีกนั่นแหละ เพราะฉะนั้นเมื่อฮวนอายุได้เพียง ๒ เดือน ฮวนก็กินข้าวได้วันละกระจาด กินควายได้

วันละครั้งตัวทุกวันไป

ยิ่งกว่านั้นเมื่อชวนเป็นนัก
ส่งเสียงได้ดังยิ่งกว่าเด็กไหน ๆ ยิ่ง
โตขึ้นเสียงร้องของชวนก็แผดได้ดัง
หนักขึ้น เห็นจะเป็นเพราะชวน
ได้ฝึกร้องให้แผดเสียงดัง ๆ มาก
เสียงจึงได้ดังจนกระทั่งพวกบ้านใกล้เคียง
ต้องเอาผ้ามาอุดหู
เพราะเหลือจะทนฟังไหว และไม่
แต่จะร้องเสียงดัง แต่ชวนยังร้อง
เสียร่ำไปอีกด้วย มันนอนหลับก็ฝัน
ว่านอนร้องให้ กินข้าวก็ร้องให้
ทั้งที่ข้าวเต็มปากอยู่อย่างนั้น

กิตติศัพท์การส่งเสียงร้องของ
ชวนระบือไปจนถึงพระกระรณ
พระราช พระราชาไม่โปรดเสียง
ร้องของชวนเช่นกัน จึงสั่งให้คนไป
จัดการทำให้ชวนตายเสียให้รู้แล้ว
รู้อวด แต่ต้องฝังไว้ในที่ที่ไกลจาก
เมืองพอ มิฉะนั้นแล้วพระราช
เกรงว่าถ้าจะตายแล้วชวนก็ยังอาจ
จะส่งเสียงร้องให้หนวกหูชาวบ้าน
ชาวเมืองได้

พ่อแม่ของชวนเศร้าโศกเสียใจ
เป็นที่สุดเมื่อได้ยินว่าพระราชาทรง
สั่งมาเช่นนั้น แต่ว่าคำสั่งต้องเป็น
คำสั่ง ฉะนั้นถึงคนทั้งสองจะร้อง
(อ่านต่อหน้า 147)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจข้อข้อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๒๙
บรรจบ พันธเมธา คอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึง
สำนักวรรณกรรม (วันที่ ๓๐ ต.ค. - ๔ พ.ย. ๑๔) ส่วน
คำตอบเกี่ยวกับข้อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“หอมหวล” ต้องการอักษร ก. เป็นชื่อพยางค์เดียว ชื่อ กฤษ
ใช้ได้หรือไม่สำหรับคนเกิดวันจันทร์

ใช้ได้

“กุสุมา” ต้องการความหมายที่เป็นสิริมงคล มีโชค อำนาจ
วาสนา (เป็นบุตรคนแรก)

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (หญิง)

กุลธรา - ผู้ชำนาญศึกสงคราม
กลางคนา - หญิงที่ทรงคุณธรรมหรือหญิงที่น่านับถือ
กุลภา - แสงสว่างแห่งสกุล

“จวน” ต้องการอักษร จ.ย.ว.ม. มีความหมายว่าสุภาพ แสงสว่าง
ปัญญา ที่รักหวงแหน เกิดวันพฤหัสบดีกลางคืน เวลา ๒.๕๑ น. ถือ
เป็นวันศุกร์หรือไม่

ถือเป็นวันพฤหัสบดี

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

จรรยพร - (ออกเสียงจันยะพอน) เลิศในทางความประพุด
จรรยวิมล - บริสุทธิ์ทางความประพุด
ปรียชาติ - เกิดมาเป็นที่รักที่ปรารถนา (ต่อหน้า 147)

ข้อดี รวมเล่มลำดับที่ ๔ มีจำหน่ายแล้ว ที่สำนักงานหนังสือพิมพ์สตรีสาร
ท่านจะสั่งซื้อได้ ราคาพร้อมค่าส่งเล่มละ ๔ บาท

ข้อดี - ต่อจากหน้า ๑๘

“สรีพร” ชื่อสรีพรกับศิริพร คำไหนถูกคำไหนผิด

ก. ใช้ไม่ได้

ความหมายต่างกันอย่างไร ควรใช้คำไหนดีกว่า

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (หญิง)

สรี ตรงตามรูปศัพท์บาลี แต่เรื่องของชื่อไม่ใช่ เรื่องของอักษรวิธี ถ้าเจ้าของชื่อยากจะให้ชื่อของตน เด่นเป็นที่น่าสังเกตจะเขียนให้แปลกพิสดารไปอย่างไร จะมีความหมายหรือไม่อย่างไร ก็ไม่เป็นที่เสียหาย แก่ใคร

ขวัญฐา - รวดเร็วที่สุด

ชลิศวรา - (ออกเสียงชะลิศวะรา) มหาสมุทร

ขวัญรา - (ออกเสียงขัตตะรา) มั่นคง แข็งแรง

“ผ่องพรรณ” ต้องการอักษร ท. มีความหมายเป็น สิริมงคล หรือมีโชคกลาง

“วันเพ็ญ” ต้องการอักษร ร.น.ว.พ. มีความหมาย ดีๆ ใฝ่มีเดช มีศรี คล้องกับชื่อพี่สาวว่าวันสนี่

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (ชาย)

ธนัญญันท์ - (ออกเสียงทะนิตตะนัน หรือทะนิต สะนันถ้าเขียน ธนัญญันท์) ยินดี ที่มีมาก

ทักษิณตัว - ความซื่อตรง

ทักษิธ - สามารถ ชำนาญงาน

ทีปติกร - ที่ฉายแสงเรืองรอง

ธฤต - กล้าหาญ เริ่มแรง

ธัชชะ - ฉลาด

“วรพรรณ” ต้องการอักษร จ.ฐ.ก.ภ. มีความหมาย ว่า สติปัญญา อำนาจ เส้นนี้

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (หญิง)

จิตฐิ - ตั้งอยู่ในความคิดเข้าใจ

จิตรชญา - ชำนาญในการแต่งโคลงกลอน

“ชลธิชา” ต้องการอักษร ก.ช. นำหน้า ความหมาย ไม่จำกัด ขอให้เป็นไปในทางที่ดี รว ๒-๓ พยางค์

จรรวรา - เลิศในความงาม ความน่ารัก □

ชวนมีแต่หัว - ต่อจากหน้า ๑๘

ขอสักเพียงไร พระราชาให้ทรงค้นคว้าได้ไหม แม่ ของชวนจำต้องเอาผ้าห่อชวนผู้นาเวทนาใส่ลงไปในโลง แล้วให้พ่อของชวนแบกโลง เดินไปยังที่ที่กำหนดว่าจะฝังลูกชาย

พ่อของชวนจึงเล่าให้ฟังโดยตลอด ชายนั่นก็ว่า ตนก็พลอยเสียใจด้วย ทันใดนั้นชายแปลกหน้าก็เอามือล้วงไปในกระเป๋าเสื้อ หยิบเม็ดพืชขึ้นมาเม็ดหนึ่ง ยื่นส่งให้พ่อของชวนแล้วพูดว่า

มาตามทางพ่อของชวนได้พบชายแปลกหน้าคนหนึ่ง ชายคนนั้นหน้าตาใจดีมีเมตตา ได้ถามพ่อของชวนขึ้นว่า

“เอ้า เอาเม็ดพืชนี้ฝังลงในหลุมฝังศพลูกชายของท่าน แล้วพอตอนกลับบ้านละก็อย่าหันหลังกลับมาดูอะไรเลยจนกระทั่งถึงบ้าน เมื่อถึงบ้านเหลียวดูรอบๆ ท่านจะได้เห็นมีสิ่งซึ่งจะทำให้ท่านระลึกรู้ถึง”

“จะเดินไปไหนนะ”

ลูกชายนำแหวนของท่านได้ตลอดไป”

พ่อของสวนชอบผู้ชายแปลกหน้านั้นแล้วก็เดินต่อไปจนถึงที่หมาย เมื่อชุดหลุมฝังลูกชายลงไปแล้ว ก็ได้ฝังเมล็ดพืชนั้นลงในหลุมตามที่ชายแปลกหน้าบอก เสร็จเรียบร้อยแล้วก็เดินกลับบ้านโดยไม่ได้หันกลับมาดูอีกเลย

ครั้นมาถึงหน้าประตูบ้าน พ่อของสวนเหลียวมองไปรอบๆ ซึ่งก็ทำให้พ่อของสวนอดแปลกใจไม่ได้ เมื่อแลเห็นมีเถาไม้เลื้อยต้นหนึ่งเลื้อยตามต้นเรื้อยมาตั้งแต่หลุมฝังศพลูกชาย ยิ่งเพ่งพินิจดู เถาไม้นั้นก็ยิ่งเติบโตงอกงามขึ้น ได้เลื้อยขึ้นไปบนรั้วแล้วข้ามสนามโตขึ้นไปบหลังคาบ้าน ถึงตรงนั้นเถาไม้เลื้อยนั้นก็หยุดงอกแต่ได้ออกดอก ไม่ช้าดอกก็กลายเป็นผล ผลนั้นมีขนาดใหญ่มาก รูปร่างไม่ผิดกับหัวของสวนเลย แม้ว่าจะโตไม่เท่าหัวของสวนก็ตาม ผลนั้นกินได้เสียด้วย ซึ่งคนทั้งหลายมารู้อยากหลังว่าเป็นผักทองนั่นเอง ต้นกำเนิดของผักทองตามที่ชาวฟิลิปปินส์เชื่อกันจึงมีดังที่เล่ามาแล้วนั้น □

อัตราใหม่ค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

โดยที่กรมไปรษณีย์โทรเลข ได้ขึ้นค่าส่งไปรษณีย์ภัณฑ์ทุกชนิด ตั้งแต่เดือนสิงหาคม ๒๕๑๔ เป็นต้นมา ดังนั้นเริ่มแต่ปีใหม่ ฉบับที่ ๓๔ ปีที่ ๒๔ เป็นต้นไป สำนักงานจำเป็นต้องขอกำหนดอัตราค่าบอกรับใหม่ดังนี้

	มารับที่สำนักงาน	ส่งทางไปรษณีย์
๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๔๕.๐๐ บาท	๕๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๘๕.๐๐ บาท	๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๕๕.๐๐ บาท	๑๙๐.๐๐ บาท

(สมาชิกทางไปรษณีย์ที่รับอยู่เดิม คงคิดตามอัตราเก่า จนครบระยะเวลาที่บอกรับครั้งหลังสุด)

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกโปรดบอกรับมายังสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารศิริราช ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๑๔๑๖๖

สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์ค่าอีกเล่มละ ๓.๕๐ บาท หนึ่งเดือนหรือครึ่งไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

สิริวรรณ เทียนทอง

หุ่น เกษจำรัส ถ่ายภาพ

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สีห์ เสือแสงศรี เรือจีน ศรีอาภรณ์

นิคยา วงศ์เที่ยงธรรม

โกศล กระจำรังค์

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปรีดา หนูหนักดี สมบูรณ์ สรรพอุดม

ประทุม พัวชะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาตะนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสภ โรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรพวรรณ คุณวิศาล

ยุบล กรุรงกล อ.บ.

สมศรี สุกุมลนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง วังสิกุล ร.บ.

โชนะ พงษ์

๒๕๕๒ พันธุกรรม

ติ๊กต๊อกของร้องไห้

เรื่องนี้เป็นนิทานธรรมศาสตร์ของพม่า เรื่องหนึ่ง ซึ่งหม่องคินอ่องรวบรวมไว้ เรื่องราวตอนต้นคล้ายกับนิทานของชาวไทใหญ่ เรื่องเจ้าชายสองพี่น้อง ที่เคยเล่าไว้แล้ว แต่ตอนท้ายนิทานไทใหญ่เล่าขยายออกไป เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีพระราชอาคันตุกะหนึ่งทรงปกครองบ้านเมืองด้วยความยุติธรรมอย่างยิ่ง บารมีแผ่ปกไม่แต่จำเพาะไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินที่เป็นคนเท่านั้น แม้สัตว์ทั้งหลายที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินของพระองค์ก็ได้รับความคุ้มครองด้วยความยุติธรรมไปด้วย ที่หน้าประตูวังมีกลองใบใหญ่ ให้ผู้ที่เดือดเนื้อร้อนใจได้ไปตีกลองร้องฎีกา และก็จะได้รับการพิจารณาพิพากษาอย่างเที่ยงธรรมทุกรายไป จนกระทั่งบ้านเมืองของพระราชอาคันตุกะเป็นสุขและสงบ นาน ๆ จึงจะมีเรื่องวิวาทขัดแย้งกันสักครั้งหนึ่ง

เช้าวันหนึ่ง ขณะที่พระราชากำลังประทับอยู่ใน
ท้องพระโรง นางกำนัลก็ได้เข้ามากราบทูลว่า พระ
ราชินีตำหนักด้านใต้ประสูติโอรส พระราชาทรงยินดี
เป็นอย่างยิ่ง ถึงกับตรัสออกมาว่า

“ลูกเรานั้นแหละที่จะได้เสวยราชสมบัติแทน
เรา”

ต่อมาอีกไม่กี่นาที นางกำนัลอีกคนหนึ่งเข้ามา
ทูลว่า พระราชินีตำหนักด้านเหนือประสูติโอรสเช่น
เดียวกัน พระราชายังทรงปัตติยังขึ้น ตรัสว่า

“ลูกคนนี้จะได้เป็นรัชทายาทสืบต่อจากพี่ชาย”

ต่อจากนั้น เจ้าชายทั้งสองก็ทรงได้รับการประคบประหงมด้วยกันมาเป็นอย่างดีในหอคำ นับแต่ยังเยาว์ จนกระทั่งเจริญวัยเป็นชายหนุ่ม เมื่อถึงเวลาที่จะต้องศึกษาเล่าเรียน พระราชกัโปรดให้อาจารย์หลายต่อหลายคนมาสอนศิลปศาสตร์ต่างๆจนเจ้าชายทั้งหลายผู้จะได้ครองราชย์เป็นพระราชา จำเป็นจะต้องศึกษาและฝึกฝนจนสามารถเชี่ยวชาญ

พระราชาทรงประกาศว่า ถ้าเจ้าชายทั้งสองมี
พระชนม์ย่างเข้าสิบแปดพรรษาเมื่อใด พระองค์จะ
เสด็จออกผนวชเมื่อนั้น และจะทรงมอบราชสมบัติให้
โอรสองค์ใหญ่ได้ครอบครองต่อไป ส่วนโอรสองค์เล็ก
จะโปรดให้เป็นรัชทายาท และจะกระทำพิธีร่วมกัน
ครั้งพระชนมายุเจ้าชายทั้งสอง ย่างเข้าสิบแปดพรรษา
พระราชาก็โปรดให้ทำพิธีราชาภิเษก

เช้าวันที่จะทำพิธีนั้นเอง ขณะที่เจ้าชายทั้งสอง
องค์ทรงรถไปตามถนนเพื่อมุ่งไปยังพระราชวัง พระ
อาทิตย์ก็ออกจะเปล่งแสงแรงกล้า เจ้าชายองค์พี่จึง
ฉวยรถเลี้ยวไปยังพระอาทิตย์ แล้วตรัสออกมาว่า

“นี่พระอาทิตย์จะมีอำนาจมากกว่าพ่อของข้าอีกหรือ ถึงได้เปล่งแสงแรงกล้าเหนือหัวเราอย่างนั้น ..”

มหาดเล็กคนหนึ่งรีบห้ามไว้ ทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ ขอได้โปรดยับยั้งเถระพะยะค่ะ พระอาทิตย์นี้เป็นบรรพบุรุษของพระองค์ โปรดคุกเข่าคารวะเสียเถระพะยะค่ะ”

เจ้าชายองค์พี่พอพระทัยที่มหาดเล็กทูลเช่นนั้น จึงทรงคุกเข่าลงคารวะแต่โดยดี แต่อีกสักครู่หนึ่งต่อมา เกิดมีนกกระเรียนตัวหนึ่งบินมาเหนือเศียรเจ้าชายทั้งสอง เจ้าชายองค์น้องพิโรธมาก ตรัสว่า “หนอยแน่ เจ้านกกระเรียนมาบินอยู่บนหัวข้า อย่ามีชีวิตอยู่ต่อไปอีกเลย” ตรัสแล้ว ก็เหินยวสายธนูยิงไปที่นกกระเรียน นกตัวนั้นก็ตกลงมาตาย

นางนกกระเรียนเห็นนกกระเรียนตัวผู้ตกลงมาตายค่อน้ำต่อตาเช่นนั้น ก็เศร้าโศกยิ่งนัก หงุดแค้นเคืองเจ้าชายผู้พิฆาตนั้นไม่ได้ จึงตรงไปหาตระลาการขอให้ช่วยตัดสินลงโทษเจ้าชายให้ แต่ตระลาการเหล่านั้นพากันปฏิเสธ กล่าวกันว่า (อ่านต่อหน้า 147)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจข้อดี โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๒๙ บรรจบ พันธเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึงสำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๔ พ.ย. - ๑๒ พ.ย. ๑๔) ส่วนคำตอบเกี่ยวกับข้อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“อดีตักดิ์” ต้องการอักษร อ.บ.ท. มีความหมายดี ๆ

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (ชาย)

อติวัน - (ออกเสียงอติระวัน) ชื่อพระศิวะ

อรรชิต - ได้รับแล้ว

อัครदनัย - (ออกเสียงอัครตะไน) ลูกผู้เด่นเป็นเยี่ยม

“ชูจิตร” ต้องการชื่อที่คล้องกับประเทศ ชื่อปรัชญาใช้ได้หรือไม่ สำหรับคนเกิดวันศุกร์

ร. ใช้ไม่ได้

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (ชาย)

ปัญจิน - ประกอบด้วยองค์ห้า

ปัญชีษฐ์ - สะสมไว้แล้ว

ปฤญช์ - อาหาร เครื่องบำรุงเลี้ยง

“สระแก้ว” ต้องการอักษร ส.ก.อ.น. ให้มีความหมายว่า มีอำนาจและฉลาด (เป็นบุตรคนแรก)

น. ใช้ไม่ได้

(อ่านต่อหน้า 145)

ข้อดี รวมเล่มลำดับที่ ๔ มีจำหน่ายแล้ว ที่สำนักงานหนังสือพิมพ์สตรีสาร ท่านจะสั่งซื้อได้ ราคาพร้อมค่าส่งเล่มละ ๕ บาท

ใช้ได้ ลิมา ไม่มีคำแปล ถ้าชอบใจชื่อนี้จะถือว่า
ว่าเป็นชื่อไม่ต้องแปล ก็คงได้

“ศิริวรรณ” ต้องการอักษร ศ.ว.ล. ให้มีความหมาย
เป็นศรีเป็นเดช เป็นชื่อเก๋ อ่านง่าย

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (ชาย)

สวัก - ไปโดยรวดเร็ว วัง
สรวัย - มีค่าควรแก่การสรรเสริญ
สวยศ - (ออกเสียงสระยะด) อำนาจ ความ
เข้มแข็ง □

ดึกดองร้องฎีกา - ต่อจากหน้า ๑๙

“จะไปทำได้อย่างไร นี่เจ้ามันแค้นกกระเรียน
นั่นเป็นถึงเจ้าชายราชโอรส และก็จะได้เป็นองค์
รัชทายาทอยู่ประเดี๋ยวนี้แล้ว”

เมื่อนางนกกกระเรียนเห็นไม่มีตระลาการคนใด
ตัดสินใจให้ นักชดใจขึ้นมา จึงไปเอาปากดึกดองร้อง
ทุกข์ พระราชาก็ได้โปรดให้มีการสอบสวน มีพยาน
รู้เห็นการกระทำของเจ้าชายผู้ยิงนกกกระเรียนตัวผู้ยืนยัน
ถ้อยความ พระราชาจึงตรัสถามนางนกกกระเรียนว่า

“เอละ เป็นอันว่าลูกเรายังฆ่าเจ้าตายจริง แล้ว
เจ้าจะต้องการให้เราทำอย่างไรต่อไป”

“คนที่ฆ่าจะต้องนอนกลิ้ง มีเลือดเต็มไปทั้งตัว
เหมือนอย่างพ่อนกเป็นเช่นนั้นแหละ”

พระราชาพระทัยหายวาบ เมื่อได้ยินแม่คนพูด
เช่นนั้น แต่เพื่อความเที่ยงธรรม ถึงจะเป็นโอรสและ
กำลังจะได้เป็นรัชทายาทก็เว้นให้ไม่ได้ พระราชาจึง
ตรัสสั่งลงโทษประหารชีวิตเจ้าชายผู้น้องในวันนั้น
ทีเดียว

ฝ่ายเจ้าชายองค์พี่ทรงเห็นน้องชายได้รับโทษเช่น
นั้น ก็ทูลขึ้นว่า

“ถ้าหากจะทรงลงโทษน้องเพราะมีความผิด ก็
ต้องลงโทษลูกด้วย เพราะลูกก็มีผิดเหมือนกันที่ไม่ทำ
ตัวอย่างไม่ดีให้น้องเห็นก่อน คือ ลูกเล็งธนูไปยังพระ
อาทิตย์”

“ถึงอย่างไร พ่อก็ยกโทษให้น้องเจ้าไม่ได้หรอก
ลูกรัก” พระราชาตรัส

“ถ้าอย่างนั้นก็ประหารลูกให้ตายไปพร้อมกับน้อง
ก็แล้วกันพะย่ะค่ะ” เจ้าชายองค์พี่ตรัส “เพราะลูกก็
ได้สารภาพแล้วว่า ลูกเป็นตัวช่วยให้น้องทำความผิด”

พระราชาไม่มีทางใดเลี่ยงได้ จึงต้องยอมสั่ง
ประหารโอรสทั้งสององค์ และตอนพระอาทิตย์กำลัง
จะตกดินตอนเย็นวันนั้น ทางนอกประตูเมืองด้านทิศ
ตะวันตก บรรดาเพชฌฆาตต่างก็ถือดาบเตรียมพร้อม
รอเวลาที่จะประหารเจ้าชาย ที่แหบเห่าเพชฌฆาต
เหล่านั้น พระราชินีทั้งสององค์ต่างรำให้เป็นที่น่า
เวทนา แม้พระราชินีทั้งสองจะประทานเครื่องประดับ
เพชรพลอยล้ำค่าสักเท่าใด เพื่อให้คนเหล่านั้นปล่อย
เจ้าชายทั้งสองให้หลบหนีไป เพชฌฆาตก็ไม่ยอมรับ
เพราะเกรงอาญาพระราชา

ขณะนั้นพระอาทิตย์ลับขอบฟ้าไปแล้ว และ
เพชฌฆาตก็เฝ้าดาบจะฟัน บรรดาผู้คนนับพันที่พากัน
มาดูการประหารทนอยู่ต่อไปไม่ได้ จึงพากันเข้าไปยื้อ
ยุตเพชฌฆาตไว้ พร้อมทั้งแย่งดาบมาได้ เพชฌฆาต
ก็ร้องลั่นว่า

“โอ้ ประเดี๋ยวพระราชาก็ได้ประหารพวกเรา
เสียเท่านั้นเอง เพราะถ้าเห็นเราไม่ประหารเจ้าชาย
นางนกกกระเรียนต้องไปดึกดองร้องฎีกาอีกแน่ๆเลย”

แต่ก่อนเหล่านั้นหาฟังไม่ กลับพากันชกต่อย คราวหนึ่งเพชรฆาต
คนหนึ่งถูกต่อยโดนจมูก ดังกับเลือดพุ่งออกมา เลือดไหลลงไปที่เอนร่าง
เจ้าชายทั้งสอง ทันใดนั้นเพชรฆาตคนหนึ่งก็กระโห่นมาได้ จึงขอให้
ผู้คนที่เห็นนั้นถอยออกไป ให้พวกเขาได้อยู่ตามลำพังกับเจ้าชายเท่านั้น
รับสั่งว่าจะไม่ทำอันตรายใดๆ แก่เจ้าชายเลย คนทั้งหมดพร้อมทั้ง
พระเจ้านั่งจึงยอมถอยออกไป

ไม่ว่านางนกจะเรียนกับินมา พอมาถึงตรงที่ประหารก็บิน
ร่นไกลอยู่บนหัวเพชรฆาต เมื่อเห็นเจ้าชายนอนกลิ้งอยู่บนดิน มีเลือด
เต็มไปทั่วตัวตามที่เพชรฆาตจัดการเอาเลือดทาตัวเจ้าชายให้ นางนก
เห็นเช่นนั้นก็พอใจแล้ว ที่ได้แก้แค้นแทนพ่อจนได้สมใจ จึงบินจาก
ที่นั่นไปและไม่กลับมาอีกเลย การตัดสินใจของพระราชผู้เที่ยงธรรมก็
เป็นไปอย่างเที่ยงธรรมอยู่ เพราะถึงอย่างไรก็เป็นสิ่งที่พอใจแก่ฝ่าย
เสียอยู่แล้ว □

อัตราใหม่ค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

โดยที่กรมไปรษณีย์โทรเลข ได้ขึ้นค่าส่งไปรษณีย์ภัณฑ์
ทุกชนิด ตั้งแต่เดือนสิงหาคม ๒๕๑๔ เป็นต้นมา ดังนั้นเริ่มแต่
ปีใหม่ ฉบับที่ ๓๔ ปีที่ ๒๔ เป็นต้นไป สำนักงานจำเป็นต้อง
ขณกำหนดอัตราค่าบอกรับใหม่ดังนี้

	มารับที่สำนักงาน	ส่งทางไปรษณีย์
๑ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๔๕.๐๐ บาท	๕๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๔๕.๐๐ บาท	๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๕๕.๐๐ บาท	๑๕๐.๐๐ บาท

ส่งทางไปรษณีย์ที่รับอยู่เดิม คงคิดตามอัตราเก่า จนครบระยะเวลาที่
บอกรับครั้งหลังสุด)

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกไปรษณีย์ควรรับมายังสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘
อาคารครุฑเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๑๕๑๑๖
สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๓.๕๐ บาท
รวมค่านี้อีกหรือเรียกไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชการ
ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

เลขา รักษาพลเดช

อนันต์ โธธประเสริฐ ดำเนินภาพ

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สีห์ เสือแสงศรี เขียนขึ้น ศรียาภย์

นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม

โกสม กระจำรัตน์

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริศา หนูหนักดี สมบูรณ์ สรรพอุดม

ประทุม พัวตะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาชนะนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สว่างศรีโสภณ ไร่นะบุรานนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรณพ คุณวิศาล

ยุบล คุรุสมงคล อ.บ.

สมศรี สุขุมลนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสถียร เม้าทองสุข

จำนง วังสิกุล ร.บ.

ไอทอน ฟิลิปปีนส์

บรรณ พันธุ์เมธา

หนูน้อยลูกผัก

เรื่องนี้เป็นเรื่องของผักทอง คล้ายกับเรื่องฮวนมีแต่หัวครั้งที่แล้ว เรื่องนั้นคนตายกลายเป็นผักทอง แต่เรื่องนี้ต่างออกไปกลายเป็นเรื่องโลกมาลาภหาย ดังที่แมกซิโม ราโมสเล่าไว้ดังนี้

ครั้งหนึ่งในหมู่บ้านแห่งหนึ่งมีคนสองคนผิวเมียวอยู่ด้วยกันมาช้านานแต่ไม่มีลูกแต่สักคนไม่ คนทั้งสองปลูกผักทองไว้ต้นหนึ่งซึ่งมีลูกตก ออกลูกให้กินได้ทุกวัน สองผิวเมียวก็อดใจ ถึงจะไม่มีลูกไว้เชยชม ได้มีผักทองไว้กินก็ยังดี เพราะคนทั้งสองนี้ไม่ชอบกินอะไรเท่ากินผักทองต้มเลย

แต่เช้าวันหนึ่ง ปรากฏว่าผักทองหมดต้นเสียแล้ว ลูกที่ผิวเมียวต้มกินเมื่อเย็นวานนี้นับเป็นลูกสุดท้าย ต้องคอยไปอีก กว่าผักทองจะออกลูกมาใหม่ แต่คอยๆอยู่ตั้งนาน ผักทองก็ไม่ยอมออกลูก คนทั้งสองจึงอธิษฐานขึ้นว่า

“เจ้าพระคุณ ถ้าพระไม่โปรดให้ลูกแก่เราทั้งสอง ให้ผักทองของเราออกลูกมามากๆก็จงดี”

ต่อจากนั้นไม่ช้า ผักทองต้นนั้นก็ออกลูก แต่คราวนี้ไม่ได้ออกเป็นสีเหลืองอย่างผักทองลูกก่อนๆ กลับมีสีขาวอย่างแปลกประหลาด สองผิวเมียวเห็นแล้วถึงกับงงัน เพราะไม่เคยเห็นผักทองเนื้อขาวอย่างนี้

มาก่อน เพิ่งจะเห็นครั้งนั้นแหละเป็นครั้งแรก เห็นแล้วก็อยากชิมไม่ได้ จะนึกว่าผักลูกนั้นจะโตและแก่จัดจนกินได้ คนทั้งสองก็อดใจรอแทบไม่ไหว ในที่สุดเมื่อเห็นผักทองลูกนั้นใหญ่มากแล้ว ผิวเมียวก็บอกเมียว่า

“เก็บได้แล้วละยาย อย่าไปรอจนแก่จัดเลย ข้าไม่ได้กินผักทองมาตั้งนานแล้ว”

เมื่อกัดผักทองขาวลูกนั้นมา จะเอาไปผ่าที่ในครัว แต่พอจมีดจะผ่าผักทองขาว ก็ต้องสะดุ้งตะลึงงัน เมื่อได้ยินเสียงพูดดังออกมาจากผักทองลูกนั้นว่า

“อย่าให้มีดโดนฉันนะ”

พอได้ยินเช่นนั้น หญิงนั้นก็ร้องเรียกผิวเมียวเสียงหลง

“ตา มานี้เร็ว ผักลูกนี้พูดได้”

“บ้าไปได้ ยาย” ชายนั้นดูเมีย “มีที่ไหนผักพูดได้ อายุจนปานนี้แล้ว ควรจะรู้ไว้บ้างว่า ไม่มีผักทองอะไรที่ไหนพูดได้”

ทันใดนั้นก็มียังเสียงดังมาจากผักทองนั้นอีกว่า

“ผ่าก็ผ่าเถอะ แต่อย่าให้มีดมาถูกตัวข้าก็แล้วกัน”

เสียงนั้นดังได้ยินชัดเจนด้วยกันทั้งสองคน ตาผิวจึงฉวยมีดมาจากเมีย ค่อยๆผ่าผักทองออก พอผักทองขาวแบะออกเป็นสองซีก ก็ปรากฏมีหนูน้อยหน้าตางดงาม ยืนยิ้มเผล่อยู่ หลางพูดว่า

“เป็นพระคุณเหลือเกินจะ ที่ช่วยให้ข้าออกมา

พันฟักทองนั้นได้

ครั้นคนทั้งสองค่อยได้สติ หาย
ตะลึงงแล้ว ยายเมี้ยนก็เอาคนโทไป
ตักน้ำจากบ่อมา แล้วก็ป้อนเสียเอา
หนูน้อยลูกฟักทองนั้นนอนลง เอา
น้ำขมิ้นต้มน้ำดื่ม หมายถึงชำระล้าง
ให้สะอาด แต่น้ำขมิ้นจืดจางที่
พอน้ำกระเซ็นไปถูกตัวเด็ก แล้ว
ไหลลงมาบนเสื้อ น้ำที่ไหลมานั้น
กลายเป็นทองคำส่องแสงแวววาว

หญิงนั้นจึงตั้งหน้าตั้งตาอาบ
น้ำเด็กนั้นจนกระทั่งน้ำที่อาบกลายเป็น
ทองคำไปหมด คนทั้งสองก็เลย
ตกใจจะสร้างบ้านสักหลังหนึ่ง
ให้ใหญ่เท่ากับวังทีเดียว คนทั้งสอง
ช่วยกันกะว่า วังนี้ควรจะมีสักกี่ห้อง
ควรมีคนใช้สักเท่าไรจึงจะพอ

แต่แล้วยายเมี้ยนขึ้นพูดว่า

“นี่นะ คา วังของเราจะมี
ประโยชน์อะไร ถ้าหากไม่มีผืน
แผ่นดินใหญ่ๆรอบๆวัง”

“ข้ากำลังคิดอยู่เถียว ยาย”
คาหัวตอบ “ถ้าอย่างนั้น เราต้อง
มีทองให้มากกว่านี้ซี ถึงจะซื้อที่ดิน
พอ”

พอคาหัวพูดเช่นนั้น ยายเมี้ยน
ก็จัดการจួយคนโทออกไปตักน้ำที่
(อ่านต่อหน้า 147)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจขอซื้อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๙๙
บรรจบ พันธุมธนา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอซื้อมาถึง
สำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๑๒ พ.ย. - ๑๓ พ.ย. ๑๔) ส่วน
คำตอบเกี่ยวกับข้อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“พัตน์” อักษรไม่จำกัด ขอให้เป็นผู้มีวิริยอุตสาหะ มีความเจริญ
รุ่งเรือง ไม่ลำบาก

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (ชาย)

เวธัส - กล้าหาญ ดี มีคุณธรรม
พิริย - ชื่อพระพรหม วิเศษ และศิระ
พญา - ที่มีอำนาจ ที่สามารถ

“พิไลวรรณ” ต้องการอักษร พ.จ. ให้มีความหมายว่างามพร้อม
เกียรติยศสูงส่ง

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (หญิง)

พรณจิต - สะสมไว้ซึ่งเกียรติ คำสรรเสริญ ความงาม
พิจิรชน - คล่องแคล่วยิ่ง
พิจารวิ - สวยงามอย่างยิ่ง

“อรกมล” ต้องการให้มีความหมายว่าเป็นคนสุดท้อง ชื่อก็
กับตามฟ้าได้หรือไม่ แปลว่าอะไร ขอชื่อใหม่ด้วย

ใช้ได้ ก็ม แปลว่า น่ารัก ตามที่แปลว่า ทองแดง

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

อรรช - เกิดที่หลัง
จรัม - สดสวย
จรมัย - เป็นคนสุดสวย (อ่านต่อหน้า 147)

ข้อดี - ต่อจากหน้า ๑๙

“ซูพร” ต้องการอักษรพ.ช. มีความหมายว่าเป็นที่
รัก มีอำนาจ มีทรัพย์และสติปัญญา คำพิชา แปลว่า
อะไร

อาจแปลได้อย่าง วิชา แปลว่าความรู้

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

พสุชา - เกิดแต่ทรัพย์
พสุศักดิ์ - อำนาจแห่งทรัพย์
พัชรวีร์ - วีรบุรุษผู้กล้าแข็ง

“วิสมัย” ต้องการอักษร ว.ช. มีความหมายว่า มี
อำนาจ เป็นที่รัก เจริญรุ่งเรือง มีอักษร ว นำหน้า ถ้า
ทำให้อยากให้มีคำว่า นิก อยู่ในชื่อด้วย เป็นชื่อไม่เกิน
๓ พยางค์

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (ชาย)

วณิกกร - กระทำการค้า
กณิกนันต์ - ละเอียดยิ่ง
เวลนิก - สายน้ำที่ไหลเรื่อย ไม่ขาดสาย

“กรทอง” ต้องการอักษร ช. ให้ช. นำหน้า มีความ
หมายเป็นศรี เป็นเดช มีอายุยืนและมีสิริมงคล

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)

ชลกร - ที่ให้น้ำ ทำให้เกิดฝน
ชศัสกร - ทำให้มีชื่อเสียง
ชวลันรัตน์ - รัตนะที่มีแสงแวววาว

“รัชนี้” ต้องการอักษร บ.ก.ภ.พ.ช.ม.ท.ด. มีความ
หมายว่าเป็นผู้ดำรงวงศ์ตระกูล เป็นเกียรติแก่ตระกูล
และเป็นคนดี (บิดาชื่อบุระ)

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (ชาย)

พงสักิตติ - เกียรติแก่วงศ์สกุล
ภฤติพงศ์ - คำจุน ดำรงวงศ์สกุล
ภูเทพ - เทพบนพื้นพิภพ

“บุษราคัม” ต้องการอักษร ก. พ. ศ. ให้ ก. ขึ้นต้น
เป็นหญิงที่อ่อนหวาน สวยสง่า ฉลาด มีอำนาจ มี
ความรุ่งโรจน์ หรือความเป็นสิริมงคล

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง)

โกมลลดา - หญิงแบบบางมีเสน่ห์ น่าพึงพอใจ
กุนตลา - เครื่องประดับผมอย่างหนึ่ง
กรนิภา - เหมือนแสงจันทร์ □

หนูน้อยลูกฟ้า - ต่อจากหน้า ๑๙

บ่อ ได้นำมาแล้วก็จัดแจงปูเสื่อ เอาเด็กน้อยนอนลง
แล้วก็เอาน้ำโลมตัวเด็กอย่างครั่งก่อน และน้ำที่ดู
ตัวเด็กก็กลายเป็นทองไปเช่นเคย

คราวนี้ทองจากน้ำอาบเด็กมีมากเกินไปพอที่จะซื้อ

ที่ดินในหมู่บ้านได้ทั้งหมดเสียอีก แต่อยู่มาไม่นาน ยาย
เมื่อก็ดูกับผัวว่า

“โอ ตา ข้าว่าวังที่เราจะสร้างนะ แห่งเดียวมัน

จะไม่พอนะข้าว่า ต้องสองถึงจะดี ต้องหาทองให้มาก

ชั้นอีก ให้พอสร้างได้สองแห่ง”

“ข้าก็คิดอย่างเดียวกับแกนั่นแหละ” ตามัวคล้อยตาม

เมื่อคิดตรงกันเช่นนั้นแล้ว ยายเมื่อก็กวญคนโทไปตักน้ำที่บ่ออีก พอเข้าบ้านก็เตรียมจะเอาเด็กน้อยลูกฟักนั้นมาอาบน้ำอีกเป็นหนที่สาม คราวนี้เด็กนั้นไม่ยอมนอน กลับลุกขึ้นยืน แล้วพูดว่า

“ข้าเสียใจจริงที่ตากับยายไม่รู้จักพอ ครึ่งแรกก็ได้ทองพอจะสร้าง วังใหญ่ได้แห่งหนึ่ง ก็ยังไม่พอใจ จะต้องหาให้มากขึ้นอีกจะได้พอซื้อ ที่ดิน ข้าก็ยอมให้เป็นหนที่สองแล้ว ก็ยังอยากจะได้ไปสร้างวังให้ได้อีก แห่งหนึ่ง นี่ถ้าข้าให้ทองจนเต็มห้อง ตากับยายก็คงขอให้มากขึ้นอีก โลกมากนัก อย่าให้เลยดีกว่า ข้าจะไปละ ทองข้าก็จะเอาไปด้วย”

พูดเช่นนั้นแล้ว เด็กน้อยจากลูกฟักทองก็อันตรธานหายไป ทองทั้งหมดก็หายไปด้วย คนทั้งสองจึงกลับยากจนอย่างเก่า ทั้งลูกก็ไม่มี อย่างเมื่อก่อนนี้อีกด้วย □

อัตราใหม่ค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

โดยที่กรมไปรษณีย์โทรเลข ได้ขึ้นค่าส่งไปรษณีย์ภาคพื้น ทุทชนิด ตั้งแต่เดือนสิงหาคม ๒๕๑๔ เป็นต้นมา ดังนั้นเริ่มแต่ ปีใหม่ ฉบับที่ ๓๔ ปีที่ ๒๔ เป็นต้นไป สำนักงานจำเป็นต้อง ขอกำหนดอัตราค่าบอกรับใหม่ดังนี้

	มารับที่สำนักงาน	ส่งทางไปรษณีย์
๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๔๕.๐๐ บาท	๕๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๘๕.๐๐ บาท	๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๕๕.๐๐ บาท	๑๙๐.๐๐ บาท

(สมาชิกทางไปรษณีย์ที่รับอยู่เดิม คงคิดตามอัตราเก่า จนครบระยะเวลาที่ บอกรับครั้งหลังสุด)

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกโปรดบอกรับมายังสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารศิริทศเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๐๔๑๑๖

สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๓.๕๐ บาท ธานีหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

ศิริพร วงศ์สวัสดิ์

อนันต์ โธธาประเสริฐ ดำเนินภาพ

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สีห์ เสือแสงศรี เชื้อชื่น ศรียาภัย

นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม

โกสม กระจำรังค์

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริดา หนูหนักกี สมบูรณ์ สรรพอุดม

ประทุม พัวกะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาชนะนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สว่างค์โสม โรจนะบรรณานท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรวรรณ คุณวิศาล

อุบล คุรุสมงคกุล อ.บ.

สมศรี สุกุมลนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสวียม เผ่าทองสุข

จำนง รังสิกุล ร.บ.

นิทาน จากแอฟริกา

บรรณ พันธ์เมธ

สุลด่านผู้โปรดเงิน

นิทานเรื่องนี้บอกเพียงว่าเป็นเรื่องจาก
แอฟริกา อาจไม่ใช่นิทานพื้นเมือง แต่เป็น
นิทานของชนชาติใดก็ได้ที่อาศัยอยู่ในดินแดน
แอฟริกา เพราะเรื่องราวก็คล้ายๆ กับนิทาน
อินเดีย เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีสุลด่านองค์หนึ่ง เป็นที่เลื่องลือกัน
พื้นเพว่าโปรดเงินยิ่งกว่าสิ่งใดในโลก เมื่อโปรดเงิน
เช่นนั้นก็ต้องทรงห่วงและห่วงแทนเป็นธรรมดา
จนกระทั่งบรรทมไม่ใคร่จะหลับ ด้วยกลัวว่าขโมยจะ
มาลักเอาเงินไป ในที่สุดต้องสร้างห้องเก็บเงินและ
ทรัพย์สินสมบัติขึ้นห้องหนึ่ง เป็นหอคอยอยู่บนหลังคา
คันทัน คางคางจะส่งพาทจะไม่มีผู้ใดขึ้นขึ้นไปได้
ส่วนคันทันนั้นสุลด่านโปรดให้ประทับอยู่ห้องถัดไป

ทุกปีเมื่อถึงเวลาที่ใครๆ เขาไปแสวงบุญกันยัง
เมืองเมกกะ สุลด่านก็ทรงปรารถนาจะไปบ้าง แต่เมื่อ
ครั้นนั้นพวกนักปราชญ์ราชบัณฑิตคิดแล้วว่า “ไป
เมกกะจะต้องเสียเงินสักเท่าไร” พวกคนเหล่านั้นทูลว่า
“จะเป็นเงิน....” สุลด่านก็ทรงอุทานออกมาว่า “โอ๊ะ
โอ๊ะ ไม่ให้รอก เสียเงินมากเกินไป แล้วก็ไกลมาก
ด้วย เราไปไม่ได้หรอก”

อยู่มาวันหนึ่ง เกิดมีขอทานคนหนึ่งมาขอทาน
ที่วังของสุลด่าน สุลด่านตรัสถามว่า “ขอเงินหรือ เจ้า
จะเอาเงินไปทำอะไร”

“ไปเมกกะพะยะค่ะ” ขอทานตอบ

“เจ้าจะไปเมกกะได้อย่างไร” สุลด่านตรัสถาม
“ก็มันต้องเสียเงินไม่ใช่หน่อยๆ เลยไม่ใช่หรือ”

“ไม่เสียอะไรรอกพะยะค่ะ” ขอทานทูล “ข้า
พระองค์มีถุงโรตนี้ไปถุงหนึ่ง มีลาไปตัวหนึ่ง ไปถึง
ไหนก็ไปขอทานเขาที่นั่น”

“แล้วเจ้าไม่กลัวขโมยหรือ” สุลด่านตรัสถาม

“โอ๊ะ ไม่กลัวรอกพะยะค่ะ” ขอทานผู้ชื่อ
อิบราฮิมทูลตอบ “ข้าพระองค์ไม่กลัวขโมยรอก
เพราะขโมยมันจะมาเอาอะไร ข้าพระองค์ไม่มีอะไร
เงินก็ไม่มีสักแดงเดียว”

“เออ ถ้าอย่างนั้นก็ดีนะ” สุลด่านตรัสอย่าง
พอพระทัย “เอาถุงโรตกับลาของเจ้ามาให้ข้า ข้าจะ
ไปเมกกะ เจ้าอยู่แทนข้าที่นั่นแหละ จนกว่าข้าจะกลับ
มา”

ฉะนั้นจึงเป็นอันว่า อิบราฮิมชายขอทานก็ได้
กลายเป็นขอทานผู้คอยยากยากจนต้องร่อนเร่เที่ยว
ขอทานเขากิน มาถึงสัปดาห์อย่างสุขสำราญในวังสุลด่าน
อิบราฮิมเคยได้ยินเรื่องเจ้าหญิงราชธิดา กับเครื่อง
เพชรทองที่สุลด่านเก็บไว้อย่างแน่นหนาในหอคอย
เหนือหลังคาคันทัน อิบราฮิมมาไตร่ตรองว่า “ถ้า
สุลด่านกลับมา เราก็คงต้องกลับไปเป็นขอทานอย่างเก่า
อย่างกระนั้นเลย เราพาเจ้าหญิงหนีไปอยู่เมืองอื่นดีกว่า

ทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของสุลต่าน
เราจะขนเอาไปด้วยทั้งหมด”

คิดเช่นนั้นแล้ว อิบราฮิมก็
ตรงไปเฝ้าเจ้าหญิง ทูลว่า

“อาจจะมีเหตุร้ายน่าสพึงกลัว
เกิดขึ้นได้ เพราะมีใครคนหนึ่ง
เขียนหนังสือไปถึงองค์สุลต่านผู้
กำลังเสด็จไปยังเมกกะ กล่าวโทษ
เจ้าหญิงต่าง ๆ นานา สุลต่านจึงสั่ง
ให้ทหารมาจับตัวพระองค์ไปฆ่าเสีย
ฉะนั้นทางที่ดีพระองค์ต้องเสด็จไป
กับข้าพระองค์ ไปแอบซ่อนตัวที่
ไหนเสียก่อน จนกว่าสุลต่านเสด็จ
กลับมา แล้วก็จะทรงทราบเองว่า
เรื่องเหล่านั้นล้วนเป็นเรื่องใส่ไคล้
พระองค์ทั้งสิ้น”

เจ้าหญิงไม่มีทางจะหลีกเลี่ยง
อย่างไรได้ จำต้องไปกับอิบราฮิม
อิบราฮิมเฝ้าดูเพชรนิลจินดา
บรรทุกหลังลา และตัวเองก็ขี่ลานั้น
ไป ส่วนเจ้าหญิงให้ประทับหลังม้า
เสด็จไป คนทั้งสองเดินทางไกล
ออกไปๆ จนกระทั่งออกไป
นอกเมืองพ้นบ้านผู้คน อิบราฮิมจึง
สั่งเจ้าหญิงว่า “ลงมาจากหลังม้า”
พอเจ้าหญิงเสด็จลงจากหลังม้าแล้ว
อิบราฮิมก็ฉวยดูเพชรนิลจินดา
บรรทุกหลังม้า พลาญพูดว่า
(อ่านต่อหน้า 148)

เนื้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจขอซื้อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๐๗
บรรจบ พันธุมเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอซื้อมาถึง
สำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๑๔ พ.ย. - ๓ ธ.ค. ๑๔) ส่วน
คำตอบเกี่ยวกับชื่อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“อร” อยากทราบว่ารัฐากับรัฐาแปลว่าอะไร ใช้ได้หรือไม่
สำหรับคนเกิดวันพฤหัสบดี

ใช้ได้ แต่ไม่ทราบว่าแปลว่าอะไร เพราะเขียนอย่างนี้
ไม่มีในภาษาบาลีสันสกฤต ฐ ใช้เป็นตัวสะกดไม่ได้ ถ้ามีฐ ตาม
หลัง ตัวหน้าต้องเป็น ฎ หรือ ฏ

“จรัญ” ต้องการอักษร ช.จ. มีความหมายเป็นเอกเป็นหนึ่ง
ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)

ชนจันทร์ - (ออกเสียงชนะจัน) ผู้เป็นเลิศ

ชนรรค์ - ยอดคน

ชนนัย - ผู้นำคน

“ลาวัญญ์” ต้องการอักษร ส.ล.ว.น. มีความหมายเป็นที่รักใคร่
ชื่นชมยินดี ความงดงาม ความรุ่งเรือง เป็นลูกสาวคนที่สอง
ส.ใช้ไม่ได้

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (หญิง)

วามิลา - น่ารัก น่ายินดี เป็นที่สปรารถนา

วิชัยดา - ความมีชัย

วิภาวิน - ทิพย์

(อ่านต่อหน้า 147)

สลดคนผู้โปรดเงิน - ต่อจากหน้า ๑๔

“ข้าจะไปละ จะเอามาซื้อไปด้วย แล้วก็ทั้งเจ้าหญิงไว้ที่นี้ ข้าจะไปต่างเมือง และคงจะตั้งตัวได้เพราะเพชรนิลจินดาเหล่านี้แหละ”

ทันใดนั้นเจ้าหญิงก็ตรัสขึ้นว่า “อ้าว เพชรเหล่านั้นเม็ดหนึ่งนั้นละดูซิ”

อับราฮัมก็ก้มลงดูตามคำเจ้าหญิง แล้วก็พูดว่า “ไม่เห็นที่ไหนเลย” เจ้าหญิงก็ตรัสว่า “ก้มดูใกล้ๆ หน่อย” อับราฮัมเลยคุกเข่าลงก้มหน้าไปจนเกือบติดดิน เจ้าหญิงได้โอกาสจึงฉวยก้อนหินที่ตกลงไปตรงหัวของอับราฮัม อับราฮัมก็สิ้นฤทธิ์อยู่ตรงนั้นเอง

ต่อจากนั้นเจ้าหญิงทรงเห็นว่าถ้าแต่งองค์เป็นหญิงอยู่เช่นนั้นเห็นจะไม่ปลอดภัยแน่ จึงจัดแจงถอดเสื้อผ้าออกจากตัวอับราฮัมเอามาสวมใส่ แต่งองค์เป็นชายขึ้นมาต่อไปจนกระทั่งมาถึงเมืองอีกเมืองหนึ่ง (ยังมี ต่อ)

อัตราใหม่ค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

โดยที่กรมไปรษณีย์โทรเลข ได้ขึ้นค่าส่งไปรษณีย์ภัณฑ์ทุกชนิด ตั้งแต่เดือนสิงหาคม ๒๕๑๔ เป็นต้นมา ดังนั้นเริ่มแต่ปีใหม่ ฉบับที่ ๓๔ ปีที่ ๒๔ เป็นต้นไป สำนักงานจำเป็นต้องขอกำหนดอัตราค่าบอกรับใหม่ดังนี้

	มารับที่สำนักงาน	ส่งทางไปรษณีย์
๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๔๕.๐๐ บาท	๕๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๘๕.๐๐ บาท	๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๕๕.๐๐ บาท	๑๙๐.๐๐ บาท

(สมาชิกทางไปรษณีย์ที่รับอยู่เดิม คงคิดค่าอัตรากำหนด จนครบระยะเวลาที่บอกรับครั้งหลังสุด)

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกโปรดบอกรับมายังสำนักงาน ๘๓/๓๖-๓๘ อาคารศรีทศเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๑๕๑๖

สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๓.๕๐ บาท หมายบัตรหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชกำหนด ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

จิตติมา ทวีกุล

อนวัณณ อัครวิวัฒน์ อำนวยการ

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สีห์ เสือแสงศรี เชื้อชื่น ศรียาภัก

นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม

โกสม กระจ่างรัตน์

กองธุรการ

นวลศิริ ประภาศิริ

ปริกา หนูนกั๊ก สมบูรณ์ สรรพอุดม

ประทุม พัวกะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุมธนา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสภณ วิจารณ์นันท

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรพรรณ คุณวิศาล

ยุบล กรรณมงคล อ.บ.

สมศรี สุขุมลนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง รังสิกุล ร.บ.

โน้ต จากอาฟริกา

บรรณ พันธ์ุเมธา

สุดต่านผู้โปรดเงิน (ต่อ)

คราวที่แล้วเล่าถึงสุดต่านผู้โปรดเงินถึงนักแล้วทรงห่วงและห่วงแทนเงินทองด้วย กลัวจะหมดหากใช้จ่ายมาก ครั้นมีขอรานมาขอทาน เพื่อจะรวบรวมเงินเดินทางไปเนกคะ สุดต่านทรงเห็นเข้าที่ไม่ต้องกลัวขโมย ไม่ต้องใช้เงินเพราะไม่มีเงิน ได้แต่ขอรานเขาไปเรื่อยๆ จึงชวนขอรานให้มาแลกกัน คือสุดต่านจะกลับไปเป็นขอราน เอาถุงโรตักกับลาของขอรานที่ซื้ออิบราฮิมไป ส่วนอิบราฮิมได้มาครอบครองสมบัติของสุดต่านแทน จนกว่าสุดต่านจะกลับมาอิบราฮิมได้โอกาสก็เลยคิดจะเอาทั้งเพชรนิลจินดาและเจ้าหญิงไป แต่ไปกลางทางเกิดเห็นว่าเพชรนิลจินดาลำคัญกว่า จึงจะขึ้นมาไปล่าหวัง ทั้งเจ้าหญิงไว้ เจ้าหญิงทรงทำอุบายว่าเพชรหล่นอยู่เม็ดหนึ่งให้อิบราฮิมก้มลงหา ขณะที่อิบราฮิมก้มเข้าก้มลงดูอยู่นั้น เจ้าหญิงก็เอาก้อนหินทุ่มหัวอิบราฮิมเสียตายไปเลย แล้วก็เอาเสื้อผ้าของอิบราฮิมมาสวมใส่ แต่งองค์เป็นผู้ชาย เดินทางต่อไปยังเมืองอีกเมืองหนึ่ง

เมื่อมาถึงเมืองนั้น เจ้าหญิงทรงพิจารณาเพชรนิลจินดาถุงนั้นแล้ว ก็ทรงรำพึงว่า

“ของพวกนี้จะมีประโยชน์อะไรนักหนา ที่จริงก็เป็นเพียงหินสีต่างๆ เท่านั้นเอง”

คำริเช่นนั้นแล้ว เจ้าหญิงจึงจัดแจงขายเสียทั้ง

หมด นำเงินมาซื้อบ้านเล็กๆ อยู่หลังหนึ่ง เมื่อเงินยังมีเหลือก็สร้างโรงเรียนชั้นหลังหนึ่ง สร้างบ้านให้คนแก่อีกหลังหนึ่ง ส่วนที่เหลือก็แจกให้คนจนๆ ไป

กิตติศัพท์ที่มีชายหนุ่มมาบำเพ็ญทาน สร้างสิ่งดีมีประโยชน์แก่บ้านเมืองนั้น ได้ร่ำลือกันไปทั่ว ชื่อของชายหนุ่มที่เรียกกันว่า สมір เป็นที่รู้จักติดปากคนทั้งเมือง จนในที่สุดเจ้าชายแห่งเมืองนั้นก็พลอยทรงทราบไปด้วยว่า ชายหนุ่มผู้ชื่อ สมір ได้มาช่วยสงเคราะห์ผู้คนพลเมืองของพระองค์อย่างดียิ่ง เจ้าชายจึงตรัสว่า

“ข้าต้องไปหาสมірผู้นั้นให้ได้” และเจ้าชายก็ทรงทำตามนั้น เมื่อเจ้าหญิงหรือชายหนุ่มผู้ชื่อ สมір ได้ทรงพบกับเจ้าชาย สมірได้ตามเจ้าชายว่า

“พระองค์เป็นเจ้าผู้ครองเมืองนี้ ใช่ไหมพะย่ะค่ะ”

“ใช่” เจ้าชายตรัส “ชนของข้าทรงชรามากแล้ว ข้าเลยครอบครองบ้านเมืองแทนพระองค์”

“พระองค์เป็นผู้ที่ยากไร้ที่สุดในเมืองนี้” สมірทูล

“โครบอก” เจ้าชายทรงแย้ง “เราเป็นคนร่ำรวยที่สุดต่างหาก”

“ไม่จริงเลย” สมірทูลยืนยัน “พระองค์เป็นคนยากจนที่สุด คนในเมืองนี้ทุกคนต้องทำงาน จึงจะได้

เงินเป็นค่าตอบแทน และเงินนั้นก็ได้มาตกอยู่ในหัตถ์พระองค์ ถ้าเช่นนั้นก็เท่ากับพระองค์เป็นยาจกเสียใจไปแล้วละ”

แล้วสมิร ก็ทูลเจ้าชายว่า พระองค์จะช่วยผู้คนพลเมืองของพระองค์ได้อย่างไร คนทั้งสองจึงร่วมมือช่วยกันสงเคราะห์ผู้คนที่ยากลำบากเหล่านั้น

เจ้าชายกับสมิรทำงานร่วมกันไปพักหนึ่ง เจ้าชายก็อดรู้สึกไม่ได้ว่าสมิรไม่ใช่ผู้ชาย ถึงกับตรัสกับพระมารดาของพระองค์ว่า

“ถึงแม้ว่าเท่าที่ปรากฏแก่สายตา สมิรจะเป็นผู้ชาย แต่ในใจลูกอดคิดไม่ได้ว่า สมิรเป็นผู้หญิง ลูกจะอย่างไรก็ดีจึงรู้ว่า สมิรเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย”

“ลองบอกว่าจะยกน้องสาวของลูกให้แต่งงานซิ” พระมารดาของเจ้าชายทรงแนะ

แต่ว่าพวกอำมาตย์และนักปราชญ์ราชบัณฑิตของเมืองนั้นต่างอยากให้เจ้าหญิงทรงเสกสมรสกับพระราชโอรสของเมืองใกล้เคียงกัน แต่เจ้าหญิงไม่พอพระทัยเมื่อเจ้าชายตรัสถามว่าจะทรงยอมแต่งงานกับสมิรหรือไม่ เจ้าหญิงก็ทรงยินดี ทูลตอบว่า(ต่อหน้า 147)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจขอ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๒๑

บรรจบ พันธเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึงสำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๖ ธ.ค. - ๑๑ ธ.ค. ๑๔) ส่วนคำตอบเกี่ยวกับชื่อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“สำเนียง” ต้องการอักษรที่ขึ้นต้นด้วย ม. ตามด้วย น.ส. หรือ ธ. ความหมายไม่จำกัด เป็นชื่อของแผ่นดิน ผู้มีคุณงามความดี

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

มณิจ - ไข่มุก ดอกไม้
มณูชมนิ - มณีงาม คือบุษราคัม
มธุมาส - เดือนในฤดูใบไม้ผลิ

“วุฒิ” ต้องการอักษร ว.ส. ให้มีความหมายเป็นที่รัก เป็นสิริมงคล (เป็นลูกคนแรก มารดาชื่อแสงจันทร์)

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)

วัชรฤทัย - (ออกเสียงวัชรวิโท) ใจดังเพชร
วนัสมัย - ล้วนแล้วด้วยความงามน่ารัก
วนนรรค์ - (ออกเสียงวะนะนัน) ยอดปรารถนา

“กัลยา” อักษรไม่จำกัด มีความหมายว่าเปลี่ยนแปลง ชื่อปฏิวัติใช้ได้หรือไม่ (บิดาชื่อจรงค์ ลูกคนโตชื่อสุทธา)

ถ้าไม่ถือเรื่องสระที่ดีถือว่าเป็นกาลกิณีสำหรับคนเกิดวันจันทร์แล้วก็คงไม่เป็นไร (อ่านต่อหน้า 146)

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

เมฆพล - กำลังแห่งเมฆ
มณฑล - ผู้ครองเมือง
มรรคา - เกิดแต่ทรัพย์หรืออำนาจ

อธิบายก็ได้ เพราะคอลัมน์ชื่อไม่ได้เกี่ยวกับเรื่อง
ราศัฟท์หรือที่มาของคำ

“กานดา” ต้องการอักษร ป.อ.ต. มีความหมาย
ว่าเจริญรุ่งเรือง ใหญ่โต เจริญงอกงาม

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (ชาย)

อัครยา - (ออกเสียงอักกระยา) ดีที่สุด หน้า
สุด สดุด

อรรถชาติ - กองเงินกองทอง

อติปาณ - ชีวิตอันยาวยิ่ง □

“มณฑล” ได้เปลี่ยนชื่อเป็นชื่อนี้ตามชื่อดิถี

อนาหารบราครุฑของคำคุณ

คำ มณฑล แปลไว้ให้ว่า นำจิตไปให้ตรงทาง
ก็รู้แล้วว่า มน มณฑล จิต คำแปลที่เหลือก็เป็นคำแปล
ของ คุณ ส่วนบราครุฑมาอย่างไหนเห็นจะไม่ต้อง

สุลต่านผู้โปรดเงิน - ต่อจากหน้า ๑๙

“ตกลงเพคะ”

เจ้าชายจึงเสด็จไปหาสมิร ตรัสว่า

“ข้าอยากจะมีนางสาวให้แต่งงานกับท่าน ท่าน
จะเห็นเป็นอย่างไร”

“ขอให้ข้าพระองค์ได้มีโอกาสทูลถามเจ้าหญิง
ก่อนพะย่ะค่ะ” สมิรทูล

เจ้าชายจึงไปขอให้เป็นไปตามนั้น เมื่อสมิรอยู่
ตามลำพังกับเจ้าหญิง ก็ได้ทูลเจ้าหญิงว่า “ข้า
พระองค์ไม่ใช่ผู้ซื่อตรงหรอก แต่เป็นผู้หญิงเช่นเดียวกับ
พระองค์” เจ้าหญิงก็ตรัสว่า “แต่ข้าก็อยากแต่งงาน
กับท่านนะ เพราะจะได้ไม่ต้องแต่งกับพระราชโอรส
ซึ่งแกล้งแกล้ว ชั่วชั่ว”

ดังนั้นจึงเป็นอันว่าสมิรกับเจ้าหญิงได้แต่งงานกัน
เจ้าชายจึงตรัสกับพระมารดาว่า

“สมิรแต่งงานกับนางหญิงแล้ว แต่ถึงนัยน์ตาของ
ลูกจะบอกว่าสมิรเป็นผู้ชาย แต่ในใจของลูกก็ยังว่าสมิร

เป็นผู้หญิงอยู่นั่นเอง แล้วลูกจะรู้ได้อย่างไรว่า สมิร
เป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย”

“ถ้าหากสมิรเป็นผู้หญิงละก็ ถึงอย่างไร ก็คงปิด
ไม่มิด ไม่มีผู้หญิงคนไหนจะปิดความลับไว้ได้ตลอดไป
ถ้าเมื่อไรสมิรจะกลับบ้านกลับเมืองของตนและจะพา
น้องหญิงของลูกไปด้วย สมิรคงจะต้องเขียนหนังสือ
บอกความจริงแก่ลูก แต่ถ้าไม่บอกอะไรไว้ นั่นก็แสดง
ว่า สมิรเป็นผู้ชาย”

เมื่อ สมิรจากไปแล้วไม่ช้า มหาตเล็กก็นำหนังสือ
มาถวายเจ้าชายเป็นหนังสือของสมิรทูลเจ้าชายว่า

“ข้าพระองค์กำลังหาเจ้าหญิงเสด็จไป เพราะ
เจ้าหญิงไม่โปรดเสกสมรสกับพระราชโอรสของข้า
เจ้าหญิงอยู่กับข้าพระองค์รับรองได้ว่าปลอดภัย เพราะ
ข้าพระองค์ไม่ใช่ผู้ชาย เป็นผู้หญิง พระบิดาข้าพระองค์
เป็นสุลต่าน ข้าพระองค์จะพาเจ้าหญิงไปยังบ้านเมือง
ของข้าพระองค์”

“ถ้าเช่นนั้นเราต้องตามไปให้ได้” เจ้าชายทรงอุทาน

ขณะที่สมิรหรือเจ้าหญิงธิดาสุลต่านนำเจ้าหญิงอีกเมืองหนึ่งเสด็จไปถึงบ้านเมืองนั้น สุลต่านเสด็จกลับจากเมกกะแล้ว และทรงยินดีอย่างยิ่งที่เห็นเจ้าหญิงยังทรงมีชีวิตอยู่ ครั้นอีกไม่กี่วันต่อมา ปรากฏว่าเจ้าชายต่างเมืองเสด็จตามมา เมื่อเสด็จมาถึงก็ทรงขอแต่งงานกับเจ้าหญิงทันที

สุลต่านจึงตรัสว่า “ถ้าแต่งงานแล้ว พระองค์ต้องประทับที่เมืองนี้กับเจ้าหญิงนะ” แล้วสุลต่านก็ตรัสกับเจ้าหญิงว่า

“ลูกกับเจ้าชายช่วยกันปกครองบ้านเมืองแทนพ่อต่อไปเถอะ พ่อจะกลับไปเป็นคนยากจนเฉี้อย่างเก่า มันมีความสุขดี ไม่ต้องกลัวยมอย ไม่ต้องนอนสะดุ้ง พ่อจะเอาถุงโรตักกับลาตัวนี้ไปเมืองเมกกะอีก การเป็นคนมั่งมี แล้วรักเงินนี้ ไม่มีดีเลยนะลูก” □

อัตราใหม่ค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

โดยที่กรมไปรษณีย์โทรเลข ได้ขึ้นค่าส่งไปรษณีย์ภัณฑ์ทุกชนิด ตั้งแต่เดือนสิงหาคม ๒๕๑๔ เป็นต้นมา ดังนั้นเริ่มแต่ปีใหม่ ฉบับที่ ๓๔ ปีที่ ๒๔ เป็นต้นไป สำนักงานจำเป็นต้องขอกำหนดอัตราค่าบอกรับใหม่ดังนี้

	มารับที่สำนักงาน	ส่งทางไปรษณีย์
๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๔๕.๐๐ บาท	๕๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๘๕.๐๐ บาท	๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๕๕.๐๐ บาท	๑๙๐.๐๐ บาท

(สมาชิกทางไปรษณีย์ที่รับอยู่เดิม คงกักคามอัตราเก่า จนครบระยะเวลาที่บอกรับครั้งหลังสุด)

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกไปรับบอกรับมายังสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๔ อาคารครุฑเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๑๔๑๑๖

สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๓.๕๐ บาท หนึ่งฉบับหรือเรียกไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

นิภาภัทร สุดศิริ

ผู้ชนะประกวดนางสาวไทย

พ.ศ. ๒๕๑๔

สมเพียร จาคิเถกุล ถ่ายภาพ

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สีห์ เสือแสงศรี เรือขึ้น ศรียาภย์

นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม

โกสุม กระจำรังนก

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริศา หนูหนักดี สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม พัวกะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สอางค์โสม โรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรพณ กุณวิศาล

ยุบล กรุมนงค อ.บ.

สมศรี สุขุมลนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสวียม เผ่าทองศุข

จำนง รังสิกุล ร.บ.

นิทาน พม่า

บรรณ พันธ์เมธา

เมียใคร

เรื่องนี้เป็นเรื่องคนมีเงินแต่ไม่อยากจะอยู่ใน
กองเงินกองทองอย่างสุลต่านที่เล่าคราวที่แล้ว
จึงได้สร้างปัญหาทำให้เรื่องกลายเป็นนิทาน
ธรรมศาสตร์ ที่ต้องให้เจ้าหญิงผู้ร่ำรวยเป็น
ผู้ตัดสินชี้ขาด หม่อมตื้นอ่องเล่าเรื่องนี้ในนิทาน
ธรรมศาสตร์ของพม่า ดังนี้

ยังมีเศรษฐีผู้หนึ่งกับภรรยา มีลูกสาวคนเดียวและ
เพราะเหตุที่มีลูกคนเดียว ทรัพย์สมบัติทั้งหมดจึงจะ
ต้องตกอยู่กับลูกคนนี้ ใคร ๆ จึงพากันเรียกหญิงนี้ว่า
มะห่วยคิมมีเงิน ต่อมา มีชายหนุ่มคนหนึ่งเป็นลูก
เศรษฐีเช่นเดียวกันมาหลงรักมะห่วย พ่อแม่ของ
ทั้งสองฝ่ายจึงจัดการให้ได้แต่งงานกัน เศรษฐีบิดาของ
มะห่วยถึงกับสร้างหอทองให้ลูกสาวลูกเขยอยู่

อยู่ชั่วรักกันได้ไม่กี่เดือน เกิดชายผู้สามีมะห่วย
อยากจะออกเดินเรือไปแสวงหาโชคกลาง มะห่วยรู้
เช่นนั้นก็หัวว่า

“ที่จริงนะ การเดินเรือไปยังแดนไกลที่ไม่มีใคร
รู้จักนั้นมีแค่พวกพ่อค้าจน ๆ เท่านั้นถึงจะต้องไปเพื่อ
แสวงโชค แต่ว่าเราไม่ได้ยากจนนี่นะ พ่อแม่ของเรา
ทั้งสองฝ่ายต่างก็ร่ำรวยด้วยกัน”

“ก็จริงอย่างที่ท่านพูด” สามีก้าว “แต่ข้าไม่
อยากเอาเงินใครมาหาใจ ไม่อยากอยู่บนกองเงิน

กองทองที่คนอื่นสะสมไว้ให้ แต่ที่สำคัญก็คือ ข้าอยาก
จะแสดงให้ใคร ๆ เห็นว่าข้านี้เป็นชายสมชาย ข้า
อยากออกไปผจญภัย อยากได้ไปเห็นบ้านเมืองอื่นที่
ผิดแผกแตกต่างออกไป”

ทั้งพ่อตาแม่ยาย ก็ช่วยกันอ้อนวอนลูกเขยไม่ให้
ไป ในเมื่ออยู่ที่มีสุข ได้แต่งงานกับผู้หญิงที่ทั้งรูปสวย
รวยทรัพย์ ควรจะพอใจแล้ว แต่ชายหนุ่มนั้นมีใจ
ห้าวหาญ หาฟังคำพ่อตาแม่ยายไม่ ซื่อเรือได้ลำหนึ่ง
ก็จัดแจงแล่นออกเดินทางไปที่นั่น

มะห่วยรู้สึกว้าสามีสบประมาทตนเองอย่างยิ่งจึงคิด
ว่า “เขาหยามหน้าหน้าเราเหลือเกินนะ เขาหยามหน้า
หน้าเราได้ เราก็จะหยามหน้าหน้าเขาบ้างละ เขาไป
ผจญภัย เราก็จะไปผจญภัย เขาเห็นทรัพย์สมบัติ
ของเราไม่มีความหมาย เราก็จะถือว่าทรัพย์นั้นไร้ค่า
เช่นเดียวกัน เราจะไปดำเนินชีวิตอย่างคนจนๆดีกว่า”
แต่แทนที่มะห่วยจะไปถือบวชเป็นนักรบช อย่างพวกที่
สละโลกียสุขนิยมทำกัน มะห่วยกลับไปประพาศผิด
กับคนเฝ้าประตูที่ยากจนจนขั้นขั้นที่สุด แล้วก็เกียจคร้าน
ที่สุดด้วย

เวลาล่วงเลยไปหลายอาทิตย์ ชายนั้นก็เดือนสติ
มะห่วยว่า เรื่องจะดำเนินไปอย่างนี้ได้ละหรือ ถ้า
สามีของนางกลับมาจะทำอย่างไรกัน มะห่วยจึงได้สติ

ดังนั้นในคืนนั้นเอง มะห่วยก็ได้ชวนคนเฝ้าประตูไปยังป่าช้าแห่งหนึ่ง ขุดศพหญิงคนหนึ่งที่ยังฝังใหม่ ๆ ขึ้นมาจากหลุม มะห่วยให้คนเฝ้าประตูแบกศพไปวางบนเตียงของตน แล้วคนทั้งสองก็จัดการจุดไฟเผาห่อทองนั้น พอไฟดับห่อแล้ว ก็พากันหลบหนีไปอยู่ยังหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ห่างไกลจากที่อยู่เดิม ครั้นไฟสงบ พ่อแม่มะห่วยแลเห็นร่างผู้หญิงถูกไฟไหม้ตัวดำเป็นตอตะโกเช่นนั้น สำคัญว่าเป็นร่างลูกสาวของตน ก็เศร้าโศกเสียใจเป็นที่สุด แต่ก็ได้จัดการฝังศพให้อย่างสมเกียรติ

เมื่อมะห่วยหนีไปกับคนเฝ้าประตูนั้น ได้อาเครื่องเพชรติดตัวไปด้วย มะห่วยเป็นคนเคยอยู่ตึกนิตี หักคนเฝ้าประตูนั้นก็แสนจะเกียจคร้าน ไม่ช้าก็ต้องค่อย ๆ เอาเครื่องเพชรเหล่านั้นขายกิน แต่ก็ยังไม่รู้สึกเดือดร้อนเรื่องเงินทองมากนัก คนเฝ้าประตูก็อ้วนท้วนขึ้นทุกวัน ๆ เพราะงานการก็ไม่ต้องทำ ทั้งยังได้กินของดี ๆ อีกด้วย มะห่วยจึงคิดจะโรยหน้าอย่างหนึ่ง บอกกับชายชู้ว่า

(อ่านต่อหน้า 146)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจขอซื้อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๐๗ บรรจบ พันธุมธนา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอซื้อมาถึงสำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๑๑ ธ.ค. - ๑๗ ธ.ค. ๑๔) ส่วนคำตอบเกี่ยวกับชื่อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“ดาวจรียา” ต้องการอักษร อ.น.จ.ร. มีความหมายเป็นเลขเป็นศรี เป็นเด็กดีของพ่อแม่ มีความเจริญรุ่งเรือง สวยงาม อยากให้มีคำ อินทุ นำหน้าสักคำหนึ่ง

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (ชาย)

อินทุชนก - มหาสมุทร

อนุนันต์ - คิดคำนึง

อรรจกร - (ออกเสียงอัดจะกอน) ที่ให้การสรรเสริญความเคารพนับถือ

“พิทักษ์” ต้องการอักษร พ. น.า มีความหมายเป็นสิริมงคลสมชาย เป็นบุตรคนแรก

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (ชาย)

พันธิตรี - ความรัก กามเทพ

พัทธพีร์ - ผู้ที่มีวีรบุรุษหรือบริวารแวดล้อมอยู่

พลุเทพ - เทพแห่งทรัพย์

“ธารา” ต้องการชื่อที่มีคำ รัชต์ อยู่หน้าหรืออยู่ท้าย

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (ชาย)

รัชต์หุต - รัชมีสีเงิน

ธีร์รัชต์ - (ธีร์-ฉลาดชำนาญ) (อ่านต่อหน้า 145)

เมียใคร - ต่อจากหน้า ๑๙

“ตอนนั้นเจ้าก็อ้วนขึ้นมาก จนใครๆในบ้านเมืองของเราคงจะจำเจ้าไม่ได้ แต่ข้าซิงเหมือนเดิม นี่ถ้าเรากลับไปบ้าน พ่อแม่ข้าต้องนึกว่าข้าเป็นลูกสาวของท่านแน่ๆ เลย เราลองกลับไปบ้านกันดีกว่า ปะเหมาะเพราะหัดดี พ่อแม่ข้ารับเป็นลูกแทนลูกสาวคนที่ตายไปแล้ว เราก็จะสบายกันตลอดไปทีเดียวแหละ”

แล้วนางก็ดำเนินการไปตามความคิดนั้น เมื่อไปถึงบ้านเมืองเดิม ก็ไปนั่งอยู่ไม่ห่างจากบ้านเดิมของตนเท่าไรนัก แล้วก็ยื่นมือไปขอทานคนที่ผ่านไปมา ไม่ช้ามารดาของมะห่วยเดินผ่านมา มาแลเห็นมะห่วยเข้า ก็ร้องออกมาว่า “อ๊วย ลูกแม่ ลูกแม่ อะไรกันนี่ นี่ช่างเหมือนลูกข้าที่ตาย และเพิ่งฝังไปเมื่อไม่กี่อาทิตย์มาแล้วนั่นเสียจริง”

มะห่วยก็แสร้งทำเป็นแปลกใจ พยายามร้องว่า “ทบทวนทำทานเกิดเจ้าประคูน เราสองคนยากไร้ ชัดเชพะเนจรมาจากเมืองไกล”

“มากับเราเถอะ มาอยู่กับเรา” มารดามะห่วยชวนคนทั้งสอง ซึ่งคนทั้งสองก็ตามไปด้วยความยินดี ที่อุบายสำเร็จลงตามแผนที่วางไว้ มารดามะห่วยหาข้าวปลาอาหารมาให้กิน หาเสื้อผ้าอย่างดีๆ มาให้คนทั้งสองสวมใส่ ไม่ช้าก็สร้างหอทองขึ้นใหม่ให้คนทั้งสองอยู่ ให้มีลักษณะเหมือนกับหอเก่าไม่ผิดเพี้ยน มารดามะห่วยรำพึงขึ้นว่า

“ลูกรัก ลูกตายไปแล้วก็จริง แต่ผู้หญิงขอทานคนนี้ช่างเหมือนกับลูกทุกกระเบียดนิ้วทีเดียว กันับว่าพอได้ช่วยปลอบประโลมใจแม่แทนลูกที่จากไปไฉนบ้าง

เวลาล่วงไป สามี่ของมะห่วยได้กลับมา มีเรือมาด้วยสามลำ แต่ละลำบรรทุกทองคำมาด้วยเต็ม แต่พอมาถึงบ้าน ก็ได้แต่เห็นพ่อตาแม่ยายนั่งครวญคร่ำรำพันถึงลูกสาว พยายามเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ลูกเขยฟังโดยตลอด สามี่มะห่วยก็อดเศร้าโศกไม่ได้ เมื่อรู้ว่าเมียของตนถูกไฟคลอกตาย แต่พอสร้างโศก สามี่มะห่วยก็เดินไปหมายจะไปคุหอทองที่วางวอดไปในกองเพลิงเพื่อระลึกนึกถึงภรรยาที่ตายในไฟ แต่แล้วก็อดแปลกใจไม่ได้ที่แลเห็นหอทองนั้นยังคงสภาพอยู่อย่างเดิม อย่างเมื่อก่อนที่ตนจะละไป เมื่อเข้าไปในห้องนอน ก็ยังแลเห็นมะห่วยภรรยาของตนนอนอยู่กับชายอื่น สามี่มะห่วยเอะอะเอ็ดตะโรจนมะห่วยตื่นขึ้น พอเห็นสามี่เก่าของตนก็แสร้งทำเป็นไม่รู้จัก มิใช่ใครๆ จะพูดกันว่าภรรยาของตนถูกไฟคลอกตาย และหญิงผู้นั้นเป็นหญิงอื่นที่หน้าตาเหมือนมะห่วย แต่สามี่มะห่วยก็ไม่ยอมเชื่อ พยายามยืนยันว่า “เมียของข้าทั้งคน ข้าจำไม่ได้ มีอย่างหรือ”

ในที่ลุดค่างก็พากันไปเฝ้าเจ้าหญิงผู้เรืองปัญญาให้ช่วยตัดสินให้ เจ้าหญิงทรงพิจารณาปริศนาทำทางชายผู้สามี่มะห่วยแล้ว ทรงเห็นว่า เป็นคนซื่อตรง จึงให้หาชายนั้นมาเฝ้าแต่ลำพัง ครั้นถามว่า

“นี่เจ้าคิดจะทำอย่างไรนะ ถ้าเจ้าพูดความจริง เจ้าก็ได้เสียเมียให้แก่คนอื่นไปแล้ว หากเจ้าอยากได้เมียกลับมา ก็จะต้องทนอับอายขายหน้า แต่ถ้าเจ้าพูดไม่จริง ก็หมายความว่า เจ้าพูดเพราะอยากได้เมียสักคนหนึ่ง และเจ้าก็จะต้องอายคนอื่นไปอีก ที่เกิดไปอยากได้เมีย

คนอื่นเขา เอาอย่างนี้เถอะ ตัวข้านี้ละ ไม่มีพันธะอะไรผูกพัน สวดยกสวย ชื่อเสียงก็มี เจ้าไม่อยากจะเข้าไปเป็นเมียบ้างหรือ”

“อย่าลອງใจข้าพระองค์เลย แต่ว่าผู้หญิงคนนั้นนะ ภรรยาข้าพระองค์แน่ เพราะข้าพระองค์รักนาง จึงได้แต่งงานกับนาง แต่แล้วก็มีอันเป็นให้ต้องจากกัน เพราะข้าพระองค์อยากจะไปแสวงโชคอันไร้ความจำเป็น ทั้งๆ ที่นางก็ได้โตแฉ่งชดชวางแล้ว”

เจ้าหญิงโปรดให้ชายนั้นออกไปข้างนอกก่อน เพื่อให้คนเฝ้าประตูมาเฝ้า และตรัสว่า

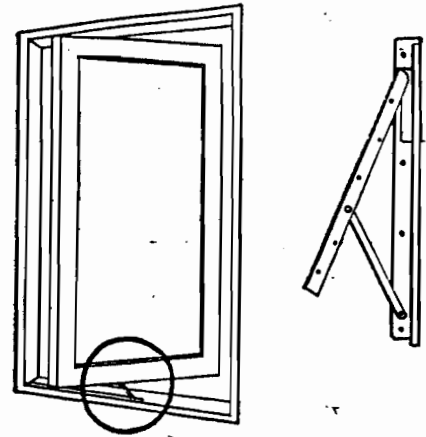
“นี่ละเจ้า เจ้าก็ทำทางนี้นะ ทำไม่ถึงได้ไปยุ่งเกี่ยวกับคนอื่นเขา เจ้าไม่อยากจะเฝ้าบ้างหรือ”

“ก็ดีเหมือนกัน” คนเฝ้าประตูทูล “ผู้หญิงคนไหนก็ดีเหมือนกัน ยิ่งกว่านั้นพระองค์ยังเป็นผู้กำสรวลชะตาของข้าพระองค์ไว้ในมือ (เพราะจะเป็นผู้ตัดสินคดี)”

เจ้าหญิงทรงทนฟังชายนั้นต่อไปอีกไม่ได้ จึงตรัสไล่ชายนั้นออกไปแล้วโปรดให้มะห่วยเข้ามาเฝ้า ตรัสว่า

“นางเอ๊ย เหตุใดนางจึงสละโชคกลางที่มาอยู่ในมือของนางเสีย มีสามีเป็นพ่อค้าอันมั่งคั่งเช่นนั้นแล้ว ยังกลับไปเลือกเจ้าคนชั้นต่ำรุ่มร่ามนั้น”

“ข้าแต่พระองค์” มะห่วยทูลเจ้าหญิง “พระองค์เป็นผู้หญิง ข้าพระองค์ก็เป็นผู้หญิง พระองค์คงจะทรงทราบว่าผู้หญิงนั้นเหมือนผลไม้ เมื่ออยู่บนต้น ก็เป็นของตนไม้นั้น แต่พอร่วงลงมาจากต้น หล่นลงไป”

บานพับ

เบลล์โก

เปิด - ปิดง่าย

แฉะได้ทุกองศา

มีความยืดหยุ่นในตัว

ผู้แทนจำหน่าย

SOCIETA ไซเซี่ยต้า

4 ถนนเดโช พระนคร โทร 32921-3

อยู่กับพื้น มันก็กลายเป็นสมบัติของดินของฝนไปแล้วไม่อาจกลับคืนไป
เป็นสมบัติของตนมันได้อีก"

ถ้อยคำของมะห่วยทำให้เจ้าหญิงทรงสะท้อนพระทัย ทรงรำพึง
ขึ้นว่า 'ถ้อยคำของหญิงนี้ ช่างสื่อให้เห็นว่าโลกนี้มีแต่ทุกข์'

แล้วก็ตรัสเรียกคนทุกคนเข้ามาเฝ้า ตรัสว่า

"ผู้หญิงคนนี้เป็นของพ่อค้า คนเฝ้าประตูจึงมีความผิดในฐานะ
ชายชู้ แต่จะไปเรียกร้องให้ชดใช้ค่าเสียหายอะไรได้ ในเมื่อไม่มีเงิน
สักแดงเดียว ส่วนมะห่วยนั้นที่ว่าผลไม้กลับคืนไปสู่ต้นของมันไม่ได้
ก็จริงอยู่ แต่ว่า ลูกสาวย่อมกลับคืนไปหาแม่ของตนได้ สำหรับพ่อค้า
สามีเก่าของมะห่วย สงสัยว่าผลไม้ของเจ้าจะเปรี้ยวไปเสียแล้ว แต่
ถ้าเจ้ายัยยอกจะได้คืนไป ก็คงทำได้ แต่ว่าบางทีเจ้าอาจจะอยากออก
เรือแล่นไปในทะเลหมกภัยอีกก็ได้ เพื่อไปหารักใหม่" □

อัตราใหม่ค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

โดยที่กรมไปรษณีย์โทรเลข ได้ขึ้นค่าส่งไปรษณีย์ภัณฑ์
ทุกชนิด ตั้งแต่เดือนสิงหาคม ๒๕๑๔ เป็นต้นมา ดังนั้นเริ่มแต่
ปีใหม่ จบบัณฑิต ๓๔ ปีที่ ๒๔ เป็นต้นไป สำนักงานจำเป็นต้อง
ขอกำหนดอัตราค่าบอกรับใหม่ดังนี้

	มารับที่สำนักงาน	ส่งทางไปรษณีย์
๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๕๕.๐๐ บาท	๕๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๙๕.๐๐ บาท	๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๕๕.๐๐ บาท	๑๙๐.๐๐ บาท

(สมาชิกทางไปรษณีย์ที่รับอยู่เดิม คงคิดตามอัตราเก่า จนครบระยะเวลาที่
บอกรับครั้งหลังสุด)

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกไปรษณีย์บอกรับมาจนถึงสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘
อาคารครุฑเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๕๐๕๐๑๖
สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์ค่าอีกเล่มละ ๓.๕๐ บาท
สมาชิกหรือเลิกไปรษณีย์ ระบุส่งเงิน ๗ บาททำการไปรษณีย์รายค่าเงิน
ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

สมเด็จพระนางเจ้าเอลิสะเบธ

ที่ ๒ แห่งอังกฤษ

เสด็จพระราชดำเนินเยือน
ประเทศไทย กุมภาพันธ์ ๒๕๑๔
(พระบรมฉายาลักษณ์ ด้วยความเอื้อเฟื้อ
ของสำนักแถลงข่าวอังกฤษ)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สี่หี แสงหล่งศรี เชื้อชื่น ศรีธำภอ

นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม

โกสมุ กระจำรัตน์

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริกา หนูหนักก็ สมบูรณ์ สรรพอุดม

ประทุม พัวกะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาชนะนันท์ ร.บ.ร.บ.

สุภทรา สิงหนทะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสภ โรจนบรรณนัท

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรณณ คุณวิศาล

อุบล ธรรมมกล อ.บ.

สมศรี สกมลนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง วิมลกุล ร.บ.

24/44 13 ก.พ./5

นิทาน ฟลิปปีนส์

บรรณ พงษ์เลิศ

เต้าเจ้าเล่ห์

อันนิทานเรื่องสัตว์ถึงจะมีคดีหรือไม่มีคดี เพียงเล่าให้ฟังเล่นสนุกๆอย่างไอก็ตาม ก็ยังเป็นเรื่องน่าสนใจอยู่เสมอ และไม่ว่าท้องถิ่นใดย่อมมีนิทานเรื่องสัตว์เล่าสู่กันฟังทั้งสิ้น อาจเป็นเรื่องสัตว์กับสัตว์ด้วยกันก็มี เป็นเรื่องสัตว์กับคนก็มี เป็นเรื่องสัตว์พิสดารที่ไม่มีตัวจริงก็มี เท่าที่เล่ามาแล้วก็มีหลายเรื่อง มีสัตว์หลายประเภท เรื่องนี้เป็นเรื่องเต้าที่แมกซิโม ราโมส เล่าไว้ในนิทานเมื่อก่อนของฟลิปปีนส์ดังนี้

เรื่องเล่าว่า บ้ากวันัมบั้งปลุกชิงไว้ในสวน เช้าวันหนึ่งบ้ากวันัมบั้งลงไปสวนไปเห็นมีใครเข้ามาขโมยของของตน บ้ากวันัมบั้งมองทางโน้นทางนี้เพื่อจะหาตัวที่มีร่องรอยอะไรบ้าง ก็ปรากฏว่าไม่เห็นเห็นอะไรเลย รอยเท้าขโมยสักหนึ่งก็แลไม่เห็น ดังนั้นในตอนค่ำวันนั้น เมื่อกินอาหารเย็นเสร็จแล้ว บ้ากวันัมบั้งก็สามัคคีได้ไปนั่งอยู่ตรงหน้าต่างเพื่อคอยจับขโมยในครุ่นนั้นเอง คนทั้งสองก็ได้ยินเสียงใครพูดอยู่ในสวนว่า

“อู๋ ชิงบ้ากวันัมบั้งเผด็จจังอะ”

“ฟังซิ” เสียงบ้ากระซิบกับลุง

“อ้า เผด็จ” เสียงอย่างนั้นดังมาอีก “ชิงบ้ากวันัมบั้งนี่”

“ได้ยินไหมล่ะ” บ้าถาม และลุงก็ตอบว่า “ได้ยินแล้วละ”

“ดังนั้นก็ลงไปซิ ลงไปจับขโมย” เสียงบ้าคาดคั้น แต่ลุงก็บ่ายเบี่ยงว่า

“โธ่จะให้คนแก่อย่างข้า ตากผ้าฟาง ลงไปจับขโมยได้อย่างไรนั้นหรือ ข้าจะไปทำได้อย่างไร รอไว้พรุ่งนี้เช้าเถอะ”

ครั้นเช้าวันรุ่งขึ้น ลุงกวันัมบั้งลงไปสวน ก็ไปเที่ยวมองที่โคนต้นชิง โคนต้นกล้วย แล้วก็ในกอหญ้า แต่ก็หาเห็นร่องรอยขโมยแต่อย่างใดไม่ จึงกลับมาบอกเมียว่า “ไม่เห็นมีใครสักคนเลย ยาย”

พอตกค่ำลง เมื่อสองคนผัวเมียมานั่งที่หน้าต่างก็ได้ยินเสียงอย่างคืนก่อนอีกว่า “อ้า ชิงบ้ากวันัมบั้งช่างเผด็จจริงนะ” บ้ากวันัมบั้งก็พูดขึ้นว่า “นั่นไง ขโมยมาอีกแล้ว” แล้วก็บอกลุงกวันัมบั้งว่า “ลงไปซิ ลงไปจับขโมย เดียวมันจะหนีไปเสีย” ลุงกวันัมบั้งก็ผัดเพี้ยนไปอีกว่า “พรุ่งนี้ค่อยไปดีกว่านะ”

เช้าวันรุ่งขึ้น ลุงกวันัมบั้งก็ลงไปสวนเที่ยวมองหาขโมย แต่ไม่ว่าจะคุ้ยคุ้ยหรือก่อกองหญ้า หรือถึงกับคลั่งก่อกองหินออก ยกถึงไม้ที่หล่นอยู่ขึ้นดู หรือแหวกพุ่มไม้อย่างไรก็ตาม ก็หาเห็นผู้ใดไม่ จนกระทั่ง

เหนื่อยอ่อน แกล้งนั่งลงบนกะลา
เก่าๆใบหนึ่งที่คว่ำอยู่ตรงมุมสวน
นั้น

ทันใดนั้นแกก็ได้ยินเสียง
แผ่วๆว่า “อ้าย ลุง” แดกตกใจร้อง
ถามออกมาว่า “ใครนั่นนะ” ก็มี
เสียงแผ่วๆดังมาอีกว่า “อ้าย ลุง”

ลุงกวันมั่งก็เที่ยวค้นหาต่อไป
จนทั่วสวนอีกครั้งหนึ่ง แต่ก็ไม่
เจอใครอีก ครั้นแกลงนั่งลงบนกะลา
นั้นใหม่ ก็มีเสียงดังมาอีกว่า

“อ้าย ลุง”

“บ๊ะ” ลุงกวันมั่งจึงชักจุน
อุทานออกมา “แปลกจริงแฮะ
เสียงนี้มันดังอยู่ใกล้ๆนี่เอง แต่
ทำไมหาไม่ยกเห็นว่าเป็นเสียงใคร”

ลุงกวันมั่งก็เลี้ยวไปเลี้ยว
มาก็นึกขึ้นได้ว่า เสียงนั้นอาจมา
จากใต้กะลาได้ ตนยังไม่ได้ลอง
หงายกะลาขึ้นดูเลย คิดดังนั้นแล้ว
ก็ก้มลงจะพลิกกะลา แต่ว่าลุง
กวันมั่งแกต้องยืนงออยู่ตรงนั้น
เมื่อก้มลงไปดูใกล้ๆแล้วเห็นว่ากะลา
นั้นหาใช่กะลาไม้ ที่แท้เป็นเต้าตัว
หนึ่งนั่นเอง- นั่นก็แปลว่าแกนั่งทับ
ขโมยผู้ขโมยชิงอยู่แล้ว แต่หาได้
รู้สึกไม่ แกริ่งพูดขึ้นว่า

(อ่านต่อหน้า 147)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจขอซื้อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๑๑

บรรจบ พันธเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอซื้อมาถึง
สำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๑๗ ธ.ค. - ๒๒ ธ.ค. ๑๔) ส่วน
คำตอบเกี่ยวกับข้อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“พิทักษ์” ต้องการซื้อที่คล้องกับชื่อพี่สาวว่า วรพล วัทยา

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (ชาย)

ภานุจันทร์ - พระจันทร์กับรัศมี

วราตต์ - สุขสมบุรณ์

วายุณ - เทพเจ้า

“บัวกลับ” ต้องการอักษร ว.ว. มีความหมายกล้าหาญ ชื่อสัตว์
ฉลาด

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

วรพล - พลกล้าอันเลิศ

วรชาติ - เกิดมากล้าเป็นวีรบุรุษ

วรบุรณ์ - บริบูรณ์ด้วยความกล้า

“บัวกลับ” ต้องการอักษร ท.ก. ให้มีความหมายในทางที่ดีของ

ลูกผู้หญิง

ชื่อคนเกิดวันพุธกลางวัน (หญิง)

ทิพย์างค์ - ทัมรัศมีทิพย์คือ พระอาทิตย์

ทิวาสกร - ผู้กระทำวันคือ พระอาทิตย์

ทยุมัย - ล้วนแล้วไปด้วยความสว่างกระจ่าง (ต่อหน้า 145)

เต่าเจ้าเล่ห์ - ต่อจากหน้า ๒๓

“ในที่สุดข้าก็จับตัวเจ้าได้แล้ว เจ้าเต่าซี้ชโมย ไม่สนใจแล้ว”

สารภาพบาปและสำนึกผิดเสียทีนะ เพราะข้าจะเอา เจ้าใส่ครกตำข้าวเอาสาตกเจ้าให้แหลกไปเลย”

“ฮ่า ฮ่า” เต่าหัวเราะออกมา “เรื่องถูกสาตกตำข้าวค่านั้นไม่ใช่เรื่องใหม่สำหรับข้าเลยนะลุง คุณทองราชิ ถ้าข้าไม่ถูกตำมาจนนับครั้งไม่ถ้วนแล้วละก็ ที่ไหนห้องข้าจะแบนแปดแปดอย่างนี้ แหมอย่างนั้นข้าก็ยังรอดชีวิตมาชโมยชิงปากวินมั่งกินได้ละ ฉะนั้นถ้าจะให้ดีไม่อยากให้ชิงปากวินมั่งต้องเสียไปอีกละก็ อย่าตำข้าเลยลุง”

“ถ้าถึงทำใจดีละ ถ้าตายยังงี้ก็ไม่ตายละก็ เชือดเนื้อมาให้ข้าเป็นชิ้นๆ ดีไหม”

“ฮ่า ฮ่า” เต่าหัวเราะอีก “ถ้าลุงทำอย่างนั้น ลุงก็พลาดอีกแล้วละ ก็ข้านี้จะถูกเชือดมาไม่รู้กี่ครั้งก็หนีจนนับครั้งไม่ถ้วนแล้ว แต่แล้วข้าก็ยังมีชีวิตมาชโมยชิงปากวินมั่งกินได้ละ”

“ข้าจะเชื่อเจ้าได้ยังไง ว่าเจ้าเคยถูกเชือดเนื้อมาแล้ว”

“โธ่ คุณที่หลังที่ทองราชิ” เต่าพูดพลางบ้วนน้ำให้ลุงวินมั่งดู “มีแต่รอยแผลเป็นทั้งนั้นเลย ตั้งเขอะเขอะลงไม่เห็นหรือ แล้วข้าก็ยังไม่ตาย ยังมาชโมยชิงปากวินมั่งกินได้เลย”

“ดังนั้น เมาเจ้าทั้งเป็นดีกว่า”

“โอเลย ถ้าอยากจะทำเจ้าทั้งเป็นละก็” เต่าหัว “แต่ข้าขอสารภาพก่อนนะว่า ที่เจ้าจะอย่างข้าทั้งเป็นนี่นะ เป็นวิธีสุดท้ายเหี้ยวนะที่จะทำให้ข้าตายได้ ข้าจะถูกเผาถูกย่างมาแล้วไม่รู้กี่หน จนเดี๋ยวนี้

“ข้าจะเชื่อเจ้าได้ยังไง ว่าเจ้าเคยถูกเผามาแล้ว”

“ก็ลุงบอกข้าก่อนสิ ว่าปูเฒ่านะกระดองเป็นสีอะไร” เต่าถาม

“สีแดงนะซี”

“อ้าว ดังนั้นกระดองข้าสีอะไร”

“สีแดงเป็นจ้ะ” ลุงวินมั่งตอบ “แต่เจ้าไม่ใช่ปูนี่”

“ปู่กับข้าเป็นญาติกัน” เต่าตอบ “ลุงเห็นหรือยังล่ะว่า การเอาข้าไปเผานั้น มันทำให้ลุงเสียเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์”

“โอ ถ้าอย่างนั้นข้าจะจัดการกับเจ้ายังไงดี” ลุงวินมั่งรำพึง “ทำให้แหลกก็ไม่ตาย เชือดเนื้อก็ไม่ตาย เผาทั้งเป็นก็ไม่ตาย เอาโยนน้ำให้จมน้ำตายดีละมั้ง” คิดดังนั้นแล้วก็พูดกับเต่าว่า

“โอ้ สารภาพบาปเสียเดี๋ยวนี้เจ้าเต่า ข้าจะโยนเจ้าลงไปในน้ำละ”

“โธ่ โธ่ ได้โปรดเถอะลุง” เต่าพูดทำท่าจะร้องไห้ “สงสารข้าด้วยเถอะ ข้ายังเป็นเต่าน้อยช่วยตัวเองก็ยังไม่ได้อ้อ โยนข้าลงไปน้ำเลย”

ลุงวินมั่งไม่ยอมฟังเสียง พูดจริงๆ ว่า “สารภาพบาปเสียแล้วเตรียมตัวตายได้”

“โธ่ จะทำยังไงข้าก็ยอมละ จะทำให้แบน จะเชือดเนื้อให้เป็นชิ้นๆ หรือจะอย่างทั้งเป็นข้าก็ไม่ว่าอะไร แต่อย่าโยนข้าไปในแม่น้ำเลย ข้าว่ายน้ำไม่เป็น ใจๆ ต้องตายแน่ๆ เลย”

SL

๑๑๘,๑

๑๑๑๑๑

๑๑๑๑

๑๑๑๑

147

00149

- บรรณานุกรม

- นิทานพื้นบ้าน

“เจ้าสารภาพบาปแล้วใช่ไหม” ลุงวินนับึงเข้าถาม

“ใช่ ลุง”

“พอแล้ว” แล้วลุงวินนับึงก็จับเต้าเหวี่ยงลงไปใต้น้ำ พร้อมกันนั้นก็ร้องเรียกเมียออกมาดู ลุงวินนับึงร้องตะโกนว่า

“ยาย จ๋อไปนี่จึงของแกจะไม่ถูกขโมยอีกหรอกเพราะเจ้าขโมยตายเสียแล้ว คุณตุ...”

พูดยังไม่ทันจบประโยค ลุงวินนับึงก็อ้าปากค้างเมื่อเห็นเต้าโผล่หัวขึ้นมาเหนือน้ำ พลังหัวเราะฮึ ฮึ ฮึ ฮึ ฮึ ฮึ ฮึ แล้วร้องบอกลุงว่า “ลุงคิดว่าข้าจมน้ำตายแล้วใช่ไหมละ ไรเอ๊ย ดันระมัดเลย ถ้าลุงไม่ยอมยกเต้าขึ้นข้าวินนับึงถูกขโมยอีกละก็จะดำซ้ำ เชือดเนื้อซ้ำ หรือเผาซ้ำทั้งเป็นเสียดีกว่าจะโยนข้าลงมาในแม่น้ำ เพราะว่ามันนี่คือถิ่นของข้าละ” □

อัตราใหม่ค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

โดยที่กรมไปรษณีย์โทรเลข ได้ขึ้นค่าส่งไปรษณีย์ภัณฑ์ ทรุษณิต ตั้งแต่เดือนสิงหาคม ๒๕๐๔ เป็นต้นมา ดังนั้นเริ่มแต่ปีใหม่ ฉบับที่ ๓๔ ปีที่ ๒๔ เป็นต้นไป สำนักงานจำเป็นต้องขออัตราค่าบอกรับใหม่ดังนี้

	มารับที่สำนักงาน	ส่งทางไปรษณีย์
๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๔๕.๐๐ บาท	๕๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๘๕.๐๐ บาท	๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๕๕.๐๐ บาท	๑๙๐.๐๐ บาท

(สมาชิกทวงไปรษณีย์ที่รับอยู่เดิม คงคิดค่าสมาชิกเก่า จนครบระยะเวลาที่บอกรับครั้งหลังสุด)

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกโปรดบอกรับมายังสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารศิริกเทศ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๐๘๐๑๖ สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์ตามอัตรา ๓.๕๐ บาท หนึ่งฉบับหรือเรียกไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชการกำหนด ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

สรินยา หัตถกร

รองนางสาวไทย พ.ศ. ๒๕๑๔

อนันต์ โสธาประเสริฐ ดำภาพ

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สี่หี เสือแดงศรี เชื้อจีน ศรียาภย์

นิกยา วงศ์เที่ยงธรรม

โกสมุ กระจำรังนก

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริกา หนูหนักดี สมบูรณ์ สรรพอุดม

ประทุม พัวกะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาชนะนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สว่างไสว โรจนะบรรณนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรพวง คุณวิภาส

อุบล ธรรมมงคล อ.บ.

สมศรี สุกมณีนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เภาทองศรี

จิณกร วงศ์กุล ร.บ.

นิทาน พม่า

บรรณ พันธุเวช

ใครเป็นเมีย

หม่องตินอ่องเล่านิทานเรื่องหนึ่งในฐานนิทาน
ธรรมศาสตร์อีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งเป็นปัญหาควร
วินิจฉัย และเจ้าหญิงผู้เรื่องปัญญาก็ได้ทรงตัดสิน
ชี้ขาดด้วยปัญญาอันหลักแหลม เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีชายหนุ่มคนหนึ่งเป็นลูกเศรษฐี มั่งมี
เงินทองทั้งหน้าตาดีหล่อเหลา แต่ก็ยังไม่สุขสมบูรณ์
นัก ทั้งนี้เพราะชายคนนั้นกลัวงูเป็นที่สุด ฉะนั้นเมื่ออายุ
ได้สิบแปด ได้แต่งงานกับผู้หญิงสาวสวยคนหนึ่ง ชาย
ลูกเศรษฐีได้พูดกับภรรยาว่า "นี่แน่ะนาง ถ้าข้าถูก
กัดตายละก็ อย่าทำศพข้าเลยนะ เอาร่างข้าใส่แพลอย
น้ำไปก็แล้วกัน" แล้วอยู่มาวันหนึ่ง ชายนั้นก็ถูกงูกัด
จริงๆ นอนตัวแข็งชื้ออย่างคนตาย ภรรยาเห็นเช่นนั้น
ก็คิดถึงด้วยคำที่สามีเคยพำพูดไว้กับตน ว่าให้เอาร่าง
ลอยแพไป เมื่อผู้ตายส่งไว้ล่วงหน้าเช่นนั้น ผู้อยู่ข้าง
หลังจำต้องทำตาม ภรรยาชายผู้ถูกงูกัดตายจึงทำแพ
ลอยร่างนั้นไป

แพลอยลอยไปตามน้ำจนมาถึงที่แห่งหนึ่ง ซึ่งมี
ผู้หญิงสาวสวยสามคนกำลังอาบน้ำอยู่ หญิงสาวทั้งสาม
นี้เป็นลูกสาวหมอง พัสสาวใหญ่เป็นคนเห็นแพนั้นก่อน
จึงเรียกให้น้องๆคว่า "ดูซิ คุณแพนั้น มีศพไม่ใช่หรือ"
น้องสาวคนกลางก็เลยลากแพที่มีศพนั้นเข้าฝั่ง ส่วนน้อง
สาวสุดท้องวิ่งไปบ้านไปบอกพ่อ พ่อหมองมาแลเห็น

ศพเข้า ก็ร้องออกมาว่า

"เอ๋ย ยังไม่ตายนี้ลูก อย่างนี้พอรักษาได้"

พูดแล้วก็ร้ายเวท ทำพิธีชุบพิษออกจากร่างชาย
นั้น เพียงครู่เดียว ลูกชายเศรษฐีก็ฟื้นคืนสติขึ้นมา
พอเห็นชายหนุ่มที่ฟื้นขึ้นมาหน้าตาหล่อเหลา พี่น้อง
สามสาวต่างก็อยากได้ชายนี้นมาเป็นคู่ครองของตน
แต่ละคนต่างก็หาเหตุผลมาทูลเถียงกัน พี่สาวใหญ่ว่า
"ข้าเห็นเขาก่อน เขาต้องเป็นของข้าสิ ถึงจะถูก" น้อง
สาวคนกลางว่า "พี่ยามาพูดเลย พี่นะแสนจะซื่อเคย
พี่เห็นพี่ชื้อให้ดูเฉยๆ เท่านั้น" แต่ว่าข้านี้ชื้อ อุตส่าห์
ว่ายน้ำไปลากเอาแพเข้าฝั่ง" "ขอภัยเถอะพี่จ๋า"
น้องสุดท้องหวั่นงอนบ้าง "พี่นะได้แต่ทำไปด้วยแรงกาย
แต่ปัญญาหาไม่มี ข้าชื้อเป็นคนสังเกตเห็นผิวของเขาคำ
ผิดปกติ รู้ได้แน่ว่าถูกงูกัด ถึงได้วิ่งไปบ้าน ไปตามพ่อ
มา" ต่างก็เถียงกันไปเถียงกันมา เถียงอย่างไรก็ไม่มี
ทางตกลงกันได้ ในที่สุดพี่สาวใหญ่ก็พูดขึ้นว่า

"น้องเอ๋ย ผู้ชายในโลกนี้นอกจากผู้ชายคนนั้นแล้ว
ก็ยังมีอีกตั้งมากมาย เพราะฉะนั้นเราอย่ามาเป็นปาก
เป็นเสียงกันเลย ตกลงเป็นอันว่าพวกเราไม่มีใครได้
เขาเป็นคู่ก็แล้วกัน"

น้องสาวคนกลางยอมตกลง แต่น้องคนสุดท้อง
กล่าวว่า "ถ้าเราไม่ได้เขา ก็อย่าให้คนอื่นได้เขาไปเลย"

พูดแล้ว ก็จัดแจงเอาด้ายเสกมาผูกที่
ขาชายลูกเศรษฐี พอผูกเสร็จชาย
นั้นก็กลายเป็นนกแก้วบินปรี๊ดไป
ทันที

นกแก้วตัวนั้นบินไปๆ ไปถึง
สวนแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นอุทยานของ
พระราชามือนั้น ในอุทยานนั้น
บริบูรณ์ไปด้วยดอกไม้หอมๆ ผลไม้
รสหวานอร่อย นกแก้วเลยกินเสีย
จนอิ่ม กินแล้วยังไม่พอ ของที่ไม่ได้
กินก็ยังทำลายอีก คนสวนเห็น
ผลไม้ดอกไม้ถูกทำลายลงเช่นนั้นก็
โกรธนกแก้วยิ่งนัก ถึงกับทำแว
ดัก ไม่ซ้ำักจับได้ คนสวนจับนกแก้ว
นั้นไปถวายพระราชาทูลเล่าเรื่อง
นกแก้ว ทั้ทูลขอให้ประหารนกแก้ว
เสียให้สมกับความผิด แต่นกแก้ว
นั้นสวยเสียจนพระราชาประหารไม่
ลง กลับโปรดให้คนทำกรงทองใส่
แล้วให้นำไปประทานเจ้าหญิงราช
ธิดา เจ้าหญิงทรงดีพระทัยอย่างยิ่ง
โปรดเล่นกับนกแก้วนั้นอยู่เสมอ
ตอนเย็นๆ ค่ำๆ

วันหนึ่งเจ้าหญิงทรงสังเกต
เห็นว่ามีด้ายผูกอยู่ที่ขานกแก้ว จึง
ลองดึงออก พอดีด้ายเสกหลุดออก
จากตัว นกแก้วแสนสวยก็กลายเป็น
(อ่านต่อหน้า 146)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจข้อนี้ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๒๗
บรรจบ พันธุเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึง
สำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๒๒ ธ.ค. - ๖ ม.ค. ๑๕) ส่วน
คำตอบเกี่ยวกับข้อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“นริสา” อักษรความหมายไม่จำกัด ขอให้ตีพิมพ์มงคล พิชาย
ชื่อสมชัย

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (ชาย)

สมมัย - เหมือนคันเค้า
สัจยชยต - การมีชัยชนะ
สัจยชวล - ที่ส่องแสงโชติช่วง

“ทิพานัน” ต้องการอักษร ธ.น.ท. หรือ พ. ให้มีความหมายเป็น
สิริมงคล มีเพียงพยางค์เดียวหรือสองพยางค์ (เกิดวันกองทัพไทย
๔ พ.ย.)

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (ชาย)

ธนัท - ชื่อท้าวเกร เจ้าแห่งทรัพย์
ธนัทธ - ให้แล้วซึ่งทรัพย์
ธนัย - โชคดี มีความสุข มีสิริมงคล

“ภัทธา” ต้องการอักษร ภ.ส. ให้มีความหมายเกี่ยวกับความรัก
หรืออะไรก็ได้ ขอให้ชื่อพ่อแม่อยู่ด้วย (พ่อชื่อสนทนา)

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

ภาวสดี - ตั้งอยู่ในความรัก
ภาสวรา - ที่ส่องแสงสว่างกระจ่าง พระอาทิตย์
ภักธภา - ใช้เป็นชื่อไม่มีความหมายเฉพาะ (ต่อหน้า 139)

ใครเป็นเมีย - ต่อจากหน้า ๑๔

เป็นชายหนุ่มร่างงามไปทันที คนทั้งสองก็เลยมารักกัน พอได้ยินเสียงคนเดินมาใกล้ เจ้าหญิงก็จะเอาผ้าเส้น นั้นผูกขาชายหนุ่มไว้ดังเดิม ชายหนุ่มก็กลายเป็นนก แก้วไปจับปล้น เหตุการณ์เป็นไปเช่นนั้นจนกระทั่งนาง กำนัลเกิดสงสัยได้ยินเสียงคนคุยกันหัวเราะกัน จึงแอบ ดูที่รุกขฤๅญ แลเห็นมีชายหนุ่มอยู่ในห้องบรรทมของ เจ้าหญิง นางกำนัลจึงร้องเอะอะขึ้น พวกทหารยามก็ กรูกันเข้ามา เจ้าหญิงรีบเอาผ้าผูกขาชายหนุ่มนั้น ชายหนุ่มก็กลายเป็นนกแก้วไป เมื่อทหารยามเข้ามาค้น ห้องบรรทม จึงไม่ได้พบร่องรอยผู้ชายที่นางกำนัลแล เห็นแน่แต่่น้อย

เรื่องราวคงจะไม่มีอะไร ถ้าหากนกแก้วนั้นไม่ ตกใจจนประสาทเสีย เมื่อแลเห็นทหารยามหน้าตา ดุคั้น หังแต่ละคนยังมีดาบขาวเป็นมันปลาบ นกแก้ว รีบบินหนีออกทางหน้าต่าง แต่ว่าเคราะห์ร้ายเป็นที่สุด ที่ด้ายเสกที่ผูกขา เกิดไปเกี่ยวกับตะปูตรงขอบหน้าต่าง เข้า ด้ายเสกหลุดออกจากตัว นกแก้วก็เลยกลายเป็น ชายหนุ่มลูกเศรษฐี เมื่อ นกแก้วกลายเป็นคน นกก็หด หายไป ชายหนุ่มนั้นสนับปฏญจะบินได้อย่างนก เลย พลัดตกลงไปยังสนามข้างล่าง บุญดีที่ไม่ได้รับบาดเจ็บ พอลุกขึ้นได้ ชายนั้นก็รีบวิ่งหนีออกจากวัง มีทหาร ยามวิ่งไล่ตามมาติดๆ

ชายหนุ่มวิ่งไปจนรู้สึกตัวเองจะเป็นลมเพราะ เหนื่อยอ่อน จนตรอกเข้าจริงๆ ชายหนุ่มก็เลยตัดสินใจ วิ่งเข้าไปในบ้านหลังหนึ่งซึ่งเป็นบ้านเศรษฐี ขณะ นั้นเศรษฐีเจ้าของบ้านกับภรรยาและลูกสาวกำลังนั่งกิน อาหารกลางวันกันอยู่ ชายหนุ่มวิ่งพรวดพราดเข้าไป

ร้องขอว่า

“ได้โปรดเถิดท่าน โปรดช่วยข้าด้วย ทหารพระราชากำลังไล่ตามข้ามา”

“นั่งลงกินข้าวซี” เศรษฐีนั้นะพลางส่งจานข้าว ให้ แล้วพูดต่อไปว่า “ทำท่าเฉยๆไว้เถิดสิ”

ไม่ช้าทหารยามที่ไล่ติดตามชายหนุ่มมา ก็ได้มา ถึงบ้านเศรษฐี มาถึงก็ถามเศรษฐีว่า “ท่านเจ้าข้า ท่านเห็นชโหมยมาทางนี้บ้างหรือเปล่า เราไล่ตามมา แล้วก็เห็นหายเข้ามาในบ้านของท่านนี่แหละ”

“คันธูเอาเองซี” เศรษฐีกล่าว “แต่ว่าขอให้เรา กับเมียลูกสาวและลูกเขยกินข้าวต่อไปเถอะนะ”

ทหารยามไม่ได้สงสัยเลยสักนิดเดียวว่า ชายหนุ่ม คนที่กำลังกินข้าวอย่างเอร็ดอร่อย และสงบเสงี่ยมนั้น คือคนที่พวกตนกำลังตามหาตนเอง จะนั่งนิ่งจะหาจน หัวบ้านอย่างไร จึงไม่มีทางได้ตัวชโหมย เมื่อแน่ใจว่า ไม่มีในบ้านนั้นแน่แล้ว ทหารเหล่านั้นก็กลับไป เมื่อ ทหารไปกันหมดแล้ว ลูกสาวเศรษฐีก็ได้กล่าวกับบิดา มารดาของตนว่า “พ่อจ๋า แม่จ๋า ผู้ชายคนนั้นหน้าตาดี ไหล่อกได้อยู่กินกับเราจริงๆเถอะ” พ่อแม่ก็ไม่ขัดข้อง จึงเป็นอันชายหนุ่มนั้นได้ลูกสาวเศรษฐีเป็นเมีย ได้อยู่ ด้วยกันอย่างผาสุก

ฝ่ายเจ้าหญิงราชธิดา เมื่อทั้งชายหนุ่มทั้งนกแก้ว หนีหายไปหมดแล้ว ก็เศร้าโศกเสียพระทัย จนวรกาย ชุบพอม พระราชาทรงสังเกตเห็น จึงตรัสถามเรื่องราว สาเหตุที่ทำให้เป็นเช่นนั้น เจ้าหญิงก็ทูลเล่าเรื่องถวาย โดยตลอด ด้วยความรักธิดา พระราชาตรัสว่า “เป็น ไรไปล่ะลูก ถ้าลูกอยากได้ผู้ชายคนนั้น ลูกต้องได้”

แล้วพระราชาก็ทรงดำเนินการ โดยโปรดให้มีการแสดงละครขึ้น และโปรดให้เชิญคนใหญ่คนโต คนสำคัญๆ ตลอดจนเศรษฐีของบ้านเมืองมาชมละคร ให้พากันในครอบครัวมาด้วยทุกคน ทั้งยังทรงประกาศว่าถ้าเชิญแล้วใครไม่มาจะต้องถูกประหาร

ครั้นตกค่ำ บรรดาผู้ได้รับเชิญต่างก็พากันมาชมละครหัวหน้านั้น ละครก็แสดงอย่างดีเยี่ยม ขณะที่ยกเล่านั้นกำลังเพลินชมละครอยู่นั้นเอง เจ้าหญิงก็ได้เสด็จลงมาพิจารณาพิจารณาคนเหล่านั้นแต่ละคนๆไป จนในที่สุดก็ได้พบชายหนุ่มผู้ต้องประสงค์ตัว นัฏละคร อยู่กับภรรยา พอทอดพระเนตรเห็นเช่นนั้น เจ้าหญิง

ก็ทรงเข้าตบหน้าภรรยาชายหนุ่มนั้นด้วยฤทธิ์หึงหึงจึงบริภาษหญิงนั้นว่า “นังคนแย่งผัวเรา” ลูกสาวเศรษฐีบันดาลโหะชันมาบ้างจึงตอบไปว่า “ยังดีกว่าคนผัวหึงเราทั้งเจ้าหญิงมาหาข้าต่างหาก” และก็ให้บังเอิญที่หญิงภรรยาตั้งเดิมของชายลูกเศรษฐีได้รับเชิญให้มาดูละครด้วย พอได้ยินผู้หญิงสองคนด่าทอกันเพื่อจะแย่งสามีของตนที่ตนคิดว่าตายไปแล้ว เมียคนแรกจึงร้องออกไปว่า

“โธ่เธอทั้งคู ล้วนแต่เป็นเมียน้อยเมียเก็บ หึงนั้นแหละ ข้านี้ซิ ถึงจะเป็นเมียที่แท้จริงของเขา เป็นเมียดังเมียเดิม เมียเอกเพียงคนเดียวเท่านั้น” ▶

หนังสือ ส่งซื้อได้ที่ สตรีสาร (ราคาที่ระบุ รวมค่าส่งเสร็จ)

ข้อดี เล่มหนึ่ง สอง สาม สี่	ของ ดร. บรรจบ พันธุเมธา	เล่มละ ๕ บาท
การใช้ภาษา (พิมพ์ครั้งที่ ๒)	ของ พ. นววรรณ	เล่มละ ๒๐ บาท
รวมเพลงรัก ๔๑ บท	จาก เรียบร้อยจากเพลง ของ จ.ย.ส.	เล่มละ ๒๐ บาท
วรรณคดีและวรรณคดีวิจารณ์	(พิมพ์ครั้งที่ ๔) ของ ดร. วิทย์ ศิวะศรียานนท์	เล่มละ ๓๕ บาท
THAI SHORT STORIES	(สมาคมภาษาและหนังสือจัดพิมพ์ครั้งที่ ๒)	เล่มละ ๒๕ บาท
วารสารภาษาและหนังสือ มกราคม ๑๔		เล่มละ ๔ บาท

หนังสือใหม่ ศิลปกับมนุษย์ ของ สงวน รอดบุญ รวมเล่มที่ ๑ แปะหน้ายกใหญ่ ๑๖๐ หน้า กระดาษปอนด์ มีภาพประกอบ เหมาะสำหรับอ่านประกอบการเรียนศิลปะ เพื่อเข้าใจมิติศิลป์ (The Dimensions of Art) เล่มละ ๒๕ บาท

วิสาสะ-ว่าด้วยการหนังสือพิมพ์ของไทยสามรัชกาล ร.๕-๖-๗ มีภาพหน้าแรกของหนังสือพิมพ์แห่งยุคประกอบกว่า ๒๐ ภาพ ของ สติชัย เสมานิล สมาคมภาษาและหนังสือจัดพิมพ์ เหมาะสำหรับนักศึกษาและผู้สนใจประวัติศาสตร์มวลชน หน้า ๔๑๔ หน้า ราคา ๓๕ บาท

ส่งเงิน หรือควมกราไปรษณีย์แทนเงิน ส่งซื้อได้ ธนาคารหรือเช็คส่งจ่ายในนามหนังสือพิมพ์สตรีสาร
อาคารกรีกเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย ก.ท. ๒ โทร. ๔๐๔๐๓๖

แล้วนางก็เลยสาธยายเรื่องราวตั้งแต่ต้นจนถึงสามีนางถูกกัดและนางเอาร่างสามीलอยแพไป หญิงทั้งสามท่มเดียวกัน คำทอกันจนพระราชธองก็ทรงจนปัญญาจะตัดสินอย่างไรได้ ต้องส่งมหาดเล็กไปเชิญเสด็จเจ้าหญิงผู้เรืองปัญญามาช่วยตัดสินให้ และคำตัดสินของเจ้าหญิงมีดังนี้คือ

“เมื่ยคนแรกคิดว่าผู้ของตัวตายไปแล้ว จึงเอาร่างลอยแพไป นั่นก็เห็นว่ามหาดเล็กในตัวของเขาไปแล้วโดยชอบธรรม ส่วนเจ้าหญิงจะได้ชายนั้ลับๆ แซ่ก้หากั้มครองป้องกันชีวิตชายนั้ได้ไม่ จนเขาต้องหนีเตลิดไป จึงเป็นอันว่ามหาดเล็กในตัวของชายนั้ไปแล้วเช่นเดียวกัน และถ้าชายนั้ไม่ได้วิ่งเข้าไปในบ้านเศรษฐี และเศรษฐีช่วยเหลือไว้ ก็คงถูกทหารยามฆ่าตายไปแล้ว เพราะฉะนั้นลูกสาวเศรษฐีจึงนับได้ว่าเป็นเมื่ยโดยชอบธรรมของเขาแต่เพียงผู้เดียว และชายนั้ก็ต้องอยู่กับนางตลอดไป” □

อัตราใหม่ค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

โดยสักรมไปรษณีย์โทรเลข ได้ขึ้นค่าส่งไปรษณีย์ภัณฑ์ทุกชนิด ตั้งแต่เดือนสิงหาคม ๒๕๐๔ เป็นต้นมา ดังนั้นเริ่มตั้งแต่ปีใหม่ จรณปี ๓๔ ปีที่ ๒๔ เป็นต้นไป สำนักงานจำเป็นต้องขอกำหนดอัตราค่าบอกรับใหม่ดังนี้

	มารับที่สำนักงาน	ส่งทางไปรษณีย์
๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๕๕.๖๖ บาท	๕๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๕๔.๐๐ บาท	๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๕๕.๐๐ บาท	๑๕๐.๐๐ บาท

(สมาชิกทางไปรษณีย์ที่รับอยู่เดิม คงคิดตามอัตราเก่า จนครบระยะเวลาที่บอกรับครั้งหลังสุด)

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกไปรษณีย์มาด้วยสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๔ อาคารกริทธิเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๐๔๐๓๖ สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางแมล์ธรรมดาก่อนละ ๓.๕๐ บาท หมายหรือเรียกไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชการในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

เขาวเรศ ภูมิศิลป์

รองนางสาวไทย พ.ศ. ๒๕๐๔

อนันต์ โธอาประเสริฐ ดำเนินภาพ

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สีห์ เสือแฉ่งศรี เรือจีน ศรียาภย์

นิภยา วงศ์เที่ยงธรรม

โกสุม กระจำรังค์

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปรีดา หนูนุกกิต สมบูรณ์ สรรพอุดม

ประทุม พัวกะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาชนะนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสภ โรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรพรรณ คุณวิศาล

อุบล คุรุสมงคล อ.บ.

สมศรี สุขุมลนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยอนนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง รังสิกุล ร.บ.

โง้งหน ญี่ปุ่น

บรรณ พันธุเสนา

สามเกลอ

เรื่องของสามเกลอที่เป็นนิทานสำหรับเด็ก เล็กๆของญี่ปุ่น เป็นเรื่องสัตว์สามประเภทที่มา คบกันสนิทเป็นเกลอแก้วเกลอขวัญ ได้แก่ ลิง กระต่าย กับ อิ้งอ่าง การที่สัตว์อะไรจะคบกับสัตว์ อะไรไม่มีจำกัดในเรื่องนิทาน ว่าจะต้องเป็นสัตว์ ประเภทเดียวกัน ใหญ่เล็กปานๆกัน ทั้งนี้แล้วแต่ ห่วงถิ่น เช่น อินโดนีเซีย มี เต่า ช้าง กับ กระเจง ก็มี กระเจง ช้างกับจระเข้ก็มี ของฟิลิปปินส์มีถึง ๖ ประเภท คือ ควาย วัว ม้า ลิง หมู และเต่า ส่วนของพม่ามี นกต้อยต๊วด ไล่เตือนกับลิง และของจีนมี ไก่ หนอน กับมังกร เนื้อเรื่องก็เป็นไปต่างๆนานา ช่วยเหลือกัน บ้าง แกล้งกันบ้าง ส่วนมากมักเป็นเรื่อง ทำไม ดังเช่น เรื่องนี้ ที่เล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีลิง กระต่าย กับ อิ้งอ่างอาศัยอยู่บน ภูเขาแห่งหนึ่ง สัตว์ทั้งสามอยู่ด้วยกันฉันมิตรสนิท ไม่ได้มีใครคิดเบียดเบียนใครเลย อยู่มาวันหนึ่งอัน เป็นเวลาใกล้จะสิ้นปี ตามธรรมเนียมญี่ปุ่น เมื่อถึง เวลานั้นจะต้องเตรียมทำขนมโมจิกันทุกบ้านทุกช่อง ถือเป็นสิ่งจำเป็นขาดไม่ได้ในการฉลองปีใหม่ ขนม โมจิทำด้วยแป้งข้าวเหนียวนวดเป็นแผ่นแล้วนำมาปิ้ง ไฟ จะกินเป็นของหวานก็จิ้มด้วยลีสงบลละเยียดผสมกับ น้ำตาล (คงจะคล้ายกับกะลोजิของจีน) จะกินเป็นของ

คาวก็ใส่น้ำซุบหรือไม่ก็จิ้มน้ำซอวีกิน (ทั้งนี้ตาม คำบอกเล่าของคุณประนอม ลัถวาร) ขนมโมจิจึงเป็น ของอร่อยอย่างหนึ่ง ทั้งไม่มีโอกาสได้กินเสมอๆ นอก จากปีใหม่ครั้งหนึ่งจึงจะได้กินเสียทีหนึ่ง จึงเป็นสิ่งที่ สัตว์สามเกลอต่างก็ใฝ่ฝัน และอยากกินในโอกาส อย่างนั้นเช่นเดียวกับคนอื่นๆเขาบ้าง แต่เมื่อไม่มีปัญญา ทำเอง ก็จำต้องหาทางอย่างอื่น ปรีกษาหาหรือกัน เช่นนั้นแล้ว สัตว์ทั้งสามก็ชวนกันลงมาจากเขาเข้าไป เทร่อยู่ในหมู่บ้านแห่งหนึ่งที่อยู่ใกล้ๆเชิงเขานั้น

เมื่อถึง กระต่าย กับ อิ้งอ่าง เทียวไปเทียวมาอยู่ พักหนึ่งก็ไปเจอละครกเข้าโบหนึ่ง ในนั้นมีแป้งข้าว เหนียวที่ทำเป็นโมจิแล้วอยู่เต็มครก เหลียวไปรอบๆ แลไม่เห็นเจ้าของ สัตว์ทั้งสามจึงตกลงกันว่าจัดการ แบนครกขนมนี้ขึ้นไปยังที่อยู่ของตนบนเขาดีกว่า จะได้ แบ่งกันกินให้อิ่มจนหายอยาก แต่ว่าใครล่ะจะแบนไหว มีก็แต่ลิงผู้เดียวที่พอจะทำได้ และลิงก็รับทำอย่างเต็มใจ ทั้งนี้ด้วยความอยากกินขนมโมจิเสียเหลือเกิน

ลิงพยายามเอาครกขึ้นหลัง กระต่ายหาเชือกมา ผูกให้จนแน่น แล้วตัวเองก็ช่วยดันครกไว้ให้ด้วยตอน ที่ลิงไต่เขาขึ้นไป มีอึ้งอ่างค่อยๆกระโดดตามไปข้างท้าย ความตะกละระกอบกับความรู้อากอยากกินขนมโมจิ เสียคนเดียวให้สมกับที่แบนขึ้นเขามาด้วยความเหนื่อย

ยาก ลิงก็ครุ่นคิดหาอุบายมาตลอด
ทาง พอมาถึงที่อยู่บนเขาเรียบร้อยแล้ว
แล้ว ลิงจึงออกอุบายว่า

“นี่แน่ะ เกลือเอ๋ย ข้าคิด
อะไรออกมาอย่างหนึ่งแล้วละ”

“คิดอะไร บอกมาเร็ว”
กระต่ายกับอึ่งอ่างเข้าถาม

“คืออย่างนี้แหละ” ลิงพูด
พลางกระแอมกระไอ “ข้าว่าขนม
โมจินี่มันคงอร่อยจังละ ถ้าใคร
ได้กินทั้งหมด ครกนี้แต่คนเดียว
จะดีกว่าต้องมาแบ่งกันกินนะ”

“ทำไมคิดอย่างนั้นล่ะ”
อึ่งอ่างท้วงขึ้น “มีอะไรดี ๆ ต้องแบ่ง
กันกินจึงจะถูก เรามันเป็นเพื่อน
กันนี่”

“แต่ใครล่ะจะเป็นคนได้กิน
ขนมโมจิหมดทั้งครกนี้นะ”
กระต่ายถามด้วยรู้สึกสนใจอยู่บ้าง
เหมือนกัน

“เราคิดไว้ว่า” ลิงขยาย
ความคิดของตน “เราจะลึงครก
ขนมนี้ลงไปจากเขา และถ้าใครวิ่ง
ไปฉวยครกนั้นไว้ได้ก่อนละก็ คน
นั้นได้กินขนมคนเดียวหมดครกเลย
ทำอย่างนี้ดีไหม เห็นเป็นใจ”

“โอ๊ย ไม่ดีหรอก” อึ่งอ่างรีบ
แย้ง เพราะรู้ว่าถึงจะวิ่งจะกระโดด
อย่างไร ตนไม่มีวันทันสหายทั้งสอง
ได้ แต่ลียืนยัน (ต่อหน้า 147)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจขอชื่อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๐๑
บรรจุบน พันธุมเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึง
สำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๘ ม.ค. - ๑๐ ม.ค. ๑๕) ส่วน
คำตอบเกี่ยวกับชื่อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“ธิดา” ชื่อสุขสวัสดิ์ทำให้ใช้กับวันพุธกลางคืนได้หรือไม่ เพราะ
ที่บอกมาว่าเกิดวันพฤหัสบดีนั้น ที่จริงเป็นคืนวันพุธ เวลา ๔.๐๐ น.
ชื่อนี้ใช้ได้ทั้งวันพุธกลางคืนและวันพฤหัสบดี

“สมาชิกประจำ” ที่บอกวันเกิดว่าเป็นวันจันทร์นั้น ที่จริงเป็น
วันอาทิตย์ อยากให้ชื่อคล้องชื่อพี่ว่า ผลินี ที่ตั้งให้

ชื่อหาให้แล้ว โปรดดูก่อนว่าถูกใจหรือไม่ ถ้าชื่อใดถูกใจ
แม้อักษรจะใช้กับวันอาทิตย์ไม่ได้ อาจจะเปลี่ยนแปลงได้

“สุคนธ์” อักษรไม่จำกัด ให้มีความหมายเป็นทั้งรัก มีเสน่ห์
ขยันพากเพียร ขอให้ชื่อคล้องกับชื่อบิดา (ปรีดา)

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

ปณิดา - ที่ได้รับคำสรรเสริญ

ปณิสรา - เป็นใหญ่เหนือทรัพย์สินสมบัติ

ปณิตา - ที่ได้รับคำสรรเสริญ ชมเชย

“จันทร์เพ็ญ” ต้องการอักษร พ.น.อ. หรือ จ. มีความหมายเป็น
สิริมงคล มีอำนาจวาสนา หรือมีโชคลาภ อยากให้คล้องกับชื่อ
พี่ชาย “ธนาวัชร์”

พ. ใช้ไม่ได้

(อ่านต่อหน้า 147)

ข้อคิด - ต่อจากหน้า ๑๙

ข้อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)	จิตนาถ - เจ้าแห่งความคิด
นรธนา - (ออกเสียงนัตตะนา) การสรรเสริญ	
อรรจยา - (ออกเสียงอัจจะยา) ได้รับเกียรติ	“นารินทร์” ต้องการอักษรที่เป็นเดช เป็นสิริมงคล
ยกย่องบูชา	และเจริญรุ่งเรือง (พอชื่อสุติ)
อรรถจิตต์ - คิดหรือปรารภนาทรพัสสมบัติ	ข้อคนเกิดวันอาทิตย์ (ชาย)
	นรตัว - ความเป็นชาย
“วรรณ” ต้องการอักษร ว. ให้มีความหมายเป็น	นรวิ - วีรบุรุษแห่งคน
สิริมงคล เอกวรุฬ ใช้ได้ไหมสำหรับคนเกิดวันเสาร์	นโรตม์ - สูงสุด ดีที่สุดในหมู่คน
ใช้ได้	
	“วรรณพร” ต้องการอักษร ว. นำหน้า มีความหมาย
“ไพเราะ” ต้องการอักษรที่ไม่เป็นกาลกิณี เป็น	ว่า จลาด งาม หรือมีจิตใจดี เป็นชื่อสั้นๆ
ชื่อ ๒ พยางค์ มีความหมายว่า กล้าหาญ แข็งแรง	ข้อคนเกิดวันอังคาร (หญิง)
จลาด มีอำนาจ มีอายุยืน	วิมา - ดีที่สุด
ข้อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)	วรยา - เมตตากรุณาอย่างประเสริฐสุด
จรายุส - อายุยืนยาว	วรรณิ - ทอง
วิรสุต - ลูกชายผู้กล้าหาญ	

สามเกลอ - ต่อจากหน้า ๑๙

ความคิดของตนอย่างแข็งขัน เพราะเชื่อความว่องไว
ของตนว่าดีอย่างไร ตนต้องชนะและได้กินขนมหมด
คนเดียวแน่ ข้างกระต่ายก็เชื่อฝีมือของตนเหมือนกัน
ว่าต้องเอาชนะลิงได้แน่ จึงสนับสนุนความคิดของลิง
ทั้งยังหันมาบอกอย่างว่า

“ดีนะ ลองดูเถอะนะ สุนัข”

อย่างงั้นปัญญายะแย่งชัด จำต้องยอมตามความ
คิดของเพื่อน ลิงจึงลงมือจัดการทันที พอนับ หง
สอง สาม ลิงก็ลงมือลงไปตามไหล่เขาทันที แล้ว
ทั้งลิงทั้งกระต่ายต่างก็วิ่งเต็มฝีเท้าตามไป มีอย่าง
กระโดดปุกไปตามไปต่างๆ

ลิงวิ่งไปข้างหน้า หงกระต่ายไว้ข้างหลัง แต่
ขณะที่กระต่ายกำลังใจเสียว่า อย่าวไรเสียตนก็คงสู้
ไม่ได้ ก็เกิดเหตุขึ้น คือเมื่อมาถึงไหล่เขาตอนที่ขึ้น
ที่สุด ลิงก็เกิดหกล้ม กลิ้งกลิ้งลงไป สุดท้ายกัน
กระแทกกับก้อนหินดังอ๊ก ดังกับลูกไม้ขึ้นเอาเลย เขา
จึงว่าเป็นเพราะเหตุนั้นแหละที่ทำให้ลิงถึงได้แดง
(เห็นจะลิงประเภทที่เราเรียกว่า เสน)

เป็นอันว่ากระต่ายมีชัยในการแข่งขันครั้งนี้
เพราะลิงไปหกล้มกับกระแทกเสียแล้ว กระต่ายจึงได้
ไปถึงต้นเขาก่อนใครๆ ก่อนที่ลิงจะลงไปถึงเสียอีก
กระต่ายถึงกับคิดอย่างครมครมใจว่า “นั่นไง ครก

กลังลงมาแล้ว ประเดี๋ยวเถะ เราจะได้กินให้อิ่มสมหน้อยเทียว” แต่ที่ไหนได้ พอกรกกลังลงมาใกล้ตัว และกระต่ายยื่นมือออกไปรับเท่านั้นแหละ ครกอันแสนหนักนั้นก็กระแทกมือกระต่ายเสียหักไปเลย เขาจึงว่า ที่ชาหน่ากระต่ายสันนิษฐานเดียว ก็เพราะเหตุนี้เองแหละ ช้าชนมโมจิก็ไม่ได้กิน เพราะขณะที่ครกกลังลงมา ชนมได้หลุดออกไปนอกครกหล่นอยู่ตามทางหมด

เหลืออ้ออ่างที่ค่อยๆกระโดดตามสหายทั้งสองมาด้วยความสิ้นหวัง เชื่อเหลือเกินว่าอย่างไรเสียบ้านนี้ ไม่ถึงก็กระต่ายคงได้กินขนมโมจิเรียบไปหมดแล้ว แต่ผิดคาด ขณะที่อ้ออ่างมาตามทางใกล้จะถึงดินเขาก็ได้พบขนมโมจิติดอยู่ตามพุ่มไม้บ้าง อยู่บนดินบ้าง ยักร้อนๆอยู่เลย อ้ออ่างเห็นเช่นนั้น ก็เลยจัดการกินขนมโมจิที่หล่นอยู่ตามทางเกลือกกลาตนั้นจนหมดสิ้น ไม่ให้เหลืออยู่เลยสักอันเดียว พอกินหมด ห้องอ้ออ่างก็กางเป้ง เขาจึงว่าเพราะเรื่องที่กินขนมโมจิแต่ผู้เดียวนี้แหละ ที่ทำให้อ้ออ่างจึงท้องกาง □

อัตราใหม่ค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

โดยที่กรมไปรษณีย์โทรเลข ได้ขึ้นค่าส่งไปรษณีย์ภัณฑ์ทุกชนิด ตั้งแต่เดือนสิงหาคม ๒๕๑๔ เป็นต้นมา ดังนั้นเริ่มแต่ปีใหม่ ฉบับที่ ๓๔ ปีที่ ๒๔ เป็นต้นไป สำนักงานจำเป็นต้องขอกำหนดอัตราค่าบอกรับใหม่ดังนี้

	มารับที่สำนักงาน	ส่งทางไปรษณีย์
๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๔๔.๐๐ บาท	๔๔.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๘๔.๐๐ บาท	๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๔๔.๐๐ บาท	๑๘๐.๐๐ บาท

(สมาชิกทางไปรษณีย์ที่รับอยู่เดิม คงคิดค่าสมาชิกเก่า จนครบระยะเวลาที่บอกรับครั้งหลังสุด)

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกโปรดบอกรับมายังสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารกรรทศเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๐๔๑๑๖

สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์ค่าอีกเล่มละ ๓.๕๐ บาท ธรรมดาหรือเรียกไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

โสมอุษา อัจฉราวรรณ

สมเพียร จาคิเถกุธ ฉายภาพ

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ

นิสวรรณ ปิ่นทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สีห์ เสือแสงศรี เชื้อชื่น ศรีชาภักดิ์

นิกยา วงศ์เที่ยงธรรม

โกสม กระจำรังค์

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริกา หนูณักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม

ประทุม พัวกะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาชนะนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สว่างศรีโสม โรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรพรรณ คุณวิศาล

อุบล กรรณกุล อ.บ.

สมศรี สุขมุลนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง รังสิกุล ร.บ.

นิทาน ฟิลิปปีนส์

บรรจบ พันธุเมธา

เต่าเข้าอุบายน

นิทานเรื่องนี้คล้ายนิทานอินโดนีเซียจาก
บอร์เนียวที่เคยเล่าไปแล้วว่า เต่า ช้าง กับ กระเจง
ไปจับปลา เมื่อหาปลาได้ ก็เอามาย่างรมควันเก็บไว้
ต้องมีใครดูแลธุระเรื่องนี้ให้เรียบร้อย และปรากฏว่า
เมื่อช้างกับเต่าทำหน้าที่อยู่ เกิดมียักษ์ตนหนึ่งมาขู่เชิญ
เอาปลาไปกินหมด ใครก็ปราบไม่ได้ จนถึงเวรกระเจง
จะต้องจับปลา กระเจงก็ใช้ปัญญาสามารถเอาหอยมด
ยักษ์ติดกับตัวมันไม่ได้ เห็นได้ว่าชาวอินโดนีเซียนับถือ
กระเจงมาก ถึงจะตัวเล็กก็มีปัญญา แต่ของฟิลิปปินส์
เขาจับมือเต่า ดังที่เล่าเรื่องเต่าเจ้าเล่ห์ไปคราวที่แล้ว
เรื่องเต่าก็เก่งกว่าใครอีก แต่ใช้ปัญญาคนละอย่าง
กับกระเจง ดังที่แมกซิโม ราโมสเล่าไว้ในนิทานเมื่อ
ก่อนของฟิลิปปินส์ ดังนี้

เมื่อก่อนนานมาแล้วยังมีสัตว์ทั้งหกอันได้แก่
ควาย วัว ม้า ลิง หมู กับเต่า อาศัยอยู่ด้วยกัน
วันหนึ่งสัตว์ทั้งหมดนั้นพากันไปหาปลาที่แม่น้ำ พอหา
ได้มากพอ ก็เอาใส่กระจาดใหญ่บรรทุกมายังดลิ่งริม
แม่น้ำ วัว ม้า ลิง หมู และเต่าต่างพูดกันว่า

“กระเบา (ควาย) เอ๊ย เจ้าตัวใหญ่กว่าใคร
เพื่อนในหมู่พวกเรา เจ้าเข้าปลาไว้ให้ดิฉัน พวกเรา
จะกลับไปจับปลาได้อีก”

“ตกลง ข้าจะเข้าเอง” กระเบารับคำ แล้วก็

อยู่โยงเฝ้าปลาแต่ลำพัง แต่ไม่ช้ากระเบาก็แลเห็น
พ้ามืดมา แล้วก็ได้ยินเสียงกระพือปีกพื้ๆ พอแหงน
หน้าขึ้นดู ก็แลเห็นนางนกบินออกตัวหนึ่งดลลงมา
นกบินออกเป็นนกในนิทานของฟิลิปปินส์ กล่าวว่าเป็น
นกที่ตัวใหญ่เรียวแรงมาก แล้วก็ดูร้ายเห็นจะไม่แพ้
อียะยว มีอึ้งเล็บทั้งแหลมทั้งคม รังของมันสร้างไว้
ตามยอดไม้ใหญ่ในภูเขาไกลโพ้น และเหยื่อที่มันเอา
ไปหลอกกินนั้นบางที่เป็นสัตว์ตัวใหญ่ที่สุดที่จะหาได้
บนดินก็มี

พอนกบินออกดลลงมาที่ดลิ่ง ตรงที่ที่กระเบา
เฝ้าปลาอยู่ นกบินออกก็พูดว่า

“โอ๊ย หิวจะตาย ข้าจะกินปลานี้แหละ”

“หนอยนั้นะ ลองมาตะปลาของข้าหน่อยซิ ข้า
จะได้เอาเขาแทงเจ้าทะเลเป็นไร” กระเบาเอ็ด
ตะโรออกมา

ยังไม่ทันจะฟังกระเบาพูดให้จบ นางนกบินออก
ก็ดลลงด้วยบันดาลโหด โผนเข้าใส่กระเบา
ถึงแม้กระเบาจะสู้อย่างหาญหาญใช้เขาคีมแทงนก
บินออกอยู่ตลอดเวลา แต่ไม่ช้านกบินออกก็ได้โอกาส
เอาเล็บจิกลงไปบนหลังกระเบาแล้วพาขึ้นไปบน
อากาศ นางนกพูดว่า

“ลูกข้าไม่ได้กินกระเบามาตั้งหลายวัน วันนี้นะ

จะดีใจที่ได้กินกระเบาเป็นอาหาร
เช้า”

ไฉนเช่นนั้น กระเบา
ตกใจกลัวตัวสั้น ร้องบอกแก่นาง
นกว่า “แม่นกบันไดอีก ช่วยพาข้า
กลับลงไปบนดินเถาะ แล้วแม่นก
จะกินปลาเล็กเท่าไร ก็เอาไปเถาะ
ข้าให้หมดกระจาตเลย”

“นั่นละ ที่ข้าอยากไฉนเจ้า
พูดมานานแล้ว” นกบันไดอีกพูด
แล้วก็พากระเบาลงมาปล่อยไว้บน
ดิน ตัวเองกินปลาหมดแล้ว ก็บิน
ไป

เมื่อสหายทั้งห้าของกระเบา
กลับมา จึงเห็นแต่กระจาตเปล่า
ถามกระเบาคุ้ยไฉนว่า “นก
บันไดอีกมันตกลงมาเอาเล็บจิกหลัง
ข้า พาบินขึ้นฟ้าไปเลย ข้ากลัว
เลยให้ปลาหมักไปกินหมด”

“ใช้ไม่ได้เลย กระเบา”
วัวดำหนิ “มา ข้าจะเผ้าเอง”

สหายทั้งหมดก็เอาปลาใส่
กระจาตให้วัวเผ้า แล้วก็กลับไป
จับปลาใหม่ วัวเผ้าอยู่ได้ไม่นาน
ก็ปรากฏท้องพามีตมาอีก และได้
ยินเสียงกระพือปีก พอแหงนดู วัว
ก็แลเห็นนกบันไดอีกนั้นตกลงมา มา
(อ่านต่อหน้า 146)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจขอชื่อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๓๓
บรรจบ พันธุมเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึง
สำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๑๐ ม.ค. - ๑๔ ม.ค. ๑๕) ส่วน
คำตอบเกี่ยวกับชื่อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“เล็ก” ชื่อที่ถามมาไม่ใช่สิมา กานต์ แต่เป็นสิมา กานต์
สิมา แปลว่า ทุกๆ ทั้งหมด กานต์ แปลว่า เป็นที่รัก น่ารัก

“สุภรณ์” วราวุธ หมายความว่าอะไร คนเกิดวันอาทิตย์ใช้
ได้หรือไม่ ถ้าไม่ได้ควรใช้ชื่ออะไร

ใช้ได้ หมายความว่า อารุธอันประเสริฐ

“จินตนา” ต้องการ ศ.ส. นำหน้า ความหมายไม่จำกัด
ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

สุกวิ - กวีผู้สามารถ

สุยศ - ชื่อเสียงดี

สุรจ - รุ่งโรจน์ยิ่ง

“ศรวณีย์” ต้องการอักษรบ. นำหน้าชื่อ ความหมายไม่จำกัด
ขอเพียงอย่าให้แปลเป็นชื่อสัตว์ เช่น นก เป็นต้น เป็นชื่อไม่ต่ำ
กว่า ๓ พยางค์ ออกเสียงแล้วให้ฟังดูอ่อนโยน

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)

บุญจรรย์ - รัตนะทั้ง ๕ มีทอง เพชร นิล หัษมิ และไข่มุก

บัณฑิต - ประเสริฐด้วยทรัพย์สมบัติ

บทมกร - มืองามดังดอกบัว (อ่านต่อหน้า 145)

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (ชาย)
 จิตสิทธิ์ - ที่อยู่ไนใจนึกคำนึง
 จิตติโมท - ยินดีด้วยความคิดความเข้าใจ
 จินตภัทร - เจริญด้วยความคิด

วิไลสา - เป็นที่ยินดี สนุกสนาน

“กิมเอง” ต้องการชื่อและนามสกุล ให้มีความ
 หมายถึง สวยงามสำหรับชื่อ และมีสง่าราศี รุ่งเรือง
 สำหรับนามสกุล

“น้องสอง” ต้องการอักษรวรรค ก. วรรค จ. หรือ
 วรรค ป. กับ ย.ร.ล.ว. แต่ขออย่าให้มีสระหรือ อ. ให้
 มีความหมายเป็นสิริมงคล มีศรี มีเดช เป็นบุตรสาว
 คนแรก (พี่ชื่อนวิน พี่ชื่อนิจิตร)

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (หญิง)

วิมลภัทร - เจริญด้วยความสะอาดบริสุทธิ์
 กมลวาทน์ - งดงามดังดอกบัว
 นามสกุล อนันตวิภาพ - อำนาจความยิ่ง

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

วิริญจน์ - ชื่อพระพรหม
 วิรัชส - (ออกเสียงวิระชด) สะอาด ปราศจากฝุ่น

อนันต์พรธิน - เจริญออกงามไม่มี
 ที่สิ้นสุด

ละออง

□

□

เต้าเจ้าอุบาย - ต่อจากหน้า ๑๙

เกาะอยู่ใกล้ๆ กระจาดปลา แล้วพูดขึ้นว่า

“หิวจะตาย ข้าจะกินปลานี้ละ”

“ลองมาแตะต้องปลาข้าดูหน่อยซิ” วัวทำท่า
 “ข้าจะได้เอาเขาแทงเจ้าเสียเป็นไร”

ได้ยินวัวพูดเช่นนั้น นางนกบันไดก็โกรธจน
 หน้าเขียว ตาโตมเข้าจิกวัว เอาตัวขึ้นฟ้าไป นางนก
 พูดว่า “ดีละ จะเอาเจ้าไปให้ลูกข้ากิน”

วัวกลัวตัวสั้น รีบร้องบอกนางนกเสียงสั้นว่า
 “แม่คุณเฒาะ ช่วยพาข้าลงไปที่ดินด้วย แล้วแม่นังจะ
 เอาปลาเท่าไร ข้ายกให้หมด”

นางนกหัวเราะออกมาพลาญพูดว่า “พวกเจ้าที่
 อยู่บนดินนี่ละ ล้วนเป็นพวกพูดยากทั้งนั้น ถ้าหากให้
 ปลาข้าแต่โดยดีเสียตั้งแต่แรก ก็ไม่ต้องสู้รบตบมือกัน
 เอาลงไปได้” พุดพลาญปล่อยวัวให้ลงไปที่ตลิ่งริมฝั่งน้ำ

หยังยังส่ายตื้อไปอีกว่า “คราวหน้าคราวหลังจะเผ้า
 ปลาละก็ดูให้รอบคอบให้ยิ่งกว่านี้ละ”

ครั้นกินปลาหมดแล้ว นกบันไดก็บินไป เมื่อสัตว์
 อื่นๆ มาเห็นกระจาดปลา ก็บินกันอีก คราวนี้ถึงเว
 มาเผ้าบ้าง ก็ได้เกิดเหตุการณ์อย่างเมื่อครั้งกระเบา
 กับ วัวเผ้า คือ นกบันไดออกมาเอาปลาไปกินหมดกระจาดอีก
 เช่นเคย แม้ต่อไปจะเป็นเวรของหมู และลิงเผ้าก็หาทำ
 ให้ นกบันไดเกรงกลัวจนถึงกับยอมละกระจาดปลาไป
 ไม่ เวลาที่จวนจะค่ำแล้ว สัตว์ทั้งหลายพากันเตร้าสร้อย
 ที่ไม่ได้ปลากลับไปที่อยู่ของตนเลย

ในที่สุดเต้าก็พูดขึ้นว่า “ลองให้ข้าเผ้าปลา
 หน่อยเถอะ ข้ายังไม่ได้แสดงฝีมือเลย”

ได้ยินเต้าพูดเช่นนั้น ใครๆ ก็หัวเราะออกมาดัง
 ลั่น พูดว่า

“โอ้ พวกเราตัวโตกว่าเจ้าตั้งเท่าไหนนะ ยังป้องกันไม่ให้คนอื่นมาเอาปลาไปกินไม่ได้เลย แล้วตัวเจ้าสักกะนิด ทำอะไรก็ช้า จะมาอาสาเผ่า เจ้าจะทำสิ่งที่พวกเราทำไม่ได้ ได้อย่างไร”

“ขอให้ข้าลองดูหน่อยเถอะนะ” เฒ่าออก

สัตว์ใหญ่ ๆ เหล่านั้นก็พากันหัวเราะเยาะเฒ่าอีก มีหน้าซำยังเข้าอีกว่า “ถ้านกบนั้นอีกมันดาลลงมาละก็อย่าไปจับมันเสียเลยเสียหมดละ” พูดแล้วก็พากันไปจับปลาใหม่

ครั้นเพื่อน ๆ ไปกันหมดแล้ว เฒ่าก็ลงมือซดหูลุมที่หาดทรายชายตลิ่ง ไม่ช้าฟ้าก็มีเมฆอีก มีเสียงกระพือปีกดังมาหัวฟ้า นกบนั้นอีกก็ดาลลงมา พูดว่า “ข้าหิวจริงจะกินปลานี้ละ” เฒ่าได้ยินเช่นนั้นก็พูดขึ้นทั้งที่ไม่ยอมเงยหน้าขึ้นจากงานที่ตนกำลังทำด้วยซ้ำไป เฒ่าพูดว่า “อยากกินก็กินไปซิ ข้าไม่ต้องการปลาหรอก”

นกบนั้นอีกได้ยินเฒ่าอนุญาตก็ลงมือกินปลา ขณะที่ยกก็อดแปลกใจไม่ได้ที่เห็นเฒ่ากำลังซดหูลุม จึงถามว่า

“นั่นเจ้าซดหูลุมทรายทำไมนะ เจ้าเฒ่า”

“หาที่ซ่อนตัวนะซี” เฒ่าตอบ “ต้องรีบ ๆ ซดหน่อย”

“ที่ซ่อนตัวรี” นกบนั้นอีกถามง ๆ “ซ่อนตัวทำไม ไม่อยากให้ใครทำอันตรายหรือ หรือเจ้ากลัวข้า ถ้าเจ้าให้ข้ากินปลาดี ๆ อย่างนี้ละก็ ไม่ต้องกลัวข้าหรอก”

“โอ๊ย ข้ามีเรื่องสำคัญยิ่งกว่าจะมาพูดถึงเรื่องปลา เพราะข้าก็บอกแล้วว่า อยากกินก็กินเข้าไปเถอะ กินให้หมดก็ไม่ว่า”

“ตกลง ข้าจะกินให้หมด แต่ว่าบอกก่อนซิว่า

ต้องซ่อนตัวทำไม”

“ต้องบอกด้วยหรือ” เฒ่าย้อนถาม

นกบนั้นอีกชักเลือดขึ้นหน้าอีกแล้ว ที่ได้ยินเจ้าเฒ่าถามอย่างโอหัง นกพูดว่า “ต้องบอก ถ้าเจ้าไม่บอกดี ๆ ข้าก็จะต้องทำให้เจ้าบอกให้ได้”

“ถ้าจะให้บอก ก็ต้องบอกนะซี” เฒ่าพูดเสียงอ่อย ๆ “ที่ซดหูลุมนี้ละ เพื่อจะหาที่ซ่อนตัวเมื่อเวลาที่โลกของเราจะถึงวาระสุดท้ายแล้วก็แตกทำลายสิ้นสุดลง”

“เหลวไหล ไม่ได้เรื่อง” นกพูดออกมา “โลกไม่มีวันจะสิ้นสุด จะอยู่ได้อีกนานเท่านั้น”

“ตามแต่จะคิด” เฒ่าพูด “แต่ข้าก็จะซดของข้าต่อไป”

ถึงตอนนี้ นางนกชักจะร้อนใจ ถามเฒ่าอีกว่า “นี่แน่ะเฒ่า เจ้าเชื่อจริงๆ หรือว่าโลกจะสิ้นสุดลงเร็ว ๆ นี้”

“เร็ว ๆ นี้” เฒ่าขึ้นเสียง “ใครบอกล่ะ จะแตกทำลายอยู่พุ่มนี้ละไม่ว่า เอ้า กิน ๆ ให้เสร็จ ๆ แล้วก็ไปเถอะ จะได้ไม่มาทวงข้าเวลาข้าจะทำงาน”

“ข้าช่วยเจ้าบ้างเอาไหมละ” นางนกพูด “เผื่อว่าเกิดอะไรขึ้น ข้าจะได้ซ่อนตัวอยู่กับเจ้าด้วย”

“ก็ทำไมเจ้าไม่ซดของเจ้าต่างหากอีกหูลุมหนึ่งละ” เฒ่าพูด “หาดทรายชายตลิ่งนี่ก็ออกกว้าง”

นางนกโมโหอีกแล้ว คว้าออกมาว่า “นี่เจ้าจะให้ข้าช่วยซดหูลุมนี้หรือไม่ว่า”

“ซดซิ ๆ เอ้า อยากซดก็ซดไป” เฒ่าตอบอย่างซื่อๆ แล้วก็นั่งปล่อยให้ นกบนั้นอีกซดเอาตามปรารถนา จนกระทั่งในที่สุดหูลุมนั้นก็ล้นพอ เฒ่าจึงบอกว่า

“ไปหาก่อนหินใหญ่ ๆ มาปิดปากหูลุมเถอะ” ➡

เต่าปล่อยให้นักบินออกจัดการหาหินก้อนใหญ่มาบีบปากหลุม ให้
เลื่อนเข้าออกได้ เวลาลงไปในหลุมแล้ว จะได้ดึงมาบีบปากหลุมเองได้
ครั้นทำเรียบร้อยแล้ว เต่าก็บอกว่า “ให้ข้าลงไปก่อนนะ ส่วนเจ้า
ตามลงไปทีหลัง” และการก็เป็นไปอย่างที่เราคาดคือ นักบินออกรีบ
ผลักเต่าไปทางหนึ่งพูดว่า “อย่าเข้าเลย ข้าจะต้องลงไปก่อน ส่วนเจ้า
ต้องลงมาทีหลังชั่ว ถ้าหากมีที่พอจะลงไปได้ละก็” พูดแล้ว ก็โดดลงไป
ในหลุมก่อน ทันใดนั้นเต่าก็รีบดึงหินมา แต่แทนที่จะบีบปากหลุม กลับ
หย่อนหินลงไปหลุมเลยทีเดียว

เมื่อสหายทั้งห้ากลับมา แลเห็นปลาอยู่เต็มกระเจด จึ่งถามว่า
“อ้อ ตอนนั้นนักบินออกไม่ได้มาหรือหหรือ คงกินปลาไปเกินพอแล้ว
ละมังตลอดวันทั้งวันนะ”

“ไม่ใช่อย่างนั้นละมัง” เต่าค้านแต่ก็ไม่แสดงท่าอวดตัว พูด
ต่อไปว่า “ก้มลงดูในหลุมนั้นก็แล้วกัน จะเห็นเองว่าเกิดอะไรขึ้นแก่
นักบินออก”

สัตว์เหล่านั้นจึงยกก้อนหินขึ้น และก็เห็นแจ้งชัดว่านักบินออกตาย
เสียแล้ว เป็นอันลงความเห็นได้ทันทีว่า

“ถึงเต่าจะตัวเล็กแต่ก็เฝ้าได้เก่งกว่าใครๆ หมด เพราะปัญญาดี
รู้จักใช้อุบายปราบศัตรูได้โดยเด็ดขาด” □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สัปดาห์

	มารับที่สำนักงาน	ส่งทางไปรษณีย์
๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๔๕.๐๐ บาท	๕๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๘๕.๐๐ บาท	๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๕๕.๐๐ บาท	๑๙๐.๐๐ บาท

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกโปรดมอบรับมายังสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘
อาคารกรรทศเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๐๔๑๑๖
สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๓.๕๐ บาท
ธนาคารหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน
ในนามบริษัทการพิมพ์สัปดาห์ จำกัด เป็นผู้รับ

จันทร์หา หมูรบ

อนันต์ โธธาประเสริฐ ฉายภาพ

หนังสือพิมพ์สัปดาห์

บริษัทการพิมพ์สัปดาห์ จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์	ผู้อำนวยการ
นิลวรรณ ปิ่นทอง	บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สีห์ เสือแห่งศรี เรือจีน ตรีภักย์
นิคยา วงศ์เที่ยงธรรม
โกสุม กระจำรังคัน

กองธุรการ

นวลศรี ปรากฏศิริ
ปริศา หนูแก้วทิพย์ สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม พัวตะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาตะนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสภ โรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรพวง คุณวิศาล

อุบล กรุสมงคล อ.บ.

สมศรี สุขุมลนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง วัชรกุล ร.บ.

นิทาน จีน

บรรณ พันธ์ไพฑิ

ใครปราบใคร

สัตว์ในเรื่องนี้เป็นสัตว์ที่มีแต่ในนิทานเช่นเดียวกับนกบินออกของฟิลิปปินส์ที่เล่าไปแล้ว เรียกว่าหงกัวหมา ซึ่งตัวใหญ่เท่าวัว หัวใหญ่เท่าไหเหล้า พันมันแข็งแรงแหลมคม อึ้งเลียบถึงอูม คนเขียนภาพยังเติมเขาโง้งบนหัวให้เสียอีกด้วย นิทานเรื่องที่เลสล่อนเน็ตเล่าไว้เกี่ยวกับหงกัวหมานั้น ไม่น่าไว้วางใจว่าเป็นนิทานจีนแต่ดั้งเดิมหรือเปล่า เรื่องเล่าว่า

ยังมีหญิงหม้ายผู้หนึ่ง เดินทางออกไปนอกเมือง เพื่อนำขนมไปให้พ่อแม่ ตามธรรมเนียมของลูกผู้มีกตัญญู หญิงนั้นพยายามรีบเดินให้ถึงที่หมายโดยเร็ว เพราะที่บ้านพ่อแม่มีน้อยอยู่ไกล ทั้งเท่านั้นที่ผู้คนเลือกเดินไม่ถนัด จึงเดินไม่ได้เร็วเหมือนคนอื่นๆ เขาหญิงนั้นเดินมาตามถนนที่มีแต่ฝุ่น ช่างปราศจากผู้คนสองข้างทางมีแต่ท้องทุ่ง มองดูเขียวสดใสไปทั่ว นานๆ จะเห็นกอไผ่เป็นหย่อมๆ อยู่ข้างทาง

ขณะที่หญิงนั้นเดินผ่านกอไผ่แห่งหนึ่ง ก็มีเสียงอะไรโผล่ออกมาจากกอไผ่ แล้วก็มีเสียงเฮะเฮะตามมาด้วย คงไม่มีเวลาไหนที่หญิงหม้ายจะตกใจเท่าเวลานี้ เพราะขณะที่เดินเพลินๆ ก็มีตัวอะไรโผล่พรวดออกมา และตัวนั้นก็ทำใช้สัตว์อื่นใดไม่ ตัวหงกัวหมานั้นเอง เสียงเฮะเฮะของมันบอกให้รู้ว่า มันชอบใจที่ได้มาเจออาหารอันโอชะ เพราะไม่มีอาหารชนิดใดจะถูกใจหงกัวหมาเท่าเนื้อคน แต่ไม่ว่าจะกินอะไร เนื้อเสือ เนื้อหมู หรือเนื้อมังกรก็ตาม หงกัวหมาเป็นกินหมดสิ้น ไม่มีเหลือแม้แต่เศษ เวลากินก็มูมมาม ขยักกิน

หมดทุกส่วน ตั้งแต่หัว ผม กระตัก และอื่นๆ พอหญิงนั้นแลเห็นว่าเป็นหงกัวหมา ก็ตกใจจนต้องทรุดตัวลงนั่งเอามือปิดหน้า

หงกัวหมาด่าลูกแดง พูดขึ้นอย่างตะกละตะกลามว่า “เอาขนมอร่อยๆ ของเจ้ามาให้ข้าเสียที” แม้จะกลัวหงกัวหมาเพียงไร หญิงนั้นก็ยังไม่ยอมให้ขนมที่จะเอาไปฝากพ่อแม่ง่ายๆ สะอื้นพลาง ร้องออกมาว่า “ไม่ได้ ให้ไม่ได้ ข้าจะเอาไปฝากพ่อแม่ข้า”

“ดีละ” หงกัวหมาคำราม “สินนี้ข้าจะไปบ้านเจ้า จะลากตัวมาฉีกเนื้อเสีย แล้วก็จะเอาฟันขยักกินให้หมด”

หญิงหม้ายได้ยินเช่นนั้น ก็ร้องกรี๊ดออกมาแล้ว ก็หมอบตัวสั่นจมขี้นอยู่ตรงนั้นเอง ครู่ใหญ่จึงค่อยเงยหน้าดูอย่างหวาดๆ และก็ปรากฏว่า หงกัวหมาหายตัวไปเสียแล้ว แม้กระนั้นหญิงหม้ายนั้นก็ยังไม่อาจเดินทางต่อไปได้ ได้แต่นั่งจมขี้นอยู่เช่นนั้น สิ้นหมดเรื่องขนมเรื่องจะไปเยี่ยมพ่อแม่ เอาแต่นั่งร้องไห้คร่ำครวญอยู่เรื่อยไป เพราะเชื่อเหลือเกินว่า หงกัวหมา

พูดว่าจะทำอะไรแล้วต้องทำ

ขณะนั้นมีคนเดินผ่านมาทางนั้น เห็นเข้าอดถามไม่ได้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น เมื่อหญิงหม้ายเล่าเรื่องคำขู่ของหญิงงั่วให้ฟัง บรรดาคนเดินทางเหล่านั้นก็ได้แต่เห็นใจ เชื่อว่าอย่างไรเสียหญิงงั่วหม้ายต้องมาทำร้ายนางแน่ ขณะที่คนกำลังโจษจันกันอยู่นั้น ก็ได้มีคนชายของคนหนึ่งหาบของผ่านมา พอรู้เรื่องเข้าก็วางหาบแล้วพูดกับหญิงนั้นว่า

“เอ้า นี่แน่ะนาง ข้าให้เขมยีสืบเล่ม นางเอาเสียบไว้ที่ประตูบ้านนะ เวลามันมา ใครจะรู้ มันอาจจะจับบ้านประตูก็ได้ เข็มจะได้ตำมือมัน”

หญิงนั้นยังนึกไม่ออกว่า เข็มนั้นจะได้ประโยชน์อะไร จึงนั่งร้องไห้ต่อไป พอดีมีคนที่เกี่ยวข้องเก็บชีวิ้วตามถนนไปใส่ในนาผ่านมา เห็นนางนั่งร้องไห้อยู่ ก็เลยถามเรื่องราวดู แล้วก็ยื่นชีวิ้วให้ ชายนั้นพูดว่า

“ข้ามีชีวิ้วเหลืออยู่นิดหน่อย นางเก็บเอาไวซี หากเอาไว้ที่ประตูเพื่อเจ้าหญิงงั่วหม้ายมาจับประตู (อ่านต่อหน้า 146)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจขอซื้อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๐๗
บรรจบ พันธุมเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอซื้อมาถึง
สำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๑๔ ม.ค. - ๑๔ ม.ค. ๑๕) ส่วน
คำตอบเกี่ยวกับข้อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“สมมิตร-ฤดี” อักษรไม่จำกัด ขอให้ซื้อพ่อแม่รวมกัน ความหมายไม่จำกัด

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (ชาย)

ฤชัช - ชื่อพระอินทร์
ฤทวี - (ออกเสียงวิฑะวี) กล้าหาญ และชื่อตรง
สมฤณชัย - (ออกเสียงสมริน) ทำให้ตรงและเรียบเสมอกัน

“ปรีชา” ต้องการอักษรท. ให้มีความหมายว่า เทวดา พระพรหม พระศิวะ หรือของทิพย์บนสวรรค์ หรือทรงคุณธรรม

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (ชาย)

เทพไท - ผู้เป็นใหญ่ที่เป็นเทพ
เทพทัต หรือทัตเทพ - เทพประทาน
ชนาเทพ - เทพของชนทั้งปวง

“วินิจ” ต้องการอักษร ว.พ. หรืออื่นๆก็ได้ ให้มีเดชศรี และคล้องชื่อพ่อชื่อแม่ (แม่ชื่อโสภณาเพียงเพ็ญ)

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

วิศวเทพ - เทพทั้งปวง
วินตร - ผู้นำ ผู้สอน
วินนภัญ - เจ้านายผู้เป็นที่รู้แล้ว เข้าใจแล้ว (ต่อหน้า 146)

ข้อดี - ต่อจากหน้า ๑๙

“พวงรัตน์” ต้องการอักษร ช.ม.พ.ภ.ศ.ส. ความ พรรมัญญ์ - (ออกเสียงพดลิต) สูงสุด ใหญ่ยิ่งที่สุด
หมายไม่จำกัด ชื่อเก๋ยาวไม่เกิน ๓ พยางค์ พัชชเทพ - เทพผู้มีสายฟ้า

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

ชนมณี - ผู้หญิง
ชมistica - เป็นใหญ่ในแผ่นดิน
ชนาภา - ห้างมาหรือเด่นในชนทั้งปวง

“กิตติชัย” ขอชื่อให้มีความหมายไปในทางธรรมะ
และอ่านเข้าใจง่ายด้วย ชื่อกิตติชัยมีความหมาย
อย่างไร

กิตติ แปลว่า ชื่อเสียง ชัย ก็คือ ชัยชนะ

“แม่น ศรีรัฐ” ต้องการอักษรเป็นเดช เป็นศรี มี
ความหมายว่า มีทรัพย์มาก มีความรู้ เรียนเก่ง (พี่
ชื่อคุณุตมา)

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

รัชชัญญ์ - ชื่อตรงที่สุด
ชยาสิส - เสียงโห่ร้องแสดงชัยชนะ
ชยศวี - ชื่อวีรบุรุษผู้หนึ่งของพวกปาดเทพ

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

ญวิภา - รัศมีดาวพระศุกร
ณัฎฐา - (ออกเสียงนัดจะยา) การสะสมความรู้
วสุมา - ที่มีทรัพย์

“กนกวรรณ” อักษรไม่จำกัด ขอให้มีความหมาย
ว่า มีความสุขความเจริญ

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

“พรรณ” ต้องการอักษร พ.ช. เป็นสิริมงคล เป็น
คนที่ ๓ คนพี่ตั้งให้ว่าวรัชสิน

กัลยดา - ความมีสุขภาพสมบูรณ์ จลาต น่าฟัง
พอใจ

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (ชาย)

พชรชัย - (ออกเสียงพดลิตหรือพะหัน) ผาด
แสงสายฟ้า

กัญญา - หญิงสาว

กมล - (ออกเสียงกะนะลา) ที่ส่องแสงแจ่มจ้า

□

□

ใครปราบใคร - ต่อจากหน้า ๑๙

“มอญแป้นข้าว” มันจะได้ไปเสีย”

ตัว เป็นงูพิษทั้งคู่แหละ เอ้า นางเอาไป เอาใส่โอ่ง
น้ำไว้นะ เวลาเจ้าหนูกัวหามันจะล้างมือเพราะมือ
มันแป้นข้าว มันจะได้กัดมือมัน”

หญิงนั้นยังร้องไห้หนักขึ้นอีก จนกระทั่งมีคนร้อง
ชายงูเดินเข้ามา มาเห็นผู้หญิงนั่งร้องไห้ ก็อดถาม
เรื่องราวไม่ได้ พอรู้เรื่องก็บอกว่า “ข้ามีงูเป็นๆอยู่สอง

หญิงนั้นขอบอกขอบใจชายชายงูและรับงูไว้ แต่

เหลียวไปเห็นหม้อแกง หนูงัวหม่าก็อดยินดีไม่ได้ พู่ว่า

“ในหม้อนี้ อาจจะมีน้ำร้อนบ้างก็ได้ ลองแซ่ดก่อนเถอะ เพื่อ
จะช่วยบรรเทาความเจ็บปวดลงได้”

ทันใดนั้น ก็ร้องลั่นอีก เพราะถูกปลาในหม้อแกงนั้นตอดเอา
หนูงัวหม่าพูว่า “เลือดไหลใหญ่แล้วมีตุ๋นอย่างนี้ และอะไรก็ไม่เห็น
เดียวเลือดออกจนหมดตัวหรอก ไปหาซื้อได้มาห้ามเลือดดีกว่า... โอ้ย
โดนอีกแล้ว” หนูงัวหม่าร้องสุดเสียงเพราะไข้ที่หมกอยู่ในไข้เก่า
แตกโป้งออกมาและหน้า และยังเข้าไปในนัยน์ตา ลืมตาไม่ขึ้น แต่
แม้กระนั้นหนูงัวหม่าก็ยังพยายามเดินเปะปะไปเที่ยวหาตัวหญิงหม้าย
ปากก็ร้องว่า “เจ้าอยู่ไหนนะ นางแก่ ข้าจะขยำเจ้าเสียเดี๋ยวนี้ละ”
แล้วก็เดินคลำทางตรงไปยังเตียงนอนของหญิงหม้าย หญิงหม้ายผู้เห็น
เหตุการณ์ตลอด เห็นจวนตัวเช่นนั้น จึงรีบตัดเชือกที่ผูกแท่งเหล็กโยง
ไว้ แท่งเหล็กหล่นลงมาตรงหัวหนูงัวหม่าพอดี หนูงัวหม่า
ก็ล้มลงขาดใจตายอยู่ตรงนั้นเอง หญิงหม้ายจึงรอดพ้นเงื้อมมือของ
หนูงัวหม่ามาได้ ทั้งยังสามารถปราบหนูงัวหม่าลงได้อีกด้วย
ทำให้ผู้คนแถบนั้นอยู่กันอย่างผาสุกสืบไป □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

	มารับที่สำนักงาน	ส่งทางไปรษณีย์
๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๔๔.๐๐ บาท	๕๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๘๔.๐๐ บาท	๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๕๕.๐๐ บาท	๑๙๐.๐๐ บาท

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกโปรดมอบรับมายังสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘
อาคารกรรณิทธิเทพ ๒ ถนนประราธิปโกฏ กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๐๔๐๓๖
สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๓.๕๐ บาท
ธนาคารหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน
ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

เพชรรุ่ง รุ่งภา

สมเพชร จาติเกตุ ฉายภาพ

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปันทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สีห์ เสือแสงศรี เรือจีน ศรีอาภรณ์

นิศยา วงศ์เที่ยงธรรม

โกศลุม กระจำรัตน์

กองธุรการ

นวลศิริ ประภาศิริ

ปริกา หนูณักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม

ประทุม พัวกะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาชนะนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสม โรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรพวรรณ คุณวิศาล

ยุบล คุรุสมงกุล อ.บ.

สมศรี สุกุมลนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง รังสิกุล ร.บ.

ตนเอง “ไม่อย่างนั้น ไม่มีใคร
หрокที่คิดจะมาเดินตามเชื่อนริม
น้ำคงคาทั้งรองเท้าย่างนี้”

ชายหนุ่มอ้อมแอ้มขอลยว่า
ไม่รู้จริงๆ ว่า แม้แต่เชื่อนริมแม่น้ำ
คงคาที่ยาวตลอดไปทั้งเมืองนี้ ก็คือ
ว่าศกคัสลัทธิตามแม่น้ำไปด้วย จริง
อยู่ละที่ก็เคยได้ยินมาบ้างถึงทำน้ำ
อันมีชื่อเสียง เชื่อนและบันโดลง
ไปสู่ทำนน้ำที่ทาดด้วยทองเป็นแห่งๆ
(ที่จริงทำด้วยอิฐ บางแห่งก็ผูกพุงๆ
เพราะถูกน้ำกัด) แต่ก็ไม่รู้ว่ายู่
ตรงไหนแน่ พอรู้เช่นนั้นก็ออก
รู้สึกเป็นที่สุด แต่หญิงนั้นช่วยให้
ชายหนุ่มสบายใจขึ้นเมื่อพูดขึ้นว่า
“ไปกับข้าเถอะ ขึ้นอยู่ข้า
เดียวเขาได้พากันมาจับตัวพ่อหนุ่ม
ไปลงโทษหрок จะแก้ตัวว่าทำผิด
เพราะไม่รู้ก็ไม่ได้ ไม่ว่าพ่อหนุ่ม
จะเป็นคนอยู่ที่นี้หรือเป็นคนมาจาก
ที่อื่นก็ตาม”

ชายหนุ่มยังดีใจและชอบใจ
หญิงนั้นยิ่งขึ้น เมื่อหญิงผู้ใจดีชวน
ชายหนุ่มให้ไปพักที่บ้าน ชายหนุ่ม
กะว่าหญิงนั้นคงจะมีฐานะดีเพราะ
บ้านที่อยู่นับว่าโอโงงพอๆ ก่อด้วย
อิฐมีกำแพงสูงล้อมอยู่โดยรอบ ห้อม
(อ่านต่อหน้า 146)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจข้อข้อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๒๗
บรรจบ พันธุมเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึง
สำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๑๘ ม.ค. - ๒๒ ม.ค. ๑๕) ส่วน
คำตอบเกี่ยวกับข้อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“กนกวรรณ” อักษรไม่จำกัด ขอให้มีความสุข ความสมบูรณ์
ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

สุขมัย - เต็มไปด้วยความสุข ความร่าเริง เฟลิดเฟลินยินดี
สุจฉายา - ล่องแสงเรืองรอง
สุชลา - ดอกบัว

“พนธ์” ต้องการอักษร น.พ.ศ.ส.ค. มีความหมายว่า งาม เป็น
ที่รักยินดี

พ. ใช้ไม่ได้

ชื่อคนเกิดวันพุธกลางคืน (หญิง)

ศนิชา - เกิดแต่พระเสาร์
ศไนส์ - เงียบๆเบาๆ อ่อนโยน
ศันลิดา - ที่มีค่าควรสรรเสริญ ที่ได้รับคำสรรเสริญ

“ยุกต์” ต้องการอักษร ก.ล.ป.ช. ขอให้เป็นคำสั้นๆและเก๋

ช. ใช้ไม่ได้

ชื่อคนเกิดวันพุธกลางวัน (ชาย)

กลินท์ - พระอาทิตย์
กวินทร์ - เจ้าแห่งกวี
กันธ - เมฆ (อ่านต่อหน้า 145)

คณิต - ทำให้เป็นหมู่เป็นคณะ
กฤติ - (ออกเสียงกฤติ) การกระทำ การ
ประกอบ การสร้างสรรค์

“สมสุข” ต้องการอักษร ณ. นำหน้า กับอักษร ส.อ.
ณ. ตั้งไว้เองว่า ณศพร ควรอ่านและแปลอย่างไร จะ
ให้หมายความว่า ณ. ๑๔ ได้หรือไม่

วันที่ ๑๔ ที่บอกมาเป็นวันอังคารไม่ใช่วันจันทร์

“สุพัตร” ต้องการอักษรที่เป็นสิริมงคล มีความหมาย
ว่า มีความดี น่ารัก ขอให้เป็นชื่อไพเราะ เรียกไม่
ยากจนเกินไป เวลา ๓.๑๔ น. จะนับเป็นวันศุกร์
กลางคืนหรือเช้าวันเสาร์

ถือเป็นศุกร์กลางคืน

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

สุกัณตา - มีความสุขยิ่ง
สุภักษณา - ช่วงเวลาที่โชคมีสิริมงคล
สุภาณน - งดงาม

“อุบลรัตน์” ต้องการอักษร พ.ว.ณ.ศ. มีความหมาย
เป็นที่รักของพ่อแม่ สวย น่ารัก มีเสน่ห์ (ขอให้ขึ้น
ต้นด้วย พ. หรือ ว.)

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)

วนัน - ความปรารถนา
วรัตม์ - ดีที่สุด ประเสริฐสุด เป็นที่พึงปรารถนา
วรัณ - การให้เกียรติ □

ของแปลกในพจนานุกรม - ต่อจากหน้า ๑๔

ที่จัดให้ชายหนุ่มนอนก่อกองไฟไว้เรียบร้อย มองออก
ไปที่ลานบ้าน และเห็นน้ำพุอยู่ตรงกลาง และมีโรงไว้
เครื่องมืออยู่ตรงมุม

“พ่อจะพักที่นี่นานเท่าไรก็ได้เนะ พ่อหนุ่ม ข้าไม่
เงินคิดทองอะไรหรอก ขออย่างเดียวเพียงอย่าพา
ใครเข้ามาที่นี่เท่านั้นแหละ ข้าชอบอยู่ลำพัง พ่อหนุ่ม
ก็เห็นอยู่แล้ว ข้าอยู่ของข้าในบ้านนี้แต่เพียงคนเดียว
อ้อ ถ้าพ่อหนุ่มจะเรียกชื่อข้า เรียกข้าว่ามาตริกา ก็
แล้วกันนะ”

ห้องที่อยู่ออกจะสุขสบายมากสำหรับชายหนุ่มผู้
ไม่รู้จักใครเลยในเมืองพาราณสีอันศักดิ์สิทธิ์นี้ เพราะ
ฉะนั้นชายหนุ่มจึงยินดีรับความเอื้อเฟื้อ ทั้งยังคิดว่า
เมื่อเจ้าของบ้านเอื้อเฟื้ออย่างนี้ ก็จำเป็นอยู่เองที่จะต้อง
ทำตามคำขอร้องนั้น แต่ว่าคืนวันนั้นชายหนุ่มนอนไม่

หลับเลยทั้งๆ ที่ที่หลับที่นอนก็ออกสบาย จะเป็นเพราะ
แปลกที่ หรือเพราะกินอาหารเย็นที่เจ้าของบ้านจัด
หามาให้มากเกินไป หรือว่าจะเพราะกังวลถึงการสอบ
ในวันรุ่งขึ้น หรือว่าจะเพราะพันทอง ๔ ชิ้นในปากหญิง
เจ้าของบ้านกับในปากหมาตัวนั้น ชายหนุ่มคิดไปคิด
คิดมาไม่รู้ว่าจะอะไรเป็นเหตุแน่ จึงได้แต่นอนสับสน แล้ว
ก็พลิกกระสับกระส่ายนับเวลาที่ล่วงไปทุกโมงยาม

ครั้นเลยสองยามไปนาน ก็มีเสียงม้าร้องฮั้ว ดัง
อยู่นอกประตูใหญ่ชายหนุ่มนอนไม่หลับอยู่แล้ว ไ. ยิน
เสียงดังรบกวน จึงลุกขึ้นนั่ง คิดว่าควรจะไปไล่
ม้าตัวนั้นให้ไปให้พ้นดีหรือไม่ พอตีห้าร้องขึ้นอีก
คราวนี้ชายหนุ่มได้ยินเสียงหญิงเจ้าของบ้านร้องตอบ
ออกไปว่า “คอยเดียวจันทริกา คืนนี้จะได้สักกันให้
รู้พัชรุณะทีเดียว ไปเดี๋ยวนี้ละ”

ชายหนุ่มได้ยินแล้วคงไม่ได้ว่า จันทรिकाคือใครนะ เคยได้ยินชื่อในที่ไหน จะเป็นชื่อม้าที่ร้องอยู่นอกบ้าน หรือจะเป็นชื่อใครคนอื่นได้อีก ทันใดนั้นชายหนุ่มก็นึกขึ้นได้ว่า ตอนกินอาหารเย็น หญิงเจ้าของบ้านถามตนว่า “นี่พ่อ บอกข้าว่าทำไมพ่อหนุ่มถึงได้มองจันทรिकाอย่างยินดีปรีดาจัง” และตนถามอย่างงงๆ ว่า “เอ๊ ใครกันนะ” หญิงนั้นตอบว่า “ก็จันทริกานะซี” ตนจึงพูดต่อไปว่า “เป็นใครกัน ไม่เห็นจะรู้จักเลย” ทำทางงงๆของตนคงช่วยยืนยันให้เจ้าของบ้านรู้ได้ดีว่า ตนไม่รู้จักใครเลยในพาราณสีครั้นเมื่อเช้าถามว่า จันทรिकाคือใคร หญิงเจ้าของบ้านก็ตอบว่า

“อย่าไปรู้เลย มันเป็นเรื่องหมาตัวหนึ่งเท่านั้น มันชอบคนแปลกหน้าหนุ่มๆ พ่อหนุ่มจำหมาไล่เนื้อที่พ่อหนุ่มตบหัวมันเล่นได้ไหมล่ะ นั่นแหละ นั่นแหละชื่อจันทรिका มันจะต้องเห็นดีกับข้าสักวันหนึ่งหรอก ไม่ช้าแน่ละ”

ความคิดของชายหนุ่มหยุดชะงักลงทันที เมื่อเห็นหญิงเจ้าของบ้านเดินข้ามลานบ้านไปที่น้ำพุ เอาน้ำพุรดตัว ขณะนั้นเดือนกำลังสว่าง จึงสังเกตเห็นได้ง่ายว่าหญิงนั้นทำอะไรบ้าง ต่อจากนั้นหญิงเจ้าของบ้านก็ไปที่โรงไถเครื่องมือซึ่งมองดูแล้วคล้ายโรงที่เขาคำให้หมาอยู่ หญิงนั้นจึงเอากะดาษออกมาอ่านคาถาอะไรอย่างหนึ่งดังๆ แล้วก็เอนกลับไปเสียบไวที่จากมุงหลังคานั้น หญิงเจ้าของบ้านว่าคาถาพลังแห่งหน้าดวงจันทร์ ทันใดนั้น ชายหนุ่มผู้กำลังจ้องมองก็สะดุ้งเฮือกที่เห็นหญิงนั้นกลายร่างจากคนเป็นม้าตัวเมียตัวดำมะเมื่อมทองกลมเบ่ง เดินเหินอย่างออกจากบ้านไปทางประตูข้าง

เห็นเช่นนั้นชายหนุ่มก็รู้ได้ทันทีว่าหญิงเจ้าของบ้านที่เอื้อเฟื้อให้ตนมาพักด้วยนั้นหาใช่ใครอื่นไม่ นอกจากแม่จันทรिका จะนั้นจะอยู่ต่อไป เห็นจะไม่ได้ต้องรีบไปให้พ้นบ้านนี้เสียโดยเร็ว แต่ด้วยความตื่นเต้นตกใจที่เห็นคนกลายเป็นม้าไปต่อหน้าต่อตา ทำให้ชายหนุ่มถึงกับมืออ่อนเท้าอ่อนแทบจะลุดไม่ไหว ในที่สุดต้องบังคับตัวให้หลุดจากเตียงรีบเดินออกไปนอกบ้านโดยไม่ต้องพะวงเก็บข้าวเก็บของเลย ออกมานอกบ้านเสียได้ ค่อยรู้สึกดีขึ้น แต่ว่าจะไปไหนล่ะ จะไปหาที่ที่ไหนนอนจนกว่าจะสว่าง จะได้พักผ่อนเสียสักหน่อยจนกว่าจะถึงเวลาไปสอบ ขณะนั้นถนนหนทางเงียบสงัด ไม่มีร่องรอยว่าจะมีคนยามหรือมีพวกเหี้ยวกลางคืนอยู่ที่นี่ตรงไหน ถนนในพาราณสีเป็นถนนแคบๆ ทั้งยังมีทรอกชอกชอยมากมาย ชายหนุ่มเดินลัดเลาะไปตามที่ต่างๆ เหล่านั้นเพื่อจะหาที่พักสักแห่งหนึ่ง แต่ก็ไม่ทราบจะไปหาที่ไหน ชายหนุ่มเดินไปจนกระทั่งได้ยินเสียงอ้ออึง จึงเดินไปตามเสียงนั้นและช่างเคราะห์ร้ายเสียจริง เพราะพอโผล่เข้าไปในสวนสาธารณะที่ได้เห็นหมาสองตัวกัดกันเมื่อตอนเย็นนั้น ชายหนุ่มก็เลยได้ว่า เสียงที่ตนได้ยินนั้น หาใช่เสียงอื่นใดไม่ แต่เป็นเสียงม้าสองตัวกำลังสู้กันอย่างเอาเป็นเอาตาย ม้าตัวหนึ่งในสองตัวนั้นคือม้าดำทองกลมเบ่งมีพื้นทอง ๔ สี ที่ชายหนุ่มรู้ดีว่าเป็นหญิงเจ้าของบ้านนั่นเอง ส่วนอีกตัวหนึ่งเป็นม้าตัวผอมกว่า ขนสีน้ำตาลซึ่งเห็นจะเป็นนางหมาไล่เนื้อ จันทรिका จำแลงร่างมาเป็นนางม้าคู่อาฆาตของนางม้ามาตริกานั้น

ภาพนั้นช่างน่าสะพรึงกลัว แม้ว่าสัตว์ทั้งสองจะเป็นเพียงม้าก็ตาม ม้าแต่ละตัวสะบัดขนคอ ทำขนคอพอง

แยกเขี้ยว ยกขาหน้าขึ้น ดังทำโผนเข้าใส่กัน แต่แล้วต่างก็วิ่งวนไปรอบๆตัว เพื่อหาโอกาสทำร้ายอีกฝ่ายหนึ่ง เมื่อตัวใดถูกคู่ต่อสู้ขึ้นคร่อมก็พยายามล้มตัวลงกลิ้งกับพื้น สะบัดศัตรูให้พ้นหลัง ม้าทั้งสองกัดกัน เตะกันกระแทกกันอย่างไม่มีปราณี แต่ระมัดระวังไม่ให้มีเสียงร้องใดๆออกมาเลย เกรงว่าจะทำให้ผู้คนตกใจตื่น จะพากันมายับยั้งการต่อสู้ของตัว แต่แม้กระนั้นเสียงก็ยังดังพอที่จะทำให้พวกคนยามนับเป็นสิบๆแห่งกันมา ชายหนุ่มเห็นเช่นนั้นก็เลยค่อยๆย่องหนีมาให้พ้นที่นั้น เป็นอันว่าคืนวันนั้นชายหนุ่มไม่ได้นอน การสอบเข้าจึงไม่เป็นผล แต่การที่สอบเข้าไม่ได้นั้นชายหนุ่มคิดว่า ไม่ใช่เพราะอดนอนทั้งคืนหรอก แต่เป็นเพราะคำพูดของยามคนหนึ่งต่างหาก คนยามนั้นพอรู้ว่าชายหนุ่มไปพักอยู่ที่บ้านหญิงแม่มดที่ซื้อมาตริกาตั้งก่อนคืน ก็อุทานออกมาว่า

“คุณพระช่วย เเคราะห์ดีที่รอดเงื้อมมือนางแม่มดมาตริกามาได้รู้ใหม่ว่า มีพวกบัณฑิตจากวรรณคนหนึ่ง ถูกนางเจ้าของบ้านผู้อารีนี้แหละสาปเสียกลายเป็นวัวไปเลย แต่บุญดีที่อันทริกาศัตรูของนางแม่มดมาตริกาช่วยเอาไว้ได้ แก่คำสาปให้กลายเป็นคนได้ดังเดิม ไม่อย่างนั้น บ้านนี้คงได้แต่เคี้ยวอ้อยอยู่ในคอกแล้วสิ ทำไมหนอ มองนางมาตริกาแล้วถึงได้ดูไม่ออก เธอออกจะมีตสนธิ คนนี้นัยน์ตาอย่างนี้จะไปเรียนดาราศาสตร์ได้อย่างไร” □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

	รายปีที่สำนักงาน	ส่งทางไปรษณีย์
๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๕๕.๐๐ บาท	๕๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๙๕.๐๐ บาท	๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๙๕.๐๐ บาท	๑๙๖.๐๐ บาท

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกโปรดบอกรับมายังสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารกรรณิทธิเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๐๕๑๑๖ สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๓.๕๐ บาท อนุญาตให้หรือหักไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

สนธยา ผลงาม

สมเพียร จาคิเถศย์ อำนวยการ

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สีห์ เสือแดงศรี เชื้อชื่น ศิริยาภย์

นิคยา วงศ์เที่ยงธรรม

โกสุม กระจำรัส

กองธุรการ

นางศรี ประภาศิริ

ปรีดา นนุณภักดิ์ สมบูรณ์ สรรพคุณ

ประทุม พัวกะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทภา สุประภาภะนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหนกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.

น.ร.ว. สว่างไสว ไร่นะบุรานนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรพวง คุณวิศาล

อุบล คุรุสมกุล อ.บ.

สมศรี สุขุมถนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริวานนท์

เสถียร ผ่องทอสุข

จำนง รังสิกุล ร.บ.

นิทาน ญวน

บรรณ พันธ์ไพธ

ปุยะตริง

ปุเห็นจะเป็นสัตว์ที่ไม่ค่อยมีผู้สนใจมากนัก จึงไม่สู้จะมีเรื่องเล่าปรากฏ ที่โมนิโกลด์เล่า ในนิทานพื้นเมืองของญวน เล่าถึงปุยะตริงว่า เป็นปุที่เห็นขุดคัยทรายอยู่ตามหาดทรายชายทะเล แลเห็นขุดทรายเป็นกองๆ พอน้ำทะเลซัดมาก็พาเอากองทรายเหล่านั้นหายไป แล้วปุยะตริงก็จัดการ ขุดคัยทรายขึ้นมาใหม่ เป็นเช่นนั้นอยู่เรื่อยไป เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีนายพรานผู้หนึ่งชื่อยะตริง เข้าขึ้น จะต้องเข้าล่าสัตว์ทุกวัน จนกว่ามีค่าจึงจะได้กลับบ้าน เวลาเดินไปเดินกลับแต่ละวัน ยะตริงจะต้องผ่าน ภูเขาโบสถ์แห่งหนึ่ง ซึ่งมีงูจู่ๆ สองตัวยึดเอาเป็นที่พัก อาศัย สรรพที่เจอของสองตัวนั้น ยะตริงออกจะตกใจ อยู่เหมือนกัน แต่เมื่อเห็นงูนั้นไม่ได้เอาใจใส่ตนก็เลย ค่อยๆ พายกลับ ทั้งยังคิดเมตตา แบ่งเนื้อสัตว์ที่ตนยังมาได้ ให้งูไว้กินเสียอีกด้วย เป็นเช่นนั้นมาทุกวันจน กระทั่งวันหนึ่ง ขณะที่ยะตริงเดินเข้ามาใกล้ภูเขาโบสถ์ เก่านั้น ก็ได้ยินเสียงอะไรดังมาจากหุบไม้ พอวิ่งเข้าไปดูชะครีก็แลเห็นงูเหลือมตัวใหญ่กำลังไล่กัดงูทั้งสอง ซึ่งตนคุ้นเคยดูสหาย เห็นเช่นนั้นยะตริงก็หน่วงใหญ่ ทำร้ายสหายของตนไม่ได้ จึงวิ่งหนีไปที่งูเหลือมตัวนั้น งูถูกรุนเลยละหนีไป งูจู่ๆ ตัวหนึ่งเลื้อยปราดตามไป แต่อีกตัวหนึ่งปรากฏว่าตายเสียแล้ว ยะตริงเลยจัดการ ขุดหลุมฝังงูไว้ตรงนั้น

คืนวันนั้นเอง ยะตริงนอนหลับไปพักใหญ่ ทันใด นั้นก็ต้องสะดุ้งตกใจตื่น เมื่อได้ยินเสียงใครมาเรียก

ชื่อตนเบาๆ ยะตริงสะดุ้งลุกขึ้นนั่ง เหลียวไปรอบๆ ก็แล เห็นงูจู่ๆ ตัวหนึ่งยังไม่ตายเลื้อยอยู่ข้างๆ เสียงูพูดว่า

“อย่าตกใจไปเลย ข้ามาดีในฐานะเพื่อนฝูงของท่าน ข้าจะเอารางวัลมาให้ท่านที่ท่านได้กระทำความดี ช่วยเหลือข้าในวันนี้”

พูดแล้วงูก็คายอะโรอย่างหนึ่งลงบนมือของยะตริง แล้วก็เลื้อยหายไป เมื่อยะตริงมองดูสิ่งนั้นถนัด ก็เห็น ว่าเป็นไข่มุกเม็ดหนึ่งเป็นเงาวาววับ เป็นที่รักกันว่าไข่มุก จากงูเช่นนั้นหากใครได้ไว้เป็นเจ้าของ คนผู้นั้นจะ สามารถพูดกับสัตว์ทั้งหลายได้ หากอมไข่มุกไว้ในปาก

เช้าวันรุ่งขึ้น ยะตริงก็ทดลองอมไข่มุกทิ้งให้ไว้ แล้วไปป่า สิ่งแรกที่ยะตริงได้พบคือกาดัวหนึ่งเกาะอยู่บนต้นไม้ ยะตริงจึงถามกาดัวว่า แลเห็นสัตว์ที่พอจะยิงได้ แดงนั้นบ้างไหม กาดัวตอบว่า แลเห็นกวางตัวหนึ่ง อยู่ห่างไปราวสองร้อยฟุตเห็นจะได้ ยะตริงจึงยิงธนูไป และก็ได้กวางตัวนั้นมาดังที่กาดัวบอก ยะตริงจึงแบ่งเนื้อ กวางให้กาดัวนั้นเป็นการตอบแทน นับแต่นั้นมายะตริง กับกาดัว ก็ทำงานร่วมกัน ต่างก็ได้อาหารมาอย่างเพียงพอ

สะดวกสบายเรื่อยมา จนกระทั่ง
วันหนึ่งกาเกิดมาซ้ำไป พอยะตริง
แบ่งเนื้อสัตว์ที่ยังได้ไว้ให้ ยังไม่
ทันที่กาจะมากิน หมาป่าตัวหนึ่งมา
ฉวยเอาไปกินเสียก่อน กามาถึงที่
นั้นไม่เห็นเนื้อสัตว์ที่ยะตริงแบ่งให้
ก็โกรธ หาว่ายะตริงไม่ได้แบ่งให้
อย่างทุกวัน ยะตริงก็ว่าแบ่งให้แล้ว
เดียวกันไปเดียวกันมา จนยะตริง
อดโทสะไว้ไม่ไหว คว้านูมายิงกา
เข้าให้ แต่กาดั้นว่องไวบินหนี
เสียทัน แม้กระนั้นธนูยังไปโดน
เอาอู้งเล็อีกาเข้า อีกาโกรธยะตริง
ไม่มีอะไรเปรียบ ดึงกับสาบานออก
มาว่า "ระวังให้ดีเถอะ ข้าจะต้อง
แก้แค้นเจ้าให้ได้" ดังนั้นเช้าวัน
รุ่งขึ้น แทนที่ยะตริงจะแลเห็นอีกา
ตัวนั้นนอนตาย กลับกลายเป็น
พรานอีกผู้หนึ่งนอนตายมีธนูของ
ตนเสียบอยู่ตรงหัวใจพอดี

ยะตริงก็เลยถูกจับไปขังคุก
แต่ว่ายะตริงไม่ได้รู้สึกเดือดร้อน
อะไรนัก เพราะมีเพื่อนมาก ทั้งนก
หนู แมลง และอื่นๆ ได้คุยกัน หรือ
ไม่กี่ได้นิสัตว์เหล่านั้นคุยกันทุกวัน
(อ่านต่อหน้า 147)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจขอชื่อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๐๕
บรรจบ พันธเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึง
สำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๒๒ ม.ค. - ๒๔ ม.ค. ๑๕) ส่วน
คำตอบเกี่ยวกับชื่อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

"วิชาญ" ต้องการอักษร ม.ส.ว. ชื่อ มัสวี หรือ มสวี่ แปลว่า
อะไร ใช้ได้หรือไม่ (พี่ชายชื่อมนตรรณ)

ใช้ได้ แต่ไม่ทราบว่าแปลว่าอะไร เพราะคำนี้ไม่มีใน
ภาษาบาลีสันสกฤต

"สุภรณ์" อักษรไม่จำกัดขอให้เป็นชื่อสั้นๆ ง่ายๆ มีความหมาย
เป็นที่รักใคร่ ผลาต น่ารัก เจริญรุ่งเรือง และมีอำนาจ (เป็น
บุตรคนแรก)

สงสัยว่าเกิดวันใดแน่ วันที่ ๒๐ พ.ย. เป็นวันเสาร์ ถ้าเป็น
เวลา ๓.๓๙ น. ของคืนวันศุกร์ ต้องถือเป็น ๑๙ พ.ย.

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

สุภานิดา - พุดดี พุดเพราะ
สุภาณุ - ส่องแสงแจ่มจ้า สวยงาม
สุภาณิณี - พุดอ่อนโยน

"ชุตินา" ชื่อนั้นหนักกับกานดาใช้ได้หรือไม่สำหรับคนเกิดวัน
อาทิตย์

ใช้ได้ทั้ง ๒ ชื่อ

(อ่านต่อหน้า 146)

ยิ่งใหญ่ มีชื่อเสียง มีความรู้และอดทน ปัจจุบันชื่อ
สมพร อยากเปลี่ยนเป็นอนุชาจะได้ใช้หรือไม่ว่าสำหรับ
คนเกิดวันอาทิตย์

ใช้ได้

“อภินิหาร” ต้องการอักษร จ.ก.ส.ร. ให้มีความหมาย
เป็นสิริมงคลและเก่าๆ และอยากให้คล้องกับชื่อพี่ชาย
ว่าจักรสุระ

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

จักรายุธ - ชื่อพระวิษณุผู้มีจักรเป็นอาวุธ
จักรจรา - ชื่อชนชั้นผู้มีอำนาจเหนือมนุษย์
จักรพล - กำลังแห่งจักร

“ณรงค์” ต้องการอักษร ส.พ.ณ.ภ.ก.ร.ม. มีความ

หมายว่ามีเสน่ห์ มีอำนาจ ฉลาด รอบรู้ และเป็น
สิริมงคล

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

สุจารวี - สวยงามยิ่ง
สุภาคยา - มีโชคเป็นที่น่าสนใจ
สุมัญชรี - ชื่อดอกไม้งาม ไข่มุกงาม

“สุนัย” ต้องการอักษร ช.ศ.น.ศ. มีความหมายเป็น
ที่รัก และเป็นสิริมงคล (บิดาชื่อชูศักดิ์)

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)

ชลชนัย - ดอกบัว
ชนนันท - เป็นที่ยินดีแก่คน
ชนัยชนม์ - กำเนิดด้วยความรัก

□ □

ปุยะครึ่ง - ต่อจากหน้า ๑๔

เป็นต้นว่า ยะตังได้ยินนกกระจอกคุยกันว่าขโมยข้าว
จากยุ้งฉางพระราชไป ยะตังจึงถามผู้คุมว่า จริง
หรือไม่ ผู้คุมก็รับว่าจริง แต่ไม่รู้ว่ามันหายไปไหน
หายไปได้อย่างไร

ครั้งหนึ่งยะตังเห็นมดขนย้ายกันอลหม่าน จึง
ถามมดดูว่า เกิดเรื่องอะไรขึ้น พวกมดก็ตอบว่า น้ำ
กำลังจะท่วม ยะตังจึงบอกผู้คุม และผู้คุมไปทูลพระ
ราชา แต่พระราชาทรงพระสรวลด้วยไม่ทรงเชื่อว่าจะ
เป็นจริง แต่แล้วพระราชาก็ทรงเสียพระทัยว่าไม่เชื่อ
คำของยะตัง เพราะปรากฏว่าน้ำได้ท่วมบ้านท่วม
เมืองจริง พระราชาจึงโปรดให้ปล่อยตัวยะตังมาซัก
ถามว่า รู้เรื่องนี้ได้อย่างไร ยะตังก็ทูลพระราชไป
ตามตรงว่าตนสามารถฟังภาษาสัตว์เข้าใจ เพราะมีไข

มุกที่อมไว้ในปาก พระราชาจึงทรงแต่งตั้งยะตังให้
เป็นอำมาตย์ และไม่ว่าพระราชจะเสด็จที่ใด เป็น
ต้องโปรดให้ยะตังตามเสด็จด้วยที่นั่น เวลายะตังได้
ยินสัตว์คุยกันเรื่องแปลกๆ ก็ได้ทูลเล่าถวายพระราช
ทำให้พระราชาทรงพอพระทัยและเพลิดเพลินอย่างยิ่ง

วันหนึ่งพระราชเสด็จประพาสทางน้ำและยะตัง
ตามเสด็จด้วย ขณะที่ยะตังยืนเกาะลูกกรงเรืออยู่ ก็ได้
ถือโอกาสคุยกับปลา เกิดมีปลาตัวหนึ่งท่องโคลงบ้าง
อะไรออกมาบทหนึ่ง ยะตังฟังแล้วอดชื่นไม่ได้ เลย
หัวเราะออกมา หัวเราะเอออๆ จนกระทั่งไข่มุกหลุดจาก
ปาก ตกน้ำหายไปเลย พอรู้ตัวยะตังถึงกับร้องให้
สะอึกสะอื้น แล้วก็ทูลพระราชให้ทรงทราบ พระราชา
ก็ตรัสว่า

“อย่าร้อนใจไปเลย เราจะส่งประดาน้ำลงมหาสมุทรให้”

บรรดาประดาน้ำทั้งหลายได้พากันลงมหาสมุทรให้ยะตังอยู่เป็นเวลาหลายต่อหลายวัน แต่ก็หาได้พบไข่มุกไม่ ยะตังทั้งทุกข์โศกทั้งผิดหวังแทบว่าหัวใจจะแตกสลาย จึงได้ขออนุญาตพระราชาวาจะขอค้นหาไข่มุกต่อไป แต่ยะตังจะไม่ลงไปลงในน้ำ หากแต่จะเอาทรายมาถมแทนเพื่อให้ น้ำแห้ง จะได้ค้นหาได้ง่ายเข้า พระราชาก็โปรดให้ผู้คนลงช่วยกันขนทรายมาถมจนถึงที่ที่ไข่มุกหล่นหาย แต่ว่าขนทรายเท่าไร ก็ถมทะเลไม่เต็ม เพราะพอลมทรายลงไป คลื่นก็พัดพาหายไปหมด คนเหล่านั้นก็เลยท้อใจ พากันหนีกลับไปหมดเหลือแต่ยะตังคนเดียวที่ขนทรายมาถมแล้วถมแล้ว ทั้งกลางวันกลางคืน จนในที่สุดร่างกายทนไม่ไหว ยะตังก็ตายไป พระราชาก็โปรดให้ฝังศพยะตังไวบนเนินเขาที่มีชะง่อนหินยื่นลงไปในทะเลตรงที่ที่ไข่มุกยะตังหล่นหาย

คนพากันแล้วว่า นับแต่นั้นก็ปรากฏมีปูตัวเล็กๆพวกหนึ่ง ชุกชุมทรายขึ้นมาเป็นกองๆ แม้ว่าน้ำทะเลจะขจัดมา พัดพาเอากองทรายเหล่านั้นไปหมด ก็ดูเหมือนปูเหล่านั้นไม่ย่อท้อ คงชุกชุมต่อไป เขาว่ากันว่าวิญญาณของยะตัง สิงอยู่ในปูเหล่านั้นแหละ คนจึงเรียกปูเล็กๆพวกนั้นว่าปูยะตัง ที่ยังคงชุกชุมหาไข่มุกเม็ดนั้นอยู่เรื่อยไปจนตราบนานทุกวันนี้ □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

	มารับที่สำนักงาน	ส่งทางไปรษณีย์
๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๔๕.๐๐ บาท	๕๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๘๕.๐๐ บาท	๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๕๕.๐๐ บาท	๑๙๐.๐๐ บาท

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกโปรดกรอกรับมายังสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารศรีทศเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๐๔๑๓๖

สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๓.๕๐ บาท
หน้าฉีกหรือเรียกไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน
ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

กิตติมาภรณ์ ลอยแสงอรุณ

สมเพียร จาคิเถกุล ถ่ายภาพ

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปันทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สีห์ เสือแสงศรี เชื้อชื่น ศรีอาภัย

นิคยา วงศ์เที่ยงธรรม

โกสม กระจำรัตน์

กองสุรการ

นาตศรี ประภาศิริ

ปริกา หนูหนักดี สมบูรณ์ สรรพพุดม

ประทุม พัวคะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาชนะนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธมธรา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสภณ โรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรพวง คุณวิศาล

อุบล คุรุสมงคล อ.บ.

สมศรี สุขมตน์นันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง รังสิกุล ร.บ.

โน้ต ฟลิปปีนส์

บรรณ พันธ์เมธา

แมวดำ

คนมักเชื่อกันว่า แมวดำ นำโชคร้ายมาให้ ไม่ว่าใครจึงอดจะกลัวแมวดำไม่ได้ แต่ชาวฟิลิปปินส์ทางโคตาบาโตได้อันเป็นดินแดนแถบภูเขา กลัวแมวดำนักหนา หาใช่เพราะเหตุอื่นใดไม่ได้ เพราะรู้ว่า ถ้าเห็นแมวดำมาวนเวียนอยู่แถวนั้นเมื่อใด เป็นน้ำท่วมใหญ่เมื่อนั้น ให้เตรียมเก็บข้าวของหนีน้ำได้ เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น แมกซิโม ราโมสเล่าว่าคนแก่ๆแถวนั้นเล่ากันว่า

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว เมื่อครั้งที่ล้าธรรายังเป็นทางน้ำเล็กๆไหลผ่านพื้นที่เป็นกรวดทราย ยังไม่มีใครรู้จักน้ำท่วมเพราะไม่เคยมีน้ำท่วมทำลายพืชพันธุ์ธัญญาหารของพวกเขามาก่อนเลย ในครั้งกระนั้น ดินแดนแถวนั้น มีผู้เป็นใหญ่คนหนึ่งตั้งตัวเป็นเจ้าของครอบครอง เจ้าผู้ครองดินแดนนี้มีลูกสาวคนเดียว และเจ้ากรรมลูกสาวแสนสวยของเจ้าผู้ครองนี้เกิดไปรักกับผู้ชายที่เป็นลูกศัตรู ผู้ครองดินแดนเกลียดชังกันนั้น

วันหนึ่งเจ้าผู้ครองแลเห็นลูกสาวพายเรือเล่นกับชายหนุ่มนั้น ผู้เป็นพ่อเห็นเข้าบันดาลโทสะสุดจะอดทนอยู่ได้ จึงพุ่งหอกไปยังร่างชายหนุ่ม เดชะบุญชายหนุ่มรอดตายไปได้อย่างหวุดหวิด นับแต่นั้นมา เจ้าผู้ครองก็สั่งห้ามลูกสาวโดยเด็ดขาด ไม่ให้พบปะกับชายหนุ่มนั้นอีก และเพื่อให้คำสั่งนั้นมีผล เจ้าผู้ครองก็จัดคนเฝ้าบริเวณไว้โดยรอบ หากเห็นชายหนุ่มโผล่เข้ามาเมื่อใด เป็นให้ประหารเสียเมื่อนั้น

แต่ถึงแม้จะมียามเฝ้าเข้มงวดเพียงไร หนุ่มสาวก็ยังหาทางพบปะพูดคุยจากกันได้ ในที่สุดหญิงสาวก็ตกลง

หนีตามชายหนุ่มไปยังดินแดนของเขา และได้นัดแนะกันว่าจะหนีไปด้วยกันในคืนวันหนึ่ง ครั้นถึงคืนวันนัดหญิงสาวก็รอคอยอยู่ ชายหนุ่มก็มาตามนัด คนทั้งสองพากันวิ่งไปที่ล้าธารน้ำ ที่ชายหนุ่มจอดเรือคอยทำไว้ แต่ว่าเป็นเคราะห์กรรมของคนทั้งสอง ขณะที่วิ่งออกจากบ้านไปนั้น หมาเกิดได้ยินเสียง ก็เห่ากระโชกขึ้น ปลุกให้ใครๆตื่นหมด เจ้าผู้ครองฉวยได้ธนูคู่มือก็วิ่งตามคนทั้งสองไป พอคนทั้งสองวิ่งลงลาดเขาไปสู่ล้าธาร ก็ยิงธนูไป ธนูไปถูกที่หมายอย่างฉับพลัน และปรากฏว่าไม่แต่ชายหนุ่มจะตาย หญิงสาวก็พลอยตายไปด้วย ร่างของคนทั้งสองกลิ้งหลุนๆลงสู่พื้นหญ้าชายตลิ่งล้าธาร แต่พ่อผู้ใจร้ายไม่ได้สนใจใยดี มีหน้าซ้ำกลับสั่งคนของตนให้ปล่อยศพคนทั้งสองไว้อย่างนั้น

ต่อมาไม่นาน ก็ได้มีหน่อไม้สองหน่องอกขึ้นตรงชายตลิ่งล้าธารนั้น หน่อไม้กลายเป็นต้นไม้สูง เวลาลมพัดมาไม้ทั้งสองต้นจะโอนเอนเข้าหากัน ต่อมาก็มีหน่อเล็กหน่อน้อยงอกขึ้นรอบๆต้น ครั้นความล่วงรู้ถึง

หูเจ้าผู้ครองว่าเกิดมีต้นไม้เกิดขึ้น
ตรงที่ที่ศุภชายหนุ่มหญิงสาวทั้งคู่
อยู่ เจ้าผู้ครองก็เลยมีดไปตัดต้นไม้
ทั้งต้นที่ แต่พอฟันต้นไม้ลง
เจ้าผู้ครองก็ต้องตกตะลึง เพราะ
ปรากฏมีเลือดไหลมาจากต้นไม้
เห็นเช่นนั้น เจ้าผู้ครองจึงมานะ
ฟันต้นไม้ทั้งจนหมด แล้วรีบออก
จากที่นั่นไป เลือดที่ไหลจากกอไม้
ก็ยังคงไหลต่อไปจนกระทั่งน้ำใน
ลำธารแดงจานไปหมด

ถัดต่อมา ขณะที่เจ้าผู้ครอง
กำลังนอนอยู่ พยายามจะให้หลับ
ก็เกิดมีแมวดำตัวใหญ่โชนเข้ามา
ในห้อง แมวดำนั้นเดินวนไปรอบๆ
ห้อง ดวงตาลุกโชนเหมือนดวงไฟ
แมวยังเดินไป ตัวก็ยิ่งโตออกๆ เจ้า
ผู้ครองเห็นเช่นนั้นตกใจแทบสิ้นสติ
รีบแผ่นหนีออกไปทางหน้าต่าง แต่
ว่าราวกับแมวดำคอยที่อยู่แล้ว พอ
เห็นเช่นนั้น แมวก็รีบแผ่นตามไป
ทันที เจ้าผู้ครองวิ่งหนีไปทางลำธาร
แล้วก็โชนลงไปในน้ำ หวังว่าคง
จะหนีรอดพ้นเงื้อมมือแมวไปได้
เพราะรู้อยู่แล้วว่า แมวกลัวน้ำ แต่ผิด
คาดเพราะแทนที่จะพ้นมือแมว
กลับได้ยินเสียงคำรามกึกก้องมาจาก

(อ่านต่อหน้า 132)

ชีวิต

ท่านผู้อ่านที่สนใจข้อนี้ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๑๙
บรรจุบัตร พันธุมเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึง
สำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๒๔ ม.ค. - ๒ ก.พ. ๑๕) ส่วน
คำตอบเกี่ยวกับข้อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“แสงตะวัน” ขอให้ม็อกขรเป็นศรี (ลูกคนแรก)

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (หญิง)

มาณวิน - เหมาะสำหรับเด็กหนุ่มสาว

สุมาวลี - พวงดอกไม้

สุนันธยา - จิตใจดี มีเมตตา ร่าเริง

“ทักษิณ” ต้องการอักษรที่เหมาะสมกับวันเกิด มีความหมายว่า
ฉลาด รอบรู้ มีอำนาจ

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (หญิง)

วิชญา - (ออกเสียงวิชะยา) ฉลาด คงแก่เรียน

วิทิศา - รู้แล้ว เข้าใจแล้ว

วิทมน - ความรู้ ความฉลาด

“ทักษิณ” ต้องการความหมายว่า ฉลาด ดีเด่น ไม่อยากได้
เกี่ยวกับสวยงาม ขอให้เป็นชื่อเก๋ๆ และไม่มากพยางค์

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

วิทวัน - ผู้รู้ ผู้มีปัญญา

วินนา - รู้แล้ว เข้าใจแล้ว

ทักษยา - ที่สามารถ ฉลาด (อ่านต่อหน้า 132)

แมวคำ - ต่อจากหน้า ๑๘

ภูเขา หันไฉนั้น น้ำป่าก็ไหลบ่าลงมาอย่างดุเดือด ที่หนึ่ง โดยเฉพาะเวลาที่ไม่มีใครคาดคิดว่าจะได้พบ
ม้วนตัวพาเจ้าผู้ครองหายไป ไม่มีใครได้เห็นอีกเลย แมวคำ มักจะได้เห็นแมวคำบ้านเปียนอยู่แถบนั้น และ
แม้แต่ซากศพ ไม่ช้าก็จะมีน้ำท่วมใหญ่ชนิดที่ทำลายบ้านช่องให้พัง

นับแต่นั้นมา ก็ไม่มีใครได้เห็นหรือได้ยินเรื่อง พิณาคตามมา คนจึงกลัวแมวคำกันนัก
แมวคำอีกเลย แต่ว่าซ้ำๆ นานๆ ก็จะมีผู้เห็นแมวคำเสีย □ □

ข้อดี - ต่อจากหน้า ๑๘

“สุมาลี” ต้องการอักษร ม.ช.ส.ย. มีความหมาย “ดำรง” ต้องการอักษร ดล พน ให้มีความหมาย
ว่าฉลาด เก่ง ดี น่ารัก ให้คล้องกับชื่อพี่สาวว่าชญาดา เป็นเดช เป็นศรี อายุยืน มีสิริมงคลขอให้ลงท้ายด้วย
(บิดาชื่อไชโย) ขอให้ขึ้นต้นด้วย มา และลงท้าย แม่กงหรือแม่กน
ด้วย อา

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (ชาย)

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (หญิง)	ตนุพล	- พละกำลังของตัวเอง
มารุรยา - ความหวาน ความงามน่ารัก มีเสน่ห์	ดิษพงศ์	- วงศ์ที่อดทนด้วยความกล้าและ
มารุลา - ชื่อภริยาผู้หนึ่ง		มั่นคง
มาลีดา - ที่ประดับด้วยพวงดอกไม้	ศุภณีย์	- รวดเร็ว

“นางเยาว์” ชื่อตุลา รัชสี รัชศรี ชิดชนก และบุญ
ศักดิ์ ชื่อใดใช้ได้สำหรับคนเกิดวันพุธกลางคืน

ใช้ได้ทุกชื่อ นอกจากชื่อบุญศักดิ์เพราะ บ. ใช้
ไม่ได้

“บรรจบ” ชื่อสุวิภา ใช้ได้หรือไม่สำหรับคนเกิดวัน
ศุกร์ ถ้าใช้ไม่ได้ขอให้ตั้งให้ใหม่ด้วย

ว. ใช้ไม่ได้ อาจเปลี่ยนเป็น สุจิภา-รัศมีอัน
เรืองรอง ชาวบริสุทธ์

“เชาวริย์” ต้องการชื่อลูกแฝด ให้คล้องกับชื่อพี่ว่า
สุหทัยา ความหมายให้เหมาะแก่ผู้หญิง

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง)

สารนี	- นำตรงทางไปสู่เป้าหมาย ที่มีผล
สุขมา	- สวยงาม เรื่องรอง

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง)

สารวี	- ตรง ถูกเป้าหมาย ดี มีคุณธรรม
สุขิรา	- นำผลิตผลิต นำพึงพอใจ

□

□

นิทาน ฦวน

บรรณ พันธุ์เพียร

เลือดสามหยด

กล่าวกันว่า ขุนที่กัศคนกินเลือดคนนั้น มีแต่ขุ่ยตัวเมียเท่านั้น ส่วนขุ่ยตัวผู้ไปกินน้ำหวานตามต้นไม้เลี้ยงชีวิต ทำไมขุ่ยกินเลือดคน จึงมีแต่ขุ่ยตัวเมีย เชื่อว่าคงมีใครถามอย่างนั้นมานานแล้ว แต่ยังไม่เห็นใครตอบได้ มีก็แต่ นิทานฦวนเรื่องนี้ที่โมนิโกลด์เล่าไว้ว่า

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีชาวนาสองคนผิวเมีย ผิวชื้อ อกตาม เมียชื้อ ฦวนเยียบ คนทั้งสองมีนาเล็กๆ อยู่แปลงหนึ่ง ต่อมามีหน้าที่ทำนา ส่วนเยียบเลี้ยงไหม ไม่ยอมช่วยทำนาเลย เพราะเยียบเกลียดงานหนัก ทั้งยังเป็นคนช่างเหี้ยมเยียบผ่นไว้ว่า วันหนึ่งจะต้องมีบ้านใหญ่ๆ อยู่ มีข้าทาสบริวารมากคอยรับใช้ไม่ต้องทำอะไรเอง แต่อยู่มาวันหนึ่งขณะที่ตามออกไปทำนา เยียบอยู่บ้านคนเดียว เกิดเจ็บป่วยขึ้นมากะทันหัน พอตามกลับมาถึงบ้าน ก็ปรากฏว่าเยียบตายเสียแล้ว ตามจึงกล่าวอธิษฐานส่งวิญญาณให้ ขณะที่ตามอยู่นั้น เยียบรู้สึกเหมือนเห็นมีภาพเลื่อน ๆ ภาพนั้นบอกตาม ให้เอาศพเยียบใส่เรือล่อยไปยังภูเขามายาในทะเล

ตามแฉวเรือมาหลายวัน จึงถึงภูเขานั้น ตามแบกศพเยียบเดินไปตามทางชันๆ ไปสู่ทุ่งดอกไม้ อันสวยงาม เมื่อถึงที่นั้น ตามก็วางศพลง ขณะที่ตามกำลังคุกเข่าอยู่ข้างศพเยียบ ก็ปรากฏว่ามีชายชรา

หน้าตาเหี้ยม่น ผมหงอกขาวโพลน แต่ดวงตายังแจ่มใสมายืนอยู่ใกล้ๆ ชายชราแลเห็นตามก็เกิดอยากได้เป็นสานุศิษย์ จึงชวนตามให้อยู่ด้วยกัน แต่ตามรักเยียบนักหนา อยากให้เยียบฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาใหม่ ชายชรารู้เช่นนั้น จึงแนะว่า

“เอาอะไรกรีดนิ้วเข้าซิ ให้เลือดไหลลงไปสู่ศพของเมียเจ้าเพียง ๓ หยดเท่านั้น”

ตามก็ทำตามคำแนะนำของชายชรา เยียบก็ฟื้นคืนชีพขึ้นมาได้ดังที่ตามปรารถนา ชายชราเล่าให้เยียบฟังว่าตามทำอย่างไรเยียบจึงฟื้นขึ้นมาได้ แล้วก็สั่งสอนต่อไปว่า

“ต่อไปเจ้าต้องซื่อสัตย์ อยู่ในถ้อยคำสามี แล้วก็ต้องทำงานหนัก หากเจ้าไม่ปฏิบัติเช่นนั้นเจ้าจะต้องถูกลงโทษ”

กล่าวจบ ชายชราก็หายลับไป เมื่อชายชราไปแล้ว ตามกับเยียบก็พากันลงเรือกลับ มาตามทางตามก็ได้แวะที่หมู่บ้านแห่งหนึ่งเพื่อซื้อหาอาหารและเครื่องใช้ต่าง ๆ ขณะที่เยียบนั่งคอยตามอยู่ตรงท่าเรือนั้น ก็ได้มีเรือใหญ่บรรทุกหาลาหนึ่งแล่นเข้ามาเทียบ เจ้าของเรือเป็นพ่อค้าที่มั่งคั่ง พอเห็นเยียบนั่งอยู่แต่ลำพังก็เชื่อเชิญให้ลงมากินน้ำชาในเรือของตน ในขณะที่ตนคอยให้พวกลูกเรือซ่อมใบเรือ เยียบไม่ปฏิเสธ พ่อค้า

นั้นชมเยียบว่าสวย แล้วเลยชวน
ให้ไปอยู่ด้วยกันในฐานะภรรยาของ
ตน เยียบได้ยินเช่นนั้น ก็ถูกใจเป็น
ที่สุด เพราะปรารถนาจะได้เป็นเมีย
เศรษฐีมาช้านานแล้ว จึงยอมไป
กับพ่อค้าด้วยความเต็มใจ ไม่เล่า
ให้พ่อค้าฟังเลยว่าตนมีสามีแล้ว

ครั้นตามกลับมาที่เรือ ไม่แล
เห็นเยียบ ตามคนแถวนั้นดู ลูก
เรือแก่ๆ คนหนึ่งก็เล่าเรื่องให้ฟังว่า
เยียบไปกับพ่อค้าผู้มั่งคั่งคนหนึ่ง
เสียแล้ว ทั้งยังบอกที่อยู่ของพ่อค้า
นั้นให้ตามรู้ด้วย ตามโกธรเป็นนัก
หนา จัดแจงออกเรือตามไปหา
บ้านพ่อค้าที่นั่นทันที ให้อยู่ ๒-๓ วัน
ไม่เข้าก็พบ

ตามบอกคนใช้ให้ไปบอกพ่อ
ค้าว่า ตนมาขอพบ จะนั่งคอยอยู่ใน
สวน แต่พ่อค้าอย่างเข้าไปในสวน
ก็แลเห็นเยียบกำลังตัดดอกไม้อยู่
เยียบตกใจแทบสิ้นสติ เมื่อเห็น
ตามตามมาจนพบ แต่เมื่อตามชวน
ให้กลับ เยียบก็ปฏิเสธแข็งขันว่า
ตนไม่ยอมกลับเพราะอยู่ที่นั่นมี
ความสุขดีแล้ว

ตามได้ยินเช่นนั้น ก็พูดว่า
“ไม่ยอมกลับ ก็ตามใจ แต่
ต้องเอาเลือด ๓ หยดของข้าคืนมา”
(อ่านต่อหน้า 124)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจขอชื่อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๐๙
บรรจุบ พันธุมเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึง
สำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๒ ก.พ. - ๔ ก.พ. ๑๕) ส่วน
คำตอบเกี่ยวกับชื่อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“เน็ค” ต้องการอักษร ป.ว.บ.อ. มีความหมายว่า มีปัญญาเฉียบ
แหลม เจริญรุ่งเรือง กล้าหาญ มีอำนาจ เป็นที่รัก

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (ชาย)

บุญญพัฒน์ - เจริญด้วยปัญญา
บุญจกัทร - ลักษณะที่เป็นมงคล ๕ ประการ
ปณัยพล - ผลกำลังอันควรสรรเสริญ

“มัลลิกา” ต้องการอักษร พ.ก. หรือ ม. มีความหมายว่า ไกลรุ่ง
อรุณ หรือผู้ที่มีความอ่อนหวาน เยือกเย็น

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง)

มธุกุลยา - ธารน้ำผึ้ง
มฤทวิ - (ออกเสียงมะริดทะวี) สุภาพ อ่อนโยน ละเมียด
อ่อน
อุสรี - รุ่งสาง

“กรวรรณ” ต้องการอักษร จ.จ.ช.ช.ณ.ญ.ฎ.ฏ.ฐ.ฑ.ฒ.ณ. มี
ความหมายว่า สิ่งดีงาม เฉลียวฉลาด ชื่อปวิณฑาใช้ได้หรือเปล่า
สำหรับคนเกิดวันอังคาร แปลว่า อะไรวะ

ใช้ได้ แปลว่า ความฉลาด ชวนชื่นานุก (ต่อหน้า 124)

ข้อดี - ต่อจากหน้า ๑๘

- “กระจ่าง” ต้องการอักษร ก.จ.ส.ภ. ให้มีความหมาย เจริญรุ่งเรือง ไม่ลำบาก
 ว่ามีอำนาจ มีความเจริญรุ่งเรือง มีความกตัญญู มี ชื่อคนเกิดวันอังคาร (ชาย)
 ความสำเร็จ และมีบุญญาดี อรรจิต - (ออกเสียงอัศจรรย์ หรืออันจิต) ได้รับ
เกียรติ ได้รับความนับถือ
 ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (ชาย)
 กณภัทร - เจริญรุ่งเรืองจุฬประกายเพชร อภิยศ - ชื่อเสียงอันยิ่งใหญ่
 กมัยเทพ - เทพแห่งความสุขความเจริญรุ่งเรือง อติพล - ที่มีอำนาจยิ่ง
 กฤตภัก - (ออกเสียงกริดตะพัก) โชคอันได้รับ
 แล้ว
 “หัตถ์” ต้องการอักษร ส.ภ.ส.น.ท. สมเป็นชื่อ
 ผู้หญิงที่ดี เรียบร้อย สุภาพ เฉลียวฉลาด เป็นสิริมงคล “สิริรัตน์” ต้องการอักษร ร.ส. (บิดาชื่ออุดม) มี
 ให้คล้องกันทั้งพยางค์ ความหมายเป็นที่รัก เป็นสิริมงคล เฉลียวฉลาด น่า
รัก ชื่อสั้นและแก่เรียกง่าย (เป็นลูกคนแรก)
 โปรดเลือกเอาเองว่าจะให้ชื่อใดเป็นพี่ชื่อใดเป็น ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)
 ชื่อน้อง อภิปรียา - รักอย่างยิ่ง
อภิไศยา - สวยงาม สว่างกระจ่างอย่างยิ่ง
อสุรา - ความสว่างกระจ่าง รุ่งอรุณ
 ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)
 สุภิกา - พวงดอกไม้มัน “จินตนา” ต้องการอักษร จ.นำหน้า เดิมชื่ออนุสรณ์
 สุภามณ - ใจงาม แต่ ส. ใช้ไม่ได้สำหรับคนเกิดวันอาทิตย์จึงได้ขอมา
 สุภุชญา - ตกแต่งไว้อย่างดี อาจแก้ไขเป็นอนุนิจน์ได้ ซึ่งแปลว่าคิดถึง คิดได้
นี่ออก
 “อร” อักษรไม่จำกัด มีความหมายว่า มีชื่อเสียง □ □

เลือกสามหยด - ต่อจากหน้า ๑๘

เยียบฟังแล้ว ค่อยโล่งอก รับผิดชอบตัดดอกไม้ เหยยงเท่านั้น และนั่นคือการลงโทษที่เยียบได้รับ
 ให้ตามแต่โดยดี ตามก้นแขนออกไปเอาเม็ดกรัดเนื้อ เยียบที่กลายเป็นยุ้ง ก็บินวนอยู่รอบๆ หัวตาม ส่งเสียง
 เยียบ ให้เลือดหยดมาสู่แขนตนเพียง ๓ หยด พอเลือด วู้ว รวกับจะร้องทวงว่า “เอาเลือดข้าคืนมา ข้ารู้ผิด
 หยดที่สามไหลออกจากตัวเยียบ ความงามของเยียบก็ รุ่ยชอบแล้ว”
 หายไปสิ้น ร่างกายก็หดเล็กลงๆ จนกระทั่งตัวเล็ก ตามไม่สนใจว่า เยียบจะกลายร่างเป็นอะไร

ผลจากที่นั่นได้วิ่งกลับไปเร็ว รีบแจวเรือไปหลาย
 ต่อหลายวันเพื่อให้ถึงภูเขามายา เมื่อถึงแล้ว ก็เข้าไป
 ขอเป็นสานุศิษย์ชายชราที่นั่นและถามถึงเรื่องเยียบ
 ชายชราที่กล่าวไว้ว่า

“ต่อไปนี้ยังตัวเมียทั้งหลายที่สืบพืชพันธุ์มาจาก
 เยียบก็จะเผ่าแต่ทวงเลือด ๓ หยดของตนอยู่ตลอดไป
 ซึ่งก็จะช่วยเตือนสติคนทั้งปวงให้ตั้งอยู่ในความซื่อสัตย์
 อย่าได้เอาเยี่ยงเอาอย่างเยียบนี้เลย” □

คิดโรคจากสาม - ต่อจากหน้า ๕๒

กรณีของคุณพวงหยก เกิดขึ้นเพราะสามัคคีเป็น
 ผู้นำโรคและเขาเองอาจจะได้รับการรักษามา แต่ไม่
 หายขาด กลายเป็นผู้แพร่โรค การรักษาที่ถูกต้อง
 ให้หายขาดนั้น ต้องรักษาทั้ง ๒ คน เมื่อหายแล้วก็ควร
 ห้ามประสาสามัคคี ไม่เที่ยวเตร่นำโรคมาติดครอบครัวอีก
 จำพวก เป็นหนองใน หนองอาจทำให้ ตาอักเสบ
 เวลาคลอดได้ (Ophthalmia Neonatorum) เนื่องจาก
 เชื้อหนองในเข้าตา และจำพวก วัณโรค ก็มีอันตราย
 แรงแก่ตนเองและแก่บุตรในครรภ์ได้ ทำให้แท้ง ทำ

ให้ติดโรคตั้งแต่ในครรภ์ ร่างกายไม่สมบูรณ์ เป็น
 ดัน คุณพวงหยกได้ถามถึงเสื้อผ้าที่เปื้อนเปื้อนเชื้อ
 หนองนั้น วิธีทำลายที่ดีที่สุดคือต้มเสียซะ ใช้วิธีที่ไม่
 เกิดประโยชน์อะไรเสียตายของ เมื่อถูกเชื้อหนองควรร
 รีบล้างเสีย อย่าใช้มือที่ไม่สะอาดขยี้ตาเป็นอันขาด
 บัญหาสุดท้าย ถามถึงยาฉีดที่แพทย์ฉีดให้ นั้น
 เป็นจำพวก เพนนิซิลลิน (Penicillins) ขนาดสูง
 (หนึ่งล้านสองแสนยูนิต) ซึ่งเป็นการรักษาที่ถูกต้อง
 ดีแล้วแต่จะให้หายต้องรักษาสามัคคีเสียด้วย □

ทำอย่างไรกับวัยรุ่น - ต่อจากหน้า ๕๔

ความ นิสมชมชอบเลยสักนิด
 ทำไมหนะ...ลูกวัยรุ่นจึงวิธอัน
 สิบบุหรี ฉิมสุรา ลักเล็กขโมยน้อย
 โกงคนและ ขูดปลด เราเลี้ยงดูเรา
 อย่างตุนั้นมากรไปหรือปล่อยจนเกิน
 เหตุ เราหรือที่ปกครองเราเราไร
 ในหินหรือบ่นว่ากนิการณ หรือ
 ว่าเรามุ่งหวังให้เขาดีเด้นมากไปจน
 กลายเป็นการบังคับ เราปล่อยปละ
 ละเลยเขาให้อยู่ในวงล้อมของเพื่อน
 ชั่วหรือไร เหล่านี้...ผู้ใหญ่จำต้อง
 หาสาเหตุ ต้องถามตัวเองอย่างรอบ

คอบ โดยไม่เข้าข้างตนเองเลย และ
 พร้อมทั้งจะเผชิญความจริงอย่าง
 อดอาจ แม้ว่านั่นอาจเป็นความจริง
 ที่นำความเจ็บปวดมาให้ก็ตามที่
 ความประพฤติของมนุษย์เรา
 จะดีจะชั่วต้องมาจากรากแก้วแก่น
 แท้ก่อนเสมอ มันจะฝังรากอยู่ใน
 ประสพการณ์เบื้องต้นสมัยวัยเยาว์
 และมันจะมีสาเหตุลึกกล้าที่เรามอง
 ข้ามไปละกระมัง
 บ้านของเราเป็นอย่างไร
 ความใหญ่โตโอฬารและ

ขนาดของอาณาเขต ความหยาบ
 ของเครื่องเรือนและสิ่งประดับ
 ไม่ได้เป็นต้นเหตุแห่งความสุขของ
 ชีวิตเด็กเสมอไป
 รัก ผาสุก อบอุนนิรันดร เป็น
 ความหมายยิ่งใหญ่ในบ้านที่เด็ก
 ไม่อยากจากไปไกล เพราะรู้ว่ากลับ
 มาเมื่อไรก็จะมี ผู้ใหญ่ที่รักเขารอ
 อยู่ พร้อมทั้งรัก พร้อมทั้งจะทำตัว
 อย่างที่ดี ชื่นชื่นเขาด้วยจริงใจ และ
 เห็นเขาเป็นคนสำคัญตลอดกาล
 (อ่านต่อฉบับหน้า)

โงทอน อินเดีย

บรรจบ พันธุเมธา

งูหางทอง

เรื่องนี้เป็นนิทานอินเดียจากแคว้นอัสสัม เป็นเรื่องทำนองโลกมหาลาภหาย เล่าไว้ใน หนังสือขุมนิทานอินเดีย เรื่องเล่าว่า

ณ ที่ใกล้โพ้น ที่หมู่บ้านแห่งหนึ่งในอัสสัม ยังมี ชาวคนหนึ่งแสนจะยากจน มีหน้าซำยังมีลูกมากถึง ๗ คน ชาวากับเมียซื้อสุชาดาพยายามทำงานหนัก แสหนักเพื่อให้พอเลี้ยงครอบครัว ตั้งแต่เช้าจดค่ำ ชาวาผู้นี้จะทำงานง่วนอยู่ในนา ส่วนสุชาดาก็ดูแล บ้าน กวาดบ้านล้างตักน้ำจากแม่น้ำมาไว้ใช้บ้าง แล้วก็ ไปหาฟันในป่าบ้างไว้ใช้หุงหาอาหารสำหรับครอบครัว

แต่ว่าลูกทั้งเจ็ดที่เบ่งลูกชายล้วน กลับแสนซี้เกียจ ซี้เกียจที่สุดในโลกก็ว่าได้ แม้พ่อแม่จะยากจนถึงปาน นั้น ลูกทั้งเจ็ดก็หาได้ทำอะไรเพื่อช่วยเหลือพ่อแม่แม้ แต่สักน้อยไม่ สุชาดาได้แต่เศร้าโศกทุกครัน เผื่อแต่ สวดมนตร์อธิษฐาน ขอให้พระเจ้าช่วย วันหนึ่งสุชาดา อธิษฐานว่า

“เจ้าพระคุณ ขอให้ลูกชายอีกสักคนหนึ่งเถอะ จะได้ช่วยเหลือพ่อแม่บ้าง”

บรรดาผู้คนในหมู่บ้านนั้นพากันพูดว่า “ลูกคน ต่อไปของสุชาดาคงจะดีหรอกนะ คงจะนำโชคกลับมา ให้พ่อแม่เป็นแน่” ทั้งชาวาทั้งเมียต่างก็หวังเช่นเดียว กันว่า ลูกคนที่เกิดใหม่คงต้องดีติดกับพวกพี่ๆ แต่ ช่างเป็นกรรมเป็นเวรของคนทั้งสอง ลูกคนที่แปดที่เกิด

ใหม่นั้น หาใช่คนไม่ กลับกลายเป็นงูตัวยาวเพื่อย แต่ งูนั้นก็หาได้ทำความลำบากให้แก่ใครไม่ พอเกิดมาพัน ห้องแม่ ก็เลื้อยปราดออกจากบ้าน หายเข้าไปในป่า เมื่อการเป็นเช่นนี้ สุชาดาก็อดเสียใจไม่ได้ และยัง เสียใจหนักขึ้น เมื่อเห็นงูเลื้อยหายไป นางร้องไห้เสีย จนไม่มีน้ำตาให้เห็นโชคเคราะห์ของตนช่างร้ายผิดคน ทั้งหลายเขา

คืนวันหนึ่ง สุชาดาอนหลับฝันไปว่า งูลูกชาย ของนางมานอนอยู่บนคอก แล้วพูดว่า “อย่าเศร้าโศก ไปเลยจ้ะ แม่ ที่ลูกเกิดมาเป็นงูก็เพราะลูกต้องคำสาป”

“คำสาปอะไรหรือลูก” นางถาม

“ชาติก่อนนี้ลูกเป็นพ่อค้ามีเงินทอง มีทอง สะสมไว้เป็นอันมาก แต่ไม่เคยให้ใครเลยแม้แต่แม่ของ ลูกเอง จนกระทั่งแม่ต้องตายเพราะอดอยากหิวโหย ทั้งๆ ที่ลูกมีเงินมีทองซ่อนไว้มากมาย เพราะบาปนี้แหละที่ทำให้ลูกต้องเกิดมาเป็นงู ต่อไปนี้ลูกจะล้างบาป ของลูกละ ลูกจะเอาทองมาให้แม่ทุกวัน วันละนิ้ว หนึ่ง”

“วันละนิ้วหรือลูก ลูกจะเอามายังไงกัน” สุชาดา ถามในฝัน

“วันละนิ้วจ้ะ แม่” งูตอบ “ลูกจะมากินนมที่ บ้านทุกวันวันละถ้วย พอลูกกินนมเสร็จ แม่ก็ตัดหาง ลูกไปนิ้วหนึ่ง หางที่คั่นนั้นก็จะกลับเป็นหางไปทันที”

“แต่จะไม่เจ็บหรือลูก”

“ไม่เจ็บหรอกแม่” ภูตอบ

“ตัดแค่นั้นไม่ถึงกับเป็นอันตราย
หรอก”

ผ่นได้เท่านั้นสุษาดาก็สะตึงตัน
พอลูกขึ้นนั่งก็มองไปทั่วห้องเพื่อหา
รูลูกชาย แต่ก็ไม่เห็นอยู่ที่ไหน
จึงคิดว่าคงเป็นความฝัน แต่แม้
กระนั้น ก็อดคิดไม่ได้ว่า อาจจะ
เป็นความจริงก็เป็นได้ ดังนั้นเช้า
วันรุ่งขึ้น สุษาดาจึงเหมมใส่ถ้วย
วางไว้บนพื้นห้อง แล้วก็เฝ้าคอยดู
อยู่ ไม่ช้ารูลูกชายก็เลื้อยเข้ามาใน
ห้อง ตรงไปยังถ้วยนม พอกินนม
หมดถ้วยแล้ว ภูก็มองดูสุษาดา
สุษาดารู้ได้ทันทีว่ารูลูกชายต้องการ
ให้ตนตัดหางออกนิ้วหนึ่ง สุษาดา
ถือมีดมือสั้น ขณะที่ยังดมิตลงไปที่
หาง ภูแต่เมื่อนึกถึงข้อความที่
บอกไว้ในความฝันแล้ว ก็มั่นใจ
จึงเงื้อมมือสับลงไปทันที พอหาง
ห่อนั้นหลุดจากตัว ภูก็กลายเป็น
ทองไปต่อหน้าต่อตา แล้วภูก็เลื้อย
หายเข้าป่าไป

นับแต่นั้นมา ภูก็มากินนมที่
บ้านของสุษาดาทุกเช้าพอกินนม
เสร็จ ก็ให้สุษาดาตัดหางไปนิ้วหนึ่ง
เป็นเช่นนั้น (อ่านต่อหน้า 125)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจขอชื่อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๑๓
บรรจบ พันธุมเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึง
สำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๘ ก.พ. - ๑๖ ก.พ. ๑๕) ส่วน
คำตอบเกี่ยวกับชื่อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“นวลแข” ต้องการอักษร ช.น. (เว้น ส.พ.) ให้มีความหมาย
เป็นสิริมงคล ขอให้ น. ชื่นต้นชื่อ (พี่สาวชื่อนาถฤดี)

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดีกลางวัน (หญิง)

นลินา - ดอกบัว
นวิยา - ใหม่ เขียววิชัย
นทีกานต์ - มหาสมุทร

“สุนทรา” ต้องการอักษร ป. และ ค. ให้มีความหมายว่ารุ่งเรือง
เป็นเอก เป็นสิริมงคล เพราะเป็นบุตรชายคนโต,

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (ชาย)

บัณฑิตา - ความรู้ ความฉลาด
ปรีเชต - ผู้มีชัย
ปยุณธร - ทรงไว้ซึ่งคุณงามความดี

“จรัสรัตน์” ต้องการอักษร จ.ช.ร. มีความหมายเป็นสิริมงคล
เป็นศรี มีความสวยงาม เจริญรุ่งเรืองเหมาะกับผู้หญิง พี่ชายชื่อ
วัชรวิศ ขอให้เป็นชื่อแปลกและเก๋

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดีกลางคืน (หญิง)

จิตชญา - รู้ใจคน
จิตร์รัศมี - (ออกเสียงจิตระรัศมี) มีรัศมีต่างๆ
จันทรโลจน์ - ดวงมั่งคั่งดวงจันทร์ (อ่านต่อหน้า 124)

บุหงาทอง - ต่อจากหน้า ๑๙

มาทุกวัน จนกระทั่งครอบครัวของชานานันไม่
ยากจนเหมือนแต่ก่อน ต่างมีอาหารพอกิน มีเสื้อผ้าดีๆ
สวมใส่ ลูกชายคนโตทั้งเจ็ดคนก็ยังเป็นสุขสนุกสบาย
ยิ่งขึ้น ต่างใช้เงินกันอย่างกับเบี้ย พอใช้ไปๆ ได้
พักหนึ่ง ไม่ช้าคนเหล่านั้นต่างรู้สึกวาทองวันละวันนั้น
ชักจะไม่เพียงพอให้ตนจับจ่ายใช้สอยเสียแล้ว จึง
ร้องทุกข์แก่แม่ของตนว่า

“เงินแค่นี้ไม่พอแล้วละแม่ เราอยากได้มากกว่า
นี้..

“จะไปเอาที่ไหนล่ะ” สุธาดาตอบ “ก็เราได้ทอง
เพียงวันละนิ้วเท่านั้น มีเท่าไรก็ใช้เท่านั้นชูลูก”

ลูกคนหัวปักหัวขิ้นว่า “ข้าเชื่อว่าน้องชายเรา
คงไม่ว่ากระไรหรอกนะ ถ้าหากแม่จะตัดหางน้องให้ยาว
กว่านิ้วหนึ่ง น้องคงจะเข้าใจดีนะว่าพวกเราลำบากยัง
ไง คงจะเต็มใจช่วยเหลือพวกเราเป็นแน่”

“ไม่ได้” สุธาดาตอบ “แม่ทำอย่างนั้นไม่ได้”

แต่ว่าลูกชายเจ็ดคนของสุธาดารายไม่น้อย ไม่ยอม

ให้สุธาดาอยู่เป็นปกติสุขได้ เผื่อแต่พูดจារบวณ หัง
โตเถียง เข้าชี้ให้สุธาดาทำตามที่ตนต้องการ จนในที่สุด
สุธาดาทนไม่ได้ จึงต้องยอมตกลงด้วย สุธาดาเองก็
คิดว่า “ขอตัดยาวออกไปอีกเพียงนิ้วเดียวคงไม่เป็นไร
หรอกนะ”

ครั้นลูกชายมากินนมตอนเช้าวันรุ่งขึ้นตามปกติ
สุธาดาก็ไปฉวยมีดมาตัดหางงู แต่คราวนี้ไม่ได้ตัด
เพียงนิ้วเดียวอย่างเคย กลับตัดถึง ๒ นิ้ว ผลก็คือ
เลือดไหลออกจากแผลพลัๆ เพียงครู่เดียวงูนั้นก็ตาย
สุธาดาคงใจแทบสิ้นสติ พอรู้สึกตัวก็ร้องไห้โฮๆ
ลูกชายทั้งเจ็ดได้ยินเสียงแม่ร้องไห้ก็วิ่งเข้ามาดู แลเห็น
แม่ร้องไห้ มีงูนอนตายอยู่ข้างๆ ลูกชายคนหนึ่งเหลียว
ไปเห็นหางงูตกอยู่ จึงหยิบขึ้นมาดู หางงูนั้นยาวถึง
สองนิ้วแต่ก็เป็นหางงูตามธรรมดา หาดักกลายเป็นทอง
เช่นเคยไม่ คนเหล่านั้นจึงร้องไห้โฮออกมาบ้าง พลง
รำพันว่า

“โธ่ โธ่ น้องเอ๊ย ทองก็ไม่ได้ น้องก็ตาย” □

“ห้องครัวเกศยา รัชสมัยศรี”

ผู้ที่สนใจเรียน การปรุงอาหารแบบยุโรป (CORDON BLEU)

เปิดเรียนวันพุธที่ ๕ เมษายน ๒๕๑๕ อาทิตย์ละ ๒ ครั้ง วันจันทร์ และ พุธ

เป็นเวลา ๑๔.๓๐ น. - ๑๗.๐๐ น. (๖ อาทิตย์)

สนใจ โปรดสมัครด่วนที่ ห้องครัวเกศยา

ปากซอยสวนพลู โทร. ๘๖๖๔๒๒, ๘๖๑๕๗๑

โนนา ญวน

บรรณ พันธ์เพธา

ควายเกเร

เรื่องนักเป็นนิตานเรื่องทำไมอีก คือทำไม
ควายจึงต้องมาโนนา รูปร่างก็ไม่น่าดู คอมี
หนอก เขากิ่งอกกลับ ใช้อะไรก็ไม่ได้
โมนิโกลดเล้าถึงสาเหตุที่ควายเป็นเช่นนั้นว่า

แต่ดั้งเดิมเมื่อหลายร้อยหลายพันปีมาแล้ว ควาย
ที่เขาเรียกว่า กระเบา (คำเดียวกับกระบือ) เป็นสัตว์
ป่า มีถิ่นฐานอยู่ในป่า กล่าวกันว่าควายมีนิสัย
เกียจคร้านและชอบเวิ้งนอนอยู่ไม่เป็นที่ แต่ไม่เคยทำ
มาหากินเองเลย หญิงที่กินเข้าไปทุกวันๆก็เหี่ยวโรย
คนเห็นเขา หนทางที่เดินก็ไม่เคยกรุยเอง ปลอ่ยให้
คนอื่นเขากรุยแล้วตัวเองเป็นผู้เดิน น้ามีที่ไหนๆควาย
เป็นกินหมด แต่ได้แต่กินน้ำเท่านั้น ไม่เคยอาบ
น้ำเลย ทั้งนี้เพราะควายเกลียดน้ำ กลัวเปียก ถึงฤดู
ฝนครั้งไร ควายเป็นต้องหาที่กำบังฝนครั้งนั้น ทั้งยัง
พยายามระวังไม่ไปอยู่ในที่ที่เป็นโคลน ถึงแม้ควายจะ
ไม่สู้สะอาด มีกลิ่นเหม็นรุนแรง แต่ควายก็เป็นสัตว์
สวยงาม เขาแต่ละข้างยาวและแหลมคม เนื้อตัวก็
เกลี้ยงเกลา มีกล้ามเนื้อเป็นมัดๆ สัตว์อื่นๆพากันปลื้ม
ตัวห่างจากกระเบา อาจเป็นเพราะกระเบาไม่กลิ่น
น้ำรังเกียจหรือไม่ก็เพราะเกรงแรงกำลังอันมหาศาล
ของกระเบา

วันหนึ่งสัตว์ทั้งหลายจึงมาประชุมกัน มีช้างเป็น

หัวหน้า สัตว์เหล่านั้นต่างพากันกล่าวโทษกระเบา
ข้างบอกให้สัตว์อื่นๆเฝ้า และพูดว่า

“บัดนี้ถึงเวลาที่เรามาจะจัดการกับกระเบาได้
แล้วละมัง ใครมีความเห็นว่าควรจัดการอย่างไร ก็
ให้เสนอมา”

สัตว์เหล่านั้นก็เสนอความคิดต่างๆนานา แต่ของ
กวางดูเหมือนจะดีกว่าของสัตว์อื่นๆ กวางเสนอว่า

“เราควรจะต้องเลือกใครที่ล่ำสันแข็งแรงและคุ
งน้อยเป็นผู้แทนไปพูดจา ให้เสือเฒ่าไป ไปบอก
กระเบาให้อาบน้ำเสียบ้าง แล้วก็เลิกโยยหยูของ
พวกเรา และมากินน้ำของเราจนหมดจนสิ้นเสียที่
นอกจากนี้ก็ต้องช่วยพวกเราทำงานบ้าง ไม่เช่นนั้นเรา
จะขับกระเบาให้พ้นดินแดนของเราทีเดียว”

เป็นอันตกลงดำเนินการตามข้อเสนอของกวาง
เสือไปเที่ยวตามหาควายจนเจอ เสือขึ้นขึ้นบนต้นไม้
แล้วตะโกนลงมาพูดกับกระเบาว่า “นี่เราพูดนะ
กระเบาได้ยินเราพูดไหม” กระเบาได้ยินเสียงพูด
ของเสือแล้วอดแปลกใจไม่ได้ จึงเงยหน้าแหงนมองไป
รอบๆแล้วร้องถามไปว่า “ได้ยินแล้ว เจ้าเป็นใคร
ต้องการอะไร”

เสือตอบไปว่า “ข้าคือเสือ ได้รับข้อเสนอมมาจาก
ที่ประชุมพวกสัตว์ให้มาบอกเจ้าว่า อยากให้เจ้าช่วย

พวกเราทำงานบ้าง โดยเฉพาะ
ช่วยหาญาไวกันกันบ้าง แล้วก็ไป
อาบน้ำเสียที่ เจ้าหัวให้อาณาจักร
สัตว์ของเราเป็นที่เสื่อมเสียมาก”

“ไปไป” ลววยตอบสวน
คว้นออกมาโดยไม่ต้องหยุดคิด
“ไปบอกพวกของเจ้าว่า ถ้าพวก
เจ้าไม่ชอบอยู่ที่นี่ก็จงไปหาที่อยู่
ใหม่ไป พวกข้าจะไม่ใช้สัตว์
ธรรมดาๆ นะ เรามีเรียวยแรงกำลัง
มหาศาล ไม่มีใครจะมีอำนาจมา
สั่งเราให้ทำอย่างโน้นอย่างนี้ ถ้า
เจ้าก็ตามพวกเจ้าก็ตามขึ้นยุ่งกับเรา
รบกวนเราตามสมควรก็ เราจะทำ
ลายพวกเจ้าลงให้หมดทีเดียว”

ได้ยินเช่นนั้น เสือก็รีบวิ่งจัน
กลับไปอยู่ที่ชุมนุม และแจ้งเรื่องราว
ที่กระเบระโต้ตอบมาให้ทราบทั่ว
กัน บรรดาสัตว์ต่างตระหนกตกใจ
โจษจันกันอื้ออึง ช้างต้องร้องบอก
ให้เจียบและพูดว่า “สหายทั้งหลาย
เรื่องนี้เราเห็นจะต้องปรึกษาพระผู้
เป็นเจ้าก่อนดีกว่า เอา ช่วยกัน
อธิษฐานซิ” หอสัตว์ทั้งหลาย
อธิษฐานเสร็จก็มีเสียงแผ่วๆ แ่ว
มาท่ามกลางความเจียบ เสียงนั้น
พูดว่า

(อ่านต่อหน้า 112)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจขอชื่อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๓๗
บรรจุบ พันธเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึง
สำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๑๔ ก.พ. - ๒๓ ก.พ. ๑๕) ส่วน
คำตอบเกี่ยวกับชื่อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“ฤดี” ชื่อวิหวัธใช้ได้หรือไม่สำหรับคนเกิดวันพฤหัสบดี ถ้าใช้
ไม่ได้โปรดเปลี่ยนให้มีคำที่สะกดคล้ายวิหวัธด้วย

ใช้ไม่ได้ แก้ให้เป็น วิศวัส ได้ แปลว่า เชื้อมัน ไว้วางใจ

“ฤดี” ระพิน แปลว่าอะไร คนเกิดวันเสาร์ใช้ระพินทร์ได้
หรือไม่

ระพินทร์ ใช้ได้ ระพินไม่มีคำแปล

“วันิดา” ต้องการอักษร ก.ญ.ฐ.ท.ฒ.ณ (บิดาชื่อธีระ) เด็กเกิด
กลางคืนวันอาทิตย์ ถือเป็นวันอาทิตย์หรือวันจันทร์

ควรถือเป็นวันอาทิตย์

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (หญิง)

ณิชา - เป็นที่นับถือทางความรู้

ณัชชา - ผลิความรู้อย่างดี

ฐิตา - ตั้งไว้มั่นแล้ว

“สุดใจ” ต้องการอักษร จ.ช.ย. มีความหมายในทางเจริญยิ่งๆ
ขึ้น มีอำนาจ มีสง่าราศี

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (ชาย)

จิตชญา - รู้ใจคน

จิตชา - เกิดแต่ความรัก ชื่อพระกามเทพ

จิตวีร์ - ใจกล้า

(อ่านต่อหน้า 112)

กล่าวกันว่าเรื่องอาหารการกินของคนแต่ละชาติ เป็นเรื่องเปลี่ยนยาก ถึงใครจะชอบทดลองกินอาหารของคนอื่น ก็ทำเพียงชั่วมือชั่วคราเท่านั้น แต่ที่ชอบกินเป็นประจำก็คืออาหารของชาติตนเอง ผมนำเรื่อง

โศกนาฏกรรมอาหารที่เรามาเล่าสู่กันฟัง หลังจากกินข้าวเย็นมาแล้วด้วยกับชาวไทยเพียงสองอย่างคือ ปลาร้าทรงเครื่อง และไก่ต้มหม้อไม้-ของไทยๆอัน อร่อยถูกปากไทย □

ข้อดี - ต่อจากหน้า ๑๘

“นลินาสน์” ต้องการอักษร ส. (นำหน้า) หรือ น. ขอให้คล้องกับชื่อพี่ ๒ คน คือ นววิ กับ รัตนช อยากรให้มื่ออักษรที่เป็นเดชและอุทสาหะรวมอยู่ด้วย

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (ชาย)

สมนัทธิ์ - ผูกพันไว้ด้วยกัน
สนฤณ - พร้อมด้วยผู้คน
สนัสย์ - ไม่มีความหมายเฉพาะ ใช้เป็นชื่อ

“สุนิ” ต้องการอักษรที่เป็นเดช มีความหมายเป็นมงคล และคล้องกับชื่อพี่ชาย

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

ศิษฏา - ได้รับการศึกษาแล้ว อบรมแล้ว จลาต คงแก่เรียน
สุบุรณ์ - บริบูรณ์เต็มที่
สุรจ - ส่องแสงสว่างกระจ่าง

“สุนิ” ต้องการให้มื่ออักษรที่เป็นเดชนำหน้า ขอให้ เป็นชื่อแปลกๆ มี ๒ พยางค์ และมีความหมายเป็นมงคล

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (ชาย)

ศโนส - ค่อยๆไป สุกาฬ นุ่มนวล
สุนธิ - ชุมทรัพย์วิเศษ
สุยต - ควบคุมดีแล้ว ปกครองดีแล้ว

“อ้อย” ต้องการอักษร อ. นำหน้า

สงสัยว่าเป็น ๔.๐๔ น. ขึ้นวันอังคารหรือวันพุธ

ชื่อคนเกิดวันพุธกลางคืน (หญิง)

อนุตรา - สุกาฬอ่อนโยน
อัครยา - ที่ไม่ชรา ไม่แตกหัก มิตรภาพ
อชัตรา - เสมอ ตลอดกาล

□

□

ควายเถร - ต่อจากหน้า ๑๘

“สัตว์ทั้งหลาย เจ้าทำถูกแล้ว กระเบาดำเนินชีวิตเป็นที่เสื่อมเสียเช่นนั้นมานานเกินไปแล้ว ถึงได้ไม่พยายามแก้ไขเปลี่ยนแปลงเอาเสียเลย เรื่องอย่างนี้ต้องลงโทษเสียบ้าง สัตว์ทั้งหลายเจ้าต้องไปปราบกระเบาให้อ่อนข้อลงให้ได้เดี๋ยวนี้ละ”

สัตว์ทุกตัวต่างก็พากันไปจัดการตามโองการพระ

ผู้เป็นเจ้า สัตว์วิธโงมที่กระเบาอย่างรอบคอบที่สุด สามารถเผด็จศึกได้โดยไม่เสียชีวิตเสียเลยแม้แต่วัวเดียว ส่วนกระเบาซึ่งล้มตายเป็นอันมาก พวกที่ไม่ตายก็บาดเจ็บ มีผลมากมายหลายแห่ง เขาที่เคยยาวและแหลมคมดูสวยงามนั้นกลับงอกลับไปใช้การอะไรก็ไม่ได้ กระเบาตัวที่รอดตายต่างเดินกะเผลกกะเผลก

ไปนอนแช่น้ำคั้นๆในลำธาร เพื่อรักษาแผลตามตัว ดัง
๒-๓ วันต่อมาจึงค่อยๆลุกขึ้น

เมื่อกระเบาค่อยๆฟื้น มีเรียวแรงดังเดิมแล้วจึง
ได้จัดการชุมนุมปรึกษาหารือว่าควรจะจัดการกับเรื่อง
ราวที่เกิดขึ้นนี้อย่างไรดี กระเบาตัวสูงกว่าเพื่อน
และดูจะฉลาดกว่าเพื่อนด้วย คิดว่าอพยพโยกย้ายไป
จากที่นั่นเป็นดีที่สุด แต่พวกกระเบาหนุ่มๆอยากอยู่
ต่อไปและหาทางสู้กับสัตว์อื่นๆ ขณะที่โต้เถียงกันไปมา
ก็มีเสียงแผ่วๆลอยมาเป็นเสียงเดียวกับที่เคยได้ยิน
นั่นเอง เสียงนั้นพูดว่า

“กระเบาพวกเจ้าได้ถูกลงโทษถึงเพียงนี้ เพราะ

เจ้าประพฤติปฏิบัติไม่เหมาะสม แต่นี่เป็นเพียงส่วน
เดียวเท่านั้นนะ นับแต่นี้ต่อไปเจ้าจะต้องเป็นสัตว์ที่
ช่วยงานคน เป็นการลงโทษที่เจ้าเกียจคร้านนัก และ
เจ้าจะเป็นสัตว์ที่น่าเกลียด ในฐานะที่เจ้าเคยโอ้อวด
ความงามของเจ้าเหลือเกิน และเจ้าจะต้องลุยไปใน
โคลนในน้ำอย่างเปล็ดเปล็น เป็นการลงโทษที่เจ้า
สกปรกและเกลียดน้ำเกลียดโคลนนัก ไป ไปเดี๋ยวนี้
ไปให้ชวานาในตำบลที่ไกลเคียงที่นี่ที่สุดได้ใช้แรง
พวกเจ้า แล้วก็อยู่ที่นั่นแหละช่วยเขาได้นาย้าไปในนา
ตลอดไป” เพราะเหตุดังกล่าว ควายจึงต้องรับกรรม
เรื่อยมาจนทุกวันนี้ □

๙ ๒ ๕ ธันวาคม ๓ ๓๐ ๒๕ ๑๕

๗

ไอ้หนาน อารัษ

บรรณ พันธ์ไพฑูริ

ลากตัณญ The Donkey

ที่จริงนอกจากในนิทานอีสปแล้ว ลาไม่ค่อยมีเรื่องเล่าปรากฏที่ไหน จะมีก็แต่ในนิทานอินเดีย อันเป็นเรื่องคนถูกสาปให้กลายเป็นลา ไม่ใช่ลาจริงๆอย่างลาในเรื่องนี้ ซึ่งจะเล่าตามที่กล่าวไว้ในเทศน์นิยายจากบาร์บารีโคสต์ของปีเตอร์ ลุม อันเป็นเรื่องของพวกอารัษ อารัษเป็นเจ้าของขุมนิทานที่แพร่หลายไปทั่ว บางเรื่องของคนอินเดียเล่ากับคนอารัษเล่าจึงคล้ายคลึงกัน เรื่องที่เรียกนิทานอารัษ ถ้าจะเรียกนิทานอินเดีย ก็คงไม่ผิดแปลกไปมากนัก เพราะเรื่องทำนองเดียวกันกับของอารัษมีมากในนิทานอินเดีย

เรื่องนี้เล่าถึง ชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อมันซูร์ เป็นคนที่มีถิ่นฐานในมอร็อกโคเหนือ จะเป็นด้วยมันซูร์ไม่มีญาติพี่น้องที่ไหนที่จะต้องอุปการะเลี้ยงดู หรือจะเป็นด้วยนิสัยเกียจคร้านของมันซูร์ก็เป็นได้ วันหนึ่งมันซูร์จึงไม่ค่อยชอบทำอะไรมากไปกว่าไปหาที่นั่งเล่นเย็นๆ คิดอะไรต่ออะไรเล่นเพลินๆ ที่ที่มันซูร์ชอบมากที่สุดคือใต้ต้นไม้ วันหนึ่งขณะที่มันซูร์นั่งเล่นอยู่ใต้ต้นไม้ผลิบบังเอิญใกล้ๆกันนั้นมีบ่อน้ำ มันซูร์ก็ได้รู้คนที่มาดักน้ำเพลินไป

ขณะที่นั่งดูเพลินอยู่นั้น มันซูร์ก็ได้สังเกตเห็นผู้หญิงคนหนึ่งมาดักน้ำ พอดักน้ำได้เต็มคนโทแล้วหญิงนั้นก็รูตผ้าคลุมหน้าไปเสียทางหนึ่งเพื่อจะได้ดื่มน้ำได้ดั่งใจ ตอนนั้นเองที่มันซูร์เห็นหน้าหญิงนั้นว่าเป็นสาวสวย คางคางเป็นประกายแต่มีแววอันโยน ริมฝีปากแดงอม งามอันดกดำก็หยิกสยายระยิบระยับ เห็นแล้วมันซูร์ไม่อาจจะละสายตาไปได้เลย จะว่าหลงรักนางแต่แรกเห็นก็ว่าได้ และเมื่อนางเงยหน้าขึ้น คางสกับ

มันซูร์ก็รู้ได้ในทันทีนั้นว่า นอกจากหญิงนี้แล้ว ตนไม่มีวันปรารถนาหญิงอื่นเลย

หญิงนั้นค่อยๆรูตผ้าคลุมหน้า เอาคนโทขึ้นหัว แล้วก็เดินจากที่นั่นตรงไปในเมือง หญิงสาวไม่ได้หันหลังมามอง แต่ก็คงสังเกตได้ว่ามันซูร์เดินตามไป แต่นางก็ไม่ได้แสดงที่หาว่าไม่พอใจ มันซูร์เดินตามเข้าไปในเมือง ผ่านตลาด ผ่านถนนแคบๆ ที่มีกำแพงสูงๆกันอยู่สองข้างทาง แสดงว่าเป็นบ้านคน มันซูร์เดินตามไปจนกระทั่งเห็นหญิงสาวหายเข้าไปในประตูบ้านแห่งหนึ่ง ซึ่งไม่สู้ไกลกับบ้านที่มันซูร์อยู่เท่าไรนัก มันซูร์จึงมีโอกาสสอบถามเพื่อนฝูงและเพื่อนบ้านถึงเจ้าของบ้านนั้น และก็ได้รู้ว่า เป็นบ้านพ่อค้า หญิงสาวที่เห็นเป็นลูกสาวพ่อค้านั่นเอง มันซูร์ยังรู้ต่อไปอีกว่าหญิงสาวนั้นไม่แต่จะสวยอย่างเดียว ยังมีคุณความดี มีนิสัยอันโยนอีกด้วย ไม่ว่าใครได้นางไป ก็นับว่าเป็นรางวัลอันสูงค่า

วันรุ่งขึ้นจึงปรากฏว่า มันซูร์ได้ตรงเข้าไปหา

พ่อค้า และขอลูกสาวพ่อค้านั้นตาม
แบบแผนประเพณี ทั้งพ่อค้าและ
ภรรยาดูเหมือนจะเต็มใจได้มันชู
ไว้เป็นเชย เพราะมันชูเป็นชาย
หนุ่มหน้าตาหล่อเหลาเข้าที่ แต่
พ่อค้าก็ได้บอกให้มันชูรู้ว่ามีคนมา
ขอลูกสาวตนหลายต่อหลายราย
แล้ว ตนยังไม่ได้ตกลงยกให้ใคร

“มีเรือนไธย้อย่างเดียว
เท่านั้น” พ่อค้าบอกมันชูให้รู้ตัว
“คือลูกสาวของข้ามีค่าตัวเป็นเงิน
แห่ง ๔๐๐ แห่ง ถ้าท่านมีเงินจำนวน
เท่านั้นมาให้ข้าละก็ ข้าเป็นยกให้
ทันทีเดี๋ยวนี้นะเลย”

ขณะนั้นทั้งพ่อค้ากับมันชูมี
เพียง ๓๐ เท่านั้น เมื่อได้ยินเช่น
นั้น มันชูก็พูดขึ้นว่า

“ที่จริงเงินจำนวนที่ท่านต้อง
การนั้นก็มากไธยอยู่นะ ขอเวลาให้
ข้าสักหน่อยได้ไหม”

“หน้อยเดียวละก็ได้” พ่อค้า
พูด “สัก ๑๐ วันก็แล้วกันนะ ถ้า
ท่านหามาให้ครบไม่ได้ภายในสิบ
วันละก็ เป็นอันว่าลืมอะมินะ ลูก
สาวข้าเสียเกิด มองหาคนอื่นต่อไป”

“ข้าไม่มีวันมองใครอีกแล้ว”
มันชูยืนยัน

(อ่านต่อหน้า 147)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจข้อดี โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๓๑
บรรจบ พันธุเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึง
สำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๒๓ ก.พ.-๒๖ ก.พ. ๑๕) ส่วน
คำตอบเกี่ยวกับข้อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“สุมล” ชื่อเพชรรัตน์กับปรีดา ชื่อไหนดีกว่ากัน สำหรับคน
เกิดวันอังคาร ขณะนี้ชื่อเพชรรัตน์อยู่-อายุได้ ๔ ขวบแล้ว แต่มา
เห็นว่าปรีดาน่ารักดี จะสมควรเปลี่ยนหรือไม่

ชื่อทั้งสองนั้นดีเท่าๆกัน เพราะทั้ง พ. และ ป. ต่างก็เป็นศรี
ด้วยกัน ไหนๆก็ใช้มาจนอายุ ๔ ขวบแล้ว เตรียมเอาไว้ไปตั้งให้
คนต่อไปดีกว่า

“ชูลี” ต้องการอักษร ย.ร.ล.ว. ให้มีความหมายเป็นสิริมงคล แต่
ถ้าไม่ได้ดังกล่าวที่กำหนดอักษรอื่นก็ได้

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

ยลลยา - ใช้เป็นชื่อบุคคล ไม่ได้มีความหมายเฉพาะ

ยมิษฐา - นำหรือจัดการอย่างดีที่สุด

ยวัน - รวดเร็ว

“ชไมพร” ต้องการอักษร ช.ร.พ. มีความหมายว่าสุดที่รักของ
พ่อแม่ มีความเฉลียวฉลาด นักปราชญ์ หรือมีศรี มีเดช หรือ
ให้คล้องกับชื่อบิดาว่าเนาวรัตน์

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

ชสุริ - สายฟ้าพระอินทร์

ชัชฎา - ไม่มีความหมายเฉพาะ ใช้เป็นชื่อบุคคล

ชัชฎา - ปรารถนาความรู้ (อ่านต่อหน้า 146)

เป็นสริมงคลแก่เด็ก ขอให้ส. นำหน้า

ข้อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง)

สุขุมกร - บัณฑิตสาว

สุขภาพ - การเลี้ยงดูอย่างดี ช่อดอกไม้งาม

สุรทิน - ทัมกลิ่นหอม

“สาย” ต้องการอักษร น.จ.ส. มีความหมายฉลาด

รุ่งเรือง มั่นคง ชื่อลิลทิพย์ใช้ได้หรือไม่สำหรับคน
เกิดวันจันทร์

ถ้าไม่ต่อเรื่องสละก็ไม่เป็นไร

ข้อคนเกดวันจันทร์ (หญิง)

นภสัถย์ - ตงมน้อยในฟ้า

นวัช - เย้าววัย

นวนพ - (ออกเสียงนะวะนบ) ใหม่เสมอ □

ลากศัญญ - ต่อจากหน้า ๑๙

“ถ้าเช่นนั้นก็ขอจงโชคดีนะ พบกันใหม่ในอีก ๑๐ วันข้างหน้า”

มันชูร้ออกจากบ้านพ่อค้ามา แทนที่จะกลับบ้าน กลับเดินกลับไปกลับมาตามถนนนั้น พลังตามตัวเอง ซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่า คง ๕๐๐ จะไปหาที่ไหนมาให้เขา ทำ อย่างไรเงิน ๓๐ แห่งของเรานั้นถึงจะกลายเป็น ๕๐๐ ขึ้นมาได้ละ จะมีใครบ้างไหมที่จะให้เรายืมอีก ๔๗๐ แล้วเราจะทำให้ใช้ได้ภายหลัง"

ทันใดนั้นเอง มันซูร์ก็นึกขึ้นมาได้ว่า ที่จริงตนเองยังมีลุงอยู่อีกคนหนึ่ง ซึ่งอยู่ที่หมู่บ้านห่างเมืองออกไปราว ๒๐ ไมล์ มันซูร์ไม่เคยไปบ้านลุงเลย แม้แต่หน้าลุงก็ไม่เคยเห็น แต่ก็ได้ยินว่าลุงเป็นคนมั่งมีมาก ฉะนั้นเมื่อนึกถึงเรื่องนี้ มันซูร์ก็ออกจะแน่ใจว่าอย่างไรเสีย ลุงซึ่งเป็นญาติผู้ใหญ่ที่ใกล้ชิดที่สุดเพียงคนเดียวของตน คงจะต้องให้ตนยืมเงินแน่นอน ปะเหมาะเคราะห์ดีอาจให้เปล่าๆ ด้วยซ้ำไป

คิดดังนั้นแล้ว มันซูรักก็ไม่รีรอ รีบเดินทางไป
บ้านลุงในตอนบ่ายวันนั้นเอง มันซูต้องเดินไปเพราะ
ไม่มีม้าไม่มีลาจะขี่ ตกกลางคืนก็นอนพักตามข้างถนน
พอเช้าขึ้นก็ออกเดินทางต่อไป แต่ยังไม่ทันที่จะวันจะ
ตกคืนในวันรุ่งขึ้น มันซูก็มาถึงหมู่บ้านนั้น เมื่อถึงก็

ถามชาวบ้านคนแรกที่ตนพบว่า บ้านลุงของตนไป
ทางไหน

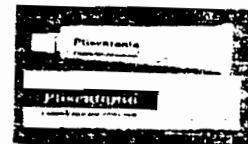
“เดินไปตามถนนนี้ แล้วกล้วยววา” ชายนั้น
บอก “พอเห็นบ้านกู๋เอง เพราะเป็นบ้านกำแพงพังๆ
บ้านเองก็จวนจะพังมีพังแหล่”

“เอ๊ แต่ข้าคิดว่าลุงของข้าเป็นคนร้ายนะ”
มันส์หวัง ใจโป้ด้วยผดหวัง

เป็นสาว ตลอดกาล

ถ้าใช้ครีม - 4 ไพเราะบนบานเย็น

ลูกได้ไปหน้า และฉันทุพรหมพาเข้า และก่อนนอน ก็ขอขมาพระรัตนตรัย
 ภาวนา และทำให้นิมนต์ขอทานต่อจนกว่าจะอิ่มหมดแล้ว จึงนอนหลับ
 ได้สบายดีแล้ว และเช้าวันต่อไป ก็ไปทำบุญตามวัดต่าง ๆ อีก

บริษัท เว็บบอร์ด จำกัด

[illegible]

“อาจจะจริงละมัง ข้าไม่รู้หรอก แต่เท่าที่เห็นนะ เห็นแก
อยู่อย่างตระหนี่ถี่เหนียว ไม่ยอมใช้จ่ายอะไรนอกจากซื้ออาหาร ซึ่ง
ก็เล็กน้อยเต็มที”

มันซูร์ค่อยๆเดินไปตามทางที่ชายนั้นบอก พยายามปลอมใจ
ตัวเองยังไม่ให้สิ้นหวัง เพราะถึงอย่างไรตนก็เป็นหลานคนเดียวของลุง
ลุงไม่ชอบใช้จ่ายเกี่ยวกับบ้านหรือเกี่ยวกับตัวเองก็จริง แต่อาจจะยอม
ให้หลายชายยืมเงินเอาไปแต่งงานก็ได้ แม้จะคิดเช่นนั้นก็ตาม แต่พอ
แลเห็นบ้านลุงเข้า มันซูร์ก็ใจแป้วลงไปทันที เพราะไม่แต่กำแพงจะพัง
แต่สนามภายในก็ยังสกปรกรกรุงรัง เคลื่อนกลาดไปด้วยก้อนหินบ้าง
ขี้ขยะบ้าง ที่กำแพงด้านหนึ่งมีลาขาวตัวหนึ่งผูกอยู่ ลานนั้นผอมจนเห็น
ซี่โครงขึ้นงอกโผล่ หัวก็มองดูเหมือนมีแต่กะโหลก ขณะที่มันซูร์ย่างเข้าไป
ในบริเวณสนาม ลาก็ผงกหัวขึ้นมองดู แล้วก็มองตามันซูร์ นัยน์ตา
ไม่ผิดกับนัยน์ตาคน บอกชัดแจ้งว่า ถ้าพูดได้ ก็คงพูดว่าหิวเหลือเกิน
ขออะไรกินบ้างเถอะ ลาขาวเอาดินตะกุดดินแล้วมอมงดูมันซูร์ แล้วก็
เอาดินตะกุดดินอีก

มันซูร์ทนดูต่อไปไม่ได้ ต้องเดินย้อนกลับไปยังที่ที่มีร้านขายของ
ซื้อหนุ่ยแห้งมาพ้อนหนึ่ง แล้วก็หอบเอามาให้ลากิน ลาเห็นอาหาร
เช่นนั้นก็ร้องออกมาอย่างดีใจ พลังเอาดินตะกุดดิน เหมือนจะแสดง
ความขอบคุณ แล้วก็ลงมือกิน มันซูร์ก็เข้าไปหาส่งที่ในบ้าน

(อ่านต่อฉบับหน้า)

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

	มารับที่สำนักงาน	ส่งทางไปรษณีย์
๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๔๕.๐๐ บาท	๕๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๘๕.๐๐ บาท	๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๕๕.๐๐ บาท	๑๙๐.๐๐ บาท

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกโปรดบอกรับมายังสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘
อาคารกรรทศเทศ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๑๕๐๑๖
สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๓.๕๐ บาท
รวมค่าหนังสือไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน
ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

นัยนา ชีวานันท์

อนันต์ โธฮาประเสริฐ ถ่ายภาพ

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สีห์ เสือแดงศรี เชื้อชื่น ศรีชาลย์

นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม

โกสุม กระจำวงศ์

กองธุรการ

นพศรี ประภาศิริ

ปรีดา หนูหนักดี สมบูรณ์ สรรพอุดม

ประทุม พัวกะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สว่างศรีโสภณ ไร่นะบุรณนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรพรรณ กุณวิศาล

ยุบล คุรุสมงคล อ.บ.

สมศรี สุขุมลนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง รังสิกุล ร.บ.

จ. ๕ ม. ๕ ๑๕ พ. ๑. ๑๕

โง้ง ญวน

บรรจบ พันธุเมธา

นกกระจอกคอดำ

นิทานญี่ปุ่น เคยมีเรื่องนกกระจอกล้นชาต เพราะถูกแม่ตำรายาตัดลิ้นเสีย และนกกระจอกก็เลยลงโทษเสียในที่สุด ส่วนนกกระจอกในนิทานญวนเรื่องนี้ กลับเป็นฝ่ายถูกลงโทษให้มคอดำ เพราะนิสัยไม่สู้ดี เป็นการอธิบายว่า เหตุใดนกกระจอกตัวผู้จึงมีขนคอเป็นสีดำ เรื่องเล่าว่า

ครั้งเมื่อพระเจ้าสร้างโลกบันดาลให้มีสัตว์ทั้งหลายเกิดขึ้นในโลกด้วยความมุ่งหมายต่าง ๆ กัน บรรดานกเกิดมาก็เพราะพระเจ้าสร้างมุ่งหมายจะให้กินตัวหนอน ตัวแมลงที่ทำลายพืชพรรณ ธัญญาหารและแพร่เชื้อโรคไปในหมู่คนและหมู่สัตว์ ทำให้ชาวนาสามารถเพาะและเก็บเกี่ยวพืชผลตลอดจนเก็บส่งวนไว้เป็นอาหารพอกินได้ตลอดทั้งปี คนทั้งหลายจึงอยู่ดีกินดีตลอดมา นกต่าง ๆ ก็มีความสุขไม่มีเรื่องเดือดร้อนอะไร ถึงแม้ว่าจะมีการพบปะชุมนุมกันตอนเย็นทุกวัน มีนกกะเจ้าแมวผู้ฉลาดปราดเปรื่องกว่าใคร ๆ เป็นหัวหน้า ก็ห้ามเรื่องหรือมีปัญหาใดๆที่จะต้องขบคิดพิจารณาไม่ได้แต่คุยกันร้องเพลงกันแล้วก็แยกย้ายกันไปนอน

จนกระทั่งอยู่มาเย็นวันหนึ่ง ขณะที่นกทั้งหลายกำลังคุยกันจะอยู่ย่นนั้น นกเค้ามัวร์ก็ร้องบอกให้เงียบ แล้วก็พูดว่า

“สหายนกของข้า ข้ามีเรื่องไม่ค่อยดีมานั่งใจให้รู้ทั่วกัน คือว่าวันนี้ข้าไปเกาะต้นไม้ตรงใกล้ๆกับยังข้าวแห่งหนึ่ง เพราะเห็นมีผู้คนกำลังยืนเตร่กันอยู่แถวนั้น เขากำลังพูดเรื่องอะไรกัน ข้าฟังห่างๆไม่รู้เรื่อง เลยต้องบินไปจับต้นไม้ต้นเดียว ซึ่งมีคนยืนคุยกันอยู่สองคน ข้าพยายามเงี่ยหูฟัง ถึงจะไม่รู้เรื่องโดยตลอด ก็พอฟังเข้าใจว่าเขาตื่นเต้นเรื่องอะไรกัน”

พูดถึงตรงนั้น นกทั้งหลายต่างแตกกันไปว่า “ข้าวเสียหายหรือ” “หรือว่าจะสร้างยังข้าวใหม่” นกเค้ามัวร์ก็ตะโกนบอกให้เงียบแล้วพูดต่อไปว่า

“เรื่องนะ ดูเหมือนจะเป็นว่าข้าวที่เก็บไว้ในยุ้งทำไม่มันถึงได้หมดเร็วนัก พวกเราเชื่อว่าจะต้องมีใครมาขโมยไป แต่เขาก็ไม่เชื่อว่าจะจะเป็นพวกเราเอาไป จะโทษสัตว์อื่นๆก็โทษไม่ได้ เพราะไม่มีสัตว์อื่นใดในเมื่อนั้นเลย นอกจากพวกเรา เพราะฉะนั้นเขาก็เลยบ่ใจเชื่อว่านกพวกเรานี้แหละเป็นผู้ขโมยเอาไป”

ตอนนั้นมีเสียงฮือฮาตังมาจากหมู่คน เพราะต่างคิดว่าไม่ใช่พวกตนแน่ นกทั้งหลายมีอาหารกินอุดมสมบูรณ์ คนคงจะเข้าใจผิดแน่นอน นกเค้ามัวร์พูดต่อไปอีกว่า

“ถ้าใครทำผิดเรื่องนี้ ก็รับมาเสียดีๆ เพราะเป็นเรื่องร้ายแรงมากนะ เราเชื่อว่าเขาจะทำลายนกให้

หมดสิ้นทีเดียว”

ไม่มีนกพวกใดตัวใดพูดอะไรออกมา ได้แต่ฟังด้วยความตระหนกตกใจ นกเค้าแมวกล่าวสรุปลงท้ายว่า

“วันนี้ตึกมากแล้ว พวกเราก็นอนกันมาทั้งวัน ไ้พรุ่งนี้ค่อยมาพูดกันใหม่ จะได้ตกลงกันว่าควรจะมีการในเรื่องนี้อย่างไรดี”

ครั้นเช้าขึ้น เมื่อนกมาชุมนุมกันแล้ว นกเค้าแมวก็นั่งพูดกับนกเหล่านั้นว่า

“ที่จริง เราเคยอยู่กับคนกับสัตว์อื่น ๆ อย่างสงบสุข มาช้านานแล้ว ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะเราไม่เคยละเมิดกฎเกณฑ์ใดๆ มาบัดนี้เราจะต้องเดือดเนื้อร้อนใจกันละ เพราะถึงจะยืนยันให้แน่นไม่ได้อีก พวกเราคนไหนไปขโมยเขา แต่ก็เชื่อว่า ต้องมีใครขโมยเขาไปจริง ฉะนั้นถ้าเราจะแก้ข้อหาว่าเราไม่ได้ขโมย เราก็ต้องทำอย่างไรให้เขาเชื่อให้จนได้ว่าเราไม่ใช่ขโมย”

พอนกเค้าแมวพูดเช่นนั้น นกแต่ละตัวต่างก็หันไปมองกันและกันด้วยความสงสัยว่า ใครเป็นผู้ขโมยข้าวในยุ้ง หอดีนกเค้าแมวมามชนวนว่า (อ่านต่อหน้า 147)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจข้อดี โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๐๗ บรรจบ พันธุมเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึงสำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๖ มี.ค. - ๑๔ มี.ค. ๑๕) ส่วนคำตอบเกี่ยวกับข้อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“จวน-เล็ก” ต้องการอักษร จ.ล. ความหมายไม่จำกัด
ล. ใช้ไม่ได้

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

จันทนิน - ลูบไล้ด้วยกระแจะจันทร์
จันทรนิภา - สวยงาม สว่างกระจ่างเหมือนดวงจันทร์
เจตน์ - ยอดเยี่ยม มีปัญญา

“วิเชียร” ต้องการอักษร ช. หรือ ช.พ. มีความหมายว่าเป็นผู้ที่เก่งกล้าสามารถ หรือเชื่อความสามารถของตัวเอง

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (ชาย)

ชยาพล - อำนาจที่ให้ชัยชนะ
ชยุต - ประกอบด้วยความรวดเร็ว
ชนาพันธุ์ - สหายของมนุษยชาติ

“มณฑนา” ต้องการอักษร ป.พ.ม.น. มีความหมายเป็นศรีและมนตรี

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (ชาย)

ปรีมา - (ออกเสียงปะริมา) สำเร็จสมประสงค์
ปณยพล - อำนาจแห่งคุณธรรมความดี
ประพลวัต - ที่มีอำนาจ เข้มแข็ง (อ่านต่อหน้า 146)

“ศิริพร” คนเกิดวันอาทิตย์ใช้ชื่อนี้ได้หรือไม่ ถ้า
ไม่ได้ช่วยตั้งให้ใหม่ด้วย ให้เรียกง่าย ๆ

ศ. ใช้ไม่ได้ ถ้าให้เป็นเสียงอื่นก็ได้ เป็นต้น
ว่า อินทิพร (บัวขาว) จีรพร วีรพร ฯลฯ

“พลสุข” ต้องการอักษรที่เป็นสิริมงคล มีเดช ศรี
มนตรี อยากให้คล้องชื่อบิดาว่า ปรีชา

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)
อรรถชญา - (ออกเสียงอัครชะยา) รุและชำนานู
ในกิจการอย่างใดอย่างหนึ่ง

อรรณินทร์ - เป็นใหญ่เหนือคุณค่า

อรรจิต - รัศมี แสงสว่าง ความเรืองรอง

“เปรม” อักษรและความหมายไม่จำกัด (พี่ชายชื่อ
กาญจนะ)

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

กัญชญา - ชื่อพระกามเทพ

กันทญา - บัวขาว

กนกนิภา - เหมือนทอง

□

□

นลกระจอกทองคำ - ต่อจากหน้า ๑๙

“มีใครคิดออกหรือยังว่าเราควรจะทำปัญหาหรือ
แก้ไขเรื่องนี้อย่างไร”

ภาคีบุตรว่า “เราควรจะวางยามไว้ใกล้ ๆ ยัง
นั้น จนกว่าจะจับตัวผู้ร้ายได้”

มีเสียงสนับสนุนภาซึ่งแน่ จึ่งเป็นอันว่าจะต้อง
วางยามเผ่ายังนั้นตลอดเวลา แต่ด้วยเหตุที่มีคนมาก
มาเย นกตัวหนึ่ง ๆ จึ่งจะต้องเผ่ายามเพียงครึ่งละสอง
ช.ม. เท่านั้น นกต่างเผ่ายามกันอยู่เช่นนั้นตลอดเวลา
และเวลาล่วงไปตั้งเจ็ดวันโดยไม่มีเหตุการณ์ใดๆเกิดขึ้น
แต่ว่าชาวก็ยังคงหายไป เพียงแต่ไม่มากมายเท่าเมื่อ
ก่อนเท่านั้น นกเค้าแมวซึ่งใจจึงต้องบินไปสังเกตการ
เผ่ายามของนกแต่ละเวรนั้น เสร็จแล้วไม่มีอะไรผิดสังเกต
แต่พอถึงเวรสองอันเป็นเวรของนกกระจอกก็ปรากฏว่า
นกกระจอกฝูงหนึ่ง บินมาที่ยังนั้น แล้วก็ลัดเข้าไป
ในยังนั้นที่ละตัว พอโผล่ออกมาจากยัง นกแต่ละตัว
นั้นก็คาบข้าวออกมาด้วยเต็มปาก แล้วก็บินไปรอไป
นกเค้าแมวที่ซ่อนอยู่บนต้นไม้แลเห็นเหตุการณ์โดยตลอด

นกทั้งฝูงพากันบินไปหมด ก่อนที่นกกระจอกตัวนั้นจะ
ออกเเว ก่อนจะออกเเวและมอบหมายให้นกพวกอื่น
รับเเวต่อไป นกกระจอกพูดว่า

“ข้าว่าการมาอยู่เเวเผ่ายามอย่างนี้ มันเสียเวลา
ไม่เป็นเรื่องเลย จนบ้านนี้ก็ยังไม่มีการจับผู้ที่น่าสงสัย
ได้ น่าจะเลิกเรื่องเหลวไหลนี้เสียดีกว่า”

นกลั่นก็ว่าน่าจะพูดเรื่องนี้กับนกเค้าแมว แต่ยังไม่
ทันจะพูด นกเค้าแมวก็นึกขึ้นมาพร้อมกับบอกว่า
“เราจะหยุดพักการเผ่ายามไว้พลางก่อน เพราะเผ่ายาม
จนถึงบัดนี้ก็ยังไม่จับใครไม่ได้ เราจะไปเผ่าพระผู้
เป็นเจ้าบนยอดเขา ก่อน จะทูลขอพระองค์ให้พูดจากับ
ผู้เป็นใหญ่ฝ่ายมนุษย์ไม่ให้ทำร้ายเรา”

พูดแล้วนกเค้าแมวก็นบินไป แต่หาได้บินไปเผ่า
พระผู้เป็นเจ้าดังกล่าวนั้น กลับบินไปเผ่าเจ้าผู้ครองเมือง
นั้น เล่าแผนการของตนให้ฟังทั้งพูดว่า

“ข้าไม่อาจจะปรักปรำนกกระจอกได้โดยไม่มี
พยานยืนยัน บัดนี้ข้าได้ผิงวิเศษมาจากพระผู้เป็นเจ้า

ข้าจะโรยลงไปบนเม็ดข้าวเปลือก ด้านกระจอกมาโรยข้าว ผงวิเศษ
นี้ก็จะติดตามชนตามตัว ทำให้รู้ได้ว่าเป็นขโมยแน่ เย็นวันนี้เมื่อนกมา
ชุมนุมกันพร้อมแล้ว ข้าจะบอกเรื่องนี้แก่เขา แล้วก็ว่าคาถา คาถานี้
จะทำให้ผงวิเศษนั้นปรากฏติดแน่นอยู่ที่คอนกตัวที่ไปขโมยข้าว วิธีนี้จะ
ทำให้คนรู้ได้ว่านกตัวไหนไปขโมยข้าว จะได้ทำลายแต่นกตัวนั้น
พวกนั้น”

เย็นวันนั้น นกเค้าแมวก็ทำตามแผนการที่บอกเจ้าเมืองไว้ พอนก
มาชุมนุมกัน และนกเค้าแมวเล่าให้ฟังว่าได้บอกเจ้าเมืองว่าอย่างไร
แล้วก็ว่าคาถาว่า “โดยยอบัดเต่า” ซึ่งแปลว่า “เริ่มได้แล้ว” ก็ปรากฏ
ว่านกกระจอกตัวผู้ มีขนคอเป็นสีด้าปรากฏให้เห็นเด่นชัดทุกตัวเลย
ทีเดียว ชนตามตัวที่เคยสวยสด ก็กลับแห้งๆ ทึบๆ นกเค้าแมวจึงพูดว่า
“จับตัวได้แล้ว พวกเจ้านี้แหละที่มาโกหกเรา มาทำให้พวกเรา
เสียชื่อ ทีนี้ละ คนจะได้รู้เสียบ้างว่าใครเป็นขโมยขโมยข้าวในยัง ต่อไป
นี้เจ้าจะไม่มีโอกาสได้ร้องเพลงเพราะๆ จะมีก็แต่เสียงร้องที่รบกวนทำ
ให้คนเรารำคาญ แต่ถึงอย่างไรคอดำของเจ้าจะเป็นเครื่องเตือนสติผู้อื่น
ให้เคารพกฎของพระเจ้าเป็นเจ้าและกฎของการมีชีวิตอยู่อย่างซื่อตรง”

นกกระจอกเห็นเหตุการณ์เกิดแก่ตนเช่นนั้น ก็ตกใจ บินหนีเตลิด
ไปคนละทิศละทาง นับแต่นั้นมานกกระจอกตัวผู้ก็เลยมีขนคอดำ และ
ก็ต้องอยู่แต่ลำพังพวกของตัว เข้ากับนกอื่นๆ ไม่ได้ เพราะนิสัยขโมย
จกแล้วแล้ว □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

	มารับที่สำนักงาน	ส่งทางไปรษณีย์
๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๔๔.๐๐ บาท	๔๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๘๔.๐๐ บาท	๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๕๔.๐๐ บาท	๑๕๐.๐๐ บาท

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกโปรดบอกรับมาจนถึงสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๔
อาคารศรีทศเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๐๔๑๑๖
สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๓.๕๐ บาท
บรรณาธิการหรือเรียกไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชการ
ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

สำหรับ ผลภัทรพิชารณ

บัญชา เคนฟ้า อักษรภาพ

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุระศักดิ์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สีห์ เลื่อนแสงศรี เรือจีน ศรีอาภรณ์
นิศา วงศ์ทองธรรม โกสม กระจำรัตน์

บรรณาธิการภาคพิเศษ

สุภา ลือศิริ

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ
ปริกา หนูหนักดี สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม พัวกะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ร.บ.ร.ม.
สุภทรา สิงหลกะ ร.บ.
สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.
บรรจบ พันธะเรธา อ.บ. Ph. D.
ม.ร.ว. สอนงค์โสภณ โรจนะบุรานนท์
กนก สามเสน วิล
แพทย์หญิงอรพรรณ คุณวิศาล
อุบล ธรรมมงคล อ.บ.
สมศรี สุขุมลันนันทน์
แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์
เสงี่ยม เผ่าทองสุข
จำนง วัลลภกุล ร.บ.

“เจ้าประกัน ขอให้มียาน
สวยสักหลังหนึ่ง มีสวนสวยๆด้วย”

ทันใดนั้นก็มียานงามโอโดง
ผูกขึ้นมาระหว่างหมู่ไม้รอบๆ บ้าน
มีสวนงาม งดงามด้วยดอกไม้ต้อง
แสงแดด หน้าบ้านมีคนใช้แต่งตัว
โก้ๆอยู่ คอยเชื่อเชิญให้เด็กหนุ่ม
เข้าไปข้างใน เมื่อเข้าไปในบ้าน
ก็แลเห็นโถ๊ะใหญ่ มีอาหารเลิศรส
วางเรียงอยู่เต็ม เด็กหนุ่มตรงไป
นั่งโถ๊ะ และกินอาหารต่างๆ เหล่า
นั้นจนอิ่ม เสร็จแล้วก็เข้าไปนอน
ห้องนอนก็หรูหรา มีเสื้อผ้าสวยๆ
งามๆ ที่ห้อยลงสวมใส่ ก็ช่างพอ
เหมาะพอเจาะ เป็นอันว่าแก้ว
สารพัดนึกนั้น บันดาลให้เด็กเลี้ยง
ควายสมบูรณ์พูนสุขขึ้นมาทันใจ
แต่ได้เท่านี้ ยังไม่พอใจ เด็กหนุ่ม
นั้นยังอยากได้อีกไปอีก จึงขอว่า

“เจ้าประกัน ขอให้มียาน
ทุ่งหญ้าอันใหญ่กว้าง”

และสิ่งนั้นก็อยากมี ก็มีขึ้นมา
ทันใจต่อหน้าต่อตา ทุ่งนาอันอุดม
สมบูรณ์ ยิ่งช่วยทำให้เจ้าของมั่งคั่ง
ยิ่งขึ้น คราวนี้สิ่งที่เด็กหนุ่ม
ปรารถนาเพื่อให้ชีวิตสมบูรณ์เต็มที่
ก็คือ ผู้หญิงสวยเหมือนนางฟ้า
(อ่านต่อหน้า 147)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจขอชื่อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๔๔
บรรจบ พันธุมเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึง
สำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๑๔ มี.ค. - ๒๔ มี.ค. ๖๕) ส่วน
คำตอบเกี่ยวกับชื่อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“สมส่วน” ต้องการอักษร ส.น.ว. ความหมายไม่จำกัด
ส.ใช้ไม่ได้

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (หญิง)

นิพัทธ์ทยา - ผูกไว้ด้วยความเมตตา
นิวรา - หญิงสาว
นิรชา - ดอกบัว ไข่มุก

“นิดา” นักรบวิทย์ใช้ได้หรือไม่สำหรับคนเกิดวันจันทร์ ถ้าใช้ได้
แปลว่าอะไร ถ้าใช้ไม่ได้โปรดตั้งให้ด้วย
ถ้าไม่ขัดข้องเรื่องสระคงไม่เป็นไร

“สิริ” ต้องการอักษร ก.ช. หรือ ศ. ให้มีความหมายว่ามีเดช
หรืออำนาจ เป็นชื่อสั้นๆ พี่สาวชื่อกฤษณา

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (ชาย)

กฤษณ์ - มีอำนาจ เข้มแข็ง
โกสิน - ที่สืบมาจากพระวิษณุ
กนาฐ - ไม่มีความหมายเฉพาะ ใช้เป็นชื่อบุคคล

“โอชา” ต้องการอักษร ก. (ไม่แน่ว่า ก. หรือ ว. เขียนมาไม่
ชัด) ส.ศ. ให้พ้องกับชื่อบิดามารดา (โอชา-โมฬี) ให้มีความ
หมายว่า เจริญรุ่งเรือง และลูกสาวที่น่ารัก (อ่านต่อหน้า 147)

ข้อสี่ - ต่อจากหน้า ๒๓

- ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง) “สมบัติ-ปรียา” อักษรไม่จำกัด ขอให้ชื่อพ่อแม่
รวมกัน ความหมายไม่จำกัด
- อัญชลลา - น้อมไหว
อัจฉรัตน์ - รัตนะที่ใสกระจ่าง
อนุชนา - ที่ดำเนินรอยตามบิดามารดา
- “พจนีย์” ต้องการอักษร ธ.น.ท.ด.ต. นำหน้า มี
ความหมายว่า กล้าหาญ แข็งแรง ฉลาด เป็นผู้นำ
- ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (ชาย) “พิมล” อักษรและความหมายไม่จำกัด (พี่สาวชื่อ
วิพัทธ์)
- ธฤณัช - (ออกเสียงทริดสะนัด) กล้าหาญ
เชื่อมั่น
ธันยนัย - นำในทางที่ดี มีคุณธรรม
ธนยัตว์ - (ออกเสียงทะนะยัต) ความมีโชคมี
สิริมงคล
- ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)
วานิน - ที่เปล่งเสียงพูด
วรายุ - ชีวิตอันประเสริฐ
วรัณ - การให้เกียรติ
- “สุพัตรา” ต้องการชื่อที่ใช้ได้ทั้งวันศุกร์วันเสาร์
กษมาใช้ได้หรือไม่ แปลว่าอะไร มีอักษรที่เป็นศรี
ด้วยหรือไม่
- ใช้ได้ มีอักษรที่เป็นศรีด้วย
- “จิตร” ต้องการอักษร ส. หรือ จ. ความหมายคล้าย
สรวัยไข่มุก เพราะฝันเห็น ชื่อสรญาใช้ได้หรือไม่
สำหรับคนเกิดวันจันทร์
- ถ้าไม่ถือเรื่องสระก็คงใช้ได้ □

แถ้วสารพัดนึก - ต่อจากหน้า ๒๓

สักคนหนึ่ง พอนึกเช่นนั้น ก็มีผู้หญิงสวยที่สุดในบ้าน
เมื่อนั้นมายอมเป็นเจ้าสาว ทั้งชายหนุ่มและหญิง
สาวต่างก็มีความสุขอยู่บนกองเงินกองทองมหาศาล
นั้น แต่หญิงสาวผู้ภรรยาเป็นคนดีมีความกตัญญูต่อ
พ่อแม่ อยากให้พ่อแม่ได้มีทรัพย์สินสมบัติอย่างนี้บ้าง
หญิงนั้นจึงเฝ้าว่าวอนถามสามีของตนว่า เหตุใดจึง
ยังมีเช่นนั้น ด้วยความรักและพาชื่อ ชายหนุ่มผู้สามีก็
บอกความลับให้หมด วันหนึ่งเมื่อสามีไม่อยู่บ้าน หญิง
นั้นจึงลักเอาแถ้วสารพัดนึก หนีกลับไปยังบ้านของตน
ครั้นชายหนุ่มกลับมาไม่พบทั้งแถ้วสารพัดนึก ไม่พบทั้ง
เมีย ก็เศร้าโศกเสียใจเป็นที่สุด แต่แล้วก็มิพระมา
โปรด บอกวิธีแก้ไขให้ชายหนุ่มนั้นว่า

“มีดอกไม้วิเศษอยู่สองดอก ดอกหนึ่งสีแดง อีกดอกหนึ่งสีขาว
จงเอาดอกสีขาวไปบ้านพ่อตาแม่ยายเจ้า แล้วจะได้เห็นของชั้น คนพวก
นั้นจะมาขอให้เจ้าช่วย เจ้าจงเอาดอกไม้สีแดงแก่ก็แล้วกัน แล้วทุกอย่าง
ก็จะเรียบร้อย”

เมื่อชายหนุ่มทำตามนั้น ก็ปรากฏผลคือ กลิ่นดอกไม้สีขาวที่
เสียบไว้ที่ประตูหมอบอวลเข้าไปในบ้าน ทำให้ทุกคนในบ้าน มีจมูก
ยาวออกมาในพริบตาเดียว ไม่ว่าใครเห็นแล้วเป็นอึดขัดไม่ได้ เพราะ
มันดูไม่ผิดกับวงช้างทีเดียว

พ่อตาร้องให้คร่ำครวญว่า “โอ้ นี่เราไปทำผิดคิดร้ายอะไรนะ
บาปถึงได้มาตกแก่เราอย่างนี้” ลูกเขยจึงตอบว่า “ก็ลูกสาวพ่อขโมย
แก้วสารพัดนึกของข้ามานะซี”

พ่อตาจึงรีบคืนแก้วสารพัดนึกให้ดีๆ ทั้งขอให้ลูกเขยช่วยแก้ไข
ให้ ลูกเขยก็เอาดอกไม้สีแดงมาจ่อที่จมูก จมูกที่ยาวออกมาเหมือน
วงช้าง ก็ค่อยหดเข้าจนกระทั่งเป็นปกติ ชายหนุ่มพาเมียกลับบ้าน
อยู่พักกันจนแก่เฒ่า มีลูกเต็มบ้านหลานเต็มเมือง ครั้นถึงเวลาที่
ชายนั้นเจ็บใกล้จะตาย เขี้ยวเจ้าของแก้วสารพัดนึกก็มาจับยอดไม้ใน
สวน ร้องทวงว่า

“เอาแก้วของข้าคืนมา เอาแก้วของข้าคืนมา”

ชายนั้นจึงให้คนเอาไปวางไว้ให้ได้ต้นไม้อัน เขี้ยวก็มาคาบและ
กลืนลงไป แล้วก็บินหายไปในห้องฟ้า □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

	มารับที่สำนักงาน	ส่งทางไปรษณีย์
๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๔๔.๐๐ บาท	๕๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๘๔.๐๐ บาท	๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๕๔.๐๐ บาท	๑๙๐.๐๐ บาท

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกโปรดมอบรับมายังสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘
อาคารกรรทศเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๐๕๐๑๖

สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๓.๕๐ บาท
รวมค่าส่งไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน
ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

สุภักดิ์ ลิขิตกุล

สมเพียร จาคิเลศ ดำเนินภาพ

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สัทธ เลื่อนแสงศรี เรือขึ้น ศรีรักษ์
นิศยา วงศ์เที่ยงธรรม โกศล กระจ่างรัตน์

บรรณาธิการภาคพิเศษ

สุภา ลือศิริ

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ
ปริศา หนูหนักดี สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม พัวตะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาชนะนันท์ อ.บ.ร.ม.

สุภทรา สิงห์กละ อ.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสภน ไร่นะบุรณนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรพวง คุณวิภาด

อุบล คุ้มมงคล อ.บ.

สมศรี สุขมณีนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริธานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองศรี

จำนง วัชรกุล อ.บ.

นิทาน ญี่ปุ่น

บรรณ พันธุ์เลิศ

พิศวิเศษ

ดังกล่าวไว้คราวที่แล้ว เรื่องแก้วสารพัดนึกว่า การทำให้จุมูกยาวออกได้เกินขนาดปกติ ออกจะเป็นที่นิยมของคนแต่งนิทาน จึงมีปรากฏในนิทานหลายอันด้วยกัน วิธีทำให้จุมูกหดเข้าที่เดิมมีขนาดปกติธรรมดา ก็มีต่างกัน เช่นนิทานพม่าใช้สาธไปรอตจุมูก จุมูกจะหดสั้นเข้าไป นิทานจีนใช้ไม้วิเศษเคาะฟัน นิทานญวนใช้ดอกไม้สีแดง และนิทานญี่ปุ่นที่จะเล่าต่อไปนี้ใช้พิศวิเศษ เรื่องเล่าว่า

ในญี่ปุ่นมีผีจำพวกหนึ่งเรียกว่า เท็งหู เป็นผีที่มีจุมูกยาว ครึ่งหนึ่งยังมีผีเท็งหูเล็กๆอยู่ ๓ คนด้วยกัน ผีทั้งสามมีพิศวิเศษอยู่เล่มหนึ่ง ซึ่งถ้าพิศทางด้านหนึ่งจะทำให้จุมูกยาวออกๆ แต่ถ้าใช้อีกด้านหนึ่งพิศ จุมูกก็จะหดเข้าจนเท่าขนาดเดิม เมื่อมีพิศวิเศษเช่นนี้ ผีเด็กทั้ง ๓ คนเลยเอาพิศมาพิศเล่น ให้จุมูกยาวออกมาบ้าง หดเข้าไปบ้างเป็นที่สนุกสนานสำราญใจ

วันหนึ่งขณะที่ผีเท็งหูตัวเล็กๆ เหล่านั้นกำลังเล่นกันอยู่เข้า ก็ได้มีตัวอะไรอย่างหนึ่ง ซึ่งเรียกว่า หานุกิ เขาวิ่งรูปร่างกระเดียดไปข้างระมัด บ้างก็ว่าไปทางหมาจึงจอก แต่ที่สำคัญคือเจ้าตัวดังกล่าวนี้สามารถจำแลงร่างให้เป็นอะไรก็ได้ ในวันที่ผีเด็กทั้งสามกำลังเล่นกันอยู่ในบ้านนั้น หานุกิตัวหนึ่งก็ได้เดินผ่านไปทางนั้น พอแลเห็นว่าเขากำลังเล่นอะไรกัน หานุกินั้นก็นึกในใจว่า พิศนั้นวิเศษจริง ทำอย่างไรหนอดังจะได้มาเป็นของเรา ทันใดนั้นก็นึกอุบายขึ้นมาได้อย่างหนึ่ง หานุกิจึงรีบจำแลงร่างเป็นเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆคนหนึ่ง มือถือดาขนมไม้ดัว เดินตรงไปยังเท็งหูทั้งสามแล้วทักว่า

“สวัสดี เท็งหู ให้เราเล่นด้วยคนซิ เรามีขนมเราจะมาแบ่งให้กินด้วยละ”

เด็กเท็งหูเหล่านั้นต่างดีใจเป็นอย่างยิ่งที่จะได้กินขนมที่ตนชอบ แต่ว่าขนมนั้นมี ๔ อัน จะแบ่งกันอย่างไรถึงจะลงตัวพอดี เด็กทั้งสามจึงต้องโต้เถียงแย่งกันอย่างหนักซึ่งก็ยังไม่เป็นที่ตกลง เพราะไม่มีใครยอมใคร จนในที่สุดหานุกิจึงแนะนำว่า

“ทำอย่างนี้ดีไหม คือให้หลับตากันหมดนะ ใครหลับตาได้นานกว่า และกลืนหายใจได้นานกว่า ผู้นั้นจะได้ขนมที่เหลืออีกอันหนึ่ง”

เท็งหูยอมตกลงกันหมด หานุกินั้น “หนึ่ง สอง สาม” เท็งหูต่างก็หลับตาไป เห็นได้โอกาสเช่นนั้น หานุกิจึงฉวยพิศวิเศษนั้นวิ่งหนีไปต่อหน้าต่อตาปล่อยให้เท็งหูสามตนนั้นหลับตากลิ้งใจอยู่อย่างนั้นเอง มีหน้าซำหานุกิจึงหัวเราะเยาะเสียอีกว่า “ฮา ฮา ฮา แค่นี้เราก็หลอกเจ้าพวกเท็งหูนี้ได้สำเร็จ”

หานุกิวิ่งหนีไปไกลพอสมควรแล้ว ก็ค่อยๆเดินต่อไปในเมืองจนมาถึงวัดแห่งหนึ่ง ที่วัดนั้นหานุกิแลเห็นผู้หญิงสวยคนหนึ่งแต่งตัวหรูหราราคาแพง หานุกิ

เห็นแล้วรู้ได้แน่ว่าต้องเป็นลูกสาวคนมั่งมี และก็จริงอย่างนั้น พ่อของผู้หญิงคนนั้นเป็นคนร่ำรวยที่สุดในเมืองนั้น ทานุกิเกิดรู้สึกสนุกยิ่งค่อย ๆ ย่องไปข้างหลังผู้หญิงคนนั้น และทันใดนั้นก็ลืมหัด เอาทางด้านที่พดแล้วจุมกจะยาวออก พดที่ตัวผู้หญิงคนนั้น โอโฮ จุมกผู้หญิงคนนั้นยาวปรืดออกมาดังหลา

ทีนี้จะทำอะไรกันล่ะ เกิดเรื่องร้ายขึ้นแล้วซิ ผู้หญิงสาวสวย รวยทรัพย์มีจุมกยาวดังหลายอย่างนั้น พ่อคำไปตามหมอมารักษาจนหมดเมืองก็หาหมอใครสามารถทำให้จุมกลูกสาวพ่อคำหดสั้นเข้าไปตามเดิมไม่ ไม่ว่าจะเป็นเสียเงินเสียทองสักเท่าไร พ่อคำก็ยอมทั้งสิน แต่ก็ไม่มียาอะไรจะช่วยได้ จนในที่สุดพ่อคำสิ้นหวังเข้าจริงๆ จึงประกาศว่า จะยกลูกสาวให้ด้วยจะแบ่งสมบัติให้ครึ่งหนึ่งด้วย ถ้าหากใครทำให้จุมกลูกสาวคนหดสั้นเข้าดังเดิม

ทานุกิได้ยินเช่นนั้นก็นึกคิดในใจว่า นี่แหละที่เรา กำลังคอยอยู่ละ แล้วก็รีบตรงไปยังบ้านหญิงนั้น เมื่อแนะนำตัวแล้ว พ่อคำก็พาทานุกิเข้าไปยังห้องของลูกสาว ทานุกิก็เอาพดออกมาพด พริบตาเดียวจุมกของ (อ่านต่อหน้า 148)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจข้อดี โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๓๓
บรรจบ พันธเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึง
สำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๒๕ มี.ค. - ๔ เม.ย. ๑๕) ส่วน
คำตอบเกี่ยวกับข้อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“วาสนา” ต้องการอักษร ว.อ.น. ขอให้มิชื่อพ่อแม่อยู่ด้วย มีความหมายว่าเป็นที่รัก เป็นผู้ยิ่งใหญ่ มีสิริมงคล (บิดาชื่ออนันต์)

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)

วนันวัต - ที่ได้เป็นเจ้าของ
วนนพ - (ออกเสียงวะนะบ) ที่อยู่ในความครอบครอง
มนนัทธ์ - (ออกเสียงมะนะนัค) ผูกใจ

“ศยามล” อักษรไม่จำกัดมีความหมายว่า น่ารัก มีเสน่ห์ และฉลาด

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (หญิง)

อภิขญา - (ออกเสียงอะพิดชะยา) รู้ เข้าใจ ฉลาด ชำนาญ
อภิจารวี - สวยงามยิ่ง
อนุตตมา - ดีเยี่ยม ไม่มีที่เปรียบ

“สายสวลีย์” อักษรและความหมายไม่จำกัด (บิดาชื่อสมาน)

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (หญิง)

อนุตตรา - (ออกเสียงอะนุตตะรา) ดีที่สุด เป็นเยี่ยม หัวหน้า
วาริดา - ที่ก้นไว้ ยับยั้งไว้
รัตนิน - ที่มีหรือได้รับของขวัญ (อ่านต่อหน้า 147)

หัตวิเศษ - ต่อจากหน้า ๒๓

หญิงสาวก็หัดสั้นเข้าตามเดิม พ่อค้าดีใจเหลือที่จะเปรียบ รีบไปจัดแจงเตรียมการแต่งงานทานุกกับลูกสาวของตนตามสัญญา

ทานุกเองก็ดีใจ ที่ไม่เพียงแต่จะได้แต่งงานกับผู้หญิงสาวสวยแต่ยังจะได้ทรัพย์สินสมบัติจำนวนมหาศาลอีกด้วย ในวันแต่งงานนั้นได้มีการเลี้ยงอย่างมโหฬาร ทานุกก็กินทั้งดื่มอย่างสุขสำราญจนกระทั่งรู้สึกร้อนและง่วง ด้วยความง่วง ทานุกจึงเอนหลังพิงหมอนหลับตา และไม่ทันคิดอะไร ทานุกก็เผลอหลับไป จมูกทานุกก็ยาวออกๆ ทานุกก็ง่วงนอนหลับเขาไม่รู้ตัวว่าเกิดอะไรขึ้น มือก็พัดไปเรื่อยๆ จนกระทั่งจมูกยาวออกมาจนไม่รู้จะหาทางทอดไปอย่างไรได้ จมูกของทานุกก็ง่วงทะลุเพดานขึ้นไปจนถึงฟ้า แล้วยังทะลุเมฆขึ้นไปจนถึงสวรรค์

ขณะนั้นพวกชาวสวรรค์กำลังสร้างสะพานทางช้างเผือก พอเห็นจมูกของทานุก ก็ร้องออกมาลั่นว่า “ดูอะไรนั่นสิ รูปร่างเหมือนเสาได้ขนาดกับสะพานของเราเสียด้วยซิ มา มาช่วยกันดึงเถอะ” พูดแล้วก็ช่วยกันดึงจมูกของทานุกเต็มแรง จนกระทั่งทานุกตกใจตื่น ร้องเอ็ดตะโรว่า “โอ๊ย โอ๊ย ช่วยด้วย ช่วยด้วย” แล้วก็นึกขึ้นได้ว่า อีกข้างหนึ่งของพัด จะช่วยทำให้จมูกหดสั้นเข้าไปได้ แต่ว่าทานุกคิดเข้าไป ชาวสวรรค์เหล่านั้นดึงจมูกทานุกไว้นั่นไม่ยอมปล่อย ต่างร้องตะโกนกันว่า “ฮุย เล ฮุย” แล้วก็ออกแรงดึงกันเต็มที่ จนตัวของทานุกก็ลอยลี้วไปกับจมูกด้วย นับแต่นั้นมาก็ไม่มีใครได้เห็นทานุกอีกเลย □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สัปดาห์

	มารับที่สำนักงาน	ส่งทางไปรษณีย์
๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๔๔.๐๐ บาท	๕๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๘๔.๐๐ บาท	๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๕๔.๐๐ บาท	๑๙๐.๐๐ บาท

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกโปรดมอบรับมายังสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารกรรทศเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๐๔๑๑๖
สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๓.๕๐ บาท
ขนาดพิมพ์หรือเรียกไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชการในนามบริษัทการพิมพ์สัปดาห์ จำกัด เป็นผู้รับ

ทานตะวัน คีรีรัฐ

อนันต์ โยธาประเสริฐ ฉายภาพ

หนังสือพิมพ์สัปดาห์

บริษัทการพิมพ์สัปดาห์ จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปันทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สีห์ เสือแสงศรี เชื้อชื่น ศรียาภ
นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกสม กระแจ้งรัตน์

บรรณาธิการภาคพิเศษ

สภา ลือศิริ

กองบรรณาธิการ

นวลศรี ประภาศิริ
ปริกา หนูหนักดี สมบูรณ์ สรรพคุณ
ประทุม พัทธนะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาชนะนันท์ ร.บ.ร.น.
สุภทรา สิงห์ละคร ร.บ.
สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.
บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph.D.
ม.ร.ว. สว่างคำโสม ไร่นะบุรณนท์
กนก สามเสน วิธ
แพทย์หญิงอรรพณ คุณวิศาล
อนันต์ คุรุสมงคล อ.บ.
สมศรี สุขุมลนันทน์
แพทย์หญิงอนงค์ สิริวานนท์
เสวีชม เผ่าทองสุข
จำนง วังสิกุล ร.บ.

โน้ตชน ญีปุ่น

บรรณ พันธุเจริญ

จุมกเปี้ยวจุมกแดง

ดังกล่าวก่อนหน้านี้แล้วว่า ผู้หญิง เป็นตัวละครหนึ่งจุมกยาว เรื่องเกี่ยวกับจุมกยาว นอกจากเรื่องที่แล้วก็มีเรื่องอื่นๆ อีก ดังที่จะเล่าต่อไป

เมื่อก่อนนานมาแล้ว ยังมีผู้หญิงจุมกยาวสองคน อาศัยอยู่บนภูเขาสูงทางเหนือของญี่ปุ่น ผู้หญิงคนหนึ่งมีจุมกเขียว และอีกคนหนึ่งมีจุมกแดง ผู้หญิงทั้งสองต่างภาคภูมิใจจุมกยาวของตัวเองยิ่งนัก ที่สามารถทอดไปได้ไกลตั้งแต่ไรๆ แม้กระทั่งข้ามเมืองก็ยังได้ และต่างมักจะอวดจุมกของตัวเอง และโต้เถียงกันว่าของใครจะสวยกว่ากัน ของใครจะสวยที่สุด

วันหนึ่งขณะที่ผู้หญิงจุมกเขียวกำลังเล่นอยู่บนยอดเขา ก็ได้กลิ่นหอมๆ กระจายไปทั่วอย่างหนึ่งลอยมาจากพื้นดิน ผู้หญิงจุมกเขียวถึงกับอุทานออกมาว่า "โอ้อโฮะ อะไรนะหอมจัง อยากรู้จริงๆ ว่ามันกลิ่นอะไรกัน" แล้วก็คิดจุมกให้ยาวออกเพื่อตามหากลิ่นหอมนั้น จุมกเขียวถึงกับต้องยืดจุมกยาวขนาดข้ามภูเขาตั้งเจ็ดลูก ทอดลงไปยังที่ราบ ในที่สุดก็ไปหยุดอยู่ที่วังเจ้าแห่งหนึ่ง

ในวังขณะนั้น เจ้าหญิงธิดาเจ้าของวัง กำลังมีงานสนุกรื่นเริง มีเจ้าหญิงน้อยๆ ผู้เป็นสหายมาชุมนุมกันมกมาย และเจ้าหญิงเจ้าของงานกำลังอวดผ้าตัดเสื้อสวยๆ มีราคาหาขายให้มิตรสหายๆ บรรดาแขกต่าง

เปิดคลังเสื้อผ้าที่อบร่ากลิ่นหอมเอาไว้ แล้วรื้อผ้าสวยๆ แปลกๆ ที่อบร่าไว้ให้นั้นออกมาชมความงามกัน กลิ่นหอมนี้แหละที่ลอยไปถึงยอดเขา จนกระทั่งผู้หญิงจุมกเขียวได้กลิ่น

เมื่อผู้หญิงขึ้นชมกับเสื้อผ้า ต่างก็อยากหาที่แขวนผ้าเพื่อจะได้มองดูให้เห็นเด่นๆ พอเหลือบไปเห็นจุมกเขียวของผู้หญิงเจ้า เจ้าหญิงก็อุทานว่า "อ้อ นั่นแน่ตรงหน้านั้น มีใครเอาเสื้อเขียวๆ มาทอดไว้ต้นหนึ่ง มาเราเอาผ้าไปพาดไปที่นั่นดีกว่า"

แล้วเจ้าหญิงก็เรียกสาวใช้ให้เอาผ้าสวยๆ ไปพาดไว้บนจุมกเขียว ผ้าของผู้หญิงจุมกเขียวที่นอยอยู่บนเขารู้สึกจุกจิกจุมก จึงรีบดึงจุมกกลับมาเสีย ผ้าสวยๆ ของเจ้าหญิงก็เลยติดมาด้วย เจ้าหญิงกับสหายต่างพากันแปลกใจ ที่เห็นผ้าของตนลอยลี้วไปกับเสื้อเขียวๆ นั้น ทุกคนต่างพยายามจะคว้าผ้าเหล่านั้นกลับคืน แต่ว่าคว้าไม่ทัน ผ้าลอยหายไปหมดแล้ว

ผ้าของผู้หญิงจุมกเขียวเมื่อขาดจุมกของตนกลับมาแล้ว ก็ได้เห็นผ้าสวยๆ พาดอยู่บนจุมกของตนเต็ม ผู้หญิงเห็นแล้วชอบอกชอบใจ รีบหยิบเอาผ้าเหล่านั้นกลับไปบ้าน แล้วก็ชวนผู้หญิงจุมกแดงที่อยู่บนยอดเขาอีกลูกหนึ่งให้มาดู

พอผู้หญิงจุมกแดงมาถึง ผู้หญิงจุมกเขียวก็อวด

ว่า “ดูซิ ดูว่าจมูกของเราริเศษไหม หอบผ้าสวย ๆ มาให้เราก็ได้ เห็นไหมล่ะ” เติ้งหงจุมกแดงเห็นเช่นนั้นอดริษยาไม่ได้ จึงพูดขึ้นว่า

“จมูกของเราริเศษกว่า และเชื่อว่ายังคงวิเศษที่สุดอยู่ตามเดิม คอยดูโบกี้แล้วกัน แล้วเราจะแสดงให้เห็นบ้าง”

นับแต่นั้นมา เติ้งหงจุมกแดงก็ขึ้นไปนั่งเล่นบนยอดเขาทุกวัน พยายามดูจมูกแดงของตน เพื่อให้ได้กลิ่นหอมอย่าง เติ้งหงจุมกเขียวบ้าง แต่เวลาล่วงไปหลายวันหลายคืน ก็ยังไม่เห็นโลกกลิ่นหอมมาจากไหน จนกระทั่งจุมกแดงชักจะทนต่อไปไม่ไหว คิดอยู่ว่า

“ไม่ค่อยดีไปอีกแล้ว ลองยึดจมูกทอดลงไปยังที่ราบข้างล่างดีกว่า อย่างไรเสีย ก็ต้องได้กลิ่นอะไรสักอย่างหนอเน”

คิดแล้ว เติ้งหงจุมกแดง ก็ยึดจมูกให้ยาวออก ๆ ข้างภูเขาเจ็ดลูก ไปจนถึงที่ราบ และในที่สุดก็ไปหยุดที่วังเจ้าแห่งหนึ่งเช่นเดียวกัน

ที่วังในขณะนั้น เจ้าชายโอรสเจ้ารองวัง พร้อมด้วยสหายเล็กๆ กำลังเล่นกันอย่างสนุกสนาน (อ่านต่อหน้า 148)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจขอซื้อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๒๑
บรรจบ พันธุมเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอซื้อมาถึง
สำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๑๐ เม.ย. - ๑๕ เม.ย. ๑๕) ส่วน
คำตอบเกี่ยวกับข้อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“จินทนา” ต้องการอักษร จ.ม. ความหมายไม่จำกัด (พ่อชื่อสมหมาย)

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (หญิง)

จารุตมา - (ออกเสียงจารุตตะมา) เป็นที่รักที่สุด สวยที่สุด

จินมัย - ประกอบด้วยความคิดอันบริสุทธิ์

จตุรดา - ความฉลาด ความชำนาญ

“รัชฎา” อักษรไม่จำกัด มีความหมายว่ามีปัญญาเฉียบแหลม
เจริญรุ่งเรือง กล้าหาญ มีอำนาจ ต้องการชื่อตัวเดียวแก่ๆ ชื่อวิชา
แปลว่าอะไร

วิชา แปลว่า ไม้ชั้นเล็กๆ ชนิดหนึ่ง ใช้ดีในการเล่นอย่าง
หนึ่งของเด็กผู้ชาย

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (ชาย)

วิติ - ผลประโยชน์

โรจิส - แสงสว่าง ความสว่างกระจ่าง

รมร - (ออกเสียงระมอน) ความงาม ความเรืองรอง ชื่อ
อรุณ สารดีพระอาทิตย์

“แน่นน้อย” ต้องการอักษร ท.ธ.น. เป็นชื่อสั้นๆ พยางค์เดียว
หรือสองพยางค์

ชื่อมาทั้งชื่อวันอังคารและวันพฤหัสบดี ไม่ทราบว่าการ
ชื่อวันไหนแน่ โปรดบอกมาใหม่ (อ่านต่อหน้า 147)

จุมกเขียวจุมกแดง - ต่อจากหน้า ๒๕

ในสวน เมื่อเจ้าชายเหลือบไปเห็นจุมกแดงของเหิงหงุเจ้า ก็ร้องลั่นว่า
“เร็ว พวกเรามาดูเสอะโรนี่นะ สีแดงๆใครเอามาวางไว้นี้ไม่รู้
มาไหนเล่นกันเถอะ”

ว่าแล้วก็ไปจัดแจงหาเชือกมาพาดที่เสาดงนั้นทำชิงช้าเล่นกัน
หลายต่อหลายอัน แต่ละอันก็มีคนปั่นขึ้นไปนั่งกันตั้งหลายคน แล้วก็
ช่วยกันแกว่ง แกว่งสูงลิ่วขึ้นไปแทบจะถึงฟ้า พวกที่ไม่ได้นั่งชิงช้าก็
ชวนกันปั่นบ้ายเล่นย้วยยัย บ้างก็กระโดดขึ้น บ้างก็กระโดดลง เท่านั้น
ยังไม่พอ เด็กคนหนึ่งยังเอามีดมาสลักอักษรอยู่ที่จุมกแดงของเหิงหงุ
เสียอีกด้วย คนหนึ่งทำ คนอื่นๆก็ทำตามอย่างบ้าง

ถึงตอนนี้ เหิงหงุจุมกแดงเจ็บไม่น้อยทีเดียว จะชักจุมกกลับคืน
มาก็ชักไม่ไหว เพราะหนักด้วยเด็กโหนกันเล่นมากมาย แต่เมื่อเด็ก
เอามีดมาสลักชื่อกันมากๆเข้า เหิงหงุทนไม่ไหวก็ออกแรงเต็มที่ สะบัด
เด็กเหล่านั้นหล่นลงไป แล้วก็รีบดึงจุมกกลับคืนมาโดยรวดเร็ว

พอเหิงหงุจุมกเขียวเห็นจุมกแดงมีเลือดไหลรินเช่นนั้น ก็กลั้น
หัวเราะไว้ไม่อยู่ เหิงหงุจุมกแดงทั้งโกรธทั้งอาย ได้แต่พิมพ์ว่า “อิจจา
วิชาเขา อยากให้ได้อย่างเขาบ้าง ก็ได้แล้วใจละ ได้แต่ผล ที่หลังละ
ไม่ลองอย่างนี้อีกแล้ว” □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

	มารับที่สำนักงาน	ส่งทางไปรษณีย์
๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๔๕.๐๐ บาท	๕๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๘๕.๐๐ บาท	๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๕๕.๐๐ บาท	๑๙๐.๐๐ บาท

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกโปรดบอกกับมายังสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘
อาคารกรีกเทพ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๑๔๑๑๖
สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๓.๕๐ บาท
รวมค่านี้อีกหรือเรียกไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน
ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

เปรมฤดี เสริมสิริ

ขุน เกษจำรัส ดำรงภาพ

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปันทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สีห์ เสือแสงศรี เรือจีน ศรียาภ
นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกสม กระจำรังคัน

บรรณาธิการภาคพิเศษ

สุภา ลือศิริ

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ
ปริกา หนูณักดิ์ สมบูรณ์ สรรพคุณ
ประทุม พัวคณะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาชนะนันท์ ธ.บ.ร.ม.
สุภัทรา สิงหลกะ ธ.บ.
สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.
บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.
ม.ร.ว. สอางค์โสม โรจนะบรรณนท์
กนก สามเสน วิล
แพทย์หญิงอรรพณ คุณวิศาล
ยุบล คุรุสมกุล อ.บ.
สมศรี สกมลนันท์
แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์
เสงี่ยม เผ่าทองสุข
จำนง รังสิกุล ธ.บ.

นิทาน ญวน

บรรณ พันธุ์เพียร

ฝาแฝดต้นกับกลาง

ญวนมีนิทานที่อธิบายว่าทำไมจึงมีจึงเป็นสิ่งต่างๆ มากมายหลายเรื่องด้วยกัน เรื่องฝาแฝดต้นกับกลางนี้ ก็เป็นการอธิบายว่าทำไมคนจึงเอาพริกกับหมากมากินด้วยกัน ทั้งยังขายปูนเสียอีกด้วย บ๊กลางเล่าไว้ว่า

ครั้งหนึ่งในรัชสมัยพระเจ้าซ่งเวียงที่ ๓ ยังมีขุนนางจีนคนหนึ่ง ชื่อ เกา มีลูกแฝดคนหนึ่งชื่อต้นกับกลาง คนทั้งสองหน้าตาดี นัยน์ตาเป็นประกายบอกแววจลادنอกจากหน้าตาจะเหมือนกันไม่ผิดเพี้ยนแล้ว ต้นกับกลางก็ยังรักกันอีกด้วย อยู่ต่อมาขุนนางผู้นั้นก็ได้ตายลง ทั้งภรรยาก็ได้ตายตามไปไล่ๆ กันอีกด้วย ทพียสมบัติอะไรก็ไม่เหลือไว้ให้ ต้นกับกลางจึงจำต้องออกไปเที่ยวหาเงินทำในที่ไกลๆ แต่ว่ายังบุญดีที่เมื่อไปขอเงินทำที่บ้านนายอำเภอหลิวผู้เป็นเพื่อนสนิทของพ่อ นายอำเภอก็เต็มใจรับเข้าไว้ในบ้าน ทั้งยังเลี้ยงดูอย่างดีไม่ผิดกับลูกของตัวเอง ทั้งนี้เพราะหลิวไม่มีลูกชายมีแต่ลูกสาวคนเดียวที่กล่าวว่าสวยสะอาดเหมือนบัวขาวสดชื่นเหมือนกุหลาบ

อยู่มาวันนายอำเภอเกิดความพอใจคนทั้งสองมากขึ้นจึงอยากจะยกลูกสาวให้ คนทั้งสองต่างก็พอใจอยากได้หญิงสาวด้วยกัน และด้วยกิริยาดี ต่างคนต่างก็บอกให้อีกฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ที่ควรจะต้องงานกับหญิงสาว และ

เรื่องก็คงจะยุติลงไม่ได้ถ้าหากนายอำเภอหลิวจะไม่ใช่ผู้จัดการให้เด็ดขาดลงไป หลิวกำหนดไว้ในใจว่าจะต้องยกลูกสาวให้แก่ฝาแฝดผู้พี่ ซึ่งหลิวเองกับอกไม่ถูกว่าคนไหน จึงต้องหาวิธีวิธีของหลิวก็คือ จัดเลี้ยงโต๊ะ เชิญให้คนทั้งสองร่วมโต๊ะด้วย แต่จัดโต๊ะแยกไว้คู่เดียว ทันใดนั้นหลิวก็รู้ได้ทันทีว่าใครจะได้เป็นลูกเขยคน นั้นก็คือ ปรากฏว่าหลางเป็นคนหยิบตะเกียบขึ้นก่อน แต่แทนที่จะใช้เองกลับยื่นส่งให้ต้นอย่างนอบน้อม ต้นก็รับเอามาใช้อย่างไม่รู้สึกอะไร เหมือนอย่างที่คนทั่วไปเขาทำกัน

เป็นอันต้นเป็นคนโชคดีได้แต่งงานกับลูกสาวนายอำเภอหลิว หลางพยายามหักใจเสียได้ ไม่ให้หนักเสียอกเสียใจ เพราะถึงอย่างไรก็เป็นความสุขของพี่ที่รักของตน แต่เมื่อต้นแต่งงานแล้ว ต้นก็เพลิดเพลินอยู่กับภรรยาจนลืมน้องชายเสียสนิท คราวนี้เองที่หลางรู้สึกเศร้าโศกเสียใจและผิดหวังเป็นอย่างยิ่ง ได้แต่นั่งซึมอยู่ในห้องของตน ในที่สุดหลางทนสภาพเช่นนั้นต่อไปไม่ได้ คิดว่า "พี่เขาไม่รักเราแล้ว ใครๆ ที่นี้ก็ไม่มีใครเอาใจใส่อะไรเรา แล้วเราจะอยู่ไปทำไม ไปให้พันๆ คิดว่า เราได้ทำอะไรเป็นดีเท่านั้น" คิดดังนั้นแล้วก็วิ่งออกจากบ้านไป

หลางวิ่งไปผ่านป่าเขาเล่าเนาไพรหลายต่อหลาย

แห่ง จนกระทั่งมาถึงชายทะเล
-แห่งหนึ่ง ขณะนั้นท้องทะเล
มืดมิด เพราะตะวันตกดินแล้ว
หลางมองฝ่าความมืดไปในทะเล ก็
ไม่แลเห็นเรือสลักลำ รอบๆตัวมีแต่
ความมืด หลางหึ่งเหนื่อย หึ่งหิว
หึ่งกระหาย หัวก็ร้อนยังกับไฟ จึง
ทุรุดตัวลงนั่งบนหญ้าตรงชะง่อน
หินริมทะเลนั้น แล้วก็ร้องไห้ หลาง
ร้องไห้เสียจนสุดจะทน ก็เลยสิ้นใจ
ตายไป และก็ได้กลายเป็นหินปูน
สีขาวๆกองอยู่ตรงนั้น

ฝ่ายต้นพอรู้น้องชายหนี
ออกจากบ้าน ก็รู้สึกละอายแก่ใจ
และเสียใจเป็นที่สุด จึงรีบออกจาก
บ้านเหียวตามหาน้องชาย ค้นตาม
ไปทางเดียวกับที่หลางไป พอไปถึง
ที่ตรงที่หลางตาย ก็ได้เห็นแต่หิน
ปูนสีขาวๆนั้น ต้นก็รู้ได้ทันทีว่า
หินปูนที่กองอยู่นั้นคือน้องชายของ
ตน ก็เศร้าโศกยิ่งนัก ร้องไห้เสีย
จนร่างกายทนไม่ได้ ตายตามน้อง
ชายไปอีกคนหนึ่ง และร่างของตน
ก็ได้กลายเป็นต้นไม้ต้นตรงสูงโต
มีใบเขียวอยู่ตรงยอด ซึ่งก็คือต้น
หมากนั้นเอง

(อ่านต่อหน้า 147)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจขอชื่อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๑๑
บรรจบ พันธุมเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึง
สำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๒๐ เม.ย. - ๒๖ เม.ย. ๑๕) ส่วน
คำตอบเกี่ยวกับชื่อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“บุญสุข” ต้องการอักษร ส.ป.พ.ว. มีความหมายว่า สมหวัง
สดชื่น มีค่าควรสรรเสริญ ก้าวหน้า น่ารัก มีเสน่ห์ มีเกียรติ

ไม่ทราบว่าคุณสองครั้งคืนวันอาทิตย์หรือวันจันทร์ ถ้าเป็นคืน
วันอาทิตย์ควรถือเป็นวันอาทิตย์ แต่ชื่อที่หาให้ฉัน ใช้ได้ทั้งวัน
อาทิตย์และวันจันทร์

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)

วรรณรัตน์ - เจริญก้าวหน้าอย่างประเสริฐสุด
วรรณนันท - ยินดีในความเจริญรุ่งเรือง
วรรณวิทย์ - (ออกเสียงวรรณวิโร) เติบโตอย่างที่สุด

“กาญจนา” อักษรไม่จำกัด ต้องการชื่อ ๒ พยางค์หรือมากกว่านั้น

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (ชาย)

ทฤษฎ - วิชา ความรู้
ทฤษฎ - ใจกว้าง
นิรันดร์ - ผูกไว้แล้ว

“กัลยา” อักษรไม่จำกัด ขอให้มีความหมาย คล้องกับชื่อพี่สาว
รณฤศ

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

กนิษฐิกา - ที่เล็กที่สุด น่ารัก
ชนาจิต - เป็นที่สังเกตในหมู่ชน
กฤตสา - (ออกเสียงกริดสา) น้า (อ่านต่อหน้า 147)

ข้อคิด - ต่อจากหน้า ๒๔

- “ชินสุดา” อักษรไม่จำกัด ขอให้มี ๓ พยางค์ เกิด ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (หญิง)
วันจักรีตอนฟ้าสาง อภิรดา - เป็นที่ยินดี ฟังพอใจ
ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง) อนุปริยา - รักด้วยกัน
อุสุรี - (ออกเสียงอุตสระรี) แสงสว่างในตอน อัครยา - (ออกเสียงอัคระยา) ดีที่สุด สูงสุด
เช้า เลิศ เด่น
อุษสยา - (ออกเสียงอุตสระยา) รุ่งสาง
อุรุษยา - ปราภวนาที่จะปกป้อง “สุรเนียร” ต้องการอักษร ส.ร.น.ย. มีความหมาย
ว่ามีสิริมงคล ฉลาด มีเสน่ห์ มีอำนาจ เก่งกล้า
“ธนิษฐา” ต้องการให้มีความหมายว่า มั่งมี หรือมี สามารถ
เสน่ห์ ให้อักษร ข. ขึ้นต้นชื่อ น. ใช้ไม่ได้
ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง) ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)
ชนัสสา - อยู่ในระหว่างหมื่นชน สุริศา - เป็นใหญ่เหนือเทวดา
ชนากิตติ - มีชื่อเสียงในหมื่นชน สุรัชธานี - (ออกเสียงสุรัดชะสา) จิตใจดี
ชนกานต์ - เป็นที่รักแห่งคน สุรภาว - เกียรติศักดิ์แห่งเทพ
“ธัญ” ต้องการชื่อที่มีอักษรเป็นศรีขึ้นต้น มีความ “วิรัตน์” ต้องการอักษร จ. และ ว.
หมายว่าโชคดี มั่งมี มีความสุข ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)
สงสัยว่าจะร้ายเดียวกับข้างต้น โปรดดูตามนั้น จัญจลัมมี - เหมือนสายฟ้าแลบ
จันสิวรรณ - งามเป็นที่น่ายินดี
“เปรมศรี” ต้องการอักษร อ. มีความหมายว่า จรรยวรรณ - (ออกเสียงจันยะวัด) เจริญทาง
รุ่งเรือง น่ารัก ความประพุดิ □

ผ่านผลคั่นกับกลาง - ต่อจากหน้า ๒๔

ส่วนเมียของตนเห็นตนหายไปก็อดเป็นห่วง ร้องไห้ จนในที่สุดก็ตายตามตนไปอีกคน และก็ได้
ไม่ได้ ออกตามหาตนไปตามทางเดียวกัน ก็ไปได้ กลายเป็นไม้เถาพันอยู่รอบต้นหมากนั้น ไม้เถานั้นก็
พบต้นไม้สูงโตคั่นนั้น หญิงสาวอ่อนเปลี้ย เหนื่อย คือคั่นพลู
ทั้งกายทั้งใจ น้ำตาไหลอาบแก้ม หญิงสาวเฝ้าแต่ ผู้ที่รู้เรื่องนี้ก็คือชาวบ้านแถบนั้นคนหนึ่ง ซึ่งได้ ▶

รู้เรื่องต่างๆในความฝัน จึงได้สร้างศาลเจ้าไว้เป็นที่สักการะ ให้ได้ระลึกนึกถึงความรักระหว่างพี่น้องระหว่างสามภรรยา ครั้นต่อมาเมื่อพระเจ้าซุ้งเวืองที่ ๓ ได้เสด็จไป ณ ที่นั้น ได้ทอดพระเนตรเห็นสิ่งทั้งสามแล้ว ก็อดแปลกพระทัยไม่ได้ ยังมีผู้มาเล่าเรื่องราวถวาย ก็ยังสนพระทัยยิ่งขึ้น พระองค์ตรัสว่า

“ถ้าหากสิ่งทั้ง ๓ นี้แสดงให้เห็นความรักภักดีระหว่างพี่กับน้องสามภรรยาอย่างนั้นแล้ว ลองเอาสิ่งทั้งสามมาผสมกันดูทีละชิ้นจะได้ผลเป็นอย่างไร”

คนเหล่านั้นจึงเอาหินปูนนั้นมาเผาจนเป็นผงสีขาว แล้วเอามาบ้ายหลู แล้วก็ลองผ่านหมากมาติดหนึ่งมาบียเข้าด้วยกัน ก็ปรากฏว่ามีน้ำสีแดงไหลออกมา มองดูไม่ผิดกับเลือด พระเจ้าซุ้งเวืองจึงดำริว่า

“สิ่งนี้คงจะเป็นเครื่องหมายแห่งความรักระหว่างพี่น้องผัวเมียจริง ถ้าอย่างนั้นจงปลูกต้นไม้แบบนี้ ไม้เถาอย่างนี้ให้ทั่วทุกแห่งหนเกิดจะได้เตือนความทรงจำให้ระลึกนึกถึงเรื่องอันงดงามแต่แสนเศร้านี้ตลอดไป”

เพราะฉะนั้นคนจึงพากันกินหมาก โดยเฉพาะคนที่เพิ่งแต่งงาน ทั้งนี้เพื่อให้ดำรงความรักระหว่างกันไว้ให้ยืนยง และไม่ว่าจะมีการชุมนุมใดๆ งานฉลองใดๆ คนจะต้องกินหมากเพื่อแสดงความรักกันและกัน ไม่ฉันทุ้รักก็ฉันทิ้งพี่น้องดังกล่าแล้ว ☐

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

	มกราคม	สิงหาคม
๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๔๕.๐๐ บาท	๔๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๘๕.๐๐ บาท	๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๕๕.๐๐ บาท	๑๙๐.๐๐ บาท

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกโปรดบอกรับมายังสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารครุฑเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๐๕๐๑๖ สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๓.๕๐ บาท หมายหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

จารุณี ขัยมงคล

สมเพียร จาคิเลศ ดำเนินภาพ

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สีห์ เสือแสงศรี เชื้อจีน ศรียาภรณ์
นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม ไกสม กระจำรังสรรค์

บรรณาธิการภาคพิเศษ

สุภา ลือศิริ

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริศา หนูณภักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม พัวกะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุนทรภาชนะนันท์ ร.บ.ร.บ.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.

น.ร.ว. สอนงค์โสภณ ไรชนะบรรณนัท

กนก สามเสน วิด

แพทย์หญิงอรพรรณ คุณวิภาส

ยุบล คุรุมงคล อ.บ.

สมศรี สุขมณีนันท์

แพทย์หญิงอุษณีย์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง วัชรกุล ร.บ.

นิทาน จากตำนานมอญ

บรรณ พันธุเพียร

อสะกumar

นิทานยวนที่เล่าไว้เมื่อครั้งที่แล้ว กล่าวถึงพี่น้องที่รักกันขนาดที่พี่ชายลืมน้องเพราะหลงเมื่อย น้องก็เสียใจจนตาย แต่ในนิทานปรัมปราจากตำนานมอญ ไม่เป็นเช่นนั้น ดังจะเห็นจากที่ฮาร์วีย์เล่าไว้ในประวัติศาสตร์พม่า ต่อไปนี้

เรื่องเล่าถึง ดั้งเดิมที่กษัตริย์องค์หนึ่งทรงนามว่า สะมะละ ได้ครอบครองดินแดนอยู่ตอนปากน้ำอิระวดี มีเมืองพะโคเป็นราชธานี กษัตริย์องค์นี้มีพระอนุชาองค์หนึ่งทรงนามว่า วิมะละ ทั้งสองพระองค์ทรงรักใคร่กันมาก เมื่อพระเจ้าสะมะละได้ขึ้นครองราชย์ ก็ได้ทรงแต่งตั้งพระอนุชาให้เป็นรัชทายาทสืบราชสมบัติแทนพระองค์สืบไป ในระหว่างนั้นก็ได้ส่งพระอนุชาไปศึกษาวิชาการคั่งงกับอาจารย์ที่ตักสิลา

ในขณะที่เจ้าชายวิมะละยังศึกษาเล่าเรียนอยู่ที่ตักสิลานั้นเองก็ได้เกิดเหตุสำคัญขึ้น คือบังเกิดให้พระเจ้าสะมะละได้เสด็จมานไปตำบลแห่งหนึ่งที่อยู่ตรงพรมแดนระหว่างพะโคกับสะเทิม ได้พบลูกสาวชาวกะเหรี่ยงที่เป็นชาวนาอาศัยอยู่แถบนั้นเข้า ทรงพอพระทัยถึงกับอภิเษกขึ้นเป็นมเหสี และนับแต่นั้นมาก็ทรงเงินเจ้าชายวิมะละพระอนุชาเสียสนิท

วันเมื่อเจ้าชายวิมะละทรงสำเร็จการศึกษาว่าลาอาจารย์เดินทางกลับบ้านกลับเมือง พระเจ้า

สะมะละก็หาได้ทรงแสดงความชื่นชมยินดีต้อนรับพระอนุชา ดังที่เจ้าชายวิมะละทรงคาดคิดไว้ไม่ มีหน้าซำยังมิจะพอพระทัยนักด้วยที่พระอนุชาเสด็จกลับมาในขณะนั้น ทั้งนี้เพราะพระมเหสีทรงกรรจ์จวนจะประสูติโอรสธิดาอยู่แล้ว หากประสูติโอรส โอรสของพระองค์ควรจะได้ครองราชย์ หาใช่เจ้าชายวิมะละอนุชาไม่ เจ้าชายวิมะละทรงทราบคำริของพระเจ้าสะมะละโดยตลอด จึงออกจะทรงแค้นเคืองอยู่ไม่น้อยที่พระเชษฐาไม่ได้ทรงรักษาคำมั่นสัญญา ทั้งมิได้ทรงรักใคร่อนุชาเช่นแต่ก่อน จึงตัดสินใจคิดสังหารพระเจ้าสะมะละเสีย แล้วตั้งองค์เองขึ้นเป็นกษัตริย์ครองราชสมบัติสืบต่อไป เรื่องมิโดยคดียู่เพียงเท่านี้ เพราะปรากฏว่าได้ทรงสั่งให้อำมาตย์ไปนำโอรสพระเจ้าสะมะละที่เพิ่งประสูติมาประหารเสีย เพื่อมิให้เป็นเสี้ยนหนามต่อไป

พระมเหสีพระเจ้าสะมะละทรงเตรียมพระองค์ก่อนหน้านั้นแล้ว จึงได้นำโอรสหนีออกนอกเมืองเสียทัน และทรงซ่อนโอรสไว้ในกอหญ้าตรงที่มีควายเล็มหญ้ายู่ กล่าวว่าเพราะเจ้าชายองค์นี้ทรงมีบุญญาภิหาร จึงได้มีเทวดานางฟ้ามาพิทักษ์รักษา จนกระทั่งรอดชีวิตและเติบโตเป็นหนุ่ม ทรงมีทั้งพลกำลังและปัญญา ความฉลาด

เวลาล่วงไปได้ ๑๖ ปี ก็ได้มี
ชนอินทุมายังดินแดนแห่งนี้ ชน
พวกนี้เคยแสดงความเคียดแค้นที่
ถูกชนชาติมอญอันเป็นเจ้าของถิ่น
รับไล่ไม่ให้อยู่ จึงได้ลั่นวาจาว่าจะ
ต้องกลับมาแก้แค้น และแย่งเอา
เมืองหงสาวดี (คงเป็นชื่อที่พวก
อินทุมจากอินเดียเรียกเมืองพะโค
ภายหลังเมืองพะโคจึงได้เปลี่ยนชื่อ
เป็นหงสาวดี) กลับมาเป็นของตน
ให้ได้ เมื่อกลับมาคราวนี้ได้มี
ลัมพะ ผู้ร่างสูงใหญ่ถึงขนาดเรียกว่า
ยักษ์เป็นหัวหน้าคุมเรือมา พอมา
ถึงก็มาล้อมเมืองพะโคไว้ และส่ง
หนังสือไปท้าทายพระเจ้าวิมะละ
ให้หาใครออกมาสู้กับตน ถ้าตน
แพ้จะยอมกลับไปแต่โดยดี แต่ถ้า
หาใครออกมาสู้ไม่ได้ หรือถ้าสู้แล้ว
แพ้ ตนก็จะยึดบ้านยึดเมืองเสีย

พระเจ้าวิมะละได้โปรดให้คน
ไปบ่าวร้องหาผู้กล้าหาญ พอจะสู้
กับข้าศึกได้ แต่คนในเมืองก็หา
ใครหาญมาอาสาไม่ จนกระทั่ง
วันหนึ่งพราหมณ์คนหนึ่งเข้าไปในป่า
ได้ไปถึงที่ที่มีฝูงควายป่าเล็มหญ้า
หากินอยู่ และท่ามกลางควายป่า
ทั้งฝูงนั้น ก็ได้เห็นเด็กหนุ่ม
(อ่านต่อหน้า 147)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจข้อดี โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๓๑
บรรจบ พันธเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึง
สำนักงานสทศสาร (วันที่ ๒๗ เม.ย. - ๔ พ.ค. ๕๕) ส่วน
คำตอบเกี่ยวกับข้อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“อุดม” ต้องการชื่อที่มี อ. นำหน้า มีความหมายว่ามีอำนาจ
และยุติธรรม

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (ชาย)

อนันต์ - สูงเด่น ใหญ่ยิ่ง ครง
เอกจักร - ปกครองโดยเจ้าองค์เดียว
อัครวัต - (ออกเสียงอัคระวัต) อยู่ที่ยอด เด่นเป็นยอด

“กมลมาศ” ต้องการชื่อลูกแฝดคนที่ เกิดวันเสาร์

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (ชาย)

เกตวีร์ - (ออกเสียงเกตตะวี) มีอำนาจแห่งทรัพย์สิน
กวิส - (ออกเสียงกะวิด) เป็นใหญ่ในหมู่กวี
อุตโมตม์ - ดีเยี่ยมยิ่งกว่าที่ตีเยี่ยมด้วยกัน

“กมลมาศ” ต้องการชื่อลูกแฝดคนน้อง

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (ชาย)

เกตวิท - (ออกเสียงเกตตะวิด) ได้รับความตั้งใจ
กวัน - (ออกเสียงกะวัน) น้า
อุตโรตร์ - สูงยิ่งๆ เจริญออกงามยิ่งๆขึ้นไป (ต่อหน้า 147)

ข้อดี - ต่อจากหน้า ๒๔

“สมศักดิ์” ต้องการอักษร ฎ.ฏ.ฐ.ฑ.ฒ. ให้มี
อักษรเด่นหน้าหน้า คล้องกับชื่อพี่ชายว่า สรรพวีร ก็ได้
ขอให้ ๒ พยางค์

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (ชาย)

ทสม - (ออกเสียงทะสม) เหมือนพระศิวะ
ณวรรธน์ - (ออกเสียงนะวัด) เจริญด้วยความรู้
ทมพร - (ออกเสียงทมพอน) ความงาม

“ภัททิมา” ต้องการอักษร ช.ร.ว. มีความหมายว่า
เจริญรุ่งเรือง ฉลาด ชื่อโชติมาใช้ได้หรือไม่สำหรับคน
เกิดวันพฤหัสบดี

ช. ใช้ไม่ได้

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

รติมา - ที่มีความเพียรเพียรยินดี ว่าเริง
รุศมา - ที่มีความขาวสุกสว่าง กระฉ่าง
วรุตมา - ประเสริฐสูงสุด

“กัลยา” ชื่อสรินยาใช้ได้หรือไม่สำหรับคนเกิดวัน
อาทิตย์ ถ้าไม่ได้ช่วยตั้งให้ใหม่ด้วยสัก ๑๐ ชื่อ

ส. ใช้ไม่ได้

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (หญิง)

วเรนยา - เป็นที่ปรารถนา ดีเยี่ยม
มโนชญา - (ออกเสียงมะโนชะยา) งาม น่ารัก
มีเสน่ห์

อนินทยา - ไม่เป็นที่ตำหนิติเตียน มีคุณธรรม

“อารีย์” อักษรชื่อพ่อชื่อแม่ ความหมายไม่จำกัด
ขอให้เป็นสิริมงคล กวินเนต แปลว่าอะไร ใช้ได้หรือไม่
กับคนเกิดวันพฤหัสบดี (พ่อชื่อเสน่ห์)

ใช้ได้ ไม่ทราบว่าจะให้เสียงเป็น กวินเนต
(ก. กับ ว. ควบ) อย่างภาษาอังกฤษหรือจะเป็นคำ
สันสกฤต ออกเสียงกะวินเนต ถ้าจะให้คำสันสกฤต
ควรเขียน กวินเนตร ดวงตาหรือผู้นำแห่งทวี

“พันทิพา” ต้องการอักษร พ. มีความหมายว่า
ดอกไม้ งามน่ารัก

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง)

พกุลวลัย - พวงมาลัยดอกพิกุล
พาลินทุ์ - พระจันทร์ข้างขึ้นอ่อนๆ
พิมโพธิฐ์ - ปากแดงเหมือนสีลิปพิมพะ □

อสะกุมาร - ต่อจากหน้า ๒๔

ร่างใหญ่ขึ้นเป็นสง่า มิได้หวาดเกรงควายป่าเหล่านั้น
เลย พรานรีบนำความไปทูลพระเจ้าวิมะละ พระเจ้า
วิมะละจึงโปรดให้อำมาตย์นำตัวเด็กหนุ่มนั้นเข้ามาเฝ้า
พอทอดพระเนตรเห็นหน้าเด็กหนุ่มนั้น พระเจ้าวิมะละ

ทรงทราบทันทีว่า เด็กหนุ่มนั้นหาใช่ใครอื่นไม่ คือ
โอรสพระเจ้าสะมะละนั่นเอง พระเจ้าวิมะละจึงทรง
ตั้งชื่อชายหนุ่มนั้นว่า อสะกุมาร (คือ อสะกุมาร) เพื่อ
จะได้ชนะข้าศึก (มีผู้กล่าวว่าที่เรียก อสะกุมาร

เพราะเมื่อพระมหาลีทรวงนำไปทิ้งไปในป่าเอาไปทิ้งไว้ที่ต้นไม้ มีชื่อว่า
อสะ ไม่ทราบว่าจะตรงกับชื่อไทยว่าอะไร) แต่อสะกุมารก็ยังมิได้รับปาก
ว่าจะออกไปสู้กับข้าศึกที่มาทำหายนั่น จนกระทั่งพระเจ้าวิมละจะต้อง
สารภาพความจริงทั้งหมดให้ฟัง

แต่แล้วอสะกุมารก็ขอผิดเวลาที่จะออกไปต่อสู้อีก ๗ วัน ทั้งนี้เพื่อ
จะเข้าป่าไปล่าแม่ควายที่เลี้ยงดูตนมาแต่เล็กแต่น้อย แม่ควายก็ยอมให้
ไปสู้กับข้าศึก ทั้งยังได้แนะวิธีที่จะประหารข้าศึกให้อีกด้วย ต่อจากนั้น
อสะกุมารก็ได้กลับมาถึงเมืองพะโค ออกไปสู้กับลัมพะข้าศึกที่เป็น
ชนฮินดู อสะกุมารนัดใช้หอก แต่ลัมพะก็สามารถไม่ใช้เล่น บัดป้อง
หลบหลีกไม่เป็นอันตรายด้วยคมหอกของอสะกุมารเลย อสะกุมารจึง
จ้องหาโอกาสที่จะแทงลัมพะตามวิธีที่แม่ควายแนะนำ นั่นก็คือ แหง
ตรงสี่ข้าง ไม่ช้าก็ได้โอกาสพุ่งหอกไปถูกสี่ข้างลัมพะ ลัมพะก็ถึงแก่
ความตาย เรือ ๗ ลำและผู้คนตั้ง ๓๕๐๐ จึงตกเป็นของเมืองพะโค
ทั้งหมด

เป็นอันว่าอสะกุมารสามารถรักษากษัตริย์บ้านเมืองไว้ได้ คนจึงพากัน
เรียกว่า กุณอสะ คือ อสะผู้มีคุณ พระเจ้าวิมละก็ได้ทรงแต่งตั้งให้เป็น
รัชทายาท และได้ครองเมืองพะโคสืบต่อมา ทรงนามว่า สมิงอสะ □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

	มารับที่สำนักงาน	ส่งทางไปรษณีย์
๓ เดือน (๓ เล่มหนังสือ)	๔๕.๐๐ บาท	๕๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๖ เล่มหนังสือ)	๘๕.๐๐ บาท	๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๑๒ เล่มหนังสือ)	๑๕๕.๐๐ บาท	๑๙๐.๐๐ บาท

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกโปรดบอกรับมายังสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘
อาคารกริทธิเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๐๙๑๖
สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๓.๕๐ บาท
ธนาคารหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุถึงจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน
ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

เทียศวี วงศ์เที่ยงธรรม

สมเพียร จาคีเดช อำนวยการ

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สี่หีบ แสงตะวัน เรือขึ้น ศรีธำภ
นิเทศา วงศ์เที่ยงธรรม โกศล กระเจ้ารัตน

บรรณาธิการภาคพิเศษ

สุภา ลือศิริ

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริกา หนูหนักดี สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม พัวกะมะ

-ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาชนะนันท์ อ.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ อ.บ.

สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สว่างไสว โรจนะบรรณานท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรพวง คุณวิศาล

ยุบล กรรณกุล อ.บ.

สมศรี สุกมณีนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เฝ้าทองสุข

จ่านง รังสิกุล อ.บ.

นิทาน จากตำนานไทยใหญ่

บรรณ พันธ์ธุเมธ

เจ้ายี่ควายคำ

เรื่องที่เอาเด็กไปทิ้ง และด้วยบุญญาบารมีของเด็กนั้น บันดาลให้มีแม่ vúแม่ควายมาช่วยเลี้ยงดูให้นมกิน จนเด็กเติบโตขึ้นมาได้ นอกจากอสุภมารของมอญที่เล่าครั้งที่แล้ว ก็ยังมีเรื่องเจ้ายี่ควายคำของไทยใหญ่ อันเป็นเรื่องราวปรากฏอยู่ในตำนานของเขา ดังมีเล่าไว้ต่อไปนี้

เมื่อครั้งที่เจ้าขุนกุมครองเมืองมิด ซึ่งในขณะนั้น (ราว ๗๐๐ กว่าปีมาแล้ว) เรียกเมืองจันโก๊ ปรากฏว่าเจ้าโหลงขุนกุมไม่มีโอรสเลยสักองค์ เจ้าขุนกุมจึงตรัสแก่บรรดาจิ้งนาง คือนางสนมทั้งหลายให้ต่างสวดมนต์ไหว้พระเอาเอง เพื่อให้ได้ลูกชาย นางเหล่านั้นต่างก็ไปทำตามรับสั่ง แต่ก็หาไม่มีใครได้ลูกชายดังปรารถนาไม่ จนกระทั่งคืนวันหนึ่งเทวดาได้มาเข้าฝันเจ้าขุนกุมว่า ถ้าอยากได้ลูกชายละก็ ให้ไปจัดพิธีมีงานฉลองที่ริมน้ำแก้ว (คือแม่น้ำอริระวดี) ๗ วัน ๗ คืน ถ้าเห็นมีไขคว่ำ (ไขทอง) ลอยน้ำมา และนางใดได้กินไขคว่ำนั้น นางนั้นจะได้ลูกชายแน่นอน

เจ้าขุนกุมก็ตรัสเล่าฝันให้นางสนมเหล่านั้นฟังถ้วนหน้ากัน และโปรดให้ไปจัดทำพิธีมีงานฉลองที่ริมน้ำแก้ว ดังที่เทวดามาบอก แต่ว่าให้เกิดอาเพศมีทั้งฝนทั้งลม จนจัดพิธีและงานฉลองไม่ได้ครบ ๗ วัน ๗ คืนตามกำหนด เจ้าขุนกุมจำต้องเสด็จกลับเข้าหอ (หอคือวัง) แต่พวกนางสนมบางคนยังคงรออยู่ ต่างก็เฝ้าดูว่าจะมีอะไรที่เรียกได้ว่าไขคว่ำลอยน้ำมาบ้าง แต่ก็หาเห็นสิ่งใดไม่ จนกระทั่งวันหนึ่งผู้คนของเจ้าขุนกุม

ที่ยังคงเฝ้าดูอยู่ที่ริมน้ำ กับนางอ่อน (คือสาวน้อย) อันเป็นสนมนางหนึ่งที่ยังคงคอยดูอยู่ ณ ที่นั้น ก็ได้เห็นมีมะเดื่อผลหนึ่งลอยน้ำมา คนเหล่านั้นจึงเก็บมาให้ นางอ่อน นางอ่อนรับมาแล้วก็ใส่ปากกินทันที ต่อจากนั้นคนทั้งหมดนั้นก็พากันกลับเข้าบ้านเข้าเมือง นำความไปทูลเจ้าขุนกุม เจ้าขุนกุมก็ตรัสว่า ดีแล้วที่นางอ่อนกินมะเดื่อผลนั้น

ต่อจากนั้นมา นางอ่อนผู้กินผลมะเดื่อเข้าไปก็ตั้งครรภ์ พอครรภ์ครบกำหนด ก็คลอดลูกออกมาเป็นชาย พวกสนมและนางกำนัลที่เฝ้าปรนนิบัติอยู่เห็นเช่นนั้น ก็พากันวิเศษยา จึงปรึกษากันว่าจะเอาเด็กนั้นไปฝังเสีย เอาดินเหยียบเสียให้ตาย แล้วจะบอกแก่นางอ่อนแม่เด็กนั้นว่า ลูกที่คลอดออกมานั้นไม่เป็นตัว เป็นแต่เพียงก้อนเลือดเท่านั้น บรรดาหญิงที่อยู่ในที่นั้นพากันเห็นชอบด้วย จึงรีบทำตามทันที ขณะนั้นนางอ่อนผู้เป็นแม่ยังไม่ได้สติจึงไม่รู้ว่าใครทำอะไรแก่ลูกของตน หญิงเหล่านั้นพวกหนึ่งพาเด็กไปฝัง อีกพวกหนึ่งเอาผ้ามาห่อเลือดไว้ เมื่อนางอ่อนนั้นฟื้นขึ้นก็เอาให้ดู นางอ่อนก็เชือสนธิ

เมื่อหลอกนางอ่อนนั้นได้ผล
แล้ว หญิงผู้คิดร้ายแก่เด็กก็กลับไปดู
เด็กที่ตนฝังไว้อีกครั้งหนึ่ง ก็ปรากฏ
ว่าเด็กนั้นหาได้ตายดังที่ตนคิดไว้
ไม่ ในที่สุดจึงส่งเด็กนั้นให้เด็ก
เลี้ยงวัวเอาไปไว้ตรงปากคอก ตรง
ที่วัวจะเข้าจะออก วัวจะได้เหยียบ
ตาย เด็กเลี้ยงวัวก็ไปทำตาม แต่
ด้วยบุญบารมีของเด็กนั้น บังเอิญ
ให้แม่วัวลายต้นคอกอันเป็นจำฝูง
ออกมาจากคอกเป็นตัวแรก แลเห็น
เด็กเข้า จึงให้วัวทั้งหลายเดินหลัก
ไป ส่วนตัวเองเอาปากคาบเด็กนั้น
พาเข้าไปในป่า ไปเลี้ยงดูฟุ่มเฟือย
ให้นมกิน ครั้นตกเย็นก็พามาเข้า
คอก ทำอยู่อย่างนี้ทุกวันจนเด็ก
นั้นเติบโตมีอายุได้ชวบทว่า พอจะ
เดินไปไหนมาไหนได้ ก็ให้เกิดเหตุ
คือเจ้าของวัวเกิดมาแลเห็นเข้าว่า
มีเด็กคนหนึ่งซึ่งหลังแม่วัวลายต้น
คอกอยู่ จึงนำความไปเล่าให้พวก
นางสนมฟัง นางสนมใจร้าย
เหล่านั้นฟังแล้ว ก็นึกรู้ได้ทันทีว่า
เด็กนั้นหาใช่ใครอื่นไม่ คงเป็นเด็ก
ลูกนางอ่อนที่พวกตนคิดประหารมา
หลายครั้งแล้วนั่นเอง แม้จะเอาไป
วางไว้ที่ปากคอกให้วัวเหยียบตาย
เด็กนั้น (อ่านต่อหน้า 131)

เจ้าชู้ควายคำ - ต่อจากหน้า ๒๕

ก็ไม่ตายเพราะแม่วัลลายช่วยเหลืออุปถัมภ์ เมื่อ
เป็นเช่นนั้นก็ต้องหาทางประหารแม่วัลลายนั่นเสีย

คิดดังนั้นแล้ว พวกนางสนมเหล่านั้นต่างก็แกล้ง
ทำเป็นจับไข้หนาวสั่นกันไปหมดทั้งหอ แล้วก็แอบไป
ติดสินบนปู่หม่อมเมือง (โหร) ให้ทูลเจ้าขุนกุมติดตามที่นาง
เสียมสอน คือถ้าเจ้าขุนกุมโปรดให้หาเพื่อทำนายโชค
ชาตาบ้านเมือง ก็ให้ทูลว่าหาได้เกี่ยวกับชาตาบ้านเมือง

หรือชาตาของเจ้าขุนกุมไม่ แต่เป็นเรื่องเกี่ยวกับชาตา
ของนางสนมทั้งหมดคนนั้น หากได้เนื้อวัลย์แม่ลายตัน คอก
มาเช่นผีบ้านผีเมือง โรคภัยไข้เจ็บก็จะหายไปเอง ปู่
หม่อมเมืองก็รับคำ และเมื่อเจ้าขุนกุมทรงทราบเรื่อง
โปรดให้ปู่หม่อมเมืองมาทำนายโชคชาตา ปู่หม่อมเมืองก็
ทูลไปตามคำนางสนมสั่งทุกประการ เจ้าขุนกุมก็โปรด
ให้จัดทำตามนั้น (ยังมีต่อ)

นิทาน จากตำนานไทยใหญ่

บรรณ พันธุเวช

เจ้ายี่ควายคำ (ต่อ)

คราวที่แล้วเล่าเรื่องเจ้ายี่ควายคำ เริ่มแต่เจ้าขุนกุ่มทรงปรารถนาจะได้โอรส และเทวดามาเข้าฝันว่า ถ้าไปทำพิธีมัจฉาล่องที่ริมน้ำแก้ว และแลเห็นไข่คาลอยน้ำมา นางสนมคนใดได้กินไข่ค่านั้นแล้ว จะได้ลูกชาย แต่นางสนมที่คลอดลูกชายหาได้กินไข่คำไม่ กลับได้กินแต่ผลไม้คาลอยน้ำมา เมื่อนางสนมนั้นคลอดออกมาเป็นชาย นางสนมอื่นๆพากันวิษยา จึงแอบเอาลูกของนางสนมนั้นไปฝัง และเหยียบจะให้ตาย แต่เด็กก็ไม่ตาย เอาไปวางไว้ที่ปากคอกวัวจะให้วัวเหยียบตาย วัวก็ไม่เหยียบเพราะแม่วัวลายคั่นคอกอุปการะไว้ ให้นมและเลี้ยงดูจนเด็กนั้นโตเดินได้ แต่แล้วเจ้าของวัวก็ยังเอิญมาเห็นเข้า เอาความมาเล่าให้นางสนมฟัง นางสนมจึงหาทางประหารแม่วัวลายคั่นคอก โดยแกล้งทำเป็นเจ็บกันไปหมดทั้งหอแล้วติดสินบนปู่หมอเมืองให้หลเจ้ากุ่มว่า ต้องฆ่าแม่วัวลายเอาเนื้อมาเซ่นผีบ้านผีเมือง พวกตนจึงจะหายไข้

เจ้าขุนกุ่มก็โปรดให้ทำตามนั้น แม่วัวลายรู้ตัวว่าตนคงจะต้องถึงที่ตายแน่ จึงนำเด็กน้อยนั้นไปฝากไว้กับแม่ควายม่อง (ม่อง คือ เขาโจงจนเกือบเป็นครึ่งวงกลม) คั่นคอก แม่ควายม่องก็รับเลี้ยงดูต่อไปให้จนกระทั่งเจ้าของควายมาพบเด็กนั้นเข้าอีก เมื่อไป

เล่าให้นางสนมฟัง นางสนมก็ทำอุบายอย่างเก่า เพื่อหาทางฆ่าแม่ควายม่องเสียอีก แม่ควายม่องเห็นทำไมเป็นการหากจะอยู่ในคอกนั้นต่อไป จึงพาเด็กน้อยเข้าป่าเดินด้นกันไป จนกระทั่งมาถึงที่แห่งหนึ่ง ซึ่งมีควายฝูงใหญ่หากินอยู่ แม่ควายก็เข้าไปอยู่ปะปนกับควายเหล่านั้น

ครั้นตกเย็น เด็กเลี้ยงควายมาหาเอาควายไปเข้าคอก คอกนั้นเป็นคอกของนางอูปม ธิดาเจ้าฟ้าเมืองกะเหล่วเวียงเสื่อ คือเจ้าขุนตึง เด็กเลี้ยงควายเห็นมีควายแปลกเข้ามาปนกับควายในฝูง ทั้งยังมีเด็กคนหนึ่งมาข่วนเปียนอยู่ด้วย เห็นแล้วเด็กเลี้ยงควายอดแปลกใจไม่ได้ ไม่รู้ว่านั่นเป็นผีหรือเป็นคนเพราะจะพูดจาดูอย่างไร เด็กนั้นก็หาฟังไม่ คงเดินตามควายไปค่อยๆ เด็กเลี้ยงควายรีบเอาความไปทูลธิดาเจ้าหอคำ นางอูปมจึงได้มาดูเอง และได้พูดจากับเด็กน้อยอย่างอ่อนโยน ตามเรื่องราวว่าเหตุใดจึงได้มากับแม่ควายม่องนั้น

เด็กผู้มีแม่วัวแม่ควายอุปการะเลี้ยงดู ก็ได้ทูลเรื่องราวโดยตลอดว่า นางสนมได้หาทางจะฆ่าเสียให้ตายอยู่เรื่อยมา แต่ก็ยังเอิญให้รอดมาได้ จนกระทั่งแม่ควายพามาถึงเมืองนี้ เด็กนั้นทูลด้วยว่า คนเป็นลูกเจ้าฟ้าเมืองจันทิ นางอูปมก็ดีพระทัย รับพาเด็กนั้น

เข้าไปในหอ และให้คนนำความ
ไปทูลเจ้าขุนตั่ง เจ้าขุนตั่งจึงเสด็จ
มาดู เมื่อทรงทราบว่า เป็นโอรสเจ้า
ขุนกุ่มก็ตรัสว่า "แท้จริงเป็นเชื้อ
สายเดียวกันนั่นเอง เมื่อแม่ควาย
เป็นผู้พามาจนถึงหอของเราก็ดีแล้ว
เราจะตั้งชื่อให้เจ้าว่า เจ้ายี่ควายคำ"

นับแต่นั้นมาเจ้ายี่ควายคำก็
ได้รับการอุปการะเลี้ยงดูเช่นโอรส
เจ้าฟ้า เป็นที่รักใคร่สนิทสนมของ
นางอูปมยิ่งนัก วันหนึ่งนางอูปม
ตรัสว่า "เราสองคนพี่น้อง รักใคร่
กันอย่างนี้ ได้อยู่ใกล้ชิดกันอย่างนี้
ถ้าวันหนึ่งเจ้าพ่อของเจ้ายี่มารับ
กลับไปเมืองจันทบุรีก็ อย่าลืมข้า
เจ้าเสียเลย"

ข่าวเรื่องเจ้ายี่ควายคำได้แพร่
ไปถึงเมืองจันทบุรีได้ เจ้าขุนกุ่ม
ทรงทราบว่าพระองค์ทรงได้โอรส
องค์หนึ่ง และโอรสยังมีชีวิตอยู่ ก็
ดีพระทัยสุดจะหาอะไรเปรียบ รีบ
ส่งอำมาตย์นำเครื่องบรรณาการไป
ถวายเจ้าขุนตั่ง เพื่อรับขุนยี่ควาย
คำกลับไปยังเมืองจันทบุรี เจ้าขุนตั่ง
จำต้องยอมให้ขุนยี่ควายคำเสด็จ
กลับ เมื่อถึงเมืองจันทบุรี เจ้าขุนกุ่มก็
โปรดให้จัดงานฉลองอย่างมโหฬาร
(อ่านต่อหน้า 147)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจขอชื่อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๒๕
บรรจบ พันธุเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึง
สำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๑๑ พ.ค. - ๑๖ พ.ค. ๑๕) ส่วน
คำตอบเกี่ยวกับชื่อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

"ประไพพรรณ" อักษรและความหมายไม่จำกัด ขอให้มีเดช
มีบารมี

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (ชาย)

อุษเชนทร์ - ผู้เป็นใหญ่โดยชัยชนะ
อาชยน - (ออกเสียงอาชะยน) ชัยชนะ
อภัยุต - มั่นคง ไม่พินาศ ชื่อพระวิษณุ พระกฤษณะ

"ชนินทร์" ต้องการอักษร ช.น.พ.ศ.ร. มีความหมายเป็นศรี
มนตรี อ่อนหวาน น่ารัก สมเป็นหญิง

พ. ใช้ไม่ได้

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

ชนิศวรา - (ออกเสียงชะนิศวะรา) ผู้เป็นใหญ่เหนือคน
ชนิษฎา - เป็นที่ปรารถนาของคน ชื่อดอกมะลิชนิดหนึ่ง
ชนัสดา - อยู่ในหมู่นาง

"มนัส" ต้องการชื่อที่มีความหมายเป็นมงคล คล้องกับชื่อบิดา
(มนัส) กับมารดา (รัตนศิริ)

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (ชาย)

มณฑลัน - ผู้ครองแคว้น พระอาทิตย์
มโนรต - ความปรารถนา ความร่าเริงแห่งใจ
มารุตศ - เป็นใหญ่เหนือลม (อ่านต่อหน้า 146)

๕๒๕ ๑๓ ๑๐.๓.๑๕

นิทาน อินเดีย

บรรณ พันธ์เมธ

สินสอดเก๊

ประเพณีอินเดียนิยมครอบครัวรวมหมู่ พี่น้องผู้ชายต้องอยู่รวมกัน พี่สะใภ้เมียพี่ชายคนโต จึงมักมีความสำคัญในบ้านรองจากพ่อ แม่ แม่ หากไม่มีพ่อ แม่ พี่สะใภ้ก็นับว่าเป็นใหญ่ที่สุด เรื่องรียาหารณน้องพี่จึงมีขึ้นเสมอ ดังปรากฏในนิทานเรื่องต่างๆ เรื่องที่จะเล่าต่อไปนี่ดังที่เล่าไว้ในหนังสือขุมนิทานอินเดีย ก็เป็นเรื่องหนึ่งในทำนองเดียวกัน เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีนักบวชแห่งราชบุณย์หนึ่งชื่อวิชัย วิชัยเคยผจญศึกอย่างแกล้วกล้ามาจนแก่ก่อนแล้ว จนอายุล่วงเข้าวัยชรา วิชัยมีลูกชายสองคน คนโตชื่ออชิต คนเล็กชื่ออชิต อชิตโตเป็นหนุ่มแล้ว ส่วนอชิตยังเยาว์วัยอยู่ วันหนึ่งขณะที่วิชัยเจ็บหนักใกล้จะตาย ก็ได้เรียกลูกสองคนเข้ามาใกล้ และสั่งเสียอชิต เพราะอชิตเป็นพี่และโตกว่าน้องมาก วิชัยพูดว่า

“อชิตลูกรัก เจ้าต้องดูแลน้องให้ดีๆ นะ โตขึ้นน้องจะได้แข็งแรง เป็นคนดีและกล้าหาญจนอาจจะเป็นนักรบผู้กล้าได้คนหนึ่งทีเดียว”

อชิตรับคำ วิชัยอยู่ได้ไม่นานก็ตาย อชิตกับอชิตร้องไห้อาลัยรักพ่ออย่างยิ่ง เพราะไม่มีใครอีกแล้วในโลกที่จะมาดูแลตนและผู้ที่ตนจะรักและเคารพเท่าพ่อ ก็ไม่มีอีกแล้วในโลก

อชิตต้องรับภาระดูแลไรรู้ว่า หุ่นศพ และสัตว์พาหนะสารพัดอันเป็นมรดกของพ่อ นับเป็นความลำบากยากยิ่งสำหรับอชิต แต่อชิตก็ไม่ปริปากบ่น ปรารถนาอยู่อย่างเดียวก็คือให้น้องชายคนเดียวของตนได้เป็นคนแข็งแรง เป็นคนดี และกล้าหาญจนได้เป็นนักรบผู้กล้า อชิตจึงไม่ต้องทำอะไร นอกจากฝึกซ้อมล่าเนื้อ และยิงธนู ไม่มีใครจะยิงธนูได้แม่นเท่าอชิต แม้ในเชิงดาบ อชิตก็สามารถเพราะได้ฝึกฝนมาจนชำนาญ ไม่ช้าก็ได้เป็นนักดาบผู้ยอดเยี่ยมในเมืองนั้น ดังนั้นอชิตจึงเติบโตขึ้นเป็นชายร่างสูงสง่า หน้าตาหล่อเหลา ทั้งยังสมบูรณ์ล้ำสัน ไม่ว่าใครเห็นเป็นอัครกอดนิยมนอชิตไม่ได้เลย

อชิตเองก็รักอชิตอย่างสุดสวาสดใจ ทั้งยังภาคภูมิใจในความเก่งของอชิตอีกด้วย แต่ว่าเมียของอชิตไม่ได้รู้สึกอย่างเดียวกับอชิต มีหน้าซำยังจะพาลโกรธเกลียดอชิตเสียอีกด้วย ที่วันหนึ่งๆอชิตเอาแต่ฝึกซ้อมเรื่องยิงธนูฟันแทง ไม่ยอมทำงานอื่นเลย ปล่อยให้อชิตสามี่ของนางต้องทำงานในไร่นาอยู่แต่ลำพัง ทั้งๆที่งานนั้นมีออกมากเต็มมือ

วันหนึ่งเมื่ออชิตกลับบ้าน และขอข้าวพี่สะใภ้กิน พี่สะใภ้ก็พูดว่า

“ก็ทำไมไม่เข้าไปหากินเอาเองในครัวล่ะ จะต้อง

ทันใดนั้นก็มီးเสือดาวตัวหนึ่งผ่นออกมาจากพุ่มไม้ เสียงเสือกทำให้พระราชาทรงสะดุ้งตื่นและลุกขึ้นนั่ง เสือกก็กระโจนเข้าใส่ร่างพระราชา แต่อชิตไว้มิงกว่าเสือก เอาดาบในมือฟันลงไปทั่วร่างเสือก เสือกตกใจผละจากร่างพระราชาหันเข้าใส่อชิต อชิตก็ใช้ความสามารถเชิงดาบฟันเสือดาวนั้นจนตายลงในที่สุด แต่ตัวอชิตเองก็บาดเจ็บไม่น้อย ถึงกับล้มฟุบลงตรงนั้น

พระราชาทรงเฝ้าดูการต่อสู้ของอชิตอยู่ตลอดเวลา ทอดพระเนตรแล้วก็อดชมความกล้าและความเก่งของอชิตไม่ได้ ครั้นทรงเห็นเสือดาวและอชิตได้รับบาดเจ็บถึงกับล้มฟุบลง พระราชาก็เสียพระทัยอย่างยิ่งเกรงอชิตจะตาย ทั้งยังไม่ทราบจะทรงช่วยแก้ไขอชิตได้อย่างไร จึงได้แต่ยกหัวอชิตขึ้นวางบนพระเพลา แล้วก็ทรงพดให้ จนกระทั่งไม่ช้า บรรวาททั้งหลายติดตามมาถึงพระราชาก็โปรดให้คนเหล่านั้นพาอชิตเข้าไปรับการรักษายาบาลในวังโดยด่วน โปรดให้จัดห้องให้อชิตอยู่เป็นพิเศษ มีหมอมหลวงมาดูแลรักษา

อชิตเจ็บหนัก อาการเพียบจนใครๆ พากันคิดว่าคงจะไม่รอดแน่ ทั้งพระราชา และวานีตลอดจนเจ้าหญิงราชธิดาต่างก็เป็นทุกข์และร้อนพระทัยเมื่อเห็นอชิตมีอาการเช่นนั้น ทั้งนี้เพราะอชิตเป็นที่โปรดปรานของทุกคน โดยเฉพาะเจ้าหญิง แต่ก็ยังบุญดีที่อาการของอชิตค่อยๆ เบาลขึ้นๆ ราวสองอาทิตย์ต่อมา ก็พอเดินเหินได้ ไม่ซำกักหายเป็นปกติ ทำให้ผู้คนทั้งหลายพากันปีติยินดีอย่างยิ่งที่อชิตผู้กล้าหาญรอดตายมาได้

อยู่มาวันหนึ่งพระราชาโปรดให้อชิตเข้ามาเฝ้า แล้วตรัสว่า "อชิต ที่เจ้าช่วยชีวิตข้าไว้ในครั้งนี้ ข้าไม่รู้อะไรจะตอบแทนเจ้า"

"ได้โปรดเถิดพะย่ะค่ะ" อชิตทูล "ข้าพระองค์

ทำหน้าที่ของข้าพระองค์พะย่ะค่ะ และถ้าเกิดเหตุทำนองนี้อีก ข้าพระองค์ก็ยินดีและเต็มใจที่จะทำเช่นนั้นอีก"

พระราชาทรงปลาบปลื้มยิ่งนัก ที่ได้ยินคำพูดของอชิตเช่นนั้น จึงตรัสต่อไปว่า "ข้ากับวานีคิดว่าวิธีเดียวที่จะแสดงให้เห็นเจ้าว่าเรารักและนิยมชมชื่นตัวเจ้าเพียงไร ก็คือเราจะยกลูกสาวให้เจ้า เจ้าจะรับไหม"

"เป็นพระมหากรุณาล้นพ้นทีเดียวพะย่ะค่ะ" อชิตทูล "ทั้งยังเป็นเกียรติแก่ข้าพระองค์เป็นที่ลุดที่ทรงพระเมตตาเช่นนี้ ข้าพระองค์คงจะมีความสุขที่สุดถ้าได้แต่งงานกับเจ้าหญิงราชธิดา"

จึงเป็นอันว่าอชิตจะได้เข้าพิธีเสกสมรสกับเจ้าหญิงเมื่อเช้านี้แล้วออกไป โพรฟ้าข้ามแดนดินต่างพากันชื่นชมยินดี และเตรียมฉลองพิธีกันอย่างสนุกสนาน ฝ่ายพระราชากับวานีก็ทรงปรึกษาค้นเรื่องสินสอดที่จะต้องให้แก่เจ้าบ่าวตามธรรมเนียม ว่าควรจะมีอะไรบ้างจำนวนสักเท่าไร ทั้งสององค์ทรงนึกถึง เพชร ทอง เสื้อผ้าแพรพรรณ ตลอดจนม้าและอูฐ แต่แล้วทั้งพระราชาและวานีก็ต้องแปลกพระทัยอย่างเหลือจะกล่าวในเมื่ออชิตทูลว่า

"ข้าแต่พระองค์ท่าน ข้าพระองค์ไม่ต้องการสินสอดอันใดเลย นอกจากของเพียงอย่างเดียวเท่านั้น"

"อะไรละ ไหนบอกมาเร็วซี" พระราชาทรงถามด้วยความสนพระทัย

"จะเป็นพระมหากรุณาอย่างยิ่งพะย่ะค่ะ ถ้าจะโปรดประทานเกลือสมุทรให้ข้าพระองค์พอจะบรรทุกอูฐได้สักร้อยตัว"

พระราชและรานีทรงนั่งอิง ตรีสไม่ออกด้วยความแปลกพระทัย แต่อดีตก็ยืนยันอย่างเดิมว่า ไม่ต้องการสินสอดอย่างอื่น นอกจาก เกือบบรรทุกอูฐ ๑๐๐ ตัว จนพระราชและรานีจำต้องยอมประทานให้ ตามประสงค์

เมื่อเสร็จพิธีวิวาห์ เจ้าหญิงกับอดีตทูลลาพระราชกับรานีออก เดินทางไปยังบ้านของอดีต มีอูฐ ๑๐๐ ตัว บรรทุกเกลือเมืองสัมภารเป็น สินสอด เดินทางไปด้วยเป็นขบวนยาวเหยียด นับเป็นสินสอดที่แปลก กว่าของใครๆในโลก

อดีตออกจากบ้านไปนับเป็นปีๆ ไม่ได้เคยกลับมาให้พี่ชายพี่สะใภ้ เห็นหน้าเลย ครั้นเมื่อกลับมาโดยไม่ได้คาดฝันเช่นนั้น อัยยพี่ชายก็ใจ อย่างเหลือล้น พี่น้องกอดกันด้วยความดีใจ น้ำตาไหลอาบหน้า อดีต ได้ไปคารวะพี่สะใภ้ด้วยใช้มือแตะหลังเท้าแล้วแนะนำให้รู้จักเจ้าหญิง อดีตพูดว่า

“นี่เมียของข้า พี่ เป็นเจ้าหญิงราชธิดาพระราชแห่งสัมภาร ล่อไปนี้เมียข้าจะช่วยพี่ทำงานบ้านทุกอย่าง และเกลือที่ข้าได้มาเป็น สินสอดนั้น ก็คงพอให้พี่ทำกับข้าวให้พวกเรากินกันไปได้ชั่วชีวิตเหียว แหละ”

พี่สะใภ้หน้าตาตก เสียใจที่เคยว่ากล่าว และได้คิดไม่ดีแก่น้องผัว จึงได้พยายามแก้ตัวด้วยการทำดีต่อคนทั้งสอง จนกระทั่งทุกคนได้ อยู่เย็นเป็นสุขตลอดไป ไม่มีเรื่องเดือดร้อนใดๆเกิดขึ้นอีกเลย □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สครีสาร

	มารับที่สำนักงาน	ส่งทางไปรษณีย์
๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๕๕.๐๐ บาท	๕๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๙๕.๐๐ บาท	๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๘๕.๐๐ บาท	๑๙๐.๐๐ บาท

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกโปรดขอมอบมายังสำนักงาน ๕๓/๓๖-๓๘ อาคารกริทธิเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๐๔๐๑๖

สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์รวมค่าภาษีเล่มละ ๓.๕๐ บาท ราคาคือหรือเช็คไปรษณีย์ ระบบส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ระดมเงิน ในนามบริษัทการพิมพ์สครีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

ขวัญใจ ริมศิริ

อนันต์ โยธาประเสริฐ ถ่ายภาพ

หนังสือพิมพ์สครีสาร

บริษัทการพิมพ์สครีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สิทธิ์ เสือแสงศรี เขียน คีรติชัย
นิกขา วงศ์เที่ยงธรรม โกลุม กระจำรังสรรค์

บรรณาธิการภาคพิเศษ

สุภา ลือศิริ

กองบรรณาธิการ

นาถศิริ ประภาศิริ
ปรีชา หนูหนักดี สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม พัวกะมะ

กวีวิกรมทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. สว่างกัสมิ โรจนะบรรณานท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรพณ คุณวิศาล

อุบล คุรุธรรมกุล อ.บ.

สมศรี สุกมณีนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริธานนท์

เสงี่ยม เม้าทองสุข

จำนง วัชรกุล ร.บ.

โหม่น จิน

นิรโรค พันธ์เมธา

คนบินได้

เคยเล่าเรื่องมาบินได้ เรือบินได้มาแล้ว คราวนี้เป็นเรื่องคนบินได้ เหตุที่จะบินได้ก็เนื่องด้วยหญิงผู้ที่จะเป็นแม่ผัว ธรรมเนียมจีนกับอินเดียคล้ายกันตรงที่ผู้หญิงแต่งงานแล้วจะต้องไปอยู่บ้านสามี และเคารพเชื่อฟังสามี ถ้าสามีมีพ่อแม่ ผู้ที่จะต้องเคารพเชื่อฟังยิ่งกว่าสามีก็คือ พ่อผัวแม่ผัว และที่ต้องเชื่อฟังและเคารพนบถนอยิ่งกว่าใครก็คงไม่มีใครยิ่งไปกว่าแม่ผัว แม้กระนั้นแม่ผัวก็ยังไม่ค่อยจะชอบลูกสะใภ้สัก มีทางทำอะไรร้ายกาจได้ก็มักจะทำ ในเรื่องนี้ที่เลสลีย์บอนเน็ต เล่าไว้ในเทพนิยายจีน หญิงผู้ร้ายกาจยังไม่ทันจะได้เป็นแม่ผัวด้วยซ้ำไป ดังเรื่องเล่าว่า

ณ ทางด้านเหนือภูเขาอีลุ มีครอบครัวแซ่เซาตั้งบ้านเรือนอยู่ ทั้งบ้านมีเหลือแต่ลูกชายคนที่สองกับมารดา ไม่ช้าไม่นานแม่ของเขาก็ได้ไปติดต่อกับหญิงที่จะมาเป็นสะใภ้ และขอรับหญิงนั้นมาอยู่ด้วยก่อนจะได้ทำพิธีแต่งงานกัน

ในระหว่างนั้น หญิงแม่ผัวในอนาคตก็ได้ใช้ให้หญิงที่สมัครมาเป็นลูกสะใภ้ทำงานเสียสละใจ โทนจะต้องทำงานบ้านทุกอย่าง โทนจะต้องขึ้นไปหาพื้นบนภูเขา ซ้ายจะต้องทำงานพิเศษอีก งานนี้ก็คือเจาะรูอีแปะทองแดง ที่ในสวนของบ้านเขามีต้นไม้พิสดารอยู่ต้นหนึ่ง มีใบเขียวตลอดทั้งปี พอเข้าต้นจะมีทองแดงรูปกลมๆแบนๆเหมือนเงินเหรียญหล่นลงมาเกลื่อน และเมื่อเอาแผ่นทองแดงกลมๆแบนๆเหล่านั้นมาเจาะรูเข้าแล้ว จะเหมือนอีแปะไม่มีผิด คนครอบครัวเขาเอาไปใช้แทนอีแปะได้

แต่ใครเล่าเป็นผู้เจาะรูแผ่นทองแดงเหล่านั้น มี

ก็แต่หญิงสาวผู้คนเดียว ที่จำเป็นต้องทำงานหนักหนักทั้งยักนี้ เพราะการใช้ค้อนตอกทองแดงกว่าจะเป็นรูปกลมขึ้นมาได้ มือทั้งสองข้างก็พองหมด พอเสร็จงานนั้นแล้วยังจะต้องไปทำงานบ้านประจำวันอีกจนกว่าจะเสร็จ แม่ผัวเห็นงานเสร็จล่าช้าก็จึงแก้ปัญหาคำให้การปลุกหญิงสาวให้เข้าไปเก็บแผ่นทองแดงในสวนมาเจาะรูตั้งแต่ฟ้ายังไม่ทันสว่าง พอตะวันขึ้นก็เจาะรูเสร็จพอดี ต่อจากนั้นก็เริ่มทำงานประจำวันได้ตามปกติ งานเริ่มแรกก็คือขึ้นไปเก็บพื้นบนเขา และการเก็บพื้นหอบพื้นต่างๆที่มีพองนั้นย่อมเจ็บปวดมิใช่น้อย ซึ่งไม่มีใครรู้และพลอยเดือดเนื้อร้อนใจไปด้วยนอกจากตัวหญิงสาวเอง จึงนับว่าพวกแซ่เซาโชคที่ได้อหญิงนี้มาไว้ใช้ทำงานอันไม่มีใครอยากจะทำกันนัก

ไม่แต่เท่านั้น เวลาหญิงสาวต้องออกไปทำงานนอกบ้านตอนเช้ามีด อาภาศกฺุเขาตอนเช้าหนาวเย็นไม่น้อย ถ้าเป็นฤดูหนาวก็หนาวเย็นจับใจทีเดียว เลือ

ผ้าหนาๆหญิงนั้นก็ไม่มีใส่ มีแต่เสื้อ
ผ้าบางๆและเก่าขาดไม่ผัดผ้าชั่วคราว
สวมใส่อยู่ คิดถึงตัวเองแล้วหญิง
สาวอดน้อยใจไม่ได้ ที่ตนเองต้อง
ทำงานนอกบ้าน อากาศหนาวจน
คางกระเทบก้น แต่คนในบ้านกลับ
ได้นอนกันอุ่นสบาย คิดไปคิดมาก็
อดร้องไห้ออกมาไม่ได้ วันหนึ่ง
ขณะที่หญิงสาวกำลังนั่งร้องไห้อยู่
นั้น ก็ได้มีชายชราผู้หนึ่งโผล่ออกมา
จากหมู่ไม้สนมาเห็นเข้า จึงถามว่า
“นางเอ๋ยร้องไห้ทำไม” หญิงสาว
ไม่เคยได้ยินใครถามอย่างเมตตา
ปราณีเช่นนั้นมานานแล้ว ให้รู้สึก
ตันใจ จึงเล่าเรื่องให้ชายชราฟัง
โดยตลอด

ชายชรานิ่งฟังลงพักหน้า
อย่างเห็นด้วยว่าหญิงนั้นต้องทำ
งานหนักยากแค้นแสนลำเค็ญจริง
ครั้นหญิงสาวเล่าจบ ชายชราที่ยก
ไม้เท้าชี้ไปทางยอดเขาพูดว่า “เจ้า
เห็นหินก้อนที่มีรูปร่างเหมือนคน
นั้นไหม”

หญิงสาวมองตามไปก็เห็นหิน
ก้อนที่ว่ำนั้นเหมือนมีคนไปสลักไว้
ให้เป็นรูปคนจริงๆ ชายชราถามว่า
“รูปนั้นกางแขนขี้อยู่ไม่ใช่หรือ”
(อ่านต่อหน้า 147)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจขอชื่อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๑๑
บรรจุบ พันธุมเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึง
สำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๑๙ พ.ค. - ๒๓ พ.ค. ๑๕) ส่วน
คำตอบเกี่ยวกับชื่อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“ผ่องศรี” ต้องการชื่อที่มีความหมายว่ามีเดชหรืออำนาจ หรือ
บริวาร เป็นชื่อสั้นๆ ๒ พยางค์

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (ชาย)

ศิษฏี - ช่วยเหลือ การสั่งสอน แนะนำ
สันสนะ - (ออกเสียงสันสนะ) การท่องเที่ยว การสรรเสริญ
ศักดิ์เทพ - เทพผู้ทรงอำนาจ

“วัชร” ต้องการอักษร ป.ร.ช.จ.ว. ความหมายไม่จำกัด ประชรีน
ใช้ได้หรือไม่ ถ้าใช้ได้จะอ่านอย่างไร ถ้าใช้ไม่ได้ขอชื่อที่เป็น
พยางค์เดียวหรือ ๒ พยางค์

ชื่อ ประชรีน น. ใช้ไม่ได้

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

ปรัชญิล - (ออกเสียงปรัชะยีน) ฉลาด
ประชาคร - ดิน เฝ้า เฝ้าคอย ระมัดระวัง
ปรัชญา - การรวบรวม สะสม

“กัลยา” จันทริมา แปลว่าอะไร ถ้าจะเปลี่ยนให้เป็นจันทฎิมา
จะใช้ได้หรือไม่ ความหมายเหมือนเดิมหรือไม่ ถ้าไม่เหมือนแปล
ว่าอะไร

ถ้าจะเขียน จันทฎิมา ก็เห็นจะได้ แต่ไม่มีความหมาย ถ้า
ถือเป็นชื่อ ถึงจะไม่มีหมายก็คงไม่เป็นไร (ต่อหน้า 146)

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

- นุไพบ - จริง แท้ แน่นนอน
 ในตยา - ที่เนื่องด้วยนิตย ที่ทำต่อเนื่องกันไม่
 ชาติสาย
 เนทยา - ที่นำเข้ามาใกล้

“นุกูล” ต้องการอักษร จ.ล. มีความหมายดี แปลก
 (คน พี่ชื่อนัทธร คนนี้อยากให้มียกษรชื่อบิดาด้วย
 บิดาชื่อเจริญ)

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (ชาย)

- ฉัตรจักร - (ออกเสียงฉัตรระจก) ตารางทางดารา
 ศาสตร์แบบหนึ่ง
 ฉทัย - เป็นที่เพลิดเพลินยินดี
 ฉันทิช - เกิดด้วยความพอใจของตนเอง เทวดา

“สุรศักดิ์-สุติมา” ต้องการอักษรชื่อพ่อแม่ร่วมกัน
 ความหมายไม่จำกัด นอกจากความฉลาด ขอให้เป็นชื่อ
 ที่ฟังไพเราะ อ่อนโยน และเก๋ ชื่อต่อไปนี้แปลว่าอะไร

คือ สุตาภา สุติศักดิ์ (ชื่อพี่ชาย) ชัยศิริ ชัยชลิตา
 คำสุด หรือที่เป็น สุด ในสุตาภา แปลว่า โชติช่วง
 เช่นเดียวกับ ชลิต ชลิตา แปลว่าโชติช่วงแล้ว ไม่ทราบ
 ว่าชื่อที่ถามเป็นชื่อที่ตั้งแล้วหรืออยากจะตั้ง

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง)

- สุรชาดา - เกิดแต่เทวดา
 สุรัชนา - หมู่เทพ
 สุขนมา - (ออกเสียงสุขนนะมา) กำเนิดดี มีมงคล

“ประณีต” ถ้าจะเปลี่ยนให้เป็น ประณีตา จะใช้ได้
 หรือไม่สำหรับคนเกิดวันพฤหัสบดี ถ้าไม่ได้ขอให้
 ตั้งใหม่ด้วย ถึงไม่ไพเราะก็ไม่เป็นไร ขอให้เป็น
 ชื่อเก๋

ป. ใช้ไม่ได้สำหรับวันพฤหัสบดี

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

- นิตา - ที่ประพฤดี สุภาพ ทรัพย์สินสมบัติ
 นีรินท์ - ชื่อพิเศษหนึ่ง
 นีรชา - ดอกบัว □

ลบบินได้ - ต่อจากหน้า ๒๕

หญิงสาวรับคำเพราะตนก็เห็นจริงตามนั้น

“นั่นแหละ” ชายชราพูด “มือที่ชันขึ้นไปที่ต้น
 ไม้ในส่วนของเขา ต้นไม้นั้นถึงได้มีแผ่นทองแดงให้
 เจ้าต้องเจาะรูทำอี่แปะอยู่ทุกวัน ถ้าเจ้าหักนิ้วมือที่ชัน
 ออกได้ละก็ ต้นไม้นั้นเป็นตายทันทีทีเดียว”

ได้รู้เช่นนั้น หญิงสาวค่อยมีกำลังใจขึ้น ชอบคุณ
 ชายชราแล้วก็หอบฟันกลับบ้าน ครั้นเช้าวันรุ่งขึ้น ก็
 แอบเอาขวานติดมือไปด้วย พยายามปั่นป่ายจนขึ้นไป

ได้ถึงยอดเขา และด้วยความกระตือรือร้น หญิงสาวก็เอา
 ค้อนฟาดเปรี้ยงไปที่นิ้วมือของหินก้อนนั้น และได้ผล
 จริงตามคำบอกเล่าของชายชรา คือเช้าวันต่อมาถึงแม้
 หญิงสาวจะหาแผ่นทองแดงสักเท่าไร ก็หาพบแม้แต่
 แผ่นเดียวไม่ จนกระทั่งตะวันขึ้นพ้นเหลี่ยมเขาอู่
 ล่องแสงสีเรื่อๆไปทั่วสวน หญิงสาวจึงเห็นชัดว่าต้นไม้
 วิเศษนั้นเหี่ยวเฉาและตายเสียแล้ว

เมื่อแม่ของเธอเดินมาเห็นเข้า เธอเองว่า

ต้องเป็นการกระทำของหญิงสาว ก็คันเคืองยิ่งนัก เพราะต่อไปนี้จะไม่มีเงินให้ใช้ได้สะดวก ๆ อย่างแต่ก่อนอีกแล้ว ยิ่งคิดก็ยิ่งคัน จนหญิงสาวต้องร้องออกมาว่า "ดีละเจ้าผัดผมมันให้ตายไปได้ ข้าก็จะต้องฆ่าเจ้าให้ตายตามไปบ้าง" พูดแล้วก็กระโดดไปฉวยมีดบังตอจากข้างฝามาจะฟันหญิงสาว หญิงสาวไม่รอช้าร้องออกมาดังลั่นด้วยความตกใจ แล้วก็วิ่งออกไปนอกสวนตรงไปยังกุหา หญิงสาววิ่งหนีอย่างไม่หยุดยั้ง แม้กระนั้นก็ยังเห็นมีดบังตอขาววาววิ่งตามมาอยู่ข้างหลัง หญิงสาวนั้นช่างมีเรี่ยวแรงกำลังอย่างไม่น่าเชื่อ ยิ่งเคราะห์ดีที่หญิงสาวนั้นสาวกว่ามาก ถึงอย่างไรก็ยังแข็งแรงพอจะวิ่งหนีได้รวดเร็วกว่า ทั้งบังตอเล่มใหญ่นั้นก็ยิ่งหนัก ไม่ช้าหญิงสาวก็ค่อยผ่อนคลายใจอย่างโล่งอก เมื่อรู้สึกว่เสียงพืดฟาดเหนียวหอบของผู้ไล่ตามค่อยๆ จางหายไปจนกระทั่งไม่ได้ยินเสียงนั้นอีกเลย

หญิงสาวจึงถือโอกาสสนั่นงัพัก แต่เมื่อเหลียวกลับไปดูก็แลเห็นหญิงสาวแม่ของเขามาได้กลับไปบ้านไม่ แลกลับนั่งลงตรงนั้นแล้วแอบังคอบลับกับหิน เห็นอย่างนั้นแล้วหญิงสาวก็ไม่กล้ากลับไปบ้าน เมื่อกลับบ้านไม่ได้ หญิงสาวก็ต้องตระเวนไปมาอยู่บนเขานั่น หง่หนาว หง่อด เพราะบนเขาในฤดูหนาวนั้นไม่มีอาหารอะไรที่คนพอจะกินได้ หญิงสาวอดเข้าเต็มที จำต้องเด็ดใบสนมาเคี้ยวกิน ถึงแม้จะหารสชาติอะไรไม่ได้ ก็ต้องยอมทนกินไป เพื่อความอยู่รอดของตัวเอง □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

	มารับที่สำนักงาน	ส่งทางไปรษณีย์
๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๔๕.๐๐ บาท	๕๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๘๕.๐๐ บาท	๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๕๕.๐๐ บาท	๑๙๐.๐๐ บาท

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกโปรดมอบรับมายังสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารกรรณิทธิเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๐๕๐๑๖ สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๓.๕๐ บาท รัณนทิหรือเร็กไปรษณีย์ ระบบส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี
ภาพโดยพระมหากษัตริย์คณะสมเด็จพระนางเจ้า พระบรมราชินีนาถ โปรดเกล้าฯ พระราชทาน หนังสือพิมพ์สตรีสาร ณ สมณกาลวราลัยวันประสูติ ๔ กรกฎาคม ๒๕๑๕ พระชนมายุ ๑๕ พรรษา ขาววิบูลย์ หนังสือพิมพ์สตรีสารขอถวายพระพร เพื่อทรงพระเกษมสำราญ

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์	ผู้อำนวยการ
นิลวรรณ ปิ่นทอง	บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สัท เลื่อนแสงศรี เชื้อชื่น ศรียาภัย
นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกสุม กระจำรังคัน
บรรณาธิการภาคพิเศษ
สุภา ลือศิริ

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ
ปริภา หนองก๊กกี สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม พัวทะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาชนะนันทน ธ.บ.ร.ม.
สุกัธรา สิงห์ทกะ ธ.บ.
สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.
บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph.D.
ม.ร.ว. สอนงค์โสภณ ไรจนะบุรานนท์
กนก สามเสน วิล
แพทย์หญิงอรรพณ กุณวิศาล
อุบล กรุณมงคล อ.บ.
สมศรี สุขมณีนันทน์
แพทย์หญิงอนงค์ สิริธานนท์
เสงี่ยม เผ่าทองสุข
จำนง วังสิกุล ธ.บ.

โงทะน จิน

บรรณ พันธุเฟด

คนบินได้ (ตอนจบ)

คราวที่แล้วเล่าไปถึงความร้ายกาจของหญิง
ที่จะเป็นแม่ผัวของหญิงสาวผู้หนึ่ง หญิงนั้นมาอยู่
ในบ้านนั้นฐานะสะกัในอนาคต แต่ยังไม่ทัน
จะได้เป็นสะกัก็ถูกใช้ให้ทำงานอย่างทารุณ
ที่ทารุณที่สุดก็คือต้องไปเก็บเอาแผ่นทองแดงที่หล่น
กลาดเกลื่อนอยู่ใต้ต้นไม้ต้นหนึ่งในสวนของเขา มา
เจาะรูทำเป็นอีแปะทองแดง และใช้แทนอีแปะได้ การ
เจาะรูต้องใช้ค้อนตอก ต้องออกแรงมาก จนมือทั้งสอง
ข้างพอง เมื่อหญิงสาวนั้นร้องไห้อยู่ ก็ได้มีชายชรามา
บอกให้ว่า ที่ต้นไม้มีชีวิตอยู่ได้และมีแผ่นทองแดงหล่น
ลงมาเคลื่อนไหวได้ทุกวัน ก็เพราะมือที่ขึ้นมาจากหิน
ก้อนหนึ่งอยู่บนยอดเขา รูปเหมือนคนกางมืออยู่ ถ้า
ทำลายนิ้วมือนั้นลงเสียได้ ต้นไม้ก็จะเจตาย แผ่น
ทองแดงก็จะไม่มีหล่นมาอีกเลย หญิงสาวได้ทำตามคำ
ชายชรา และได้ผลจริงตามคำบอกเล่า นั้น แต่การที่
ต้นไม้ตาย ไม่ได้ทำให้หญิงสาวสบายขึ้น ความเป็นไป
กลับร้ายกว่าเก่า คือแม่ผัวแค้นเคืองมากหาว่าหญิงสาว
แกล้งทำลายต้นไม้ นั้น จึงเอามีดบังตอเล่มใหญ่ไล่ฆ่า
หญิงสาว หญิงสาววิ่งหนีขึ้นไปบนเขาจนหญิงชราตาม
ไม่ทัน แต่ก็กลับบ้านไม่ได้เพราะหญิงชราจ้งล้งมีคอกย
ที่อยู่ กลับลงไปเมื่อไร เป็นประหารเสียเมื่อนั้น หญิงสาว
ต้องท่องเหียวไปมาอยู่บนภูเขา อากาศก็หนาวเย็น

อะไรก็ไม่จะมีจะกินต้องเด็ดเอาใบสนมากิน

ที่น่าแปลกที่สุดก็คือ เมื่อกินใบสนไปนาน ๆ นับ
เป็นเดือน หญิงสาวก็รู้สึกว่ามีขนขาว ๆ อาออกมาทั่ว
ตัว เห็นเช่นนั้นแล้ว หญิงสาวอดตกใจไม่ได้แม้ว่าจะ
ปลอบใจตัวเองว่า ช่วยให้ตัวอบอุ่นขึ้นอย่างไรก็ตาม
ขนนั้นยาวออก ๆ อยู่เรื่อย ๆ

อยู่มาเย็นวันหนึ่ง หญิงสาวรู้สึกของตัวเองบินได้
เสียด้วย ขณะนั้นพื้นดินแข็งไปด้วยหิมะ การหยั่ง
ตัวลอยไปมาจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งได้จึงเป็นความ
สำราญยิ่งนัก เมื่อหญิงสาวลอยไปมาอยู่ตามยอดสน
และเห็นดวงดาวระยิบระยับเหมือนโคมไฟเวลามีกาน
รู้สึกเพลิดเพลินเป็นที่สุด และคิดว่าควรโฉบลงไปซื้อ
บ้าง ไม่ให้ไกลไปจากที่ที่ตนเคยอยู่แต่เดิมสัก

ที่ซึ่งหญิงสาวบินไปถึงแห่งแรก เป็นวัดชื่อจุงเอน
นอกประตูวัดมีต้นสนใหญ่อยู่ต้นหนึ่ง ซึ่งถือว่าเป็นต้น
สนวิเศษ เพราะไม่ว่าจะคิดก็วิ่งไปได้อย่างไร ก็ใบ
ก็ไม่มีวันโกร่น ด้วยว่าอาจงอกขึ้นมาใหม่ได้ในทันที
นั้น

พระภิกษุรูปหนึ่งที่อยู่ในวัดนี้เป็นผู้ดูแลสนวิเศษ
ต้นนี้เป็นพิเศษ ไม่มีเจ้าวันไหนเลยที่พระภิกษุรูปนี้จะ
ไม่ออกมาตรวจตราว่าต้นสนอยู่ในสภาพปกติหรือไม่
แต่หลายเข้ามาแล้วนี้ พระภิกษุสังเกตเห็นว่าใบต้นสน

มีรอยชาๆ วนๆ เหมือนถูกกัด แต่ดู
รอยกัดนั้นแล้วก็คิดไม่ออกว่า ตัวที่
มากัดเป็นตัอะไร เมื่อเป็นเช่นนั้น
ก็ต้องหาทางพิสูจน์ให้รู้ให้ได้

พระภิกษุคิดเช่นนั้นแล้ว เย็น
วันหนึ่งจึงแอบคอยที่อยู่ พอตก
กลางคืน พระจันทร์สีเหลืองนวล
อร่ามลอยเด่นเหนือทุ่งนาป่าเขา
ทุกแห่งเรียบสัจ ไดยินก็แต่เสียง
หมาหอนเห่าดังมาจากหมู่บ้าน
เท่านั้น ทันใดนั้นพระภิกษุก็ได้ยิน
เสียงวัดดังแหวกอากาศมา ไดยิน
แล้วถึงกับต้องกลืนหายใจเบิกตาดู
ให้เห็นชัดๆ ภาพที่พระภิกษุเห็น
เป็นตัอะไรอย่างหนึ่งสีขาวๆ ดา
จากอากาศลงมาบนต้นไม้แล้วก็ตั้ง
หน้าก้มไปสนนั้น ก็นึกเอาๆ มองดู
ชนชาวๆ ที่คลุมตัวอยู่ดูไม่ผิดชนแกะ
พระภิกษุนั่งนิ่งไม่กล้าขยับเขยื้อน
ในใจก็นึกว่าตัวที่มากินใบสนวิเศษ
นี้ถ้าไม่ใช่ผีก็ต้องเป็นเซียน จะให้
รู้แน่ก็ต้องพิสูจน์อีก แต่จะพิสูจน์
ด้วยวิธีใดดีเล่า

พระภิกษุคอยดูจนรุ่งเช้า
กินใบสนจนอิ่มและบินไปแล้ว จึง
ได้กลับมานอน และเช้าวันนั้นเอง
(อ่านต่อหน้า 147)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจข้อข้อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๒๓
บรรจุบัตร พันธุมธนา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึง
สำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๒๔ พ.ค. - ๓๑ พ.ค. ๑๕) ส่วน
คำตอบเกี่ยวกับข้อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“ปราณ” ต้องการอักษร ป ก ช ณ ให้มีความหมายว่า ยิ่งใหญ่
มีอำนาจ เป็นที่รัก (พี่ชายชื่อปริกัทร บิดาชื่อภุชงค์)

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

ปริชญา - (ออกเสียงประจิตชะยา) ความรู้

ปริณัย - นำ

ปริษกร - (ออกเสียงประจิตสะกอน) การประดับ ตกแต่ง
เครื่องประดับ

“สินธุ์” อักษรไม่จำกัด ให้มีความหมายเป็นสิริมงคล (เป็น
น้องสุดท้อง) ขอชื่อง่ายๆ สั้นแต่แปลกและเก๋

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

ยุว - เยาวว้ย ชื่อศรดอกหนึ่งของพระอภัย

ยุวศ - เยาว

ยุวรัฐ - เยาวว้ยที่สุด

“นริ” ต้องการอักษร น.ร.ธ. มีความหมายเป็นสิริมงคล หรือ
ผู้เป็นที่รักของพ่อแม่ นัทธินี้แปลว่าอะไร

นัทธินี้ อาจแปลได้ว่า ที่มีการผูกพัน

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (หญิง)

อนันท์ - ชื่นชมยินดี

นันทา - ดอกบัว

นภมณี - พระอาทิตย์ (อ่านต่อหน้า 145)

พระภิกษุก็บอกออกว่าจะหาทางพิสูจน์ได้ด้วยวิธีใด

ตอนเย็นวันนั้น ก่อนที่จะซ่อนตัวแอบดูเจ้าตัวประหลาดมากินใบสน พระภิกษุก็ได้เอาโตะมาตั้งใต้ต้นสน จัดอาหารไว้อย่างหรูหราเต็มโตะ เชื่อว่าอย่างไรเสียรสอาหารอันโอชะจะต้องลอยขึ้นไปจนถึงยอดสนวิเศษนั้นแน่ นับเป็นวิธีดักผู้ร้ายขโมยใบสนกินได้อย่างวิเศษ เพราะถ้าเป็นเซียน เซียนย่อมไม่แตะต้องอาหารนั้น แต่ถ้าเป็นผีก็คงขมำทันที และไม่ช้าก็คงรู้ว่ามันเป็นอะไรกันแน่ ผีหรือเซียน

ขณะที่แอบซุ่มคอยดูอยู่นั้น พระภิกษุเอาดาบวิเศษถือติดมือไว้ด้วย เมื่อว่าเจ้าตัวนั้นเกิดเป็นผีขึ้นมา ก็จะได้ใช้ดาบนั้นปราบเสีย แต่ถ้าเป็นเซียน พระภิกษุก็คงทำอะไรไม่ได้ นอกจากพุดจาด้วยอย่างสุภาพอ่อนน้อมเชื่อเชิญให้ไปเสีย

คอยอยู่ไม่ช้าตัวประหลาดนั้นก็ได้อีกเช่นเคย แต่คราวนี้ร่างนั้นไม่ได้ยวบยยอดสนนาน เพราะกลิ่นอาหารบนโตะที่ลอยขึ้นไปถึงยอดสนเชิญชวนยิ่งนัก ชั่วพริบตาเดียวร่างนั้นก็ตกลงมาบนโตะ มือหนึ่งคว้าเนื้อได้ชิ้นหนึ่ง รีบเอาใส่ปากเคี้ยว ส่วนอีกมือหนึ่งก็คว้าปลาทูจะเอาเข้าปากอีก ได้เห็นอย่างนั้น พระภิกษุก็รู้ได้แน่ทีเดียวว่าร่างนั้นเป็นผีหาใช่เซียนไม่ พระภิกษุจึงแกว่งดาบวิเศษพลางโตะออกมาจากที่ซ่อน แล้วร้องตะโกนอย่างห้าวหาญว่า “เจ้าเป็นผีอะไรนะ”

ผีนั้นตกใจพยายามจะบินหนี แต่บินไม่ได้เพราะดาบวิเศษเล่มนั้นทำให้หมดฤทธิ์ไปเลย เมื่อบินไม่ได้ ผีนั้นเลยร้องให้ พระภิกษุก็ถามซ้ำอีกว่า “เจ้าเป็นผีอะไร”

ผีร่างขาวก็คุกเข่าลงพลางเงยหน้าตอบพระภิกษุว่า “ข้าไม่ใช่ผีสังอะไรหรอก ข้าเป็นคนที่พวกแซ่เซาเซาขอมาจะให้แต่งงานกับลูกชายคนที่สองของเขา ข้าทำให้ต้นไม้วิเศษของเขาตาย เจ้าของบ้านคนที่จะเป็นแม่ผัวข้าต่อไปข้างหน้านั้นแหละ โกรธนักหนา เอมิดขี้ตอวังโล่งฟันข้า ข้าก็เลยหนีขึ้นไปบนเขา และต้องกินใบสนเป็นอาหารมานานนับเป็นเดือน ๆ จนกระทั่งเกิดขนงอกขาวเต็มตัวไปหมดแล้วเลยบินได้ และข้าได้มาพบว่าสนต้นนี้ที่ข้างประตูวัดนี้ใบหวานอร่อยเหลือเกิน ข้าก็เลยมากัดใบกิน ข้าเชื่อว่าแล้วมันก็จะงอกขึ้นมาใหม่ ถึงจะกินสักเท่าไรก็คงไม่เป็นไร และเพื่อไม่ให้ใครเขาคงตกใจ ข้าก็เลยถือโอกาสมาตอนกลางคืน แต่ว่าตอนนี้อาหารบนโตะนี้กลิ่นมันหอมหวานจริงๆจนทนไม่ไหว หวังว่าพระคุณเจ้าคงจะให้อภัย”

พระภิกษุยังคงมองร่างนั้นเฉยอยู่ เพราะยังไม่แน่ใจ ด้วยว่าผีอาจเล่าเรื่องอะไรก็ได้ จริงก็มีเท็จก็มี กำหนดยาก ในที่สุดพระภิกษุพุดขึ้นว่า

“ถ้าเจ้าเป็นคนที่พวกแซ่เซาเซาขอมาเป็นลูกสะใภ้จริงๆละก็ มากับข้าซิ มาเดี๋ยวนี้แหละ ข้าจะพาไปส่งบ้านให้”

“โอ๊ย ไม่ได้หรอก” หญิงสาวร้องลั่นเนื้อตัวสั่น “แม่ของเราจะได้ฆ่าตายเสียปะไรละ”

ถึงตอนนี้พระภิกษุเชื่อแล้วว่าร่างนั้นเป็นคนจริงๆ เพราะแม่ของเขารู้ว่าอารมณ์ร้ายแค่ไหน พระจึงพูดขึ้นว่า

“เอาเถอะคินนี้เจ้าพักอยู่ในวัดนี้ก่อนก็แล้วกัน แต่ว่าพรุ่งนี้เจ้าจะต้องกลับบ้าน ไม่ต้องกลัวหรอก เราจะไปจัดการให้เอง”

หญิงสาวยอมทำตามแต่โดยดี และคินนั้นนับเป็นคืนแรกในเวลาตั้งหลายเดือนที่หญิงสาวได้นอนหลับอย่างผาสุกและอุ่นสบาย ในวันรุ่งขึ้นพระภิกษุก็ได้พาหญิงสาวไปยังบ้านของเขา ไม่จำเป็นที่พระภิกษุจะเตือนหญิงสาวให้ปฏิบัติต่อหญิงสาวให้ดีกว่าแต่ก่อน หญิงสาวก็พร้อมที่จะทำตาม ทั้งนี้เพราะคิดว่าหญิงที่จะมาเป็นสะใภ้ตนเป็นผู้ดี และผู้หญิงคนอื่นๆ อย่างนั้นมักจะกลัวเกรงมืออยู่แล้ว เพราะเชื่อว่าไม่มีอะไรจะมาคุ้มกันได้

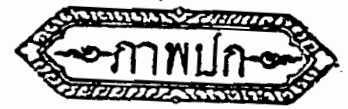
เมื่อได้กินอาหารอย่างมนุษย์ทั้งหลายกินราว ๒-๓ เดือน ขนขาวที่งอกตามตัวหญิงสาวก็ค่อยหลุดหายไป ทำให้หญิงสาวสวยดังเดิม ทั้งยังจะสวยกว่าเก่าเสียอีก เพราะไม่ต้องทำงานหนักอย่างแต่ก่อน และไม่ได้รับความเดือดร้อนใดๆ อีกเลยจนกระทั่งถึงเวลาแต่งงาน

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สัปดาห์สาร

	มารับที่สำนักงาน	ส่งทางไปรษณีย์
๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๔๔.๐๐ บาท	๔๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๘๔.๐๐ บาท	๘๖.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๕๔.๐๐ บาท	๑๖๐.๐๐ บาท

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกโปรดบอกรับมายังสำนักงาน ๓๓/๓๖-๓๘ อาคารศิริกิตติเทพ ถนนพระรามที่ ๒ กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๐๔๑๑๖

สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๓.๕๐ บาท ระบุเขตหรือเรียกไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สัปดาห์สาร จำกัด เป็นผู้รับ

เยาวเรศ นิสากร

สมเพียร จาคิเถศ ดำเนินภาพ

หนังสือพิมพ์สัปดาห์สาร

บริษัทการพิมพ์สัปดาห์สาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ บินทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สีห์ เสือแดงศรี เรือร่น ศรียาภัย
นิศยา วงศ์ทองธรรม โกลสม กระแจ้งรัตน์

บรรณาธิการภาคพิเศษ

สุภา ลือศิริ

กองบรรณาธิการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริศา หนูณภักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม พัวคะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาชนะนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสภณ โรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรพณ คุณวิศาล

ยุบล ธรรมมงคล อ.บ.

สมศรี สุกุลนนท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริวานนท์

เสด็จม เฝ้าทองสุข

จำนง รังสิกุล ร.บ.

นิทาน ฟิลิปปีนส์

บรรณ พันธ์ธุเมธ

ตามนก

นิทานจีนคราวที่แล้วเป็นเรื่องคนมีลักษณะ
อย่างนก คือบินได้กับมีขนยาวคลุมทั่วตัว แต่
ของฟิลิปปีนส์เป็นเรื่องคนจำแลงร่างเป็นนก ดัง
ที่แมกซิโม ราโมสเล่าไว้ในนิทานเมื่อก่อนของ
ฟิลิปปีนส์ เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งเมื่อนานมาแล้ว ณ บ้านเมืองแห่งหนึ่ง
ไกลโพ้น ยังมีสุลต่านองค์หนึ่งซึ่งมีความแปลก
ประหลาดเป็นที่กล่าวถึงก็คือ ทรงมีเคราเป็นทอง
สุลต่านทรงภูมิโง่และโปรดปรานเคราทองน้อยอย่างยิ่ง
ถึงกับเสด็จไปสาธยายเคราในสวนทุกวัน แต่แล้วในเช้า
วันหนึ่ง ก็ได้มีเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันเกิดขึ้น คือได้มี
นกเล็ก ๆ ตัวหนึ่งบินโฉบมาใกล้ แล้วก็หักเคราทองของ
สุลต่านไปได้เส้นหนึ่ง พอได้แล้วก็บินหนีไป ปลอ่ย
ให้สุลต่านพิโรธโกรธกริ้วอยู่แต่ลำพัง

ถึงวันรุ่งขึ้นนกก็ทำเช่นนั้นอีก วันแล้ววันเล่า
สุลต่านกริ้วจนสุดจะกริ้ว ไม่รู้ว่าจะไปตามจับนกนั้น
ลงโทษให้สาสมได้อย่างไร ในที่สุดจึงโปรดให้โอรส
ซึ่งมีอยู่ทั้งหมดสามองค์เข้ามาเฝ้า แล้วตรัสว่า

“มีเจ้านกเล็ก ๆ ตัวหนึ่งมาหักเคราพ่อไปทุกวัน ๆ
พ่ออยากจะให้เจ้าทั้งสามไปพยายามจับเป็นนกตัวนี้เอา
มาให้พ่อให้ได้”

เมื่อมีบัญชาเช่นนี้ ไม่มีทางหลีกเลี่ยงใดๆได้

เจ้าชายโอรสสุลต่านทั้งสามองค์จึงต้องรีบออกเดินทาง
ไปในเช้าวันรุ่งขึ้นนั่นเอง แต่ก่อนไปแต่ละองค์ก็ทรง
ม้าขาวคอยยืนคอย เพื่อจะดูให้รู้แน่ว่านกบินไปทางใด
คอยอยู่ไม่ช้านัก นกก็บินมา พอทั้งคราไปได้ ๒-๓
เส้นแล้วก็บินหนีไป

เจ้าชายสามพี่น้องทรงควมมัวไล่ตามนกไป แต่
น่าแปลกคือแทนที่นกจะบินตรงเข้าไปในป่าอย่างที
คาดไว้ กลับบินบ้ายหน้าไปยังทะเล เจ้าชายผู้พี่สอง
องค์ตรัสว่า

“นกตัวนี้ถ้าจะอยู่ไหนทะเลไปละมัง แล้วเราจะ
จับมันได้อย่างไร”

“ลงเรือตามไปซิ เจ้าพี่” เจ้าชายองค์เล็กท้วงที่
ทรงนามว่า ราม่า พระกระมัย ทรงออกความเห็น แต่
เจ้าพี่ทั้งสามทรงหัวเราะเยาะว่า “บ้าไปแล้วซิ น้องเร
เรามีแต่เรือแล่นช้าๆ แล้วจะเอาเรืออย่างนั้นจะหรือไป
ตามจับนก”

แต่เมื่อไม่มีวิธีอื่นใดดีกว่านั้น ก็จำต้องทำตาม
คำแนะนำของเจ้าชายราม่า พระกระมัย ผิดไปก็แต่ว่า
เจ้าชายโปรดให้ผู้คนจัดหาเรือชนิดที่แล่นได้เร็วที่สุดที่
จะหาได้มาให้ ทั้งยังจัดข้าวปลาอาหารตลอดจนของที่
จำเป็นใช้ในการเดินทางไกลอีกมากมายหลายอย่าง
เมื่อทุกอย่างเตรียมพร้อมแล้วก็คอยเวลาให้นกมาใน

ตอนเช้า และเช้าวันนั้นเมื่อนกได้
เคราทองไปอย่างเคยแล้วบินผลไป
นั้น เจ้าชายทั้งสามทรงสังเกตและ
กำหนดหนทางไว้อย่างแม่นยำ และ
แล่นเรือตามนกไปตามทางนั้น

เจ้าชายทั้งสามมองก็ทรงแล่น
เรือรอนแรมมาในทะเลตั้งหลายวัน
จนกระทั่งถึงที่แห่งหนึ่ง ลมสงบ
เรือเลยหยุดนิ่งไปต่อไปไม่ได้ เมื่อ
มองไปรอบๆ เพื่อหาฝั่ง ก็กลับแล
เห็นควนสี่ขาวพุ่งเป็นลำสูงขึ้นมา
จากน้ำ ครั้นกรรเชียงเรือตรงไปที่
นั้น พอเรือเข้าไปใกล้ เจ้าชาย
ทุกคนก็ตะลึงงันที่ทรงเห็นที่ตรง
นั้นกลายเป็นหลุมลึกโบล่งไปในน้ำ
ต่างก็ก้มลงมองดู แต่ก็หาเห็นกัน
หลุมไม่ ด้วยความอยากรู้อยากเห็นหลุม
นั้นจะมีอะไร เจ้าชายสามพี่น้อง
จึงได้นำเชือกมาผูกต่อกันเข้า
ส่วนทางปลายเอาตะกร้าผูกไว้
เจ้าชายองค์ใหญ่ทรงอาสาลงไปดู
ให้ก่อนว่ากันหลุมมีอะไร พอลงนั่ง
ในตะกร้า เจ้าชายก็ตรัสว่า

“เฮ้ยหย่อนตะกร้าลงไป แต่
พอพี่กระตุกเชือก น้องต้องรีบดึง
พี่ขึ้นมาเร็วๆ นะ”

น้องทั้งสองก็ทรงรับคำ พลาง
(อ่านต่อหน้า 147)

ข้อคิด

ท่านผู้อ่านที่สนใจข้อคิด โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๓๗
บรรจุบัตร หันรเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึง
สำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๒ มิ.ย. - ๕ มิ.ย. ๑๔) ส่วน
คำตอบเกี่ยวกับข้อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“นิรมล” ต้องการอักษรที่เป็นศรี มีความหมายเป็นมงคล
ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

กฤษณิน - ที่ประดับด้วยไข่มุก
กานติห - ที่ให้ความงาม ตกแต่งให้สวยงาม
อนัญชนา - หองฟ้า

“ฤทัย” ต้องการอักษร ร.ฤ.ร.ธ. มีความหมายว่า เจริญรุ่งเรือง
มีอำนาจ มีศรีแก่ตัว ขอชื่อ ๒ พยางค์ ชื่อรัชกาลกับรุ่งรัชได้หรือไม่
รุ่งรัชใช้ได้ รัชดา ถ้าเปลี่ยนเป็นรัชฎาก็ได้

“อังสนา” ต้องการอักษร อ. ขอให้เป็นสิริมงคลแก่ตัว เดิมชื่อ
อังสนาใช้ได้หรือไม่สำหรับคนเกิดวันอังคาร ถ้าใช้ไม่ได้ขอให้
ช่วยเปลี่ยนให้ด้วย
ใช้ได้

“สมฟ้า” ต้องการอักษร ก.ข.ค.ง.จ.พ.ช.ญ.ป.ผ.พ. ความหมาย
ไม่จำกัด

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

ภคินันท์ - ยินดีในโชคดีและความสุข
ภคณา - กลุ่มดาว
ชญานุตม์ - สูงสุดทางความรู้ (อ่านต่อหน้า 146)

ภัก - พระอาทิตย์ โชคดี ความสุข

“คมขำ” ต้องการอักษร พ.ส.ช. มีความหมายว่า มีสง่า น่าเกรงขาม (เป็นบุตรคนแรก)

ช. ใช้ไม่ได้

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (ชาย)

พิรุณ - ชื่อพระพรหม ✓

พสุเชษฐ์ - เป็นเด่นในทางคุณความดีและทรัพย์

พศิน - ที่มีอำนาจ ผู้ปกครอง

“สนทยา” อักษรไม่จำกัด ขอให้เป็นชื่อที่มีความหมาย เป็นสิริมงคล และรุ่งเรืองในภายหน้า คนเกิดวันจันทร์ปัจจุบันใช้ชื่อ มรกต ส่วนคนเกิดวันเสาร์ใช้ชื่อ นิลวรรณ

ชื่อมรกตก็ฟังดีและเหมาะสมอยู่แล้วสำหรับคนเกิดวันจันทร์ ส่วนนิลวรรณ ใช้นไม่ได้ อาจแก้ให้เป็น นีลา นิลล์ม (แปลว่า นิลที่เป็นรัตนะ) หรือ นิลมัย (ล้วนแล้วไปด้วยนิล) หรือถ้าอยากให้คงเสียงเดิม เขียนเป็น นิลวรรณ เสียก็คงได้ □

ลามก - ต่อจากหน้า ๒๔

หย่อนตะกร้าลงไปในหลุมนั้น แต่พอเจ้าชายสององค์ที่อยู่ในเรือโรยเชือกลงไปได้หน่อยเดียว เจ้าชายองค์ใหญ่ก็รีบกระตุกเชือก ให้น้องทั้งสองสาวเชือกขึ้นมา พอขึ้นมาบนเรือ เจ้าชายก็ตรัสเอะอะว่า “ไม่เอาละ ทั้งลึกลับทั้งมืดมดไม่เห็นอะไรเลย กลับกันดีกว่า กลับไปทูลว่าตามหานกไม่เจอก็แล้วกัน”

“ให้น้องลองดูก่อนดีกว่า” เจ้าชายองค์กลางตรัสค้านขึ้น แต่ก็เช่นเดียวกับเจ้าชายองค์พี่ คือพอโรยเชือกลงไปได้นิดเดียว ก็รีบกระตุกเชือกให้สาวเอะตะกร้าขึ้น และทรงบ่นเช่นเดียวกันว่า

“หลุมนี้คงจะไม่มีนกหรอก ลงไปตั้งแค่นั้นแล้วยังไม่แลเห็นอะไรเลย กลับกันเถอะ”

“ไม่ได้หรอกเจ้าพี่” เจ้าชายรายา พระกระหม่อมท้วงขึ้น “ให้น้องลองดูก่อนก็แล้วกัน”

แล้วเจ้าชายรายา พระกระหม่อมก็ประทับในตะกร้า เจ้าชายผู้พี่ทั้งสองก็โรยเชือกลงไป ๆ จนกระทั่งเชือกเกือบจะหมด เหลือแต่ปลายที่เจ้าชายสององค์ทรงยึดไว้เท่านั้น พร้อมกันนั้นก็อดสนทนไม่ได้ ต่างรำพึง

ว่า “จะมีอะไรเกิดขึ้นแก่น้องเราบ้างไหมหนอ”

ฝ่ายเจ้าชายองค์เล็ก ขณะที่เชือกโรยลงมาถึงหลุมนั้น ตะกร้าที่พระองค์ประทับอยู่ก็ลงมาถึงก้นหลุมพอดี เมื่อทอดพระเนตรไปรอบ ๆ เจ้าชายก็ทรงเห็นว่าที่บริเวณแถบนั้น เป็นพื้นแผ่นดินกว้างใหญ่ มีต้นไม้เขียว มีดอกไม้สีต่าง ๆ มีนกร้องอยู่ตามต้นไม้เหล่านั้น ยิ่งดูก็ยิ่งเพลิน เจ้าชายก็เลยฮึดออกเดินเรื่อย ๆ ไปจนกระทั่งมาถึงบ้านหลังหนึ่งปลูกไว้อย่างสวยงาม ทันใดนั้นก็ได้มีฝูงหมาตัวใหญ่ ใหญ่มหึมายักษ์กับยักษ์ส่งเสียงคำรามพลางกรูกันออกมาจากบ้านอย่างกับว่าจะออกมาต้อนรับเจ้าชาย แต่ว่าเขี้ยวอันแหลมคมยาวของหมาแต่ละตัวนั้น ทำให้ดูน่าหวาดเสียวมากกว่าจะนำยินดีได้รับการต้อนรับ ถ้าใครใจไม่กล้าเท่าเจ้าชายรายา พระกระหม่อมแล้วคงจะต้องวิ่งหนีจูดไปแล้วด้วยความขวัญหนีดีฝ่อ แต่เจ้าชายรายา พระกระหม่อมไม่ทรงหวาดหวั่น ทรงถอดบาตรออกจากมืออย่างพระทัยเย็น และเมื่อหมายักษ์เหล่านั้นกลุ้มรุมกันเข้ามาพยายามจะกระโจนเข้าใส่เจ้าชาย เจ้าชายก็ทรงฟันหมาเหล่านั้นลงไป

หวดซ้ายบ้ายขวา ไม่เข้าหามาร้ายทั้งหลายก็ล้มตายหมดสิ้นไม่เหลือสักตัว

หมดที่กีดขวางแล้ว เจ้าชายก็เสด็จเข้าไปในบ้านสวยหลังนั้น และได้พบหญิงสาวสวยคนหนึ่งอยู่ในบ้านนั้น เจ้าชายตรัสถามขึ้นว่า "นางเป็นใครนะ"

"ข้าคือเจ้าหญิงโกนงเลดา" เจ้าหญิงตรัสตอบพลางยิ้มอย่างยินดี

"เจ้าหญิงอยู่ที่นี้คนเดียวหรือ บ้านช่องอะไรเจียมเจียนอย่างนี้"

"บ้านนี้ไม่ใช่บ้านของข้าหรอก เป็นบ้านของผู้ที่จับข้ามาขังไว้ ถึงจะอยู่คนเดียวก็ไม่ต้องกลัวหรอก มีเจ้ามาพวกนี้ที่ท่านประหารลงได้หมดคนนั้น คอยคุ้มกันอยู่"

"ถ้าอย่างนั้นใครเป็นผู้ที่จับเจ้าหญิงมาขังไว้เล่า"

"เจ้ายักษ์ที่มันฆ่าพ่อแม่ของข้าตายหมดนั้นแหละที่มันจับข้ามาขังไว้ที่นี่"

เพื่อให้ได้เรื่องตามที่ตนตั้งใจมา เจ้าชายก็ทรงถามเจ้าหญิงโกนงเลดาถึงเรื่องนกที่แอบไปฟังเขาพูดกันว่ารู้เรื่องนกชนิดนี้บ้างหรือไม่ เจ้าหญิงตรัสปฏิเสธ พลางแนะนำให้ไปถามคนอื่นต่อไป เจ้าชายรายา พระกระมัยจึงเสด็จไปยังบ้านอีกหลังหนึ่ง หวังทรงขอให้เจ้าหญิงประทับคอยอยู่ที่นั่นก่อน (อ่านต่อตอนจบฉบับหน้า)

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

	มารับที่สำนักงาน	ส่งทางไปรษณีย์
๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๔๔.๐๐ บาท	๔๔.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๘๔.๐๐ บาท	๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๔๔.๐๐ บาท	๑๙๐.๐๐ บาท

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกโปรดบอกรับมายังสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารกรีฑาเขต ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๑๑๑๖๖ สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๓.๕๐ บาท หมายหรือเรียกไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

สุภักดิ์ ลิขิตกุล

หุ่น เกษจำรัส ดำรงภาพ

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สีห์ เสือแผงศรี เรือร่น ศรีอาภรณ์
นิกขา วงศ์ที่ยงธรรม โกสม กระจำรังรัตน์

บรรณาธิการภาคพิเศษ

สุภา ลือศิริ

กองบรรณาธิการ

นวลศรี ประภาศิริ
ปรีดา หนูณภักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม พัวคะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาภะนันท์ ช.บ.ร.ม.
สุภัทรา สิงหลกะ ช.บ.
สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.
บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.
ม.ร.ว. สอนงค์โสภ โรจนะบุรานนท์
กนก สามเสน วิธ
แพทย์หญิงอรพรรณ กุณวิศาล
อุบล คุรุมงคล อ.บ.
สมศรี สุขุมลนันทน์
แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์
เสวิณ เม้าทองสุข
จำนง วงศ์กุล ช.บ.

ไอระ พิลิปปีนส์

บรรณ พินธุเมธ

ตามนก (ตอนจบ)

ได้เล่าไว้คราวที่แล้วถึงเรื่องสุดตื้นเขินของ ไอระ พิลิปปีนส์ ให้ไอระทั้งสามไปตามนกที่แอบมาฟังคราวก่อนไปทุกวันๆ นั้น และให้จับเป็นมาถวายให้จงได้ เจ้าชายทั้งสามทรงเห็นนกบินไปทางทะเลก็จัดหาเรือที่แล่นได้เร็วตามนกไปจนถึงที่แห่งหนึ่งเป็นหลุมลึกลงไปใต้ทะเล เจ้าชายทั้งสามองค์ต่างก็ลงลงไปใ้หลุมนั้น โดยใช้เชือกผูกต่อกันเข้ายาวไม่น้อย ปลายข้างหนึ่งถือไว้ ส่วนอีกข้างหนึ่งผูกไว้กับตะกร้า ผู้ที่จะลงไปใ้หลุมก็นั่งลงในตะกร้านั้น แต่เจ้าชายผู้ทั้งสององค์ไม่กล้าลงไปลึก เจ้าชายองค์ที่สามจึงลงไปเอง เมื่อตะกร้าถึงก้นหลุม ก็ปรากฏเป็นพื้นแผ่นดินมีต้นไม้ ดอกไม้ มีนก และมีบ้านสวยอยู่หลังหนึ่ง ซึ่งปรากฏว่ามีเจ้าหญิงผู้เลอโฉมองค์หนึ่งถูกยักษ์จับมาขังไว้ ให้สุนัขที่มีเขี้ยวยาวแหลมคมผู้หนึ่งเฝ้าไว้ พอเจ้าชายจะเสด็จเข้าไปในบ้านก็รั้งกันเข้ามาจะกัด เจ้าชายชักดาบออกฟันจนตายไปหมด เมื่อเจ้าชายตรัสถามเจ้าหญิงถึงเรื่องนก เจ้าหญิงองค์นี้ไม่ทรงทราบแต่ทรงแนะนำให้เสด็จไปตามที่บ้านหลังต่อไป

เจ้าชายทรงเหี่ยวหาบ้านหลังอื่นๆ อยู่จน จึงได้มาพบบ้านหลังหนึ่งใหญ่กว่าบ้านหลังแรก แต่พอจะเสด็จเข้าไปในบ้านก็ ได้มีมนุษย์ยักษ์กลุ่มหนึ่งที่มีทั้งเขี้ยวยาวแหลมเปียบกับเล็บคมราวกับเล็บเหยี่ยวกลุ่ม

รวมกันเข้ามาจะทำร้ายเจ้าชาย เจ้าชายรายว พะคะรัมก็ได้ทรงใช้ดาบเล่มนั้นประหารมนุษย์ยักษ์เหล่านั้นลงได้อย่างท้วหาญ ทีละคนสองคนจนหมด

ครั้นเข้าไปในบ้านได้แล้ว เจ้าชายก็ได้พบหญิงสาวอีกคนหนึ่ง สวยยิ่งกว่าคนแรกเสียอีก เมื่อถามไถ่ว่าเป็นใคร มาอยู่ที่นั่นได้อย่างไร หญิงสาวนั้นก็ตอบว่า

“ข้าคือเจ้าหญิงอินแทนเทียยา ลูกครุฑยักษ์มันจับมา เมื่อมันกินพ่อแม่ของข้าหมดแล้ว”

เจ้าชายทรงถามเจ้าหญิงเรื่องนก เจ้าหญิงองค์นี้ก็ตรัสว่าไม่ทรงทราบเรื่องนกนี้เลย แล้วเสริมว่า “ครุฑยักษ์นั้นมันยังจับผู้หญิงมาขังไว้อีกคนหนึ่งนะ อยู่บ้านถัดไปนี้แหละ แต่ว่าอย่าไปที่นี่ได้แหละเป็นดี เพราะครุฑยักษ์มันเฝ้าของมันเอง”

เจ้าชายรายา พะคะรัมก็เสด็จต่อไปจนกระทั่งถึงบ้านหลังที่สามที่เจ้าหญิงอินแทนเทียยาบอกให้ มาถึงบ้านหลังนี้ เจ้าชายเสด็จเข้าไปในบ้านได้ทันทีโดยไม่มีใครขัดขวาง และได้พบผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งสวยเท่าๆ กับเจ้าหญิงทั้งสององค์นั้นรวมกัน และนั่นแหละคือเจ้าหญิงรสะดิง เมื่อเจ้าชายทรงถามถึงเรื่องนก เจ้าหญิงทรงตอบว่า

“บ้านนี้เองแหละคือณที่นั่น”

“เอ๊ะ เจ้าหญิงไปทำอะไร
แปลกๆอย่างนั้นทำไมนะ”

“ก็นั่นเป็นทางเดียวที่ข้าอาจ
จะหาใครมาช่วยตัวข้ากับเพื่อนอีก
สองคนนั้นได้” เจ้าหญิงทรง
อธิบาย

ขณะที่เจ้าหญิงกำลังอธิบาย
ให้เจ้าชายรายา พระกรรมพองอยู่นั้น
เอง ก็ได้มีเสียงอื้ออึงดังมาแต่ไกล
พียงน่าสยดสยอง เจ้าหญิงตรัสขึ้นว่า

“รีบหนีไปเร็วเถอะเจ้าชาย
ครุฑกำลังบินมาแล้ว ที่จริงข้าเจ้า
ไม่ควรปล่อยให้เจ้าชายล่วงล้ำเข้า
มาในอาณาจักรของครุฑเลย มันจะ
นำเวทนายีนักดำหากเจ้าชายถูก
มันฉีกเนื้อกิน”

แต่เจ้าชายไม่ยอมเสด็จไป
ตรัสว่า “ข้าไม่เคยหนีใครเลยใน
ชีวิต แล้วก็ไม่คิดจะหนีครุฑนี้ด้วย”

“แต่เจ้าชายไม่ทรงทราบ
หรือกว่า เจ้ายักษ์มารที่ร้ายกาจ
โหดๆ ไม่มีเทียบเท่าเจ้าครุฑนี้เลย”
เจ้าหญิงตรัสอย่างร้อนพระทัย
“เสียงที่เจ้าชายได้ยินนี่นะ เป็น
เสียงกระหือหือมาเหนือป่า มันบิน
ได้เร็วเสียงจนผ่านไปทางไหน ต้นไม้
เป็นดอนรากตามไปด้วยหมด”

(อ่านต่อหน้า 145)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจขอขบ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๒๙
บรรจุบัตร พันทุมเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึง
สำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๕ มิ.ย. - ๑๖ มิ.ย. ๑๕) ส่วน
คำตอบเกี่ยวกับข้อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“ลาวัญย์” ความหมายและอักษรไม่จำกัด ขอให้มีชื่อ ที่เป็น
ชื่อเล่นอยู่ในชื่อด้วย เป็นชื่อ ๒ พยางค์ พี่ชายชื่อธัญญ์

ชื่อคนเกิดวันพุธกลางคืน (ชาย)

ณัฏฐ - ทรงไว้ซึ่งความรู้

กุลธร - ดำรงวงศ์สกุล

ธนนัธ - ทรงไว้ซึ่งทรัพย์

“พนิดา” อักษรและความหมายไม่จำกัด

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (หญิง)

วิศตมา - เป็นที่น่ายินดีที่สุด

วิศสุตา - ลูกสาวที่รัก

วินธัส - พระจันทร์

“อนัย” ต้องการอักษร อ.ด.น. มีความหมายว่าสวยงาม รุ่งเรือง
ฉลาด พี่สาวคนโตชื่อวนิดา คนที่สองชื่อรัชดา ต้องการให้ลง
ท้าย “ดา”

ชื่อคนเกิดวันพุธกลางวัน (หญิง)

อันวิดา - เข้าใจแล้ว

อิชญา - เป็นที่รัก พึงพอใจ

อนุตาร - เล็ก ละเอียดมาก สุกภาพ (อ่านต่อหน้า 145)

ชื่อกี - ต่อจากหน้า ๓๑

“วนิดา” ต้องการอักษร อ.ด. ให้มี ตา ลงท้าย ความหมายเจริญ สวยงาม หรือแปลว่าลูกสาวคนที่สาม พี่สาวมี ตา ลงท้ายชื่อด้วย
 “อรุณี” ต้องการอักษร อ.ด.น. มีความหมายว่าฉลาด มีความเจริญ ต้องการให้ลงท้ายด้วย “ดา”

ผู้ขอทั้งสองรายสงสัยว่าจะเป็นรายเดียวกับข้างต้น ฉะนั้นโปรดดูชื่อคนเกิดวันอังคารที่มี “ดา” ลงท้ายตามนั้น

“วิเชียร” ต้องการอักษร ร.ว.ศ. มีความหมายทางอำนาจ

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (ชาย)

วัชรวรรค์ - (ออกเสียงว่าวะวัน) ที่มีอำนาจเหนือ
 เรวัตต์ - ชื่อลูกพระอาทิตย์
 รวิินทร์ - เป็นใหญ่เหนือพระอาทิตย์

“นาริลักษณ์” ต้องการชื่อที่คล้องกับบิดา(เสรี)กับพี่ชาย (สราวุธพงษ์) เป็นชื่อสั้นไม่เกิน ๓ พยางค์

อ่านเขียนง่าย

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

สุวรา - ประเสริฐสุด
 สฤณญา - (ออกเสียงสะริตสะดา) ตั้งใจมั่น
 ตกแต่งประดับประดาแล้ว
 สฤณี - (ออกเสียงสะริณี) พระจันทร์

“แน่นน้อย” ชื่อธีรภัทร์และธีรรัฐ แปลว่าอะไร และชื่อไหนดีกว่ากันสำหรับคนเกิดวันอังคาร

ใช้ได้ทั้งสองชื่อ ธีร แปลว่าฉลาด ภัทร์ แปลว่าเจริญ มีสิริมงคล ส่วน รัฐ ก็คือ บ้านเมือง

“รัตนา” ต้องการชื่อที่ขึ้นต้นด้วย ต. หรือ ต. มีความหมายว่า เจริญ เป็นคนดี ที่รัก มีลาภ ยศ ชื่อสตัย (ไม่ชอบความหมายแสดงถึงอำนาจ)

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (ชาย)

ดนภัทร์ - เจริญดีมีมงคลเช่นนั้น ✓
 ดัชชัย - ชัยชนะแห่งสิ่งนั้นๆ ✓
 ดนพงศ์ - วงศ์สกุลที่ฉายแสงรุ่งเรือง ☐

คามนก - ต่อจากหน้า ๓๑

“ศัตรูยิ่งน่ากลัวเท่าไร ชัยชนะยิ่งเรืองรองเท่านั้น” เจ้าชายตรัสอย่างไม่เคียดรอนพระทัยเลย

“ถ้าไม่หนี ก็ต้องหาที่ซ่อนก่อนละ เดี่ยวข้าจะหาให้”

“อย่าลำบากไปเลย เจ้าหญิงรสกะตัง ข้าจะไม่ยอมอยู่นิ่งจนกว่าจะได้ประหารเจ้าครุฑที่ทำทุกขเวทนาให้แก่คนมานานักก่อนแล้วให้ตายไปเสียก่อน

และยิ่งกว่านั้น” เจ้าชายตรัสยิ้มๆ “ข้าจะไม่ยอมกลับไปโดยไม่ได้ตัวผู้ที่แอบไปหึงเกราของพระบิดาข้าไปถวายด้วย”

ไม่ช้าครุฑก็เข้ามาในบ้าน น้ำหนักตัวครุฑทำให้ถึงกับแผ่นดินสะเทือน พอเข้าบ้านครุฑก็กลายร่างเป็นคน ปีกทั้งสองข้างกลายเป็นแขนอันทรงพลัง แม้รูปร่างหน้าตาครุฑจะเหมือนคน แต่ก็แปลกไปกว่าที่มี

พื้นแหลมคมยื่นออกมานอกปาก ดูแล้วไม่ผิดกับกุช
เล็บมือก็ยาวคมเหมือนเล็บสัตว์ป่า รูปร่างใหญ่โตดูน่า
ประหวั่นพร่นพรึงยิ่งนัก ครุฑเอาร่างคนตั้งหลายคน
ไปได้มาเป็นอาหารโยนลงบนพื้นห้อง แล้วก็คำราม
เสียงดังพอทำให้บ้านสั่นไปทั่วทีเดียว ครุฑคำรามว่า
“ข้าได้กลิ่นมนุษย์นะ”

เจ้าชายไฉยินเช่นนั้น ก็ออกมาเผชิญหน้ากับ
ครุฑ ตรัสว่า

“กลิ่นข้านี้ไกละ บางทีจะเป็นกลิ่นมนุษย์คน
สุดท้ายที่เจ้าจะมีโอกาสได้กลิ่นนะ”

ครุฑหัวเราะเยาะเจ้าชายที่ชักดาบออกมาถือไว้
“เออ เก่งๆ กล้าคืนเจ้าหนู ที่จริงข้าก็ตั้งใจจะได้
กินเนื้อเจ้าทั้งเป็นๆ เป็นอาหารเย็นวันนี้นะ”

ครุฑยังไม่ทันพูดอะไรต่อ เจ้าชายก็ปราดเข้าฟัน
ครุฑอย่างรวดเร็วราวกับสายฟ้าแลบ ถึงแม้เจ้าชายจะ
ร่างเล็กกว่าแต่ก็คล่องแคล่ว โดดล่อครุฑไปรอบๆ ครุฑ
ย้ายร่างอ้อยอัยหลบลีกลไม่พ้น ไม่ช้าเจ้าชายก็ได้โอกาส
ตัดหัวครุฑได้ เจ้าชายจึงตรัสแก่เจ้าหญิงว่า

“ทีนี้ข้าขอทำตามคำพระบิดาของข้าละนะ
พระองค์ทรงมีพระประสงค์ให้ข้าเฝ้าคนที่แอบมาทั้ง
คราไปทุกวันๆ ไปถวายให้ได้”

เจ้าหญิงทรงยิ้มอย่างมีความสุข ตรัสว่า “ถ้า
อย่างนั้นก็ต้องพาเจ้าหญิงอีกสององค์ไปด้วย”

“ตกลง” เจ้าชายตรัสแล้วก็พาเจ้าหญิงออกจาก
บ้านไปยังที่ที่ตะกร้าใบนั้นวางอยู่ ระหว่างทางก็ได้แวะ
พาเจ้าหญิงโกนงเลตากับเจ้าหญิงอินแทนเทียหาไปด้วย
เจ้าชายทรงให้เจ้าหญิงโกนงเลตาขึ้นไปก่อน แล้ว
กระดุกเชือก ครู่หนึ่งเชือกนั้นก็ค่อยๆ สลัดขึ้น ฉะนั้น
เมื่อตะกร้าไถลขึ้นมาถึงปากหลุม แทนที่เจ้าชายทั้งสอง

จะได้เห็นเจ้าชายองค์น้อง กลับได้เห็นหญิงสาวสวย
พอเห็น เจ้าชายทั้งสองก็รักรักเจ้าหญิง แล้วก็เลยแย่ง
กัน องค์น้องตรัสว่า “น้องเห็นก่อน ต้องเป็นของ
น้องจึงจะถูก” องค์พี่ก็ทรงแย้งว่า “แต่พี่เป็นพี่ พี่
ต้องได้นาง”

ว้าวจะชกต่อยกันอยู่แล้ว เจ้าหญิงโกนงเลตาจึง
ได้ตรัสขึ้นว่า

“จำเป็นอะไรที่จะมาสู้กันเพื่อชิงข้า ยังมีผู้หญิง
คนอื่นอีก หย่อนเชือกลงไป เดียวก็ได้เห็น”

เจ้าชายองค์พี่ไม่คิดว่าผู้หญิงคนไหนจะสวยไป
กว่าหญิงสาวผู้นี้ จึงรีบตรัสรวบรัดว่า “น้องคอยอีก
คนหนึ่งก็แล้วกัน พี่ต้องการคนนั้นแหละ” เจ้าชาย
องค์น้องเป็นอันต้องยอม แล้วก็โยนเชือกหย่อนตะกร้า
ลงไป พอสาวขึ้นมา ได้เห็นเจ้าหญิงอินแทนเทียหา ผู้
ทรงโฉมงามยิ่งกว่า เจ้าชายองค์น้องทรงดีพระทัย
เป็นอย่างยิ่ง ที่ได้คู่สวยงาม แต่ครั้นหย่อนตะกร้า
ลงไป และสาวขึ้นมา ปรากฏว่าเจ้าหญิงรสละดังผู้ขึ้น
มาเป็นหญิงสาวคนที่สาม โฉมงามยิ่งกว่าใครๆ หมด
เจ้าชายทั้งสององค์ต่างก็อยากได้ไว้เป็นของตนอีก แต่
กระนั้นก็ยังหวังว่าจะได้หญิงสาวสวยกว่านั้นจาก
กันสมหรืออีก จึงหย่อนตะกร้าลงไป แต่พอสาวขึ้นมา
แทนที่จะปรากฏโฉมเป็นผู้หญิง กลับเป็นเจ้าชายรายา
พะคะรัม พี่ชายทั้งสองคิดตรงกันคือ “ถ้าจัดมันไปเสีย”
คิดแล้วก็ปล่อยเชือกนั้นไป เจ้าชายก็หายลับไปจาก
สายตา

แล้วเจ้าชายผู้คิดร้ายทั้งสองก็พาเจ้าหญิงทั้งสาม
กลับไปยังบ้านเมือง มาตามทาง เจ้าชายทั้งสองขู่เชิญ
ว่า “ถ้ารักชีวิตละก็อย่าไปบอกใครที่เดียวนะ”

เมื่อสุดด้านทรงถามถึงเจ้าชายรายา พะคะรัม

ว่าหายไปไหน เหตุใดจึงไม่กลับมาด้วย เจ้าชายผู้พิทักษ์กล่าวว่า “ตกทะเลตายไปแล้วพะยะค่ะ” แล้วก็ทูลขออนุญาตแต่งงานกับหญิงที่พามา สุลต่านไม่ทรงขัดข้อง ครั้นถึงเวลาจะทำพิธี พระผู้ทำพิธีก็มาแล้ว แต่ปรากฏว่าหญิงสาวเหล่านั้นไม่มีใครยอมพวอะไรเลย การแต่งงานจึงดำเนินไปไม่ได้

ฝ่ายเจ้าชายราชา พะคะรัม เมื่อถูกพี่ชายปล่อยเชือกเสียเช่นนั้น แทนที่จะหล่นลงไปบนพื้นกันหลุม กลับตกลงไปในทะเล โชคดีที่มีปลาใหญ่ตัวหนึ่งฮุบไว้ได้ จึงคาบพามาส่งฝั่งโดยปลอดภัย เจ้าชายขึ้นฝั่งได้ก็พยายามเดินๆไป เพื่อหาทางกลับบ้าน จนกระทั่งได้มาพบหญิงชราเฒ่าคนหนึ่งชี้ทางให้ จึงได้กลับวูบ แม้กระนั้นก็ต้องเดินทางอย่างเหน็ดเหนื่อยเป็นไม่ล่ำ กว่าจะมาถึงวังที่ประทับของสุลต่าน

เจ้าชายผู้ทั้งสององค์ตกใจแทบสิ้นสติ เมื่อแลเห็นเจ้าชายราชา พะคะรัมมาปรากฏตนนั้น จึงได้รับหนีไปโดยเร็ว เจ้าหญิงทั้งสองจึงทูลเล่าเรื่องที่เจ้าชายทั้งสองทำร้ายเจ้าชายองค์น้องถวายสุลต่าน สุลต่านพิโรธเป็นพื้นเป็นไฟ ให้คนไปตามหาตัวเจ้าชายทั้งสองมาให้ได้ แต่เมื่อได้ตัวมาแล้ว ก็กลับได้รับภัยโทษ เพราะเจ้าชายองค์น้องทูลขอโทษให้ นอกจากนี้เจ้าชายผู้ทั้งสองก็ยังได้แต่งงานกับเจ้าหญิงองค์ที่ต่างเลือกกันไว้ ส่วนเจ้าชายราชา พะคะรัมก็ได้แต่งงานกับเจ้าหญิงรสะละจันตามปรารถนา และภายหลังเมื่อสุลต่านทรงชราร่วงก็ได้มอบราชสมบัติให้ครอบครองสืบต่อไปอีกด้วย □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

	มารับที่สำนักงาน	ส่งทางไปรษณีย์
๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๔๕.๐๐ บาท	๕๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๘๕.๐๐ บาท	๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๕๕.๐๐ บาท	๑๙๐.๐๐ บาท

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกโปรดบอกวันมายังสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารศรีทศเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๐๔๑๑๖ สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๓.๕๐ บาท หมายดีหรือเช็คไปรษณีย์ ระบบส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

ลักษณะ นิกายัทร

สมเด็จ จาติเกตุ อำนวยการ

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สัท เตือนแสงศรี เรือจีน ทวีรักษ์
นิกขา วงศ์ทองธรรม โกศล กระจ่างรัตน์

บรรณาธิการภาคพิเศษ

สุภา ลือศิริ

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ
ปริศา หนูณภักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม พัวกะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาชนะนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สดางค์โสภณ โวณะบุรณนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรพรรณ กุณวิฑิต

อุบล กรธมมงคล อ.บ.

สมศรี สุขุมณีนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริวิธานนท์

เสวียม เม้าทองสุข

จำนง รังสิกุล ร.บ.

โจนาห์ จีน

บรรณ พันธ์เลิศ

คนอกตัณญ์

เรื่องความอกตัณญ์ของคนที่ทำให้คนบางคนร้ายยิ่งกว่าสิ่งสารพัดนั้น มีเล่ากันหลายถิ่น ดังที่เคยเล่าไว้แล้วในนิทานลาวเรื่องเต่ากตัณญ์ แต่นิทานจีนเรื่องทำนองนี้มีเล่าไว้หลายสำนวนด้วยกัน แต่ที่เอิบเบอรฮาร์ตรวบรวมไว้ในนิทานพื้นบ้านของจีนนอกจากสาระสำคัญของเรื่องจะเป็นไปในทำนองดังกล่าวแล้ว ก็ยังมีบางตอนคล้ายนิทานเรื่องอื่นๆปนๆกัน และตอนหนึ่งคล้ายนิทานฟิลิปปินส์เรื่อง ตามนก ที่เล่าไว้คราวที่แล้ว พอจะเทียบดูได้ เรื่องเล่าว่า

ณ หมู่บ้านแห่งหนึ่งแถบภูเขา ยังมีชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อโจ้วเจิง อาศัยอยู่กับมารดา โจ้วเจิงหากินทางหาพืชในป่ามาขาย ทุกเช้าโจ้วเจิงจะแบกไม้คานกับขวานขึ้นเขาไปหาพืช รวบรวมก็ได้อีกหลายอัน เอาไปขายในเมือง พ่อขายพืชได้ ก็ซื้อข้าวสารมาให้มารดา มารดาโจ้วเจิงก็จะเอาข้าวหนึ่งห่อในวันรุ่งขึ้นตนเองแบ่งกินเสียส่วนหนึ่ง ส่วนที่เหลือเก็บไว้ให้ลูกชาย

วันหนึ่งขณะที่โจ้วเจิงออกไปหาพืช ได้มีพระองค์หนึ่งมาขอขบิณฑบาตข้าว มารดาโจ้วเจิงปฏิเสธกล่าวว่า "ข้าเป็นคนจน ไม่มีข้าวเหลือพอจะถวายได้หรอก ต้องนิมนต์ไปบ้านอื่นก่อน" แต่พระองค์นั้นพูดว่า "ข้าที่มีอยู่ในหม้อนั้นก็พอ"

มารดาโจ้วเจิงอดแปลกใจและตกใจไม่ได้ที่พระยีนอยู่นอกบ้าน สามารถรู้ได้ว่าตนมีข้าวเก็บไว้ในหม้อ นางจึงกล่าวว่า "ข้าวันนั้นจะเก็บไว้ให้ลูกชาย แต่เอาเถอะ ถ้าท่านหิว ข้าจะแบ่งถวายเสียครึ่งหนึ่ง"

พูดแล้วก็กดข้าวใส่ชามมาให้ ระหว่างนั้นข้าว พระได้กล่าวขึ้นว่า "มีเรื่องสำคัญจะบอกให้รู้ คือโจ้วเจิงลูกชายกลับมาบ้านเมื่อไรละก็ บอกให้กลับเข้าไปในเมืองนะ ไปซื้อกระดาษกับแป้งมาทำแป้งเปียก เอาฟางผสมเข้าด้วยทำเป็นเรือ ถ้าแลเห็นตาของสิงโตหึ่งคู่นั้นหน้าศาลเจ้าใหญ่ในหมู่บ้านนี้แดงกำขี้มาตอนไหนละ เป็นอย่างร่ำไรทีเดียวนะ รีบลงเรือที่ทำได้ เพราะแผ่นดินจะถล่มหายไป เมืองทั้งเมืองจะกลายเป็นทะเลสาบไปหมด และจำไว้ด้วยนะว่า ถ้ามีนกกระจอกก็ตาม มดก็ตาม งูก็ตามว่ายนํ้ามาขอความช่วยเหลือ จงช่วยทันที แต่ถ้ามีหมาป่ากับคนมาละก็ อย่าช่วยเป็นอันขาด เข้าใจไหม"

แล้วพระก็จากไป มารดาโจ้วเจิงคอยลูกอยู่จนค่ำลูกชายถึงได้กลับมาเล่าว่า ได้มีชายชราคนหนึ่งเหมาพืชไปหมด แต่ขอให้พาเขาไปส่งบ้านให้ด้วย หนทางไม่ใช่ใกล้ ๆ ใกล้เคียง ๓๐ ลี้ หึ่งเมื่อถึงบ้านยังได้รับเชิญให้กินอาหารอร่อย ๆ ที่จัดเตรียมไว้เสียอีก เลยทำให้

กลับบ้านเข้าไป แต่ก็ได้เงินมากกว่าเคยขายได้ถึงสองเท่า ทั้งเมื่อโจ้วเจิงบอกว่าจะไปซื้อข้าวในเมืองชายชรานั้นก็ขายข้าวของตนให้ในราคาถูกลงกว่าที่อื่นอีกด้วย

มารดา ก็เลยเล่าข้อความที่พระองค์นั้นส่งไว้ และเมื่อโจ้วเจิงแสดงความสนเทห์ ว่าเรือกระดาศจะบรรทุกคนได้อย่างไร มารดาก็พูดว่า “ไม่ใช่ธุระของเราหรอกนะ ทำตามที่ท่านบอกก็แล้วกัน ท่านต้องเป็นผู้วิเศษแน่ๆ เลย ไม่อย่างนั้นท่านจะรู้ได้อย่างไรว่า เจ้าชื่อโจ้วเจิง กับรู้ว่าเรามีข้าวอยู่ในหม้อ”

เป็นอันโจ้วเจิงต้องยอมทำตามนั้น วันรุ่งขึ้น เมื่อเข้าไปขายฟันในเมือง ชาวหลักก็เลยซื้อกระดาศกับแป้งมาทำเรือ พอเรือเสร็จก็วิ่งไปลุลูกตาสิงโตหน้าศาลเจ้าว่าตาแดงหรือยัง แต่วิ่งไปวิ่งมาหลายครั้งก็ยังไม่เห็นตาสิงโตแดง ระหว่างนี้โจ้วเจิงกับมารดา ก็จัดของลงเรือ มีเสื้อผ้า มีข้าว มีถ้วยชาม มีอ่างกับตะแกรง แล้วก็ไม้กระดานเตียงวันรุ่งขึ้นก็ยังไม่เห็นลูกตาสิงโตเปลี่ยนสี จนกระทั่งตกเย็น โจ้วเจิง
(อ่านต่อหน้า 145)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจขอซื้อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๑๙ บรรจบ พันธุเมธา คอบตามลำดับวันที่บัตรขอซื้อมาถึงสำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๑๗ มิ.ย. - ๒๓ มิ.ย. ๑๕) ส่วนคำตอบเกี่ยวกับชื่อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“แน่งน้อย” ต้องการอักษร ว.น. มีความหมายว่า รัก อดทน มีทรัพย์ เจริญรุ่งเรือง ต้องการให้คล้องกับพี่สาว วนรัตน์ เป็นชื่อเก๋ๆ

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (หญิง)

วนัทปรีชา - เป็นที่รักที่ปรารถนา
วนนิตย์ - ปรารถนาอยู่เสมอ
วนินทร - (ออกเสียงวนินทอน) ยอดรัก ยอดปรารถนา

“เสาวณีย์” ต้องการอักษร พ. ชันต้น มีความหมายว่าคำจูนพ่อแม่ เป็นที่รักของพ่อแม่ เกิดเวลา ๕.๑๗ น. ของคืนวันเสาร์ (บิดาชื่อพิชัย)

ที่จริงน่าจะถือว่าเป็นวันเสาร์ถ้าหากฟ้ายังไม่สว่าง แต่ชื่อที่หาให้ ใช้ได้ทั้งเสาร์และอาทิตย์

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (หญิง)

ภรชนัน - ผู้ให้กำเนิดที่ได้รับการคำจูน
พัลลภิช - ที่เกิดด้วยความรัก
พนนา - (ออกเสียงพะนะนา) ความปรารถนา

“ธีรวัลย์” ต้องการอักษร ศ.พ. มีความหมายเป็นที่รัก เป็นสิริมงคล เป็นชื่อที่ฟังรื่นหู (อ่านต่อหน้า 144)

หรืออื่น ๆ แล้วแต่จะเห็นควร

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

วิมลภา - รัศมีอันบริสุทธิ์
วิมลยา - ทำให้สะอาดบริสุทธิ์
วราภร - เทพผู้ประเสริฐ

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดีกลางวัน (หญิง)

พรรณธรา - ทรงไว้ซึ่งความงาม
พนินทร - (ออกเสียงพะนิทอน) ยอดรัก ยอด
ปรารถนา
พนนีย์ - เป็นที่ปรารถนา

“ปานใจ” ต้องการอักษรค.ป. ความหมายว่า
รุ่งโรจน์ทางสติปัญญา หรือทางการศึกษา (บิดาชื่อ
ดำรงค์)

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง)

จตุรดา - ความฉลาด
ประวรดา - (ออกเสียงประวระดา) ความ
ประเสริฐสุด ยอดเยี่ยม
ประติมา - ความใหญ่ ความกว้าง

“วิไลวรรณ” ต้องการอักษร ว.ด.น. (บิดาชื่อถนอม)

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (หญิง)

วิภา - ชื่อนกชนิดหนึ่ง
วรา - ที่มีอำนาจ หรือสามารถ
วันทนิน - ที่มีการสรรเสริญให้เกียรติ

“วิไลวรรณ” ต้องการอักษร ว.ด.น. (บิดาชื่อถนอม)

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)

วันนันทิ - ยินดีในการพูด
วัชรภ - (ออกเสียงวัชระบ) เหมือนเพชร
โอบอล
วัจนกร - ที่กระทำการกล่าว □

“บรรเทิง” ต้องการอักษร พ.ณ.ธ. มีความหมายว่า
สุดที่รัก น่ารักหรือมีความอ่อนหวาน (บิดาชื่อ
อิทธิพล)

คนอกตัญญู - ต่อจากหน้า ๓๑

กลับไปดูอีกทีหนึ่ง คราวนี้ลูกสาวจึงโตเป็นสีแดงจริง ๆ
ใจเฝ้านกับมารดาจึงลงไปนั่งในเรือ ทันใดนั้นก็
เสียงครื้นครั่น เป็นเสียงแผ่นดินถล่ม พอลืมตาขึ้น
อีกที ใจเฝ้านกับมารดาก็ไม่แลเห็นอะไรเลย นอก
จากน้ำเว้งว้างไปหมด แต่ก็น่ามหัศจรรย์ที่เรือนลอย
ได้อย่างเรือธรรมดา และแม้จะไม่มีหางเสือ ก็แล่นไป
ไหน ๆ ได้ตามใจ

ใจเฝ้านเห็นเหตุการณ์เช่นนั้นตระหนกตกใจจนพูด

อะไรไม่ออก มารดาใจพยายามระลึกรู้ถึงภัยคำ
ของพระที่บอกว่า ถ้ามีนกกกระจอก มดกับงูมาขอความ
ช่วยเหลือละก็ต้องช่วย แต่ถ้าเป็นหมาป่ากับคนละก็
อย่าช่วย คิดมาได้ถึงตอนนั้นก็พอดีมีมดลอยมาเป็นแพ
พอลอยมาใกล้เรือ แม่ของใจก็เอาตะแกรงไปช้อน
เอามาใส่เรือ งูว่ายน้ำมากช่วยเอามาขึ้นมาบนเรือได้
ครันตกเย็นจวนจะค่ำ คนทั้งสองก็แลเห็นนกกกระจอก
ตัวหนึ่งบินมาจะจับที่เรือ แต่พอเห็นคนก็ตกใจ บิน

วนเวียนไปมา โจ้วจึงร้องบอกไปว่า “จับอยู่ที่นี้เดะ
นกกระจอก เราจะช่วยเจ้า” แต่นกก็ยังไม่วังใจ ได้
แต่บินไปมาอยู่แถวนั้นจนเหนื่อยพลัดตกลงไปในทะเล
โจ้วก็เลยเอื้อมมือไปคว้าตัวไว้ได้ไม่เป็นอันตราย

ทันใดนั้นเรือของโจ้วก็สั่น โจ้วเหลียวไปดูก็เห็น
หมาป่าสี่ตัวหนึ่งเกาะแคมเรือเตรียมจะโดดขึ้นมา
บนเรือ โจ้วจำคำพระได้จึงเอามาตีตกน้ำไป หมาป่า
ก็ไม่ละความพยายามจะกระโจนขึ้นมabenเรือให้ได้
แม่ของโจ้วสงสารก็เลยบอกว่า “ปล่อยมันเดะลูก ถึง
ยังไถ่กันก็มีชีวิตเหมือนอย่างเราๆ” จึงเป็นอันยอมให้
หมาป่ามาอยู่บนเรือด้วย ครู่ใหญ่ๆต่อมาก็มีคนว่ายน้ำ
มา ทำทางเหนื่อยจะจมจมน้ำ โจ้วปรึกษาแม่ แม่
ก็ว่า “ที่หมาป่าเรายิงช่วยมันได้ แล้วคนทั้งคนจะไม่
ช่วย ปล่อยให้จมน้ำตายอย่างไรได้” โจ้วก็เลยยื่นมือ
ไปจุดชายคนนั้นขึ้นมabenเรือ

ครั้นชายนั้นฟื้นคืนสติมาแล้ว ก็ขอบคุณโจ้วที่
ช่วยชีวิตตนไว้ ได้ไต่ถามชื่อแซ่ ปรากฏว่าชายนั้นชื่อ
หวู่ตี้ หวู่ตี้รู้สึกบุญคุณคนทั้งสองมากจนถึงขอสาบาน
เป็นพี่น้องกัน หวู่ตี้อายุมากกว่าโจ้วจึงเรียกพี่ คำวันนั้น
โจ้วก็หาอาหารให้ทั้งคนทั้งสัตว์ในเรือนั้นกิน กินเสร็จ
ก็ต่างนอนโดยไม่ต้องห่วงเรื่องภัยอันตราย พอเช้าขึ้น
ก็ปรากฏว่าเรือได้มาเกยบนหาดแห่งหนึ่งเรียบร้อยแล้ว

โจ้วโดดขึ้นไปบนหาด ที่นั้นไม่มีร่องรอยว่าเคยมี
คนอยู่ มองไปทางไหนไม่เห็นอะไรเห็นแต่ภูเขาเต็ม
ไปหมด โจ้วกับหวู่ตี้เลือกที่เกาะได้แห่งหนึ่งก็จัดการ
สร้างเพิงที่พัก บรรดาสัตว์เล็กๆทั้งสามพากันแยกย้าย
ไปตามชอบใจของตน เหลือแต่หมาป่าที่ทำท่าว่าไม่
อยากจากไป โจ้วจึงปล่อยให้อยู่แถวนั้น ชาวปลา

อาหารตอนนี้ยังไม่ต้องห่วง เพราะพอมีกินกันไปได้
หลายมื้อ โจ้วพยายามสืบเสาะหาที่อยู่ของคน ก็ได้
พบว่าห่างออกไปราว ๓๐ ลี้ มีเมืองอยู่เมืองหนึ่ง โจ้ว
กับหวู่ตี้ช่วยกันเก็บฟืนไปขายในเมืองพอได้เงินมาซื้อ
ข้าวกินไปวันหนึ่งๆ

วันหนึ่งโจ้วไปโค่นต้นไม้ใหญ่ แลเห็นเมฆคำ
ทะมึนลอยมาทางตะวันตกเฉียงเหนือ โจ้วคิดว่า “ใน
นิทานเคยเล่าว่าเมฆคำอย่างนี้ละก็มักมีภัยร้ายซ่อน
อยู่ด้วยเสมอ ลองเอาขวานฟันดูที่เดะนะ” ครั้น
เมฆคำคำรามเข้ามาใกล้ โจ้วก็เอาขวานฟาดฟันไป
อย่างสุดแรงเกิดจนขวานหลุดจากมือมีเลือดติดขวาน
อยู่เต็ม เมฆคำลอยไปทางตะวันตกเฉียงใต้ โจ้วก็ยัง
กลัวขวานวิ่งไล่ตามไป ตามไปได้ราว ๕ ลี้ ก็เห็น
เมฆคำหายลงไปได้ก่อน หิน โจ้วเดินเข้าไปใกล้ก่อน
หินนั้น แล้วพยายามยกขึ้นก็แลเห็นว่าได้ก้อนหินนั้น
เป็นโพรงลึกลงไปในดิน

โจ้วเอาหินก้อนนั้นปิดไว้เรียบร้อยอย่างเก่า ทำ
เครื่องหมายไว้แล้วก็กลับมาเล่าให้หวู่ตี้ฟัง หวู่ตี้เห็นว่า
จวนจะค่ำแล้ว แม่จะคอย จึงชวนให้รีบกลับบ้าน แต่
พอเดินเข้าไปใกล้บ้าน คนทั้งสองอดแปลกใจไม่ได้
ที่ไม่เห็นแม่ออกมายินคอยหน้าประตูบ้านอย่างเคย
ครั้นเดินใกล้เข้าไปจึงได้แลเห็นหมาป่ากำลังกินอะไร
อยู่ และหมาป่าตัวที่โจ้วช่วยไว้จะกินอะไร ถ้าไม่ใช่
แม่ของโจ้วเอง ความแค้นใจทำให้โจ้วเอาขวานฟัน
ลงไปที่หัวหมาป่า ที่เดียวหัวก็แยก แต่มันก็หาฟื้น
คืนสติไม่ คนทั้งสองจึงได้แต่ร้องไห้อาลัยรัก

หวู่ตี้สติก่อนจึงเตือนโจ้วว่า “ไหนๆแม่ก็ตาย
ไปแล้ว อย่ามัวร้องไห้ไปเลย ช่วยกันหาศพแม่

เข้าไปในบ้าน พรุ่งนี้เราไปขายฝันได้จึงค่อยซื้อโลงมาใส่ศพแม่ก็แล้ว
กัน” วันรุ่งขึ้นหู่ไปขายฝันแล้วก็เลยซื้อโลงดูๆ มาใส่ศพ คนทั้งสอง
ช่วยกันหาที่อย่างดีฝังศพแม่

วันหนึ่งโจ้วไปขายฝันในเมือง ไปเห็นคนมุงอ่านป้ายกระดาษ
แดงที่ประตูเมือง โจ้วอ่านหนังสือไม่ออกจึงถามคนแถวนั้นดู ชายชรา
คนหนึ่งจึงบอกว่า “เมื่อวันนั้น ลูกสาวท่านหวังเจ้าเมือง ถูกบีบจากร้าย
พาไปในเมฆขณะที่กำลังชมสวน ถ้าใครได้พบจะได้รางวัลเป็นทอง
หมื่นล่ง(ออนซ์) และถ้าคนนั้นอายุเกิน ๒๐ แต่ไม่เกิน ๓๐ ก็จะได้
แต่งงานกับลูกสาวท่านอีกด้วย”

โจ้วนึกออกทันทีว่า เมฆดำที่ตนเอาขวานฟันลงเป็นปีศาจร้ายที่
พาตัวหญิงสาวไป จึงนึกอยากจะได้ลูกสาวหญิงสาวดู โจ้วได้กลับไป
ปรึกษาหู่ และถามหู่ว่าจะยินดีไปยักดาที่ตนค้นพบนั้นด้วยหรือไม่
หู่ก็ตอบรับด้วยความยินดีและเต็มใจ โจ้วจึงไปหาเจ้าเมืองแซ่หวังนั้น
แจ้งข้อแซ่ให้ทราบ และแสดงความจำนงว่าจะไปค้นหาตัวหญิงสาวให้
หวังได้ฟังก็ออกจะสั่นหวั่น แต่เมื่อโจ้วอธิบายว่าได้ตามไปพบช่องทาง
ลงไปในดิน หู่ก็ค่อยใจชื้นขึ้น ถามโจ้วว่าต้องการผู้คนหรืออาวุธ
อะไรบ้าง โจ้วปฏิเสธบอกว่า “ตะกร้าใบเดียวกับใช้เหล็กเส้นเดียว
ก็พอ ถ้าจะให้คนไปก็เป็นคนสำหรับหาเหตุหาผลลูกสาวท่านกลับบ้าน
ก็แล้วกัน” (ยังมีต่อ)

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

	มารับที่สำนักงาน	ส่งทางไปรษณีย์
๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๔๕.๐๐ บาท	๕๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๘๕.๐๐ บาท	๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๕๕.๐๐ บาท	๑๙๐.๐๐ บาท

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกโปรดบอกรับมายังสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘
อาคารกรวิทศเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๑๔๑๖
สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๓.๕๐ บาท
ธนาคารหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน
ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

๑๒ สิงหาคม เฉลิมพระชนม์พรรษา

สมเด็จพระนางเจ้าฯ

พระบรมราชินีนาถ

ทรงพระเจริญ

(พระบรมฉายาลักษณ์โปรดเกล้าฯ
พระราชทาน)

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สีห์ เตือแหลงศรี เชื้อจีน ศรียาภ
นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกสม กระจำรังคัน

บรรณาธิการภาคพิเศษ

สุภา ลือศิริ

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปรีดา หนูณักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม พัวกะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาชนะนันท์ อ.บ.ร.ม.

สุภทรา สิงหลกะ อ.บ.

สุภาพ วิเศษสุวรร อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. ส่องค์โสม โรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรพณ กุณวิศาล

อุบล คุรุมนกุล อ.บ.

สมศรี สุขุมลันนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสถียร เม้าทองสุข

จำนง รังสิกุล อ.บ.

๒๕ ๕๖ ๑๗ ๒๐ ๘-๑-๑๕

โจนาห์ จิน

บรรณ พันธุเมธา

คนอกตัณญู (ตอนจบ)

คราวที่แล้วเล่าเรื่องโจ้วเจิงกับมารดาอด
พันอันตรายจากน้ำท่วมใหญ่ เพราะได้รับคำ
แนะนำจากพระองค์หนึ่งให้เอากระดามมาทำเรือ
พระห้ามไม่ให้รับหมาป่ากับคนขึ้นมานบนเรือ ถ้า
เป็นมดงู และนกกระเจอกก็ให้ช่วยไว้ โจ้วเจิง
จะปฏิบัติตามนั้น แต่มารดาสงสารก็เลยยอมให้รับ
หมาป่ากับคนขึ้นมานบนเรือ เมื่อเรือมาเกยหาด โจ้วเจิง
กับคนที่ช่วยไว้ให้พ้นจมน้ำตาย ก็เลือกหาที่ปลูกเพิงที่
อยู่ สัตว์อื่นๆ ที่ขอโดยสารเรือมาด้วย ต่างก็แยกย้าย
กันไปตามใจชอบของตน เหลือแต่หมาป่าเท่านั้นที่ยัง
ไม่ยอมละไปไหน และวันหนึ่งขณะที่โจ้วเข้าไปขาย
พืนในเมือง ไปแลเห็นป้ายประกาศติดอยู่ที่ประตูเมือง
โจ้วอ่านหนังสือไม่ออก ต้องขอให้คนอื่นอ่านให้ฟัง ก็
ปรากฏข้อความว่า “ได้มีปีศาจร้ายชื่อเมธดามาลักเอา
ลูกสาวของท่านเจ้าเมืองแซ่หวังไปจากสวน ถ้าผู้ใดหา
ตัวหญิงสาวมาให้ได้ก็จะได้รางวัลเป็นทองคำหนัก ๑๐๐
ชายนันอายุเกิน ๒๐ แต่ไม่เกิน ๓๐ ก็จะได้แต่งงานกับ
หญิงสาวอีกด้วย”

ก่อนหน้ามาอ่านประกาศ โจ้วได้เอาชวานพัน
เมธดาก่อนหนึ่งจนเลือกติดชวาน จึงแน่ใจว่าที่อยู่ใน
ก้อนเมธดานั้นคงเป็นปีศาจร้าย ที่ลักเอาลูกสาวท่าน
เจ้าเมืองหวังไป ครั้นกลับมาถึงบ้าน ก็ปรากฏว่าหมาป่า

ที่ตนช่วยชีวิตไว้ได้กินแม่ของตนเสียแล้ว เมื่อซื้อโลง
มาใส่ศพและฝังเรียบร้อยแล้ว โจ้วก็ไปแจ้งแก่หวังว่า
ตนจะเป็นผู้ติดตามลูกสาวมาคืนให้ เมื่อหวังถามว่า
จะต้องการคนหรืออาวุธอะไรบ้าง โจ้วก็ปฏิเสธว่าไม่
ต้องการอะไร นอกจากตะกร้ากับโซ่เหล็ก

ถึงวันกำหนด โจ้วออกเดินทางไปกับหู่ ไปยัง
ที่ที่ตนเห็นมีก้อนหินใหญ่ปิดโพรงลึกลงไปใต้ดิน มีคน
ของหวังตามไปด้วยมากมาย เมื่อถึงที่หมาย โจ้วซึ่งมี
ชวานคู่ชีพติดเอาไปด้วยก็บอกหู่ว่า “เอาโซ่ผูกเข้า
กับตะกร้านะพี่ กระตังใบนี้ผูกไว้ตรงปลายอีกข้างหนึ่ง
ก็แล้วกัน ข้าจะลงนั่งในตะกร้า แล้วพี่หย่อนตะกร้า
ลงไป ถ้าเมื่อไหร่ข้ากระตุกโซ่ กระตังนี้มันก็จะลั่น พี่
ได้ยินเสียงละก็รีบดึงโซ่ขึ้นมาซะ” หู่ก็รับคำ และทำ
ตามที่โจ้วบอกทันที

ส่วนโจ้วที่นั่งอยู่ในตะกร้านั้น แลเห็นโพรงแคบๆ
ที่ตนยกก้อนหินออกนั้นค่อยกว้างออกไป และลงมาได้
ราว ๓๐-๔๐ ฟุตก็ถึงกัน โพรงมีดินนั้นกลีบกลายเป็นที่
สว่างจ้า เมื่อโจ้วโผล่ออกจากตะกร้า มองไปรอบๆ ก็
แลเห็นว่าที่ที่ตนยืนอยู่นั้นเป็นสวน มีต้นไม้ดกไม
สวยงามอย่างไม่เคยเห็นที่ไหนมาก่อน พืชก็มีหญ้า
เขียวชุ่มชื้นอยู่เต็มจนโจ้วไม่กล้าจะย่างลงไป ทางทิศ
ตะวันตก มีภูเขาอยู่สูงหนึ่ง นำแปลกที่ที่ตรงนั้น

สว่างจ้าได้ ทั้งๆที่ไม่แลเห็นดวงอาทิตย์ในท้องฟ้าเลย

โจ้วไม่เสียเวลาคูลิ่งเหล่านี้นาน มือจับขวานมันแล้วมุ่งตรงไปยังภูเขานั้น แต่ก่อนจะถึงก็ได้ยินเสียงอะไรดังน่ากลัว เมื่อเหลียวไปดูรอบๆก็แลเห็นบ้านหลังหนึ่งก่อด้วยหิน ตั้งอยู่ในระหว่างหุบไม้ โจ้วค่อยๆย่อไปแอบดูตรงประตู ก็แลเห็นมียักษ์คนหนึ่งนอนหลับอยู่บนเก้าอี้ ยักษ์หน้าเป็นสีครามปนเทา ผมหวดง เคราแดง ปากใหญ่หนามีเขี้ยวงอกออกมานอกปากสองซี่ ยักษ์สวมเสื้อดำกางเกงดำแบบโบราณ ถึงเสื้อจะยาวลงมาคลุมถึงเท้า ก็ยังแลเห็นเท้าดำๆมีขนสีทองโผล่ออกมาให้เห็น ที่เท้าข้างหนึ่งมีผลเหวอะหะ มีอ่างน้ำร้อนตั้งอยู่บนพื้นใกล้ๆกันนั้น และข้างอ่างมีหญิงสาวสวยคนหนึ่ง หน้าตาเศร้าโศกซัดเซียว เอาผ้าชุบน้ำเช็ดแผลอยู่

โจ้วกระแอมเบาๆ หญิงสาวลุกออกมาด้วยความแปลกใจ เมื่อเห็นเป็นชายหนุ่มก็ถามว่าทำไมที่นั่น โจ้วก็ตอบว่า “นางเป็นลูกสาวท่านเจ้าเมืองหวังไซ่หรือไม่ (อ่านต่อหน้า 145)”

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจขอซื้อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๔๗ บรรจบ พันธุมเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอซื้อมาถึงสำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๒๓ มิ.ย. - ๒๕ มิ.ย. ๑๕) ส่วนคำตอบเกี่ยวกับข้อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“จันทร์เพ็ญ” ต้องการอักษร ม.จ. ชื่อเล่นว่า “หนึ่ง” จะใช้ได้หรือไม่สำหรับคนเกิดวันจันทร์ (บิดาชื่อมาโนช)

เรื่องชื่อเล่นไม่เห็นใครถือเรื่องอักษร

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (ชาย)

จรรววัน - (ออกเสียงจอนพะวัน) เทวรูปที่แท้ให้คนสักการะได้ทั่วกัน

จรรจัส - สมบัติ ๑ ใน ๔ อย่างของท้าวฤๅ

จักรักรม - (ออกเสียงจักกะพรหม) จักรพระวิษณุ

“ดวงรัตน์” ต้องการอักษรที่คล้องกับชื่อบิดา (ประพนธ์) และมารดา ให้มีความหมายเป็นสิริมงคล มีอำนาจ และเป็นศรีแก่บ้านเมือง

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

ปราญชล - (ออกเสียงปรานชน) ตรง ชื่อตรง

ประวีย์ - เข้มแข็ง มีอำนาจ

ประรุจ - เป็นที่ขอบพวยยินดี คำสรรเสริญอันสูงสุด

“อรอนงค์” ต้องการอักษร อ. นำ มีความหมายว่า อ่อนหวาน (เป็นบุตรสาวคนเดียว) (อ่านต่อหน้า 145)

ข้อคิด - คอลจากหน้า ๒๔

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)
อมลาลักษณ์ - ลักษณะพระลักษมี เทวีแห่งโชค
อรภกา - (ออกเสียงออนพะกา) เล็ก เขียววัย
อรณัส - (ออกเสียงออรณัต) กลิ่น น้ำ
แม่น้ำลำธาร

“อานาจ” ต้องการอักษร บ.ป.ผ.ผ.พ.ภ.ม.อ. และ
สระขอให้ขึ้นต้นด้วยอ. ความหมายไม่จำกัด

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง)

อพัตตารา - เป็นที่พึงพอใจยิ่งกว่า
อภินภัส - มุ่งสู่ฟ้า
อมรัส - เทพเจ้า

“ชิลลี” อักษรและความหมายไม่จำกัด ขอให้มี
สามพยางค์

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (หญิง)

ชวินา - รวดเร็ว
ชลิศวรา - (ออกเสียงชะลิชะวา) มหาสมุทร
ชลาษา - น้ำ ความสุข

“มณี” ชื่อคนเกิดวันเสาร์ใช้วรรณวรรณได้หรือไม่
ถ้าไม่ได้ช่วยตั้งให้ใหม่ด้วย
ณ.ใช้ไม่ได้ ถ้าชอบเสียงชื่อนั้นจะแก้เสียใหม่
ให้เป็น วลัยวรุฬห์ ก็เห็นจะได้

“กฤติยา” ต้องการอักษร ก.ต.ป.ร.ศ.ม. ให้มีอักษร
เป็นเดช ศรี อายุ และบริวาร อยากได้ชื่อยาวๆ เป็น
ลูกคนแรก (บิดาชื่อปราโมทย์)

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)

กฤตศรม - (ออกเสียงกริตสม) ชัยชนะ
กฤษณันท์ - ยินดีในพระกฤษณะ
กฤศนรัตน์ - (ออกเสียงกริตสะนะรัต) รัตน
กับทองหรือไข่มุก

“วีรศักดิ์” ตั้งชื่อไว้ว่านกุล ไม่ทาบใช้ได้หรือไม่
สำหรับคนเกิดวันพฤหัสบดี

น.ใช้ไม่ได้ นกุลจึงใช้ไม่ได้ จะแก้ให้เป็น
ณกุล (สกุลแห่งความรู้) ก็คงได้

คนออกศัญญะ - คอลจากหน้า ๒๔

ข้ามาตามหา” นางรับคำแล้วพูดต่อไปว่า “ยักษ์ตัวนี้
มันร้ายมากนะ มันมีหัวถึง ๗ หัว ตัดออกไปแล้วมัน
ก็งอกขึ้นมาใหม่ทันที เมื่อ ๒-๓ วันมานี้ ได้ยินว่ามัน
ถูกคนตัดฟันเอาขวานฟันจนเท้าเป็นแผลให้รำคาญนั่ง
ชะอยู่ไหน นี่มันกำลังหลับอยู่”

ขณะนั้นเอง ยักษ์ก็ตื่นขึ้นมา หญิงสาวรีบให้
ใจไปซ่อนตัวในดงไม้เสียก่อน ส่วนตนเองเข้าไปรับ

หน้ายักษ์ ยักษ์กลอกตาพลาญคำรามว่า “ข้าได้กลิ่น
มนุษย์นะ” หญิงสาวก็ตอบว่า “จะกลิ่นใครล่ะ ก็กลิ่น
ตัวข้านี่ซี” ยักษ์ได้ยินก็ไม่ว่าอะไร นอนหลับต่อ

ฝ่ายใจว่อก้อยออกจากหน้าบ้านนั้น ไปยังที่
ที่ตะกร้าวางอยู่ เมื่อนั่งในตะกร้าแล้ว ก็กระตุกโซ่
หูกสาวโซ่ขึ้นไป ใจว่ารายงานเรื่องยักษ์กับหญิงสาว
ให้หูกสาว หูกสาวรับว่า “ข้าจะพยายามฆ่ายักษ์ให้ได้”

แล้วจะส่งหญิงสาวคนนั้นขึ้นมาก่อน แล้วตัวข้าจะตาม
ขึ้นมาภายหลัง” หูว์รับคำพลางคิดจะแผนการร้ายไว้ใน
ใจ โจ้วเองก็มีได้เจ็ยใจ กลับลงไปในโพรงนั้นใหม่
เมื่อถึงพื้น โจ้วก็ตรงไปที่บ้านนั้นอีก คราวนี้
หญิงสาวทำบุญไปให้โจ้ว โจ้วก็เอาขวานตรงไปฟันคอ
ยักษ์นั้นหัวขาดกระเด็น แต่พอหัวขาดไปหัวใหม่ก็
งอกขึ้นมา จนกระทั่งครบ ๗ หัว จึงเป็นอันไม่มีหัวใหม่
งอกขึ้นมาอีก หญิงสาวยินดีเป็นอย่างยิ่งที่โจ้วมาช่วย
ชีวิตตนไว้ได้ จึงเอากีบทองที่หนีบผมอยู่มาหักออกเป็น ๒ ท่อน ท่อนหนึ่งมอบให้แก่โจ้ว นางกล่าวว่า
“ข้าขอให้ของสิ่งนี้แก่ท่านไว้เป็นที่ระลึก แต่ภายใน
๓ ปีเท่านั้นนะ พ้นจากนั้นไปก็ไม่มีประโยชน์อะไร”

โจ้วเอากีบทองนั้นซ่อนไว้ในเสื้อ แล้วพา
หญิงสาวแหว่งมายังตะกร้า กระตุกใช้ พอเสียงกระดิ่ง
ที่ติดโซ่ดัง หูว์ก็รีบสาวโซ่ขึ้นมา ไม่ช้าก็ปรากฏร่างของ
หญิงสาวที่นั่งอยู่ในตะกร้าโผล่ขึ้นมาจนพ้นปากหลุม
บรรดาสาวใช้ที่เจ้าเมืองแหว่งส่งไปรับลูกสาว ช่วย
พยุงหญิงสาวให้นั่งเกยว หันไถ่ความผิดชั่วร้ายของ
หูว์ก็ปรากฏออกมา คือ หูว์ร้องออกมาดั่งลั่นว่า “เร็ว
เร็วเข้า รีบเอาก้อนหินมาปิดปากโพรงนี้เร็ว ไม่เช่นนั้น
เจ้าปีศาจร้ายจะตามขึ้นมาได้” คนเหล่านั้นหาได้นึก
ไม่ว่ายังมีใครหลงเหลืออยู่ในโพรงนั้นอีก รีบคลุกจอก
ช่วยกันเอาหินปิดปากโพรงนั้นทันที แล้วก็พากันไป
บ้านเจ้าเมืองแหว่ง แต่ครั้นหวังเห็นหูว์ก็เอะอะว่า

“นี่ไม่ใช่โจ้วเจิ้งหรอก โจ้วเจิ้งอายุราว ๒๐
เท่านั้น เจ้านี้อายุกว่า ๓๐ เข้าไปแล้ว นี่เจ้าบังอาจ
อย่างไรถึงได้มาแอบอ้างเป็นโจ้ว” หูว์จึงตอบว่า “โจ้ว
ขอให้เข้ามาแทนตัว ไม่เป็นไรเดี๋ยวข้าจะไปพาโจ้วมา”
แต่หูว์ก็หาได้ทำอย่างที่พูดไม่

โจ้วคอยให้หูว์ส่งตะกร้าลงมา แต่แทนที่จะเห็น
ตะกร้า กลับกลายเป็นก้อนหิน เป็นกรวดทรายหล่นลง
มาจนเกือบจะทับตัวโจ้วให้จมดินจนทรายตายอยู่ที่นั่น
ครั้นแล้วโจ้วก็รู้ได้ทันทีเมื่อไม่เห็นมีหินทรายหล่นลงมา
อีกว่าปากโพรงนั้นถูกปิดเสียแล้ว โจ้วก็เลยได้แต่
ถอนใจรอความตาย เพราะไม่รู้จะหาทางออกได้อย่างไร
ถ้าปากโพรงถูกปิด และไม่มีโซ่มีตะกร้าสาวขึ้นไป

โจ้วเดินไปเดินมาอย่างไร้จุดหมาย หันไถ่ไถ่ก็
เห็นมังกรตัวน้อยนั่งกระดิกหางอยู่ เมื่อเดินเข้าไปใกล้
ก็เห็นลูกตอกตะปุดตรึงไว้แน่น โจ้วจึงไปช่วยให้หลุด
ออกมาได้ พลางพูดว่า “เออ เราเพื่อนร่วมทุกข์กัน
นะ” ขณะนั้นโจ้วรู้สึกหิวอย่างยิ่ง เพราะไม่ได้กิน
อะไรเลยตลอดทั้งวัน เล่นนั่งลงบนหินก้อนหนึ่งคอย
ดูว่ามังกรจะทำอะไร ก็แลเห็นมังกรมาเลียก้อนหินที่
ตนนั่งอยู่นั้น แล้วก็ไปนอนกลิ้งเกลือกบนหญ้ากลับไป
โจ้วหิวจัดก็เลยล้มตัวลงนอนบ้าง ครั้นตื่นขึ้นมา กลับ
รู้สึกหิวหนักขึ้น ในที่นั้นกลางวันกลางคืนเหมือนกัน
หมด โจ้วเลยไม่รู้ว่าจะนอนหลับไปนานเท่าไรแล้ว
ตอนหนึ่งเมื่อเห็นมังกรลุกมาเลียก้อนหิน โจ้วออก
แปลกใจเลยลองเลียดูบ้าง พอลิ้นแตะก้อนหินความหิว
ความกระหายก็หายไปสิ้นอย่างน่ามหัศจรรย์ เป็นอัน
แก้ปัญหาไปได้ โจ้วเลยใช้เวลาชมต้นไม้ ดอกไม้ เลีย
ก้อนหินแล้วก็นอน ไม่รู้เลยว่าเวลาล่วงไปเท่าไรแล้ว

วันหนึ่งขณะที่โจ้วนอนหลับสนิท ได้ยินเสียง
เรียกชื่อ ออกแปลกใจไม่ได้เพราะไม่เห็นมีสิ่งมีชีวิต
อื่นใดในที่นั้นเลยนอกจากมังกรตัวนั้นที่นอนอยู่แทบ
เท้า โจ้วจึงถามมังกรว่า “เรียกข้าหรือ” “ใช่แล้ว
ข้าอยากจะทำบุญคุณท่าน พรุ่งนี้เป็นวันที่ข้าจะ
บินขึ้นไปบนโลกมนุษย์ ข้าจะพาท่านขึ้นไปด้วย เวลา

เที่ยงตรงนะ” “พรุ่งนี้เป็นวันอะไร” “เป็นวันที่ ๒ เดือนนี้” “แล้วเจ้ารู้ได้อย่างไรว่าเมื่อไรจะเป็นเวลาเที่ยงวันในเมื่อไม่เห็นแสงอาทิตย์ในนี้เลย” โจ้วถาม “ข้ารู้สึกได้เอง” มังกรตอบ

พอรู้ว่าจะได้กลับบ้าน โจ้วก็ตั้งใจเป็นพิเศษ คิดจะต้อยเอาหินก้อนนั้นกลับไปบ้านด้วยสักหน่อย แต่ต้อยเท่าไรก็ไม่ออกแม้แต่สักกนิบ จนแรนปวดยเลยต้องเลิกล้มความคิด ได้แต่เสียเป็นครั้งสุดท้ายแล้วก็ไปนอน พอตื่นขึ้นมังกรก็บอกว่าถึงเวลาไปแล้ว ให้ขึ้นนั่งบนหลังเกาะเขาของตนไว้นั่นๆ แล้วอย่าลืมตาเลย จนกว่าจะบอกให้ลืม ไม่ช้าโจ้วก็ได้ยินเสียงฟ้าลั่น เสียงลมพัดเข้ามาในหู ครู่หนึ่งต่อมาก็ได้ยินเสียงมังกรบอกว่า “ลืมตาได้แล้ว” โจ้วก็รู้สึกตัวว่าหล่นลงมาบนกองหญ้านอกเมืองที่เจ้าเมืองแซ่หว่งปกครองอยู่

โจ้วได้ยินจากคนในเมืองนั้นเองพูดกันว่าลูกสาวเจ้าเมืองยังไม่ได้แต่งงาน จึงรีบไปที่บ้านเจ้าเมืองเพื่อแสดงตัว แต่ว่าโจ้วไปติดอยู่ในโพรงนั้นช้านานไม่ได้ แดด เลยตัวเหลืองซีดๆ คุสปรก เสื้อผ้าก็ฉีกขาดเป็นผ้าขี้ริ้ว เจ้าเมืองไม่ค่อยแน่ใจว่าจะเป็นโจ้วตัวจริง จึงคิดจะหาวิธีพิสูจน์ วิธีของเจ้าเมืองก็คือ เอาตัวเหลืองกับตัวดำ ๒ ตัวมาปนกัน แล้วให้เลือกออกเป็นตัวดำทั้งหนึ่ง ตัวเหลืองทั้งหนึ่งให้เสร็จในครึ่งวัน เจ้าเมืองสั่งคนใช้ให้พาโจ้วไปขังไว้ในห้องว่างห้องหนึ่ง ส่งตัวให้แล้วก็ออกไป

โจ้วไม่กล้าปฏิเสธว่าอย่างไร แต่ให้เศร้าใจเป็นที่สุดได้แต่คิดว่า นี่คงเป็นวิธีปฏิเสธการแต่งงานอย่างซึ่งๆ หน้านี่เอง โจ้วมองดูตัวแล้วก็จนปัญญาจะทำอย่างไรได้จึงล้มตัวลงนอน พอคำคนใช้มาไขกุญแจห้องก็เห็นตัวแยกออกเรียบร้อยแล้ว โจ้วเองยังนอนหลับสบายอยู่ คนใช้จึงร้องเรียกว่า “นายโจ้วท่านทำ

อย่างไรนะ ถึงได้เสร็จรวดเร็วอย่างนี้” โจ้วตกใจตื่นเห็นตัวกองอยู่สองกอง ตัวเองก็อดแปลกใจไม่ได้ว่าใครมาทำให้ เพราะมัวแต่นอนหลับ ทารูไม่ว่านกกระจอกตัวที่ตนช่วยไว้พาพรรคพวกตั้งฝูงมาช่วยแยกตัวให้

แม้จะรู้ว่าโจ้วแยกตัวได้ทันเวลาเช่นนั้น เจ้าเมืองก็ยังหาพอใจไม่ ให้แยกข้าวกับข้าวโพดออกจากกันอีก ให้ทำให้เสร็จในคืนวันนั้น โจ้วโกรธจนไม่ยอมจะต้อยเลย นอนหลับเสียสบาย และก็ปรากฏว่าคนที่ตนช่วยไว้พาพรรคพวกมากมายหลายหมื่นหลายพันมาช่วยแยกให้ พอตื่นมาทุกอย่างจึงเสร็จเรียบร้อย

เจ้าเมืองขอทดลองอีกเป็นครั้งสุดท้าย คือเจ้าเมืองให้โจ้วชนทอง ๑๐ แท่งจากห้องพระคลังด้านตะวันตก ไปยังห้องทางด้านตะวันออก ถ้าทำได้สำเร็จก็จะได้

บักวบ ชื่อดี ใน สตรีสาร

วันเกิด ☐ จันทร์ ☐ พุธ ☐
☐ อังคาร ☐ ศุกร์ ☐
 (โปรดกา / ในช่อง) ☐ พุธ ☐ เสาร์ ☐
 (เวลา.....น.) ☐ อาทิตย์ ☐

เพศ หญิง ☐ ชาย ☐

อักษรที่ต้องการให้มีอยู่ในชื่อ คือ.....

ความหมายที่ต้องการ.....

.....

รายละเอียดอื่นๆ.....

ลงชื่อผู้ขอ.....

วันที่...../...../.....

(โปรดกรอกบัตรนี้ บรรจุของส่งไปที่ “สตรีสาร”)

แต่งงานกับลูกสาวคนทันที แต่ถ้าไม่สำเร็จจะถูกประหารชีวิต แต่แรก
โจ้วเองคิดว่างานนี้คงไม่ยากนักหนา ครั้นไปเห็นทองแต่ละแท่งใหญ่
เท่ากับเสาเข้าโจ้วก็สั่นหัวง คิดว่า

“คราวนี้เห็นจะตายแน่ละเรา เอะไหน ๆ จะตายก็รอนอนให้
สบายก่อนดีกว่า”

พอตื่นขึ้นโจ้วก็เห็นทอง ๑๐ แท่งร่นย้ายไปเรียบร้อยแล้ว คราวนี้
งุมห่วยรับภาระทำให้โดยโจ้วไม่รู้ไม่เห็นอย่างคราวก่อนๆอีก โจ้วก็
ได้แต่นึกว่าคงเป็นเทพดาอารักษ์มาช่วยหรือ กางถึงได้สำเร็จลงได้
เป็นอันว่าเจ้าเมืองเชื่อแล้วว่า “ต้องเป็นโจ้วเจิงตัวจริงแน่ ถ้าไม่เก่งจริง
คงปราบเจ้ายักษิ์รายนั้นไม่ได้แน่ แต่ก่อนจะทำอะไรก็ตามต้องให้ไป
พบกับลูกสาวเราเสียก่อน”

เมื่อโจ้วได้พบกับหญิงสาว หญิงสาวถามออกมาจากในห้องว่า มี
ของอะไรสักหรือเปล่า “โจ้วจึงเอากับท่อนนั้นส่งให้สาวใช้นำไปให้นาย
รองตน เมื่อนำมาต่อกันเข้าปรากฏว่าเป็นอันเดียวกัน หญิงสาวจึงให้
คนไปแจ้งแก่บิดาทราบ

เจ้าเมืองแซ่หวังจัดพิธีแต่งงานให้ในวันรุ่งขึ้นนั่นเอง ขณะที่
เจ้าบ่าวเจ้าสาวกำลังดื่มเหล้าและสนทนากันนั้น ก็ได้ยินเสียงร้องตะโกน
เอะอะดังออกมาจากห้องข้างนอก เจ้าสาวจึงถามสาวใช้ว่าเกิดอะไรขึ้น
สาวใช้ตอบว่ามีขโมยตกลงมาจากปล่องไฟตาย โจ้วจึงออกไปดู และก็เห็น
ว่าขโมยนั้นหาใช่ใครอื่นไม่ หัวที่ฟัวมน้ำสาบานผู้ทรยศต่อคนนั่นเอง □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

	มาบริษัทสำนักงาน	ส่งทางไปรษณีย์
๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๔๕.๐๐ บาท	๕๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๘๕.๐๐ บาท	๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๕๕.๐๐ บาท	๑๙๐.๐๐ บาท

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกโปรดมอบรับมายังสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘
อาคารศรีทศเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๐๔๑๑๖
สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๓.๕๐ บาท
รวมค่าหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน
ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

ศิริรัตน์ รัตนกุล

สมเพียร จาคิเถกุล อำนวยการ

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรวงศ์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สีห์ เสือแสงศรี เชื้อชื่น ศรีธำภ
นิคชา วงศ์เที่ยงธรรม โกสม กระจำรัตน์

บรรณาธิการภาคพิเศษ

สุภา ลือศิริ

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริกา หนูณักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม หักกะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สประภาชนะนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. สดงค์โสเม โรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรพรรณ คุณวิศาล

อุบล คุรุสมงกุล อ.บ.

สมศรี สุกมสนนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง รังสิกุล ร.บ.

จ ๒๕ ธนว ๒๐ ๒๗ ค.ศ. ๑๙๖๕

นิทาน อินเดีย

นิรโรค พันธ์ุณเณ

กระเช้าเงิน

เรื่องนี้เป็นเรื่องของคนเลวระหัดที่บุญมี
มาเอง แต่ผู้มีบุญในเรื่องกล่าวว่า บุญมาเพราะ
กระเช้าเงิน เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น ถึงกระไรเล่า
ไว้ในบทพระพิทักษ์อินเคีย ดังนี้

เรื่องเล่าถึง โควินท์ที่เป็นมหาตมเล็กคนหนึ่ง
วันมหาธาจิรเทพ เข้าวันหนึ่งโควินท์ต้องตามเสด็จ
เจ้าหญิงนันทินิราชธิดามหาราชเข้าไปเก็บดอกไม้ใน
สวนหลวง เจ้าหญิงทรงถือกระเช้าเงินไปใส่ดอกไม้ด้วย
เมื่อทรงเลือกเก็บดอกไม้จนเต็มกระเช้าแล้ว ก็เสด็จ
กลับ

ขณะที่มาตามทาง เจ้าหญิงทอดพระเนตรเห็น
ชายชราคนหนึ่งมีเครายาวขาว มั่นมมเป็นมวยอย่าง
คาบส นั่งอยู่นอกสวนหลวงนั้น มีคนมารุมล้อมอยู่
เจ้าหญิงนันทินิใคร่ทรงทราบว่าคนเหล่านั้นทำอะไร
กัน จึงมีรับสั่งให้โควินท์ไปดู โควินท์ไปดูครู่เดียวก็
กลับมาทูลเจ้าหญิงว่า

“เขาคูหมิ่นกันนะพะย่ะค่ะ คนแก่นั้นเป็นหมอดู
แก่กว่าแก่ดูได้ว่าใครจะได้แต่งงานกับใคร”

“จริงหรือ” เจ้าหญิงตรัสถามอย่างตื่นเต็น “แก
ดูอย่างไรละ”

“ใช้ใบหญ้าคา ๖ ใบผูกเข้าด้วยกันพะย่ะค่ะ แก
บอกว่านี้เป็นปมวิพาทของพระพรหม”

“โออ ถ้าอย่างนั้นกลับไปถามตามแก่มุมนั้นนะ
ว่าเราจะได้แต่งงานกับใคร”

“อย่าเลยพะย่ะค่ะ” โควินท์ทูล “หมอดูพวกนี้
ล้วนแต่ไปปลุกตอกเพื่อเอาใจคนเท่านั้น ไม่อย่างนั้น
ก็ไม่ได้เงิน ทางที่ดีไปให้พันๆ ดีกว่า”

“นี่ข้าไม่ได้ใช้ให้เจ้ามาส่งสอนข้า” เจ้าหญิง
ตรัสอย่างเคืองขุ่น “ไป ไปทำตามที่คุณสั่งเดี๋ยวนี้”

“ถ้าเจ้าหญิงโปรดเช่นนั้น ก็แล้วแต่”

แล้วโควินท์ก็ไปหาชายชราหมอดู ส่วนเจ้าหญิง
นันทินิทรงคอยอยู่ในสวน โควินท์กระซิบบอกหมอดู
ว่า “ข้ามาจากในวังนะ ต้า ข้าอยากพูดกับคาลาพิง
ไม่อยากให้ใครได้ยิน” ชายชราจึงลุกจากที่นั่งเดิน
ออกมาจนห่างคน โควินท์จึงบอกความประสงค์ของ
เจ้าหญิงนันทินิที่ส่งตนมาถาม

ชายชราเอาใบหญ้า ๖ ใบมาผูกกันเข้าเป็นปม
แล้วก็มองดูปมนั้นอย่างพิจารณา ครู่หนึ่งก็เงยขึ้น
มองดูโควินท์แล้วยิ้มพูดว่า

“แต่งงานกับหลานนี่แหละ”

“อะไรกัน ตา ผิดไปละ” โควินท์ร้องเสียงหลง
“ก็ข้าเป็นมหาตมเล็กของเจ้าหญิงเท่านั้น”

“ไม่ผิดหรอก หลานจะต้องได้แต่งงานกับเจ้าหญิง
แน่ๆ เลย”

โควินท์เลยต้องเดินกลับมาหา
เจ้าหญิง มีท่าทางเงืองๆจนเจ้าหญิง
ทรงสงสัยว่า “หมอดูว่าอย่างไร
ทำไมถึงได้ทำท่าอย่างนั้น”

“ทูลไม่ได้พะย่ะค่ะ”

“ทำไมจะบอกไม่ได้ บอกมา
เถอะ เราคอยฟังอยู่แล้ว”

“ทูลไม่ได้พะย่ะค่ะ คำทำนาย
นั้นมันเหลือเกิน เหลือจะทูลได้”

“แต่ข้าบอกว่าให้บอกมา เจ้า
ต้องบอกมาเดี๋ยวนี้ว่าหมอดูพูด
ว่าอย่างไร” เจ้าหญิงตรัสอย่าง
เฉียบขาด จนโควินท์ไม่กล้าขัดจึง
ทูลว่า

“หมอดูบอกว่าเจ้าหญิงจะต้อง
แต่งงานกับข้าพระองค์พะย่ะค่ะ”

“อ๊ย ทะลึ่ง” เจ้าหญิงทรง
แผดเสียงออกมาอย่างลึ่มองค์ “เจ้า
บังอาจอย่างไรถึงได้มาพูดกับข้า
อย่างนี้” เจ้าหญิงพิโรธจนสุดจะ
ทน ถึงกับเอากะเฐาะเงินโบนั้น
ขว้างหน้าโควินท์ ดอกไม้หก
กระเจาย แล้วเจ้าหญิงก็รีบเสด็จ
เข้าวัง โดยไม่ได้หันมาทอพระ
เนตรเลยว่าโควินท์จะเป็นอย่างไร
บ้าง

กระเฐาะเงินโบนั้นโดนหน้าโควินท์
เข้าอย่างจัง (อ่านต่อหน้า 146)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจขอชื่อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๑๕
บรรจบ พันธุมเมธา คอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึง
สำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๒๕ มิ.ย. - ๓๐ มิ.ย. ๑๕) ส่วน
คำตอบเกี่ยวกับชื่อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“อ๋น” ต้องการอักษร ป.พ.อ. ให้คล้องกับชื่อปาริฉัตร
ไม่ทราบเวลาที่บอกมานี้เป็น ๕.๕๕ น. ของคืนวันพุธ
หรือคืนวันอังคาร แล้วถือเป็นเช้าวันพุธ หรือถ้าหากเวลานั้นสว่าง
พอแล้วอาจถือเป็นวันพฤหัสบดีก็ได้ แต่จะใช้ชื่อที่หาให้ไม่ได้

ชื่อคนเกิดวันพุธกลางวัน (หญิง)

ปรัชยานี - ความคิดอันลึกซึ้ง
ปรัธนา - รางวัลของผู้ชนะ สิ่งที่มีค่า ที่ดีที่สุดใน
ปรัทยุมณ - (ออกเสียงปรัดยุมณ) ที่มีอำนาจ ชื่อพระกามเทพ

“วรรณิ” ต้องการอักษร ว. มีความหมายเป็นมงคล เป็นชื่อ
สองพยางค์

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (หญิง)

วิธรา - ไสสะอาด บริสุทธิ์
วรมา - ที่มีความเลิศประเสริฐ
วฤดา - (ออกเสียงวะริดา) เป็นที่รักใคร่ชอบพอ

“วรรณิ” ต้องการอักษร ว. มีความหมายว่าที่รัก สมหวัง ฉลาด
เป็นชื่อสองพยางค์

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

วิลสา - (ออกเสียงวิลสะสา) ส่องแสง เป็นที่ยินดี
วรามล - บริสุทธิ์เป็นเลิศ
วฤณ - (ออกเสียงวะริน) ทำให้ยินดี (อ่านต่อหน้า 145)

Yon-1009-1010

โควินท์ทำท่าสงสัย เด็กหนุ่มนั้นก็เล่าต่อไปว่า “พระราชองค์ก่อนสิ้นพระชนม์ลงเมื่อไม่นานมานี้เอง และก่อนสิ้นพระชนม์ได้ทรงสั่งไว้ให้มีการเลือกพระราชองค์ใหม่ โดยให้ช่างทรงของพระองค์เป็นผู้เลือก และช่างจะมาเลือกพระราชองค์ใหม่วันนี้ ถึงได้มีผู้คนมากหน้าหลอตา ทั้งเจ้านาย ไพร่ผู้ดีมากขึ้นเต็มเมือง มาสมัครกันว่าช่างจะเลือกอย่างไร”

โควินท์จึงตามเด็กหนุ่มนั้นไปยังที่ที่ผู้คนคอยช่างกันอยู่อย่างหนาแน่น แต่ละคนต่างหวังว่าตนอาจเป็นผู้มีโชคมีบุญได้รับเลือกจากช่างก็เป็นได้ ครู่หนึ่งก็มีเสียงดนตรีปี่โชน เสียงกลองดังนำมา แล้วช่างทรงก็เดินตามมามีท่าสง่างาม มีเครื่องประดับอย่างเต็มที่ เหมาะสมกับโอกาสอันสำคัญยิ่งนี้ ทั้งวงช้างมีพวงมาลัยร้อยงดงามสวมอยู่ ถ้าช่างเห็นผู้ใดเหมาะจะได้เป็นพระราชองค์ใหม่ ช่างก็จะเอามาลัยพวงนี้คล้องคอผู้นั้น

ช่างค่อยๆเดินเยื้องย่างไปทางนี้ทางโน้น พลองพิจารณาคนที่อยู่ในที่นั้นอย่างพิถีพิถาที่ที่ละคนๆ ก็ยังเลือกใครไม่ได้ แม้จะเห็นพวกเจ้านายพวกขุนนางที่แต่ละคนแต่งตัวหรูหรา ช่างก็ยังไม่ยอมเลือก มีหน้าซ้ายยังเดินหันหลังกลับจากที่ตรงนั้นเดินฝ่าเข้าไปในฝูงชนชาวเมือง บรรดาชาวเมืองต่างก็ตะโกนให้ร้องอย่างยินดี บ้างก็ร้องเรียกชื่อช่างอย่างไพเราะเพราะพริ้ง บ้างก็พยายามจะเอามือแตะตัวช่าง แต่ช่างก็ยังคงเดินเฉยๆเรื่อยไป

ทันใดนั้นช่างก็หยุดก็ลงตรงหน้าโควินท์ แล้วก็มองหน้าโควินท์อย่างพิถีพิถาพิจารณา แล้วก็ก้มหัวเอางวงสวมพวงมาลัยให้โควินท์ เป็นอันโควินท์ได้เป็นพระราช - ผู้คนพากันเข้าสังฆ์ตกลองแสดงให้รู้ว่าการ

เลือกได้ยุติแล้ว บรรดาอำมาตย์ก็ทรงเข้าไปแสดงการว้ต่อโควินท์พระราชองค์ใหม่ แล้วก็อุยเชิญให้ขึ้นหลังช้างทรงนั้นเสด็จเข้าไปในวังมีกระบวนแห่มโหฬาร โควินท์มีความรู้สึกเหมือนฝัน แทบจะไม่เชื่อเลยว่าเกิดอะไรแก่ตนบ้าง

แม้โควินท์จะได้เป็นพระราชโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัวเช่นนี้ แต่ก็ฉลาดหลักแหลมพอจะปกครองบ้านเมืองให้เจริญรุ่งเรือง และผู้คนพลเมืองให้ได้อยู่เป็นสุขสงบ พระราชาโควินท์ทรงดูแลทุกข์สุขประชาราษฎรเป็นอย่างดีจนผู้คนรักใคร่นับถือ ชื่อเสียงเลื่องลือระบือไปไกลว่าเป็นราชาผู้ยิ่งใหญ่และทรงคุณความดี

มหาราชাজิตรเทพ พระราชบิดาของเจ้าหญิงนั้นเห็นได้สลับช้วนด้วย พร้อมกันนั้นก็ทรงนึกถึงเจ้าหญิงนั้นที่ที่ถึงเวลาควรจะได้เสกสมรส ถ้าได้เสกสมรสกับราชาโควินท์ก็จะนับว่าวิเศษเยี่ยมยอด เมื่อมีพระดำริเช่นนั้น มหาราชাজิตรเทพก็โปรดให้ทูตเดินทางไปทาบถามเพื่อดำเนินการเรื่องนี้ ราชาโควินท์ไม่ทรงขัดข้อง พิธีเสกสมรสราชาโควินท์กับเจ้าหญิงนั้นเห็นเป็นไปอย่างมโหฬาร เป็นที่ชื่นชมแก่ไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินยิ่งนัก ครั้นเสร็จพิธีราชาโควินท์ก็เสด็จกลับบ้านเมืองพร้อมกับเจ้าหญิงนั้น

วันหนึ่งเจ้าหญิงนั้นเห็นทรงสังเกตเห็นผลเป็นที่พระนลาตของราชาโควินท์จึงตรัสถามว่า “ผลเป็นที่พระนลาตนั้นเป็นเพราะอะไรเพคะ คงจะทรงประกอบวีรกรรมอะไรละมังจึงได้ทรงรับบาดเจ็บจนเป็นผลเป็นเช่นนั้น”

“อ้อ ผลนั้นะหรือ” ราชาโควินท์ตรัสยิ้มๆ “เป็นผลวิวาห์ละ”

“เอ๊ะ อย่างไรเพคะ หม่อมฉันยังไม่เข้าใจ”

“ไม่มีเรื่องอะไรหรอก” ราชาโควินท์ตรัส “แต่นั่นเป็น
เครื่องหมายแห่งโชคชะตาทำให้ข้าได้เป็นพระราชและได้แต่งงานกับ
เจ้าหญิงอย่างไรละ”

เมื่อเจ้าหญิงทรงแสดงท่าว่ายังไม่เข้าพระทัย ราชาโควินท์ก็
เสด็จเข้าไปในห้อง และทรงถือกระเช้าเงินออกมา ตรัสถามเจ้าหญิงว่า

“เจ้าหญิงจำกระเช้าเงินใบนี้ได้ไหม”

ตอนแรกเจ้าหญิงก็ยังงงอยู่ แต่เมื่อเข้าไปดูใกล้ๆ ก็ทรงจำได้ อุทาน
ออกมาว่า

“อ้อ นี่กระเช้ารองหม่อมฉันเอง”

ตอนนั้นเอง เจ้าหญิงนั้นก็ได้ทรงจ้องพระพักตร์ราชาโควินท์อยู่
ครู่หนึ่ง แล้วทรงอุทานอย่างตื่นเต็นว่า “โควินท์ โควินท์นี่เอง ขอ
ประทานโทษเดอะเพคะ ตอนนั้นหม่อมฉันไม่รู้เลยว่า กระเช้าไปทำ
ให้เกิดบาดเจ็บอะไรบ้าง”

“แล้วก็แล้วไปเดอะ” ราชาโควินท์ตรัสพลอบ “ถ้าเจ้าหญิงไม่
พิโรธโกรธกริ้วถึงกับขวางกระเช้ามาโดนหน้าเช่นนั้นแล้ว ข้าก็คง
ไม่ได้ออกจากวัง ออกจากบ้านเมืองของเจ้าหญิงมาจนถึงได้รับเลือก
เป็นพระราชและแต่งงานกับเจ้าหญิงเช่นนี้หรอก”

“ถ้าอย่างนั้นที่คาดหมอดูนั้นแกหายก็ถูกนะซี น่าแปลกแท้ๆ”
เจ้าหญิงทรงรำพึง □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

	มารับที่สำนักงาน	ส่งทางไปรษณีย์
๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๔๔.๐๐ บาท	๔๔.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๘๔.๐๐ บาท	๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๕๔.๐๐ บาท	๑๘๐.๐๐ บาท

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกโปรดมอบรับมายังสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘
อาคารศิริวิทยุ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๑๔๑๑๖

สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๓.๕๐ บาท
ธนาคารหรือเรียกไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน
ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

อุษา ขาตะโสภณ

อนันต์ โธฮาประเสริฐ อำนวยการ

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์

ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปันทอง

บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สีห์ เสือหลวงศรี เรือจีน ศรียาภัย
นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกสม กระเจ้ารงค์

บรรณาธิการภาคพิเศษ

สุภา ลือศิริ

กองบรรณาธิการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริกา หนูณภักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม พัวกะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ส.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ส.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph. D.

น.ร.ว. สอนงค์โสภณ วัชรบรรณานนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรพวง คุณวิศาล

ยุบล กรุมนงกุล อ.บ.

สมศรี สุขุมลนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริวานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง วังสิกุล ส.บ.

๒๕ ธ.ค. ๒๑ ๓๐.๐.๑๕

นิทาน จีน

นิทาน พันธุ์เหนือ

เคราะห์ดีเคราะห์ร้าย

คนเคราะห์ดี ไม่ว่าจะทำอะไร มักได้ผลดี บางทีไม่ต้องทำอะไรก็ได้ดี ดังโควินท์ในเรื่อง กระเช้าเงินที่เล่าคราวที่แล้ว ส่วนคนเคราะห์ร้าย ทำอะไรก็ร้ายไปหมด บางทีไม่ได้ทำอะไร ก็ยังมีเคราะห์ ถึงตายไปเลยก็มี ดังเล่าไว้ในนิทาน พันเมืองของจีน ที่เอิบเบอริฮาร์ดเป็นผู้รวบรวมไว้ดังนี้

นานมาแล้ว ยังมีพี่น้องสองคนอยู่บ้านเดียวกัน พี่ชายแต่งงานแล้ว แต่น้องชายยังไม่ได้แต่ง เพราะไม่มีใครแต่งงานด้วย เห็นจะเป็นเพราะชายคนน้องเป็นคนโง่ทึ่ม แต่เจ้าทึ่มผู้น้องชายก็หาได้เกียจคร้านอยู่เฉยๆ ไม่ได้ทำอะไรโง่เหมือนคนอื่น ๆ แต่ผลที่ได้ ออกจะแปลก คือเจ้าทึ่มหวานซึ้งไปเต็มๆ เมื่อข่าวออกเป็นต้นขึ้นมาแล้วสิ หัวทั้งนากลับมีข่าวขึ้นมาอยู่กลางนาเพียงต้นเดียว

แม่ผลจะกลับกลายเป็นเช่นนั้น เจ้าทึ่มก็ยังไม่วางใจเดี๋ยวนั้น กลับเห็นว่าต้นข้าวต้นนั้นช่างสวยเสียเหลือเกิน แล้วก็เห่าหอนจนลมใส่ปุ๋ยบ้าง ภาษหญ้ารอบๆ ต้นบ้างวันละหลายๆ เวลา จนไม่ช้าต้นข้าวนั้นก็ออกรวงมา รวงนั้นใหญ่มหึมา เจ้าทึ่มยังเห่าหอนจนตลอดทั้งวัน แต่ว่าเจ้าทึ่มเป็นคนโง่คร้ายเรื่อยมา เพราะปรากฏว่าเมื่อรวงข้าวขึ้นสุก แทนที่เจ้าทึ่มจะได้

ล้มชิมรส กลับมีคนใหญ่ตัวหนึ่งตามมาโฉบเอารวงข้าว นั้นไปเสียจับ

ตอนนั้นเจ้าทึ่มเหลือจะอดต่อไปอีกแล้ว ความแค้นนักชัชมายทำให้เจ้าทึ่มวิ่งตามกันไป เจ้าทึ่มวิ่งไปๆ ไม่ได้นึกถึงความเหน็ดเหนื่อยหรือนึกถึงเวลา และสถานที่ จนกระทั่งมืดค่ำ มองนกไม่แลเห็นแล้ว เจ้าทึ่มจึงคิดว่าตัวกำลังวิ่งเข้ามาในป่า บริเวณภูเขา รอบๆ ตัวได้ยินแต่เสียงหมาบ้า เสียงเสือคำราม เจ้าทึ่มตกใจไม่มีคิด เหลียวไปเหลียวมาเห็นมีเนินดินแห่งหนึ่งได้ค้นไม้ จึงปีนเนินนั้นได้ขึ้นไปซ่อนตัวอยู่บนต้นไม้

ที่โคนต้นไม้ต้นนั้นเอง หมาบ้า เสือ กับลิงที่รักใคร่กันเป็นพี่เป็นน้องนั่งพักผ่อนกันอยู่ เสือพูดว่า "ที่ตรงนี้สบายดีนะตอนค่ำๆ อย่างนี้ เล่าอะไรสนุกๆ ไปซิ น้องๆ" ลิงพูดว่า "ไม่รู้จะเล่าอะไรนี่ พี่เสือ มีแต่เรื่องซุบซิบ" ทั้งเสือทั้งหมาบ้าช่างอยากรู้อยากเห็นอยู่โดยธรรมชาติแล้ว จึงรีบตอบตกลงทันที ลิงจึงเล่าว่า

"ทางตะวันออกเฉียงใต้ห่างจากนี้ไปราว ๕๐ ไมล์ มีหมู่บ้านเล็กๆ แห่งหนึ่ง ซึ่งที่นั่นมีผู้หญิงสาวคนหนึ่ง เป็นโรคอะไรไม่มีใครรู้ ใครรักษาก็ไม่หาย พ่อของหญิงสาวนั้นประกาศว่า ถ้าใครรักษาหญิงสาวนั้นหาย จะยกให้เป็นเมีย" ลิงเล่าแล้ว เสริมความเห็นต่อไปว่า "ที่จริงก็เป็นเรื่องง่าย ๆ นี่นา เพียงแต่เอาขี้โคลสดอง

กระดูกสันหลังของคนที่จะรักษามา
บันเป็นยาให้ได้ ๓ เม็ดให้คนเจ็บกิน
โรคก็จะหายเป็นปลิดทิ้งทีเดียว”

เสือกับหมาป่าฟังแล้ว ดอน
หายใจเอือกพูดว่า “เสียตายนะที่
เราไม่ใช่คน เลยไม่มีโอกาสได้มี
โชคอย่างนี้” แต่เจ้าหมีกลับคิด
กระหยิ่มว่า “ดีละ พรุ่งนี้เราจะ
ไปจัดการ คงจะได้มีเมียกับเขา
เสียทีละคราวนี้” เลยไม่สนใจ
เรื่องซุบซิบเรื่องอื่นๆ ที่สามสัตว์
นั้นคุยกัน จนกระทั่งต่างแยกย้าย
กันไป

เช้าวันรุ่งขึ้น เจ้าหมีจัดแจง
ทำยาเรียบร้อยแล้ว ก็ลงจากต้นไม้
ออกเดินทางจากป่า มุ่งตรงไปยัง
ทิศตะวันออกเฉียงใต้ตามคำของ
สิงห์ที่ เจ้าหมีถามเขาตะเรื้อยไป
จนกระทั่งมาถึงหมู่บ้านที่หญิงสาว
นั้นอยู่

ครั้นถึงที่นั่น เจ้าหมีก็ได้ยิน
ใครต่อใครพูดถึงเรื่องโรคไข้ของ
หญิงสาวที่รักษาไม่รู้จักหาย
พร้อมทั้งลงท้ายว่า “ใครรักษา
หายเป็นได้แต่งงานด้วยทันที”
เจ้าหมีก็เข้าไปหาสาวหญิงสาว
เฝ้าอยู่ที่ทำไปส่งให้ ยานันรักษา
(อ่านต่อหน้า 147)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจขอชื่อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๑๑
บรรจุบ พันธุมเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึง
สำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๓๐ มิ.ย. - ๓ ก.ค. ๑๕) ส่วน
คำตอบเกี่ยวกับชื่อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“ชลลดา” ต้องการอักษร ช. และก. ให้มีความหมายดีๆ เป็น
ชื่อสั้นๆ เก๋ๆ เป็นลูกชายคนเดียวคนเล็ก

ชื่อภรรยา เต็มสิริลงไปได้หรือไม่สำหรับคนเกิดวันพุธ
กลางวัน

เต็มได้

ก. ใช้ไม่ได้สำหรับคนเกิดวันอังคาร

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (ชาย)

ชัชชล - ใช้เป็นชื่อไม่มีความหมายเฉพาะ

ชลชาต - เกิดแต่ชล

ชัชญ - ปรารภความรู

“สกุลรัตน์” อักษรและความหมายไม่จำกัด

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง)

สกรภา - (ออกเสียงสะกอนระพา) ที่มีรัศมี

สกลยา - (ออกเสียงสะกนละยา) ทำให้เต็ม

สกลอินท์ - พระจันทร์เต็มดวง

“สุรพล” ต้องการชื่อที่คล้องกับชื่อพี่ “ธีราภรณ์” (ไม่ต้องใช้
อักษรเดียวกันก็ได้) (อ่านต่อหน้า 147)

ข้อดี - ต่อจากหน้า ๒๔

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (ชาย)
 วรรณย์ - โชคดี มีสุข เป็นเลิศ
 ทรัพย์สิน - ชื่อพระศิวะ เจ้าธรณี
 กรกฤช - (ออกเสียงกอนกริด) เปล่งรัศมี

“อลิส” อยากทราบชื่อ อลิส แปลว่าอะไร

ชื่อนี้ น่าจะเป็นชื่อกลายจาก Alice ของฝรั่ง ถ้าจะให้แปลอย่างสันสกฤตเขียน อลิส อาจแปลได้ว่า เจ้าผิง เป็นใหญ่เหนือผิง

“สุทธวิรัตน์” อยากทราบความหมายของชื่อนี้
 แปลว่า รัตนอันบริสุทธิ์

“ประจวบ” ต้องการชื่อที่มีความหมายว่า มีอำนาจ
 ความรู้ น่ารัก ขอให้เป็นชื่อเก๋ๆ

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (ชาย)
 ศักพน - ที่มีอำนาจ

ศักดิ์ทวี - ความมีอำนาจ
 ศักดิภัทร์ - ความมีสิริมงคลและอำนาจ

“ผ่องศรี” ต้องการอักษร ศ.ร.บ.น. หรืออื่นๆที่เห็น
 เหมาะ ให้มีความหมายดีงาม เป็นสิริมงคลแก่ตัวเอง
 ขอให้เป็นชื่อ ๒-๓ พยางค์

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (หญิง)
 ศันสิธร - ทรงไว้ซึ่งคำสรรเสริญ
 สุทรวดี - ที่มีความบริสุทธิ์
 สุทธิหทัย - (ออกเสียงสุทธะไท) จิตใจบริสุทธิ์

“สมศิริ” ขอให้เป็นชื่อที่มีเดชหรือศรีนำหน้า
 (ที่ชื่อศิริลักษณ์ อรรณกร นพกนก)

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง)
 สุรมณ - เป็นที่เพลิดเพลินยินดี
 โศภกา - ที่สวยงาม เรืองรอง
 สุริจรา - ที่ส่องแสงสว่างกระจ่าง สวยงาม □

เคราะห์ดีเคราะห์ร้าย - ต่อจากหน้า ๒๔

ได้ชะงัดจริงๆ หญิงสาวนั้นหายเจ็บยังกับไม่เคยเจ็บ
 มาก่อนเลย พ่อของหญิงสาวตื่นเต้นดีใจเป็นที่สุด สั่ง
 ให้เตรียมพิธีแต่งงานทันทีนั่นเอง จึงนับเป็นโชคดีของ
 เจ้าทิมเป็นอย่างยิ่ง

ในขณะที่เจ้าทิมกำลังฉลองพิธีแต่งงานอยู่นั้น พี่
 สะใภ้ของเจ้าทิมก็เคียดแค้นที่เจ้าทิมหายไปไม่กลับบ้าน
 ที่เป็นเช่นนั้นหาใช่ว่าพี่สะใภ้ของเจ้าทิมรักใคร่โยติ

เจ้าทิมแต่อย่างใด แต่ด้วยเหตุที่เจ้าทิมเป็นคน
 แข็งแรง ทำงานหนักแถม ครอบครัวยากจนก็ต้องกลับมาทำงาน
 ถ้าเจ้าทิมไม่กลับมา นางกับพี่ชายเจ้าทิมก็ต้องทำแทน
 ดังนั้นพี่สะใภ้เจ้าทิมจึงใช้ให้สามีนอนไปตามน้องชาย
 สามีนอนไปเที่ยวค้นหา แต่คนอยู่จนมืดค่ำก็หาพบไม่
 พ่อติมาถึงต้นไม้ที่เจ้าทิมมาพักผ่อนเมื่อคืนก่อน พี่ชาย
 เจ้าทิมตระหนกตกใจยิ่งนัก เมื่อได้ยินเสียงสัวร้าย

คำรามกันทั่วไปหมด รีบตะเกียกตะกายขึ้นไปบนต้นไม้

ไม่ช้าสามสัปดาห์คือ ลิง เสือกกับหมาป่าก็มาถึงที่นั่น เสือกพูดอย่างเคยว่า "ตรงนี้สบายจังนะ ไหนมีเรื่องซุบซิบอะไรบ้างวันนี้" ลิงก็พูดว่า "เมื่อวานนี้มีใครคนหนึ่งมาซ่อนอยู่บนต้นไม้แล้วเลยโชคดีได้แต่งงานไปแล้ว เป็นเพราะมาลักฟ่งเรื่องที่เรารู้ซุบซิบกันนี่เอง วันนี้ก่อนจะซุบซิบกันควรจะตรวจดูเสียให้ดีกว่า อย่าให้มีใครมาแอบฟังอยู่บนต้นไม้"

ได้ยินเช่นนั้น พี่ชายเจ้าที่มกตกใจตัวสั่น กิ่งไม้ที่ตนขึ้นไปนั่งจึงพลอยสั่นไปด้วย เมื่อทั้งสามสัตว์แหงนหน้าขึ้นไปดูก็เห็นได้ทันที สัตว์ทั้งสามจึงจะปีนขึ้นไปบนต้นไม้ แต่ลิงห้ามไว้พูดว่า

"ข้าเอง พี่ทั้งสองได้ต้นไม้ไม่ได้เร็วเท่าครึ่งของข้าหรอก"

พูดแล้วก็ไต่ปืดขึ้นไปบนต้นไม้ กระซางร่างของพี่ชายเจ้าที่มกลงมาจากต้นไม้ แล้วร้องบอกเสื่อว่า "เฮ้ กินซีพี่เสื่อ" แต่เสื่อปฏิเสธลิงจึงร้องบอกหมาป่าว่า "พี่หมาป่ากินซี" หมาป่าก็ไม่ยอมกินที่นั่น สัตว์ทั้งสามจึงลากพี่ชายเจ้าที่มกขึ้นไปบนภูเขา ฉีกเนื้อแบ่งกันกิน จนไม่มีอะไรเหลือ นอกจากหัว เป็นอันพี่ชายเจ้าที่มกผู้เคราะห์ร้ายต้องมารับเคราะห์แทนน้องชายผู้เคราะห์ดีของตนไป □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

	มหาวิทยาลัย	ส่งทางไปรษณีย์
๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๔๕.๐๐ บาท	๕๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๘๕.๐๐ บาท	๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๕๕.๐๐ บาท	๑๙๐.๐๐ บาท

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกโปรดบอกรับมายังสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารกรรณิทธิ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๕๐๕๑๑๖ สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางเมลล์รวมค่าอีกเล่มละ ๓.๕๐ บาท หมายเหตุดังนี้หรือเรียกไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

อรอนงค์ ปทุมลักษณ์

สมเพียร จาคิเกลุ ฉายภาพ

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สันทัด แผลงศรี เขียน ศรียาภัส
นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกลุม กระจำรังนก

บรรณาธิการภาคพิเศษ

สุภา ลือศิริ

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริภา หุนนถักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม พัวกะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหนกะ ข.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สว่างศรีโสภณ ไร่นะบุรานนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรณพ คุณวิศาล

ยุบล กรุมนมกล อ.บ.

สมศรี สุกมณีนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง รังสิกุล ข.บ.

๑๒๕ ๒๖ ๒๒ ๑๐๒-๑๕

โน้ต อินเดีย

บรรณ พันธ์เมธ

ดวงชาตา

คนอินเดียเชื่อกันว่าคนเราเกิดมาพระพรหม ได้ลิขิตโชคชะตามาเรียบร้อยแล้วว่าใครจะยาก ดียาก มีโชคมีเคราะห์ มีสุขมีทุกข์ เรื่องที่ สักการเล่าไว้ในขุมนิทานอินเดียดังจะเล่าต่อไปนี้ ยืนยันได้ชัด

เรื่องเล่าถึงช่างทอผ้าคนหนึ่งเป็นผู้ที่ภักดีต่อพระ ศิวะอย่างยิ่ง ได้เฝ้าแต่สวดมนต์อธิษฐานและบูชาพระ ศิวะเรื่อยมาตลอดเวลา ๒๕ ปี ขอให้พระองค์โปรด ประทานโชคให้ ให้หาเงินได้มากมายพอจะทำให้ได้มี ชีวิตอยู่อย่างสุขสบายเช่นคนอื่นๆเขาบ้าง

ตอนเช้าๆเย็นๆช่างทอผ้าผู้นี้จะต้องไปที่โบสถ์ พระศิวะทุกวันไป เมื่อไปถึงก็จะนั่งสวดมนต์อธิษฐาน อยู่เจียบบๆ นานพอสมควรแล้วก็ออกเดินทำ ประทักษ์คือเวียนขวารอบโบสถ์เป็นจำนวนร้อยเอ็ด ครั้งถ้วน ครั้นเดินครบแล้วก็ทำอัญฐานคประดิษฐ์ คือนอนหงายเหยียดยาวการะเวรรูปเสียดอีกครึ่งหนึ่ง แล้วจึงกลับบ้าน

ถึงแม้ว่าช่างทอผ้าจะทำเช่นนั้นอยู่ทุกวันตลอดเวลา ๒๕ ปี ก็ไม่เห็นมีท่าว่าจะมีทรัพย์สินสมบัติอะไรกองเจีย ขึ้นมาได้ แต่ช่างทอผ้าก็ไม่สิ้นหวังหรือสิ้นศรัทธาใน พระศิวะเจ้าเลย ยังคงเชื่อมั่นอย่างจริงใจว่าสักวันหนึ่ง หรือสักพระศิวะคงจะต้องเมตตาและทรงช่วยให้ตน

ร่ำรวยขึ้น คิดเช่นนั้นแล้วช่างทอผ้าก็สบายใจ เฝ้ารอคอยวันนั้นด้วยความอดทน

เวลาล่วงไปถึง ๒๕ ปี ช่างทอผ้าย่อมต้องแก่ชรา ไปตามอายุ สุขภาพก็ไม่สู้จะดีนัก การเดินประทักษ์ณ รอบโบสถ์ที่ละตั้งร้อยเอ็ดครั้ง และยังทำเช่นนั้นวันละ ตั้งสองครั้ง ย่อมต้องเหน็ดเหนื่อยเป็นธรรมดาถึงขนาด ต้องใช้ไม้เท้าช่วย จึงจะเดินไหว

ฝ่ายพระศิวะเจ้าผู้สถิตบนสวรรณ พระองค์ทรง ได้ยินคำสวดอธิษฐานของช่างทอผ้านี้โดยตลอด แต่ กระนั้นก็ไม่อาจจะทรงช่วยอะไรได้ ทำให้ปารวตีเทวี มเหสีของพระองค์ทรงเศร้าพระทัยและเสียพระทัย แทนช่างทอผ้ายิ่งนัก เข้าวันหนึ่งปารวตีเทวีทรงสังเกต เห็นช่างทอผ้าจะล้มเสียให้ได้ขณะเดินประทักษ์ณ รอบโบสถ์ ปารวตีเทวีจึงตรัสแก่พระศิวะว่า

“ได้โปรดเถอะเพคะ ทำไมพระองค์ถึงทรงทำ พระทัยแข็งมิได้ทรงช่วยเหลือช่างทอผ้าคนนั้นเลย ทั้งๆที่ แดกก็กราบไหว้บูชาพระองค์มาตั้งช้านานแล้ว”

“ทำไมละ ทำไมเทวีจึงนึกว่าข้าโหดเหี้ยมแก่ช่าง ทอผ้าคนนั้นเล่า”

“ก็ทอดพระเนตรดูเกณฑ์น้อยซีเพคะ” ปารวตีเทวี ตรัส “แก่สวดมนต์บูชาพระองค์มาถึง ๒๕ ปี เพื่อขอ ให้พระองค์โปรดประทานพรให้แก่ร่ำรวยขึ้นมานับ

แล้วพระองค์ทรงทำอะไรให้แกบ้าง
ตอนนั้นแก่มากแล้วนะเพคะ เดิน
ให้ตรงๆเป็นปกติก็จะมีไหวอยู่แล้ว
แล้วอย่างนี้ทำไมพระองค์ไม่โปรด
ให้แกมีชีวิตสุขสบายขึ้นบ้าง”

“เหวี่ยงคิดว่าข้าจะใจร้ายถึงกับ
จะไม่ยอมให้ทรัพย์สมบัติเงินทอง
แกแกบ้างเหวี่ยงหรือ” พระศิเวตรัส
“ถ้าหากแกจะรู้จักใช้เงินถือ
ประโยชน์จากเงิน”

“ทำไม ช่างทอผ้าผู้นั้นแกไม่
รู้จักใช้เงินถือประโยชน์จากเงิน
หรือเพคะ” ปารวตีเหวี่ยงถาม
“หม่อมฉันยังไม่รู้เข้าใจนัก”

“ดวงชาตาของแกเขากำหนด
มาเลยว่าจะรวยไม่ได้ ไม่มีทางรวย”

“ดวงชาตาหรือเพคะ เหลวไหล
ทั้งสิ้น หม่อมฉันไม่เชื่อหรือเพคะ
ว่าคนจะไม่รู้จักใช้เงินถ้ามีใครให้
เงินเขา”

“ถ้าอย่างนั้นลองดูก็ได้ มาสิ
เดี๋ยวข้าจะเอาทองให้ช่างทอผ้าแก
สักหม้อหนึ่ง แล้วเรามาคอยดูว่าแก
จะเอาไปไหม เอาไปใช้ไหม ไปกัน
เถอะ ไปที่โบสถ์ที่แกไปไหว้เรา”

แล้วพระศิเวกับปารวตีเหวี่ยง
เสด็จจากสวรค์ลงมายังโบสถ์
ดังกล่าวนั้น พระศิเวตรัสขึ้นว่า

(อ่านต่อหน้า 147)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจขอชื่อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๑๑
บรรจบ พันธุเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึง
สำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๓ ก.ค. - ๑๖ ก.ค. ๑๕) ส่วน
คำตอบเกี่ยวกับชื่อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“สิดา” ต้องการอักษร ค.ด.ท.ธ.น. มีความหมายเป็นทำนอง
ว่าลูกสาวที่น่ารักและฉลาด นกสใช้ได้หรือไม่ แปลว่าอะไร
ใช้ได้ แปลว่า ห้องฟ้า

“บุญศรี” ต้องการอักษร ศ.ส. ขึ้นต้น มีความหมายว่าดวงจันทร์
หรือความหมายอื่นที่เป็นสิริมงคล ขอให้เป็นชื่อเก๋ๆ (พี่สาวชื่อ
ศันสนีย์)

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)

ศัศธร - ทรงไว้ซึ่งกระต่ายคือพระจันทร์
ศัศฤต - (ออกเสียงสัดสะพริค) ทรงไว้ซึ่งกระต่ายคือ
พระจันทร์
ศศลักษณ์ - เครื่องหมายรูปกระต่ายคือดวงจันทร์

“ขวัญชัย” ต้องการชื่อที่เก๋ ออกเสียงน้อยพยางค์ เมื่อเขียน
แล้วให้มีพยัญชนะและสระรวมกันแล้วได้ ๘ พยางค์

นำเสนอว่าชื่อ ขวัญชัย ก็นับสระพยัญชนะได้ ๘ ตามต้อง
การแล้ว จะเปลี่ยนไปทำไมอีก

“สมัย” ต้องการอักษร ส.จ.อ. มีความหมายว่า เข้มแข็ง มั่นคง
มีอำนาจ เป็นตัวของตัวเอง (อ่านต่อหน้า 147)

ข้อดี - ต่อจากหน้า ๓๗

- ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)**
- สวียา - เป็นของตัวเอง
 สัสยา - รัตนะมีค่าอย่างหนึ่ง คุณธรรม
 สวัสยา - (ออกเสียงสระวัดสะยา) อยู่ในอำนาจ
 ของตนเอง
- “จิราพร” ต้องการชื่อ ๒ พยางค์ สะกดง่าย มีความ
 หมายถึง ประพัตติ สุกภาพ ชื่อสุกนใช้ได้หรือไม่
 แปลว่าอะไร
- ใช้ได้สำหรับคนเกิดวันพฤหัสบดี แปลว่าสวยงาม
- “โสภิต” ต้องการอักษร ป.ธ.พ.ช. มีความหมาย
 ว่า สมปรารถนา เป็นที่รักตลอดไป มั่นใจในตัวเอง
 เป็นชื่อแปลกๆ เก่ ไม่ซ้ำใคร ไม่เกิน ๓ พยางค์
- ช.ใช้ไม่ได้
- ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)**
- ปริญิตย์ - รักเสมอ /
- ปณภิลาส - ผู้ที่สมปรารถนา ✓
 ธฤตวัต - (ออกเสียงทริตตะวัต) ที่ตั้งใจมั่น
- “สงวนศรี” ต้องการอักษร ร.ศ. ให้มีชื่อบิดา
 (ธรรมบุญ) อยู่ด้วย เป็นชื่อเรียกง่ายและเก๋
- ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)**
- ธฤติดา - (ออกเสียงทริตติดา) กล้าหาญ ✓
 ธวัลยา - ทำให้ขาว ที่มีแสงสว่างไสว
 รมณันท์ - ยินดีในพระจันทร์
- “สุวรรณา” ต้องการอักษร ส.ร.ณ.ว.ช. ความหมาย
 ไม่จำกัด ชื่อเดิมใช้ได้หรือไม่สำหรับคนเกิดวันอาทิตย์
 ช.ส.ใช้ไม่ได้ ชื่อสุวรรณาจึงใช้ไม่ได้
- ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (หญิง)**
- วรรณดา - ความมีสีสันวรรณะ
 วรรณมัย - ประทับด้วยอักษรหรือสี ✓
 วรรณยศ - มีชื่อเสียงทางอักษร □

ลวงชาติตา - ต่อจากหน้า ๓๗

“คุณะ ตอนนี้อยู่คนเดียว กำลังเดิน
 ประทับขึ้นรอบโบสถ์ เราเอาหม้อใส่ทองใบนี้วางไว้
 ตรงหน้าแกก็แล้วกัน แกจะได้เจอได้ง่ายๆ”

พระคิระตรัสแล้วก็ทรงวางหม้อใส่ทองใบนี้ตรง
 ทางที่ช่างทอผ้าจะต้องเดินผ่าน และเมื่อผ่านแล้ว
 อย่างไรเสียก็ต้องแลเห็น คงไม่เดินเลยไปได้ แล้ว
 ห้างสององค์ก็เสด็จออกไปประทับอยู่ห่างๆ

ก็ปรากฏว่าช่างทอผ้านั้นก็ยังเดินเรื่อยไป ปากก็
 พร่ำวนพระคิระว่า “ได้โปรดเถอะพระคิระเจ้า
 ข้าพระองค์จะต้องดำรงชีวิตอันแสนลำเค็ญนี้ไปนาน

อีกเท่าไร ข้าพระองค์กราบไหว้บูชาพระองค์ตลอด
 เวลาเป็นเวลาดังนานมาแล้ว พระองค์ก็ไม่เคยทรง
 ช่วยเหลือข้าพระองค์เลย แต่จะว่าไม่ทรงช่วยเหลือเลย
 ก็ไม่ได้ ข้าพระองค์ยังรำลึกนึกถึงพระคุณของพระองค์
 ที่ทรงช่วยให้ข้าพระองค์ยังคงทำการค้าอยู่ได้มันคง ตา
 ก็ยังคืออยู่ ช่างโชคชะตาระไรที่แก้ถึงปานนี้ข้าพระองค์ยัง
 หอมผ้าได้ดี”

ทันใดนั้นช่างทอผ้าเกิดคิดอะไรร้ายๆ ขึ้นมาแวบ
 หนึ่ง คิดแล้วก็อดคิดใจไม่ได้ ถึงกับยืนนิ่งไปครู่หนึ่ง
 ความคิดของช่างทอผ้าก็คือ

“สมมุติว่าตาเราแลไม่เห็นไปแล้วละ เราจะทำอะไร จะเกิดอะไรขึ้น เราจะหาเลี้ยงตัวเราได้อย่างไร จะมาโบสถ์ได้อย่างไร เพราะแน่เหลือเกินว่าถึงจะต้องทอดผ้าเหนือหนังก้อย่างไรก็ตาม เราก็จะต้องมาสวดมนต์ที่โบสถ์ให้ได้ทุกวัน แต่จะเดินประทักษิณรอบโบสถ์ไหวหรือเอ๋ย แต่เราคิดว่าเราทำได้ละ ลองดูดีกว่า เราจะลองเดินหลับตาอย่างนั้น”

แล้วช่างทอดผ้าก็หลับตาเดินต่อไป เพราะฉะนั้นจึงเดินหลักหม้อใส่ทองโบสถ์ไป พอสิ้นตาขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ช่างทอดผ้าก็ยิ้มอย่างพอใจว่าฟังว่า

“ใช้ได้ ไม่ต้องทุกร้อนอะไรเลย ถึงแม้เราตาบอดก็ยังเดินประทักษิณรอบโบสถ์ได้”

คิดดังนั้นแล้วช่างทอดผ้าก็เดินกลับบ้าน โดยแลไม่เห็นหม้อใส่ทองโบสถ์เลย พระศิวะทรงมองดูปารวตีเทวี แล้วตรัสว่า

“บอกแล้วไม่ใช่หรือว่า ช่างทอดผ้านี้ดวงชาตาแก่ไม่ใช่ดวงมีทรัพย์สินสมบัติ”

“ก็จะโปรดช่วยเหลือแกด้วยวิธีอื่นไม่ได้หรือเพคะ”

“ก็ได้” พระศิวะตรัส “มีอยู่วิธีเดียวที่จะช่วยแกได้ ก็คือช่วยให้แกหมดสนใจเรื่องทรัพย์สินสมบัติ แกจะได้มีความสุขจริงๆเสียที”

พระศิวะตรัสแล้วก็เสด็จกลับไปกับปารวตีเทวี ทรงนำหม้อใส่ทองคำโบสถ์ไปด้วย ปลอຍให้ช่างทอดผ้ามีดวงชาตายุากจนปราศจากทรัพย์สินสมบัติตลอดไป □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

	มารับที่สำนักงาน	ส่งทางไปรษณีย์
๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๕๕.๐๐ บาท	๕๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๙๕.๐๐ บาท	๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๘๕.๐๐ บาท	๑๙๐.๐๐ บาท

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกโปรดบอกรับมายังสำนักงาน ๘๓/๓๖-๓๘ อาคารศิริกเทศ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๐๔๐๐๖ สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๓.๕๐ บาท ราคานี้หรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

นิชกุล ศรีพิชญพันธ์

สมเพียร จาคิเกตุ ดำรงภาพ

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สีห์ เสือแสงศรี เขียน ศรีอาภัย
นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกศล กระจำรังสรรค์

บรรณาธิการภาคพิเศษ

สุภา ลือศิริ

กองธุรการ

นางศรี ประภาศิริ
ปริกา หนูนภักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม พัวตะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาตะนันท์ ร.บ.ร.ม.
สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.
สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.
บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.
ม.ร.ว. สอนงค์ โสมโรจน์บรรณานท์
กนก สามเสน วิล
แพทย์หญิงอรรณพ คุณวิศาล
อุบล คุรุสมงคล อ.บ.
สมศรี สุกุมลนันท์
แพทย์หญิงอนงค์ สิริอานนท์
เสงี่ยม เผ่าทองสุข
จำนง รังสิกุล ร.บ.

จ ๒๕ ธอ ๒๓ ๑๗๐๑๑๗

นิทาน ฟลิปปินส์

บรรจบ พันธุเมธา

ห ล อ ก ล ิง

นิทานเรื่องนี้เป็นนิทานทำนองเอาอย่าง
ดั่งที่เคยเล่ามาแล้วหลายเรื่องจากถิ่นต่างๆ
หลายต่อหลายถิ่นด้วยกัน และคนที่เอาอย่าง
เขา อ่อย่างเขา มักถูกลงโทษด้วยวิธี
ต่างๆกัน ดั่งเรื่องนี้มีมลาริร้ายทอดจากงาน
ของ วิลสัน เล่าไว้ในนิทานถิ่นภูเขาของ
ฟลิปปินส์ เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ยังมีพี่น้องสองคนอาศัยอยู่
แถบชายป่า วันหนึ่งพี่น้องทั้งสองได้เข้าไปหาพื้นใน
ป่า ครั้นถึงเที่ยงคนทั้งสองก็หยุดพักกินอาหารกลางวัน
น้องชายเป็นผู้ไปเที่ยวหาน้ำตามลำธารมาไว้กิน
ขณะที่เดินเที่ยวหาอยู่นั้น ก็ได้ผ่านถ้ำแห่งหนึ่ง ตูมร้อน
และเย็นสบาย เด็กคนน้องเดินมาเหนื่อยอ่อน เห็น
เช่นนั้นจึงตรงเข้าไปนั่งพัก นั่งนานๆเข้าวังวนไม้ไผ่
เลยล้มตัวลงนอนหลับไป

ขณะที่เด็กนั้นนอนหลับอยู่ ลิงฝูงใหญ่ที่อาศัย
อยู่ในถ้ำนั้น ได้กลับจากหาอาหารมาถึงถ้ำ เมื่อมาเห็น
เด็กนอนหลับอยู่ ก็พากันไปปลุกสั่น แต่เด็กนั้น
หลับสนิท ปลุกสั่นอย่างไรก็ไม่ไหวจึง จนลึงคิดว่าตาย
แล้ว จึงจัดแจงจะเอาเด็กนั้นไปเผา แต่ก่อนเผาก็หา
ผ้าผืนใหม่มาให้แต่ง มีผ้านุ่งใหม่ หมวกใหม่ มีคางหูก
ทองสวยงามคู่หนึ่ง มีสร้อยทองเหลืองร้อยด้วยเปลือก

หอยตัวใหญ่ๆคาดเอาไว้อีกเส้นหนึ่ง แล้วลึงก็ช่วยกัน
ทำบันไดตั้งไว้กลางถ้ำ ครั้นเสร็จแล้วก็จับร่างเด็กนั้น
มัดติดไว้กับบันไดเตรียมจะเผา เมื่อทุกอย่างเรียบร้อย
แล้ว ลึงก็พากันมาล้อมวงอยู่รอบๆบันไดเพื่อสวดส่ง
วิญญาณผู้ตาย แต่ลึงคงจะสวดด้วยเสียงจ้อกแจ้กเจี๊ว
จ้าวตามประสา จนเด็กผู้เคราะห์ร้ายนั้นตกใจตื่น พอรู้
ตัวว่าตนถูกพันธุนาการเตรียมจะถูกเผา เด็กนั้นก็
ตกใจกลัว แต่เกรงว่าลึงจะรู้ว่าตนยังไม่ตาย ก็เลย
นั่งเฉยอยู่

ลึงสวดอะไรอยู่นาน จึงได้หยุด แล้วก็ชวนกัน
ออกจากถ้ำไปหาอาหาร ปล่อยให้ลึงแก่เฒ่าไว้เพียง
ตัวเดียว เมื่อเห็นเช่นนั้น เด็กนั้นจึงขอร้องนางลึงแก่
นั้นว่า “ยายจ้ายาย ช่วยแก้มัดให้รำที่เถอะ ข้าจะได้
หนีไปจากถ้ำนี้ได้” ได้ยินเสียงผู้พูดได้เช่นนั้น นาง
ลึงแก่ตกใจ ร้องลั่นว่า “อ้าวนั่นเจ้าไม่ตายหรือหรอ”

“ยังหรือยาย ข้ายังไม่ตายหรือ หอก ข้ากลับไป
นะ” เด็กนั้นตอบ

“แต่ใครๆเขาพากันคิดว่าเจ้าตายแล้ว ถ้ายาย
ปล่อยเจ้าไป ยายก็จะถูกตำหนิโทษนะซี” นางลึงแก่
พูดขึ้น

“ไม่เป็นไรหรือหนะ ว่าใครจะว่าอย่างไร ช่วย
ปล่อยข้าไปก่อนก็แล้วกัน”

“ไม่ได้หรอก หลานเอ๊ย”

“แม้แต่ข้าจะให้อะไรยาย
เป็นรางวัล ยายก็แก้มัดข้าไม่ได้
งั้นหรือ”

“จะให้อะไรละ” นางสิงแก่
ถาม หุ้มง มีท่าทางตื่นเต้น “หลาน
จะให้อะไรยาย”

“ไม่บอกหรอก จะบอกให้ก็
ต่อเมื่อยายแก้มัดข้าแล้ว แต่รีบๆ
หน่อยยาย เดียวลิงตัวอื่นๆกลับ
มาเห็นว่าข้าให้อะไรยาย มันก็จะ
พากันจกจวยเอาไปเสียเท่านั้น
เอง”

ความโลภอยากได้ของทำให้
นางสิงแก่หลงกล แก้มัดเด็กนั้นให้
แต่เด็กนั้นก็หาได้ให้อะไรนางสิงแก่
นั้นตามสัญญาไม่ มีหน้าข้ายังผลึก
นางสิงแก่ตกลงไปในหมอน้ำเดือด
ที่ลิงพวกนั้นตั้งไว้ต้มร่างตนเสียอีก
ด้วย แล้วรีบเอาผ้าปิดไว้ ออกจาก
ถ้ำนั้นไป

ครั้นออกมาพ้นถ้ำ เด็กคน
น้องก็วิ่งไม่คิดชีวิตกลับไปยังที่ที่
พี่ชายคอยกินข้าวอยู่ พี่ชายเห็น
น้องมีเสื้อผ้าเครื่องแต่งตัวใหม่สวม
ก็อดแปลกใจไม่ได้ ถึงกับถามออก
มาว่า “นั่นเจ้าไปได้เครื่องแต่งตัว
(อ่านต่อหน้า 147)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจขอชื่อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๑๑
บรรจบ พันธเมธา ทอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึง
สำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๑๔ ก.ค. - ๑๕ ก.ค. ๑๕) ส่วน
คำตอบเกี่ยวกับชื่อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“จรีรัตน์” ต้องการชื่อที่มีเดช มนต์รี อายุ และอุตสาหกรรม เกษ
ขอมแล้วได้ชื่อวัชรวิศ แต่อยากได้ชื่อใหม่ที่เป็นเดชและมนตร์
ชื่อคนเกิดวันอังคาร (ชาย)

นฤศันส์ - เป็นที่สรรเสริญแห่งคน ชื่อเทพเจ้า ✓

นิรวัจ - พุดหรือประกาศอย่างชัดเจน ✓

ธনীสภา - อยู่ในทรัพย์ มั่งมี ✓

“จรีรัตน์” ต้องการชื่อที่มีความหมายดีงาม เป็นเดช และศรี
อยากได้ชื่อที่เก๋และแปลกจริงๆ ชื่อที่นะประกาศจะใช้ได้หรือเปล่า
ถ้าเป็นคืนวันอังคารหรือเช้าวันพุธก็ใช้ได้

“พุดช้อน” อักษรและความหมายไม่จำกัด (บิดาชื่อทัศน์)
ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (ชาย)

เอลวิล - ชื่อท้าวเกร

เอกโชติ - แสงโชติช่วงเป็นหนึ่ง

อุทธิจ - เพิ่มพูน เค้นยิ่ง

“พุดช้อน” อักษรและความหมายไม่จำกัด (บิดาชื่อทัศน์)
ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง)

อภิลาษ - ความปรารถนา

อุทยา - ขึ้น ยิ่งกว่า เหนือ

อัจฉลา - หินพิภพ ภูเขา (อ่านต่อหน้า 147)

ข้อดี - ต่อจากหน้า ๓๑

“ไพรัช” ต้องการอักษรตัวตัน ๆ คือ ก.ข.ค.ช. มี คุณฑีรา - มีอำนาจ เข้มแข็ง
ความหมายว่า เข้มแข็ง มีพลังกำลังมาก เป็นที่น่า
เกรงขาม ชั้ชเวส แปลว่าอะไร ใช้ได้หรือไม่สำหรับ “กอแก้ว” อักษรและความหมายไม่จำกัด (บิดาชื่อ
คนเกิดวันศุกร์ อยากให้คล้องกับชื่อพี่ว่า ฉันทชนก อำนวย)
กับชนนันท์

ว. ใช้ไม่ได้

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (ชาย)

ชัชพงษ์ - สกลนักรบ
ชนัทธา - ที่หล่อเลี้ยงประชาชน
ชนัสตา - อยู่ในเผ่าพันธุ์

“กอแก้ว” อักษรและความหมายไม่จำกัด (บิดาชื่อ
อำนวย)

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

กุลภา - แสงสว่างแห่งสกล
กรวรา - การกระทำ

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (ชาย)

เอกอมร - เทพผู้เป็นหนึ่ง
กิตติกร - ที่ให้เกียรติ ชื่อเสียง
กิสดา - กวี ผู้สรรเสริญ

“สมนึก” อักษรและความหมายไม่จำกัด ขอให้คล้อง
กับชื่อพี่ว่า สกล กับ วรพงศ์

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (ชาย)

วสุพันธ์ - เกี่ยวข้องกับทรัพย์
วิสนนันท์ - ยินดีซึ่งทรัพย์
วรกิตติ - ชื่อเสียงอันประเสริฐ

□

□

หลอกลึง - ต่อจากหน้า ๓๑

นั้นมาจากไหนนะ” น้องชายก็เล่าเรื่องให้ฟังโดยตลอด
พี่ชายก็พูดว่า

“โอ ตีนี้ พี่ไปบังติกว่า ไปทำเป็นตาย แล้วลิง
จะได้หาเสื้อผ้าใหม่มาเปลี่ยนให้ จะได้โตของใหม่ๆ ทั้ง
ยังจะได้เครื่องประดับอีกด้วย” พูดแล้วก็รีบออกเดินไป
ยังด้านนั้นทันที

ระหว่างนั้นเอง ลิงเหล่านั้นก็ได้กลับมายังถ้ำ
เมื่อมาเห็นเด็กนั้นหายไป และลิงแก่ที่ใช้ให้เผ่า ก็ถูก

ตัวหนึ่งเปื้อนอยู่ในหมอน้ำเดือด ลิงต่างก็โกรธแค้น
เป็นอย่างยิ่งที่เด็กนั้นหลอกล่อนางลิงแก่ให้แก้มัดจน
เอาตัวรอดหนีไปได้ ทั้งยังฆ่านางลิงแก่เสียอีกด้วย
พวกลิงจึงออกจากถ้ำจะไปตามจับตัวมาลงโทษให้
สมแค้นให้ได้

เมื่อเด็กคนพี่มาถึงด้านนั้น จึงเห็นถ้ำว่างเปล่าพอ
จะไปล้มตัวลงนอนทำเป็นหลับได้โดยสะดวก แล้วก็รอ
ให้ลิงกลับมา แต่ไม่ต้องรอนานก็ได้ยินเสียงเงี้ยวจ้า

ดังก้องดำ ฝ่ายสิงห์หลายเมื่อเข้ามาในถ้ำแลเห็นมีคนนอนอยู่อีก
คนหนึ่ง สิงห์หยุดเยียบลงทันที ให้แปลกใจว่าใครมานอนอยู่ ยังมี
ชีวิตอยู่หรือตายแล้ว คราวนี้สิงห์รอบคอบขึ้น ตรวจตราดูอย่างถี่ถ้วน
และควักแล้ว เขย่าก็แล้ว ร่างนั้นไม่ไหวติง สิงห์ลองดึงใบหูดูบ้าง
และริมฝีปากดูบ้าง ร่างนั้นก็ยังไม่ขยับอยู่ จนกระทั่งสิงห์เอามือแตะ
หน้าตา เท่านั้นแหละหน้าตาก็กระตุก ตากก็กระพริบ จึงเป็นอันรู้แน่ว่า
ร่างนั้นยังมีชีวิตยังไม่ตาย เห็นเช่นนั้นแล้ว สิงห์ได้หันหน้าว่าเด็กคนนั้น
ตั้งใจจะมาหลอกพวกตัวว่าตายแล้ว สิงห์เลยซ่อนกลหลอกเด็กนั้นบ้าง
แทนที่จะหาผ้าใหม่ ๆ มานุ่งให้ กลับไปเอาผ้าเก่า ๆ ขาดรุ่งริ่งมานุ่งให้ และ
แทนที่จะใส่ต่างหูทองให้ ก็กลับเอาเปลือกไม้มาทำเป็นต่างหูใส่ให้ และ
สร้อยเอวแทนที่จะเป็นทองเหลืองก็กลับกลายเป็นหวาย แล้วก็จิบร่าง
นั้นมามัดไว้กับบันไดอย่างแน่นหนา เสร็จแล้วพวกสิงห์พากันออกไป
จากถ้ำ ปลอมให้เด็กผู้พื้นนั้นต้องช่วยตัวเองอยู่ช้านานจึงแก้มัดหลุดออก
มาได้ เมื่อกลับมาพบกับน้องชาย น้องชายเห็นเสื้อผ้าเครื่องแต่งตัวของ
พี่ชายแล้ว ออซันไม่ได้ เผ้าแต่ยืนหัวเราะๆ พาลงพูดออกมาว่า

“ดูเถอะ คิดจะไปหลอกสิงห์ กลับโดนสิงห์หลอกเอาได้” □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

	มารับที่สำนักงาน	ส่งทางไปรษณีย์
๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๔๕.๐๐ บาท	๕๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๘๕.๐๐ บาท	๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๕๕.๐๐ บาท	๑๙๐.๐๐ บาท

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกโปรดบอกรับมายังสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘
อาคารศรีวิเทศ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๑๔๑๓๖
สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๓.๕๐ บาท
รวมค่าหนังสือไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน
ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

วารุณี แสงศิรินาวัน

อนันต์ โอธประเสริฐ ถ่ายภาพ

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สีห์ เสือแสงศรี เขียนขึ้น ศรีอาภัย

นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกศล กระจำรังรัตน์

บรรณาธิการภาคพิเศษ

สุภา ลือศิริ

กองบรรณาธิการ

นางศรี ประภาศิริ

ปริกา หนูหนักกี สมบูรณ์ สรรพอุดม

ประทุม พัทธมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา อุประภาชนะนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สอนงค์ โสม โรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรณพ คุณวิศาล

อุบล คุรุสมงคล อ.บ.

สมศรี สุขภรณ์นันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง วัณสิกุล ร.บ.

ธันวาคม ๒๕ ๒๕๖๕

นิทาน จีน

บรรณ พันธ์เมธ

พิธีสงกรานต์

เรื่องนี้ออบเบอรัลล์ผู้รวบรวมนิทานพื้นเมืองจีนกล่าวถึงเหตุผลที่คนไทยสวดนักษัตรในพิธีสงกรานต์ เห็นจะเป็นนิทานของคนไทยในจีน จึงถูกรวบรวมอยู่ในนิทานพื้นเมืองจีนไปด้วย เรื่องเล่าคล้ายเรื่องหัวกบิลพรหมเป็นบางตอน ดังนี้

แต่ก่อนนานมาแล้ว มีเจ้าผีตนหนึ่งใจคอโหดเหี้ยมทารุณ ถ้าใครจะฆ่าใครเป็นฆ่าทันที เขาว่าโลกเรานี้มีอยู่ ๔ แดน เจ้าผีตนนี้ก็อยากจะได้เป็นเจ้าครองโลกทั้ง ๔ แดน ที่จริงอยากจะทำจริงก็ทำไม่ได้ เพราะเจ้าผีตนนี้เก่งกาจนัก ตคนนั้นก็ตาย ถูกเผาก็ไม่ไหม้ จะยิงแทงด้วยธนูหอกดาบก็ไม่เข้า เมื่อเก่งอย่างนี้ เจ้าผีจึงออกปล้น ได้เงินได้ทองได้ผู้คนทั้งข้าทาสและผู้หญิงสวยๆ ใครๆก็ไม่กล้าจับยังห้ามปราม เจ้าผีมีเมียล้วนแต่สวยๆอยู่แล้วถึง ๖ คน แต่ยังไม่พอใจไปปล้นมาได้มาอีกคนหนึ่งสวยยิ่งกว่าเมียทั้ง ๖ คนนั้นอีก เจ้าผีรักเมียคนนี้ยิ่งกว่าใครๆ

คืนวันหนึ่งขณะที่เจ้าผีกำลังเพลิดเพลินอยู่กับเมียใหม่คนที่เจ็ด หญิงสาวก็ได้ทำใจกล้าถามเจ้าผีว่า “ข้าได้ยินว่าท่านเก่งนักเก่งหนา ตคนนั้นก็ตาย เผาก็ไม่

ไหม้ ยิงแทงด้วยธนูหอกดาบอะไรก็ไม่เข้า ถ้าอย่างนั้นท่านก็คงอยู่ในโลกนี้ตลอดไปไม่รู้จักตายละมัง”

“ไม่จริงเสมอไปหรอก ข้าก็มีที่ที่จะทำให้ข้าตายได้เหมือนกัน”

“ถ้าอย่างนั้นท่านมีอะไรที่จะต้องเกรงกลัวบ้างไหม ทั้งๆที่ท่านก็เก่งออกอย่างนี้”

“มีสิ ข้าจะบอกแก่นางคนเดียวเท่านั้น” เจ้าผีกระซิบบอก “ที่ข้ากลัวนั้นกลัวหนุ่ก็คือกลัวใครจะมาถอนผมข้าเอามารัดคอข้าตาย”

“อะไรกัน” หญิงสาวอุทานออกมาอย่างไม่เชื่อ “ข้าก็ไม่กลัว ดินก็ไม่กลัว กลับมากแล้วผมเพียงเส้นเดียว”

“อย่าไปนึกว่าผมเส้นเดียวไม่มีความสำคัญอะไร ผมเส้นเดียวนี้แหละรัดคอตายได้”

พอได้รับความลับเช่นนั้น หญิงสาวก็คิดว่า “ถ้าผมเส้นเดียวรัดคอตายได้จริงๆแล้ว จะกำจัดเจ้าผีนี้ได้ง่ายนิดเดียว ถ้าจับได้ก็พิเศษเลย จะได้ช่วยคนอื่นอีกตั้งมากมายไม่ให้ถูกกระทำทารุณ ไม่ไ้การ ต้องลองดู” คิดดังนั้นแล้ว หญิงสาวก็รอนจนกระทั่งเจ้าผีหลับสนิท

จึงถอนผมออกมาเส้นหนึ่ง แล้ว
เอาผมเส้นนั้นรัดคอเจ้าผีผู้จน
แน่น หัวเจ้าผีก็ขาดออกจากตัว
ทันที หญิงสาวดีใจยิ่งนักที่กำลัง
เจ้าผีผู้ร้ายกาจเสียได้

แต่ไม่ช้าหัวเจ้าผีที่ขาดหลุด
จากตัวก็กลิ้งคลุกๆไปบนพื้น และ
หัวกลิ้งไปอยู่ที่ใด ไฟก็ลุกโพล่ง
ขึ้นมาที่นั่น และในเปลวไฟที่
แลบเลี่ยนนั้นมีผีมากมายผุดออก
มา เมียคนที่เจ็ดของเจ้าผีเห็น
เช่นนั้นก็ตกใจร้องกรี๊ดๆ เมียอีก ๖
คนได้ยินเสียงก็วิ่งออกมาดู และ
คนหนึ่งออกจะฉลาดกว่าเพื่อน พอ
เห็นหัวเจ้าผีกลิ้งมาก็รีบเอามือคว้า
ไว้ และก็นำแปลกที่พอหัวเจ้าผีไม่
กลิ้งไปกระทบพื้น ไฟก็ไม่ลุกโพล่ง
ขึ้น ผีที่ผุดออกมาจากเปลวไฟก็หาย
ไปหมด

นับแต่นั้นมาเมียทั้งเจ็ดของ
เจ้าผีก็พากันหวาดหวั่นไม่กล้าให้
หัวเจ้าผีกระทบพื้น เกรงไฟจะลุก
และมีผีออกมาจากเปลวไฟ ถ้า
เช่นนั้นจะอย่างไรดี หญิงแต่ละ
คนจึงต้องผลัดกันรับและถือหัวเจ้าผี
(อ่านต่อหน้า 125)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจขอชื่อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๓๑
บรรจบ พันธุมเมธา คอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึง
สำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๑๕ ก.ค. - ๒๗ ก.ค. ๑๕) ส่วน
คำตอบเกี่ยวกับชื่อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“เรวดี” ชื่อวันทนาใช้ได้หรือไม่สำหรับคนเกิดวันพุธกลางคืน
แปลว่าอะไร

ใช้ได้ แปลว่า การไหว้ การแสดงความเคารพ

“ธเชชย์” อักษรไม่จำกัดแต่ถ้าเป็น ช. ก็ไม่ชัดช่อง
ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (ชาย)

ชวยุกต์ - ประกอบด้วยความรวดเร็ว

ชนวิฑ - รู้เกี่ยวกับคน

ชนเทพ - เทพแห่งคน

“จันทร์สม” ต้องการอักษร อ.จ. ให้เป็นชื่อไพเราะ ความหมาย
ดี (บิดาชื่ออารี)

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (หญิง)

อจิราภา - สายฟ้าแลบ

อภัยดา - (ออกเสียงอภัยดา) ที่มั่นคง ดาวาร ชื่อพระวิษณุ
พระกฤษณะ

อุจิตา - เป็นที่น่าเพลิดเพลิน ยินดี พึงพอใจ

“ประสาน” ต้องการอักษร ป.นำหน้า มีความหมายเป็นศรี
บริสุทธ์ เป็นที่รักของพ่อแม่ และน่ารัก พี่สาวคนแรกชื่อลงท้าย
ด้วย สิทธิ (อ่านต่อหน้า 125)

พิธีสงกรานต์ - ต่อจากหน้า ๒๔

ไว้อย่างนั้นคนละปีเรื่อยไป จนกว่าหัวเจ้าผีนั้นจะตาย ขึ้นมาอีกด้วย

สนิท เลือดหยุดไหลจากหัวนั้น

ผู้คนทำกันอย่างนี้ปีละครั้งทุกปีไป เขาจะสาธนา

จะนั้นเมื่อถึงสิ้นปี หญิงสาวจึงจะต้องส่งหัวเจ้าผี
ต่อไปให้อีกคนหนึ่ง ตอนนั้นเองที่ทุกคนพากันสาธนา
ไปที่หญิงสาวเพื่อช่วยชำระล้างเลือดที่ไหลลงมาถูก
ตัวหญิงสาว ทั้งเป็นการกันไม่ให้หัวเจ้าผีลุกเป็นไฟ

กัน ๗ วัน ครั้นหญิงสาวแต่ละคนรับหัวเจ้าผีไว้และถือ
หัวอยู่เช่นนั้นเพียงคนละครั้งเท่านั้น หัวผีก็ตายสนิท
แต่ผู้คนก็ยังพากันสาธนากันอยู่เรื่อยมาจนตราบเท่า
ทุกวันนี้ □

ข้อดี - ต่อจากหน้า ๒๔

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)

ปัญญา - มีลักษณะเป็นสิริมงคลทั้ง ๔

บั้นวรรณ - เจริญด้วยทรัพย์สมบัติ

ปณัสย์ - ได้รับความนิยมนิยมชมชอบ

ประพิชญา - รุยาละเอียด รุกคองแน่นนอน

“วรรณ” ต้องการอักษร ว.ช. มีความหมายเป็นสิริ
มงคล เจริญ ชื่อฟ้าที่ดังให้คือวสุเชษฐ์ วัชรศีลและ
พิชชเทพ

ช. ใช้ไม่ได้

“วิพรรณ” ต้องการอักษร ส.ว.หรือ อ.ว.มีความหมาย
เป็นสิริมงคล เป็นที่รัก จลาต เป็นศรีเป็นเดชแก่ตัว
เอง ขอให้เป็นชื่อไพเราะ อ่อนโยนและเก๋ ชื่อ
สุชาวดีกับอุมาวดีแปลว่าอะไร

สุชาวดี เห็นจะพอแปลได้ว่า ที่มีกำเนิดดี ส่วน
อุมาวดี แปลว่าที่มีชื่อเสียงก็ได้ ชื่อทั้งสองใช้ได้สำหรับ
คนเกิดวันเสาร์

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

ไพทยา - ผู้คงแก่เรียน แพทย์

ไวภพ - อำนาจ ความยิ่งใหญ่

พิรุณ - ทรงไว้ซึ่งความกล้า ความเป็นวีรบุรุษ

“พิกุล” ต้องการอักษร ป.พ. ให้มีความหมายว่า ผู้นำ
ผู้เชื่อมั่นในตนเอง เป็นคนดี ชื่อบิดานำหน้าด้วย
อักษรป.

“กัลยาณ” ต้องการอักษร ก.ม.ย.ร.น. มีความหมาย
ฉลาด สวย น่ารัก (บิดาชื่อมรด)

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (หญิง)

กุลวรา - ประเสริฐในสกุล

กรกมล - มีงามเหมือนดอกบัว

กุลัลยา - ดอกบัว โดยเฉพาะบัวขาว บาน
ตอนกลางคืน

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

ปริญญ - นำโดยรอบ

ประพร - เป็นใหญ่ ตีเยี่ยม

□ □

โน้ต อินเดีย

บรรณ หันดูเมธ

น ก บ น

เรื่องของคนตระหนี่มีเล่าไว้เป็นนิทานมากมายหลายเรื่อง เรื่องของพัลลว ชาห์ ชาวคุชราตประเทศอินเดียก็เป็นตัวอย่างของคนตระหนี่อีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งไม่ว่าจะตระหนี่ถึงไหนก็ยังมีอีกด้วย จึงต้องถูกกล่าวเสียดสีบ้าง ถึงที่สังกรเล่าไว้ในขุมนิทานอินเดียดังนี้

พัลลว ชาห์ จอมตระหนี่แห่งแคว้นคุชราต เป็นผู้ไม่ชอบการใช้จ่ายเงินทองเลย อย่างว่าแต่จะจ่ายเพื่อคนอื่น แม้แต่เพื่อตัวเองก็ยังไม่อยากจ่าย วันหนึ่งพัลลว ชาห์ไปแลเห็นต้นอินทผลัมต้นหนึ่งมีลูกสุกอยู่เต็มต้น เห็นแล้วอดอยากได้ไม่ได้ เพราะพัลลวโปรดอินทผลัมนักหนา แต่ว่าจะได้ลูกอินทผลัมสุกๆเหล่านั้นได้อย่างไร จะวานใครขึ้นต้นก็ไม่อยากทำ เกรงจะต้องเสียอะไรให้แก่เขาบ้าง คิดไปคิดมาอยู่หลายตลบ ในที่สุดพัลลวก็ตัดสินใจขึ้นต้นอินทผลัมนั้นเอง แต่พัลลวไม่เคยขึ้นต้นไ้มาก่อนเลย ตอนขาขึ้นพอจะขึ้นไปได้ไม่ลำบากนัก ครั้นเก็บลูกอินทผลัมสุกๆได้ตามต้องการแล้ว ตอนขาลงนี่สิ พัลลวก็มองลงมาจากยอดต้นอินทผลัมลงมากใจไป เพราะต้นอินทผลัมสูงไม่ใช่เล่น เห็นแล้วพัลลวถึงกับกลัวตัวสั่น ทั้งตอนขึ้นก็เหน็ดเหนื่อยพออยู่แล้ว มือที่กอดต้นอินทผลัมไว้จึงพาลจะอ่อนเปลี้ยจนจะเกาะต้นไว้ไม่อยู่ พัลลวกลัวว่าจะหลุดมือ

ตกลงไป ถ้าหล่นลงไปละก็เป็นตายแน่ๆ ไม่มีใครจะช่วยได้เลย

นึกมาถึงตอนนี้ พัลลวก็นึกต่อไปว่า ถ้าคนช่วยไม่ได้ เทวดาคงต้องช่วยได้นะ คิดแล้วก็เลยบนเทวดาสัญญาจะทำทุกอย่างให้เป็นทีพอพระทัยพระองค์ให้ได้ พัลลวถึงกับให้สัตย์ปฏิญาณอย่างเอาจริงเอาจังว่า ถ้าตกลงไปจากต้นอินทผลัมนั้นได้โดยเรียบร้อยปลอดภัย ตนจะเลี้ยงพราหมณ์สักพันคน คำสัตย์ปฏิญาณนี้ทำให้พัลลวค่อยใจขึ้นขึ้น ค่อยๆเลื่อนตัวไถลลงมาตามลำต้นจนกระทั่งมาได้ครึ่งทาง พัลลวก็ลงสู่แดนเห็นว่าอยู่สูงจากพื้นดินไม่มากนัก ถึงจะตกตอนนี้ก็ไม่มียันตรายแล้ว จึงค่อยถอยลงมาอย่างโล่งอก คราวนี้พัลลวก็เสียใจที่ไม่ควรทวงผลิผลามบนเทวดาว่าจะเลี้ยงพราหมณ์ตั้งพันเลย ที่จริงถ้าจะเลี้ยงเพียง ๕๐๐ เทวดาก็คงพอพระทัยอย่างยิ่งแล้ว

คิดแล้วก็ไถลตัวลงมาอีก มาถึงตอนนี้พราหมณ์คิดว่า แม้แต่จำนวน ๕๐๐ ก็ยังมากเกินไป พัลลวก็ฟังออกมาว่า "เดอนะ ไม่ต้องถึง ๕๐๐ หรือ เทวดาท่านคงจะเข้าใจดีที่ว่า ถ้าเลี้ยงพราหมณ์จำนวนตั้งเท่า นั้นจะยุ่งยากสักเพียงไหน ลดลงมาเป็น ๒๐๐ จะเหมาะกว่า"

ยังไถลตัวลงมาใกล้จะถึงพื้นมากขึ้นเพียงไร

จำนวนพราหมณ์ที่พลูบุนเทวดาไว้
ว่าจะจัดเลี้ยง ก็ค่อยๆลดจำนวนลง
เรื่อยๆ ดังนั้นพอเข้าถึงพัน จำนวน
พราหมณ์เท่าที่พลูบุนตั้งใจจะเลี้ยง
เพื่อเอาใจเทวดานั้น จึงได้ลดลงมา
เป็นพราหมณ์เพียงคนเดียว

ตัดสินใจดังนี้แล้ว พลูก็รีบ
จากกลับบ้าน ขณะเดินมาตามทาง
พลูก็คิดคำนวณมาตลอดทางว่า
เลี้ยงพราหมณ์คนหนึ่งจะเสียเงิน
สักเท่าไร คิดไปคิดมาก็เป็นเงินไม่
ใช้น้อย พลูจึงคิดหาหนทางลดค่า
ใช้จ่ายลง แต่จะทำได้อย่างไร
ทางที่ดีก่อนอื่นควรเลือกเชิญแต่
พราหมณ์ที่กินไม่ค่อยจุ คนอย่างนี้
พอหาได้ เพราะฉะนั้นพอไปถึง
หมู่บ้านที่ตนอยู่ พลูก็ไปจัดการ
สอบถามชาวบ้านดู ก็ได้ความว่า
ซังก็ หาสเป็นคนที่ไม่กินอะไรไม่จุ
พลูจึงตรงไปเชิญ และซังก็ หาส
ผู้ฉลาดแกมโกงก็รับรับคำเชิญทันที
เพราะรู้จักตีศัพท์เรื่องความตระหนี่
ดีเหนียวของพลูดี

เมื่อถึงบ้าน พลูก็ได้อธิบาย
แก่ภรรยาว่า ตนบนเทวดาไว้ว่าจะ
เลี้ยงพราหมณ์คนหนึ่ง และได้เชิญ
ไว้แล้วให้มากินอาหารในวันรุ่งขึ้น
(อ่านต่อหน้า 146)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจข้อข้อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๒๗
บรรจุบ พันธเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึง
สำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๒๗ ก.ค. - ๔ ส.ค. ๑๕) ส่วน
คำตอบเกี่ยวกับข้อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“อภิญา” ต้องการอักษร ช.ท.ญ.ต.ก.ส. มีความหมายว่า สง่า
งาม เพียบพร้อมด้วยคุณสมบัติของกุลสตรี หรืออื่นๆไม่จำกัด
ช.ใช้ไม่ได้

ชื่อคนเกิดวันพุธกลางวัน (หญิง)

สุกุลยา - ที่สืบมาจากสกุลที่ดี
สุริศา - เป็นใหญ่เหนือเทพ
สุหัตรา - ให้รุ่งร่วอย่างดียิ่ง

“วรรณา” ต้องการอักษร ส.จ. ให้มีความหมายดี เหมาะสม
หรืออื่นๆแล้วแต่จะเห็นเหมาะกับเด็กผู้หญิง

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง)

สุจันนา - คำพูดไพเราะ
สุวิญาน์ - ฉลาดอย่างยิ่ง
สุวิหัต - ความงามสง่า ทรัพย์สินสมบัติ

“เล็ก” อักษรและความหมายไม่จำกัด

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (หญิง)

ยุดา - ผูกไว้ ประคบเข้าไว้
ถลลียา - ใช้เป็นชื่อไม่มีความหมายเฉพาะ
โลจน์นิภา - เหมือนดวงตา (อ่านต่อหน้า 145)

ความหมายทาง “ปราชญ์” “ปรีชาญาณ”
 ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)
 ศิศุคนธ์ - คอภะลิซ้อน ✓
 กุณทีน - กอภะลิ
 ชนิกานต์ - เป็นที่รักของมารดา

สุทิน มารดาชื่อวิภาดา)
 ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)
 วิศวยศ - ชื่อเสียงทั่วไป
 วิหรรษา - ความร่าเริงยินดีอย่างเหลือล้น ✓
 วิสเวศ - เจ้าแห่งสากลโลก

“แมรี” ต้องการอักษร ร.ช. ให้มีความหมายเป็นมงคลแก่เด็ก เดิมชื่อ “วรรษยา” ใช้ได้หรือไม่ แปลว่าอะไร ถ้าใช้ไม่ได้ขอให้ช่วยเปลี่ยนให้ด้วย
 ช. ใช้ไม่ได้ อาจแก้ไขให้เป็น วรัชยา ได้ แปลว่า น้ำฝน

“นิลุบล” ต้องการอักษร ว.ส. ให้มีความหมายเป็นสวัสดิมงคล เป็นที่รักของทุกคน กล้าหาญ (บิดาชื่อ

“อินทรี” ต้องการอักษร อ.ช. ให้มีความหมายว่าเข้มแข็ง เจริญผลาญ กตัญญู อยากให้คล้องกับชื่อลูกคนแรกว่าอัจฉรินทร์ ชื่ออัจฉริญใช้ได้หรือไม่ แปลว่าอะไร

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (ชาย)
 ชัชวรินทร์ - การสู้รบนักรบ
 ชนัสถ์นันท์ - ยินดีอยู่ระหว่างชนทั้งปวง
 วัชรธร - ทูรย์ซึ่งสายฟ้า พระอินทร์ ☐

แก้บน - คอจากหน้า ๒๔

แล้วเสริมต่อไปว่า “ที่เราเลี้ยงพราหมณ์นี้ก็เพื่อจะบูชาเทวดาให้โปรดเราหรือคณะ สมาชิก ฉะนั้นนางต้องทำทุกอย่างให้ถูกต้องครบถ้วน แต่จำไว้ด้วยว่าต้องใช้จ่ายให้น้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้”

ในวันรุ่งขึ้นบังเอิญเป็นวันตลาดนัดประจำอาทิตย์ พัลลุจำเป็นต้องไปทำธุรกิจที่ตลาดเพื่อให้ได้ผลประโยชน์ ห่อหุ้มกับเงินที่จะต้องเสียไปในการเลี้ยงพราหมณ์ พัลลุส่งเมียให้ดูแลพราหมณ์ผู้จะมาเป็นแขกกินข้าวที่บ้าน พัลลุพูดว่า

“ที่จริงมันก็เป็นหน้าที่ของข้าหรือที่จะต้องดูแลแขกด้วยตัวเอง แต่ว่าข้ามีธุระจำเป็นจริงๆ”

ฝ่ายชังกี หาสแลเห็นพัลลุ ข้าที่รีบร้อนไปตลาดตั้งแต่เช้ามืด ตนจึงรีบไปที่บ้านของพัลลุ เพื่อจะคว้าเมีย

พัลลุจัดแจงอะไรไปอย่างไร ชังกีเมียพัลลุแลเห็นแขกมาแต่ตู่เช่นนั้นก็วุ่นวายใจ รีบเข้าไปต้อนรับอย่างอบอุ่นแล้วเชิญให้นั่ง ชังกี หาสก็อธิบายเหตุผลว่า “ข้าจะไปโบสถ์ แต่พอมานมาทางนี้เห็นพัลลุกระหืดกระหอบออกจากบ้านไป ข้าก็เลยคิดว่านางคงจะต้องการให้ข้าช่วยอะไรบางอย่าง จึงได้แวะมาดู”

สมาชิกเมียพัลลุตอบว่า “ขอบคุณละท่าน ข้าก็ตั้งใจจะทำให้ตรงตามแบบแผนประเพณีอย่างที่สุด แต่ถ้าท่านจะแนะนำอะไรอีกข้าก็จะทำตามนั้น”

“เรื่องธรรมดาๆนี่แหละ” ชังกีกล่าว “สิ่งสำคัญที่ต้องจำได้ขึ้นใจก็คือ ถึงแม้จะบนว่าจะเลี้ยงพราหมณ์เพียงคนเดียว ของเลี้ยงก็ต้องทำให้มากพอจะเลี้ยงคนได้สิบคนหรือมากกว่านั้น ส่วนกับข้าวของกินมีอะไร

บ้าง ข้าเชื่อว่านางคงจะรู้แล้ว”

สมาลีก็บอกโดยดีถ้วนว่าตนจะทำอะไรบ้าง “ถ้าอย่างนั้นก็ดีแล้ว” ชงกีพูด “แต่คงไม่เดือดร้อนอะไรนะ ถ้าจะเพิ่มของหวานอีกสัก ๓ สิ่ง เพื่อบูชาพระคเณศวร เราต้องบูชาเทพเจ้าทุกองค์จนเป็นที่พอพระทัย รู้ไหมล่ะ”

พูดแล้วก็ลาจากไป สมาลีก็จำต้องทำตามคำแนะนำนั้น พอเที่ยง อาหารทุกอย่างก็เสร็จ และไม่ช้าแขกก็มาถึง พอมาถึงชงกีก็พูดว่า

“อาหารเรียบร้อยแล้วใช้ไหม มาถวายกุลเทพเทวดาที่คุ้มครองครอบครัววงศ์สกุลของพลลูกับนางเสียก่อน”

สมาลีจึงจุดตะเกียง แล้วก็เรียงอาหารไว้ตรงหน้าเทวรูป ชงกีเห็นเช่นนั้นจึงพูดว่า “นางเป็นคนเข้าใจอะไรดีนี่ จัดแจงอาหารบูชาเทพเจ้าได้ถูกต้องดีทีเดียว แต่ทำไมไม่มีเงินบูชาเทพเจ้า ๒ มุหुर (๑ มุหुरเท่ากับ ๑๕ รูปี) ด้วยล่ะ นั่นเป็นเรื่องสำคัญ รู้ไหม”

สมาลีจำไม่ได้ว่าสามีมอบของตนบอกอะไรตนหรือเปล่าเรื่องเงิน แต่ถ้าพราหมณ์ว่าสำคัญก็ต้องทำ จะโต้แย้งอะไรไม่ได้ในขณะที่จะประกอบการมงคลอย่างนี้ เสร็จธุระแล้ว ชงกี হাসก็ลงมือกินอาหาร ชงกี হাসกินเสียเยอะแยะ กินเสร็จยังเอาผ้าคล้ออก เทอาหารที่เหลือทั้งหมดใส่ผ้าห่อเอากลับบ้านอีกด้วย เงิน ๒ มุหुरที่บูชาเทพเจ้าก็เก็บไปด้วย เท่านั้นยังไม่พอ ชงกี হাসยังพูดกับสมาลีว่า

“อาหารอร่อยดี เทพเจ้าคงจะพอพระทัยในการแก้บนของนางกับพลู แต่ว่ายังเหลือพิธีอีกนิดเดียวที่ยังไม่ได้ทำ คือทักษิณานั่นไง”

สมาลีฟังแล้วไม่เข้าใจว่าชงกีต้องการอะไร ชงกีจึงอธิบายว่า “เวลาที่เชษฐพราหมณ์มาเลี้ยงนั้น เมื่อเลี้ยงเสร็จต้องมีเงินทักษิณาให้พราหมณ์ด้วย เป็นธรรมเนียมที่รู้จักกันทั่ว นางเป็นเมียที่ดีน่าจะรู้เนิ่นา”

สมาลีใจไม่ตีกลัวพลูจะไม่พอใจ ถ้านางจะแถมเงินทักษิณาให้ชงกี হাসไปด้วย แต่ว่าชงกี হাসบอกว่า เป็นธรรมเนียมสำคัญๆ ที่รู้จักกันทั่ว จะไม่ทำอย่างไรได้ สมาลีจึงต้องให้เงินชงกีไปอีก ๒ มุหुरเป็นเงินทักษิณา

ชงกีได้ทุกอย่างสมใจแล้วก็กลับบ้าน และกะได้ล่วงหน้าว่า อย่างไรเสียพลู ข้าจะต้องโมโหโกรธาและตรงมาที่บ้านตน ชงกีจึงเรียกเมียมาส่งอย่างดีถ้วนว่าถ้าพลูมาที่บ้านจะต้องทำอย่างไรบ้าง ส่งเรียบร้อยแล้วชงกีก็เข้าไปในห้อง นอนหลับเป็นตาย เพราะกินอิ่มเกินไป

พลู ชาห์กลับบ้านเอาจวนจะเย็น สมาลีก็รายงานเรื่องเลี้ยงพราหมณ์ที่ตนจัดไปให้ฟัง พลูฟังแล้วแทบจะลมจับ โกรธแค้นชงกีเป็นที่สุด จวนได้ไม้ตะบองอันหนึ่ง วิ่งตรงไปยังบ้านชงกี ฝ่ายเมียชงกีก็แลเห็นพลูมาบ้านตนในลักษณะเช่นนั้น ก็ทำเป็นร้องไห้ตอกชกหัว แล้วก็ขึ้นหน้าว่าพลูว่า “แก แกอ้ายคนชั่วร้าย แกทำอะไรชั่วช้าอะไร วางยาฆ่าหรือ ฆ่าข้าจะตายอยู่แล้วเพราะของกินที่เมียแกทำให้กินละ ฮือ ฮือ ฮือ” พูดแล้วก็ร้องไห้สะอึกสะอื้นปานจะขาดใจ และพูดต่อไปว่า “ถ้าข้าตายละก็ระวังให้ดีเถอะ ตำรวจจะมาจับตัวแกเอาไปแขวนคอ แกเป็นไม่มีวันพ้นเงื้อมมือตำรวจไปได้หรอก ฮือ ฮือ ถ้าข้าตายข้ากับลูกๆจะเป็นยังไง แกรู้บ้างไหม”

“เอ้า ตะเบ็งเข้าไป” พลุร้องออกมา “เดี่ยวใครไม่รู้ เขาได้
นี้กว่าข้าวางยาหัวแกจริงๆ ถ้าหัวแกไม่สบาย ทำไมแกไม่ไปตามหมอละ”

“ตามหมอ” เมียซังกีพูดเยาะๆ “ไปเอาเงินที่ไหนให้หมอละ
เอาเงินมาให้ข้าสัก ๑๐ มุหุรี (๑๕๐ รูปี) ข้าจะได้ไปตามหมอได้ ถ้า
ข้าไม่ได้หมอมารักษาหัวข้า หัวข้าต้องตายแน่ๆ เลย และแกก็คงไม่พ้น
ถูกแฉวนคอ”

“ดังนั้นให้ข้ากลับไปเอาเงินที่บ้านก็แล้วกัน” พลุพูดเสียงอ่อน
เพราะคำว่าถูกแฉวนคอ ฟังน่ากลัวไม่น้อย “ให้ใครไปกับข้าด้วยซี
ข้าจะได้ไม่ต้องเสียเวลากลับมาอีก แกต้องไปตามหมอย่างเก่งที่สุดมา
เหียนะ”

เมียซังกีเลยให้ลูกชายรีบตามพลูกลับบ้าน เมื่อพลูกระหิกระหอบ
มาถึงบ้านศมาลีก็ถามว่า “เกิดอะไรขึ้น ทำไมถึงรีบกลับบ้านอย่างนี้”

“เกิดเรื่องมหาวินาศขึ้นแล้วนะซี แกทำยังงี้เจ้าซังกีมันถึงได้ว่า
มันถูกแกวางยา แล้วมันจะเรียกตำรวจมาจับเข้าไปแฉวนคอ”

พลูแล้วพลูก็ตรงไปโห้บ หยิบเงิน ๑๐ มุหุรีเอามาส่งให้ลูกชาย
ซังกี หลางกำรับว่า “รีบกลับไปบ้านเร็วๆ นะเจ้าหนู เอาเงินไปให้
แม่เขา และบอกแม่ให้เขาไปตามหมอเก่งๆ มารักษาพ่อ”

เด็กนั้นรับเงินแล้ว ก็วิ่งท้อกลับบ้าน ตอนนั้นพลูบ่นใหม่อีกว่า ถ้า
พ้นถูกแฉวนคอเมื่อไร จะเลี้ยงพราหมณ์จำนวนหนึ่งพันกับหนึ่งคนแน่ๆ
เมื่อนั้น □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

	มารับที่สำนักงาน	ส่งทางไปรษณีย์
๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๕๕.๐๐ บาท	๕๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๙๕.๐๐ บาท	๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๘๕.๐๐ บาท	๑๙๐.๐๐ บาท

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกโปรดมอบรับมายังสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๔
อาคารกรีกเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๐๙๑๑๖

สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๓.๕๐ บาท
ตามฉีกหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ระคำเนิน
ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

เรไร สุขอุดม

อนุภ จันทรประคัม ฉายภาพ

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สีห์ เสือแสงศรี เรือจีน ศรีอภัย
นิทยา วงศ์เที่ยงธรรม โกสุม กระจำรังรัตน์

บรรณาธิการภาคพิเศษ

สุภา ลือศิริ

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปรีดา หนูนภักดิ์ งามบุรณ สุรพุดอม
ประทุม พัวกะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาชนะนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. ส่องค์โสภณ วิจารณ์บูรณานนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรณพ คุณวิศาล

อุบล คุรุสมงคล อ.บ.

สมศรี สุขุมถนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสถียร เผ่าทองสุข

จำนง วัลลภกุล ร.บ.

๕ ๒๕ ธ. ๒๖ ๕๓๑. / ๕

นิทาน ฟิลิปปีนส์

บรรณ พันธ์ไพจิตร

เมียนายพราน

นิทานชวนขันประเภทโง่โง่ไม่น่าเชื่อ มักมีประจำอยู่แทบทุกท้องถิ่น ของฟิลิปปินส์ก็มีอยู่หลายเรื่องดังที่เคยเล่ามาบ้างแล้ว เรื่องนี้เป็นนิทานชวนขันอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งแมกซิโม ราโนส เล่าไว้ในนิทานเมื่อก่อนของฟิลิปปินส์ ดังต่อไปนี้

เรื่องเล่าถึงนายพรานกับเมียว่า วันหนึ่งนายพรานจะไปล่าสัตว์แถบภูเขา ก่อนจะไปได้เรียกเมียมาสั่งว่า

“นี่นะ ยาย ข้าจะไปล่าสัตว์ แกอยู่บ้านต้องต้มข้าวต้มไว้ลวกหมูนะ แต่ข้าจะได้หมูมาหรือไม่ และกลับมามีบ้านตอนไหนก็ยังไม่บอกไม่ได้ เอาอย่างนั้นก็แล้วกัน ข้าจะให้อาดติสญญาณให้แกเห็นแต่ไกลๆ แกจะได้ต้มไว้ล่วงหน้าทันเวลา พอข้าถึงบ้าน น้ำก็เดือดพอดี”

“ก็ดีนี่ ตา อย่างที่แกว่านะ”

“ถ้าอย่างนั้น แกฟังให้ดีๆ คือ แกต้องนั่งเฝ้าดูป่าตรงที่ข้าเข้าไปล่าสัตว์ ถ้าแลเห็นควันพลุ่งขึ้นมาจากยอดไม้ละก็ แปลว่าข้าจับหมูมาได้ เห็นเช่นนั้นแกไปต้มข้าวต้มได้เลยนะ แต่ถ้าไม่แลเห็นควันพลุ่งขึ้นมาก็แปลว่าจับหมูไม่ได้ ไม่ต้องต้มข้าวต้มอย่างนี้รู้เรื่องแล้วใช่ไหม”

เมียนายพรานฟังบ้างไม่ฟังบ้าง ขณะนี้นายพรานบอกเรื่องอาดติสญญาณ เมื่อผัวถามก็เลยตอบไปตามเรื่องว่า

“เออ เออ เอาหมูอ้วนๆ กลับมาบ้านให้ได้ในคืนนี้แหละ”

ครั้นนายพรานออกจากบ้านเข้าไปแล้ว เมียนายพรานก็ทำตามคำสั่งผัว คือนั่งเฝ้าดูอาดติสญญาณอยู่ตรงหน้าต่าง ดูไปก็ก็นึกหวนคำของผัวแก่ไปว่า “เออ ตาเขาบอกว่าโง่ นะ บอกเรื่องควันไฟ...อ้อ...บอกว่าถ้าแลเห็นควันไฟละก็แปลว่าตาตายแล้ว แต่ถ้าไม่แลเห็นควันไฟละก็ไปต้มข้าวต้มได้...ใช่แล้วๆ อย่างนี้ถูกแล้ว”

พอตกค่ำ เมียนายพรานก็แลเห็นควันพลุ่งเป็นลำขึ้นมาจากยอดไม้ในป่า พอเห็นเช่นนั้นแกก็ร้องลั่นว่า “โธ่ โธ่ ตาตายเสียแล้ว ที่นี้ข้าก็เลยต้องอยู่ตัวคนเดียวละซี นี่ถ้าผีตาเกิดมาบ้านเข้าในคืนวันนี้ ข้าจะทำอย่างไรดี”

แล้วแกก็ไม่เห็นมีวิธีใดจะกันผีได้เท่ากับการไปปิดหน้าต่างประตูเสียแน่นหนา แล้วก็ไปซ่อนตัวอยู่ที่มุมห้อง ไม่ช้านายพรานก็แบกหมูเข้ามาบ้านตัวหนึ่ง พอถึงบ้านแลเห็นประตูบ้านปิด จึงร้องเรียกเมียว่า

“ยาย ยาย เปิดประตูหน่อย” เมื่อไม่ได้ยินเสียงอะไร นายพรานก็คิดว่า “เอ ยายแกออกไป

ข้างนอกหรือ แกไม่เห็นควันไฟ
ที่เราจุดเป็นอาณัติสัญญาณหรือ
ไหนะ”

ฝ่ายยายเมียดียืนเสียงผิว
เรียก คิดว่าผีผัวมาบ้าน ก็ตกใจ
กลัวตัวสั่น พรวดพราดว่า “โฮเอ๋ย
เรานะเรา อะไรที่กลัวแสนกลัวก็
ต้องมาได้พบได้เห็น เรายังกลัวผี
อยู่ด้วย ผีตาก็เกิดมาบ้าน เราจะ
ทำยังงี้ดี จะทำยังงี้ดี”

ขณะนั้นนายพรานคอยให้
ยายเมียดเปิดประตูจนเหลือจะคอย
ก็อดโมโหไม่ได้ ร้องลั่นว่า “ยาย
เปิดประตูเร็ว นั้นแกอยู่หรือเปล่า
นะ” แล้วนายพรานก็นึกเอาว่า
“หรือยายแกจะไปบ้านเพื่อนที่ฟาก
ข้างโน้นละกระมัง เพราะนั่งคอย
อยู่กับบ้านทั้งวัน ๆ น่าเบื่อจะตาย
อย่าไปโมโหแกเลย”

คิดดังนั้นแล้ว ก็พยายามเตะ
ถีบจนกลอนหลุด ประตูเปิด นาย
พรานเข้าไปในบ้านแล้ว ก็คิดต่อ
ไปว่า

“ระหว่างที่คอยให้ยายกลับ
บ้านนี้ เราจัดแจงชุดขนหมูให้
สะอาด และทำกับข้าวเตรียมไว้ก็
แล้วกัน”

(อ่านต่อหน้า 146)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจขอชื่อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๔๗
บรรจุบัตร หักมูลค่า คอตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึง
สำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๕ ส.ค. - ๑๐ ส.ค. ๑๕) ส่วน
คำตอบเกี่ยวกับชื่อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“พร้อมจิต” ต้องการอักษร ว. และ พ. ความหมายไม่จำกัด

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง)

วัลลภินทร์ - เป็นใหญ่เหนือผู้ที่รักและภักดี

วิภากร - ผู้กระทำแสง พระอาทิตย์

วิภาวิน - ที่มีอำนาจ

“กรรณิการ” อักษรไม่จำกัด มีความหมายเป็นสิริมงคล จลาต
มีอำนาจ เก่งกล้าสามารถ ขอเป็นชื่อสั้นๆ เก๋ๆ

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (หญิง)

มรรษณา - ความอดทน การให้อภัย

มนทรายุ - เป็นที่นำวันรมย์ยินดี

มณิศา - เหนือรัตนอื่นๆ

“สุรสา” อักษรและความหมายไม่จำกัด ขอชื่อเก๋ๆ

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

สุรชาติ - เกิดเป็นเทวดา

สุรสม - (ออกเสียงสุระสม) เหมือนเทวดา

สุรเวศม์ - สวรรค์ (อ่านต่อหน้า 146)

ข้อดี - คอจากหน้า ๓๑

“รัตน” อักษรและความหมายไม่จำกัด
ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

อสุชา - มีเสน่ห์ น่ารัก
อษณิภา - แสงอันอบอุ่น
เอษณีย์ - เป็นที่มุ่งหวัง ฟังปรารดนา

“จินดา” ต้องการอักษร ร.ช.จ.ค.น.ท. มีความหมาย
เป็นศรี มนต์ หรือเดช อยากให้คล้องชื่อบิดาว่า
ธงชัย หรือจะใช้ ร. นำหน้าก็ได้

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (ชาย)

ธนชาติ - เกิดแต่ทรัพย์
ธน์สดี - ตั้งอยู่ในทรัพย์
ธษณะ - จลลิต

“ลัดดา” ต้องการชื่อที่คล้องกับชื่อสุนันทา

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

สุนิดา - ที่ประพฤติดี
สุธาสินธุ์ - มหาสมุทรน้ำทิพย์

สุทามน - ให้อย่างมากมาย เมฆ ทะเล

“ศ.ทองใบ” อักษรและความหมายไม่จำกัด (พี่สาว
ชื่อ ปรางมาศ)

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

ประมา - ความรู้อันแท้จริง ถูกต้อง
ประมณัส - ร่าเริง รอบคอบ อริยาสยดี
ปรานมัย - ประกอบด้วยชีวิตจิตใจ

“มัลลิกา” ต้องการอักษร ก. มีความหมายว่า มี
อำนาจ เสน่ห์ เจริญสุข ขออย่าให้มีอักษร ม.ล. หรือ
มีคำว่า ศรี ชื่อภักติกาใช้ได้หรือไม่สำหรับคนเกิดวัน
พฤหัสบดี

ค. ใช้ไม่ได้

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

ภฤศภา - เล็ก แบบบาง
ภฤษกร - ชื่อพระศิวะ
ภรประภา - รัศมี ☐

เมียนายพราน - คอจากหน้า ๓๑

ยายเมียนั่งตัวสั้นเมื่อเห็นผัวเข้าไปในครัว แก
นึกว่า “เออเนาะ ผีตาเข้ามาในบ้านยังไม่พอ ยังจะเข้า
ครัวไปทำกับข้าวเสียอีก” ข้างนายพรานทำกับข้าวไป
พลาง ก็นึกบ่นในใจไปพลางว่า “เฮ้อ ทำไมยายยังไม่
กลับสักที ชักหิวเสียแล้วซี ไปล่าสัตว์อยู่ในป่า
ตั้งนาน อะไรมันไม่ตกถึงท้องเลย พอทำเสร็จก็กินเลย
ดีกว่า ซี้เกียจคอย”

ดังนั้นพอกับข้าวเสร็จ นายพรานก็กินอาหาร

ขณะที่นายพรานกินอาหารอยู่นั้น ยายเมียนึกคิดว่า “ผี
ตากินข้าวแล้ว กินแล้วก็ไปเสียทีซี เราจะได้หายใจ
โล่งอกบ้าง ตรงชอกนี่ก็ร้อนจะตายอยู่แล้ว”

นายพรานกินเสร็จแล้ว ก็จัดแจงเอาหมูที่เหลื่อ
แขวนไว้กับซ้อ แล้วก็เอาอาหารที่แบ่งไว้ให้เมีย วาง
ไว้บนชั้นเหนือเตาไฟ เสร็จธุระแล้วก็เข้าไปนอน ไม่
ซักหลับสนิท เมียนายพรานเห็นผีเข้าห้องไปแล้วจึง
ออกมาจากที่ซ่อนร้องไปยังครัว เออมือไปหยิบจาน

อาหารมา ว่าฟังว่า “อ้อ นี่กับข้าวที่พี่เหลือไว้ให้เรา
เนื่อหมูป่านี่เราอดไม่ได้กินมาตั้งนาน วันนี้กินให้
อร่อยสักที ใครจะทำไว้ก็ช่าง พี่หรือคน กินได้ก็แล้ว
กัน” แล้วยายเมียนายพรานก็ลงมือกินอย่างเอร็ดอร่อย
แทบไม่ต้องหายใจหายคอ จนกระทั่งสลักในที่สุด

นายพรานได้ยินเสียงแปลกก็ตกใจตื่น ลุกออก
มาดู นึกว่าอย่างไรเสียงก็คงต้องเป็นเสียงหมาที่แอบเข้า
มาจะรบกวนหมูกิน จึงย่อ ๆ ไปที่หน้าต่างไปคว่ำเอา
ไม้ไฟที่ใช้ค้ำหน้าต่างมาถือไว้ ร้อง “ฮืม” ยายเมียน
ได้ยินเสียงผัวก็คิดในใจว่า “อ้าว นี่ผียังไม่ไปอีกหรือ
นึกว่าไปเสียแล้วอีก” เสียงร้อง “ฮืม” ลุกมาทำให้เมียน
นายพรานรู้ได้ว่า ผัวคิดว่าตนเป็นหมา แกจึงคิดว่า

“เฮอะๆ ผิดาคิดว่าเราเป็นหมา เป็นหมาก็ดีนะซี
ผีมั่นกลัวหมา ถ้าเราทำให้ผัวคิดว่าเราเป็นหมาๆ มัน
จะได้รับหนีไป”

คิดแล้วยายก็ทำเสียงฮืออย่างหมาคำราม ตามัว
ก็ค่อยๆ ย่องเข้าไปในครัว คิดว่า “อย่าจุดตะเกียงจะ
ดีกว่า ย่องเข้าไปจนใกล้ตัวหมา ได้ทีก็เอาไม้ฟาด
หัวหมาไปเลย หมาจะได้หนีเปิดไป” คิดแล้วก็ย่อง
ใกล้เข้าไป เสียงยายเมียนายพรานฮึมๆ ตามัวกลับคิดว่า
“เจ้าหมานี้มันกลัวจริงนะ รอจนเราเข้าไปใกล้แล้วก็
ยังไม่หนี” ข้างยายเมียนก็คิดว่า “ผีนั่นคงจริงนะ ดูทีไร
มันจะไล่เราออกจากบ้าน” แล้วก็ทำเสียงฮือ ฮือ อีก
ตามัวจึงว่า “รู้แล้วละว่าอยู่ตรงไหน เอ้า” แล้วก็ฟาด
ไม้เปรี้ยงไปบนหัวยายเมียน ยายเมียนายพรานร้องลั่น
ว่า “โอย โอย พ่อแล้วๆ อย่าตีข้าอีกเลย ผีเอ๊ย ข้า
ไม่ใช่หมาหรอก”

นายพรานเลยต้องจุดไม้ขีดขึ้น แลเห็นเมียน

กุมหัวร้องไห้อยู่ ก็ถามว่า “อ้าว นั้นยายหรือหรือ
แกมาทำอะไรอยู่ที่นี่ละ”

“อย่ามาเรียกข้า ยาย นะ แกเป็นผีไปแล้ว ผิดุ
ด้วย มาตีหัวข้า ฮือๆ” ยายพูดพลางร้องไห้พลาง

“ข้าจะไปรู้รี” นายพรานขอลุ่ทะโทษ “ก็แกทำ
เสียงคำรามเหมือนหมา ข้าก็นึกว่าเป็นหมาจริงๆนะซี
ไหนขอคุที่ชี้ว่าข้าติดถูกตรงไหน”

“ไปให้พ้นเดอะ แกมันไม่ได้อยู่ในโลกนี้แล้ว”

“โธ่ ก็บอกว่าคุณหัวหน้อยงละ”

แล้วนายพรานก็จุดตะเกียง เอาตะเกียงส่องดู
หัวยายเมียน แลเห็นหน้าผากโนปูดขึ้นมาจึงพูดว่า
“เพราะหิดินะนา ที่ข้าฟาดด้วยไม้ไฟ ไม่อย่างนั้นละก็
เป็นหัวแตกแน่ มาเดอะ เอาช้อนร่อนๆ คุลึงเสีย เดียว
ก็ค่อยยังชั่ว”

บักกรบ ชื่อดี ใน สตรีสาร

วันเกิด จันทร์ ☐ พฤหัสบดี ☐
อังคาร ☐ ศุกร์ ☐
(โปรดกา ✓ ในช่อง) พุธ ☐ เสาร์ ☐
(เวลา.....น.) อาทิตย์ ☐

เพศ หญิง ☐ ชาย ☐

อักษรที่ต้องการให้มีอยู่ในชื่อ คือ.....

ความหมายที่ต้องการ.....

.....

รายละเอียดอื่นๆ.....

ลงชื่อผู้ขอ.....

วันที่...../...../.....

(โปรดกรอกบัตรนี้ บรรจุของส่งไปที่ “สตรีสาร”)

“นี่แกไปให้พ้นได้ไหม ชักลัวแกจะตายอยู่แล้ว แกเป็นผีก็อยู่ส่วนผีสิ”

“เอ๊ะ แกนี่โงะ เรียกข้าว่ามีเสียเรื่อย” นายพรานชักโมโหขึ้นมาบ้างแล้ว

“ก็แกเป็นผีไปแล้วไม่ใช่หรือ ข้ามองดูควันทิ้งเป็นลำขึ้นมาเห็นยอดไม้”

“ข้าบอกแล้วว่า ถ้าเห็นควันทิ้งขึ้นมา แปลว่าตม้นน้ำได้แล้ว ใจมันถึงจะกลายเป็นว่า ข้าเป็นผีไปแล้ว”

“เอ๊ ก็ข้าจำได้นี่ว่า แกสั่งว่าถ้าเห็นควันทิ้งขึ้นละก็แปลว่าแกตายแล้ว”

“โธ่ ยายเอ๊ยยาย ทำไมแกถึงได้โง่งงนี่ พังอะไรไม่รู้เรื่องเลย ข้าบอกว่า ถ้าเห็นควันทิ้งก็แปลว่าข้าจับหนูได้ ให้แกไปตม้นน้ำเตรียมไว้”

“แกไม่ได้บอกข้าอย่างนี้สักหน่อย แกมันคนใจร้าย เอาไม้มาตีเขา” ยายเมียนายพรานยังไม่หายแค้น ผัวแกเลยพูดว่า

“โอเอ เป็นอะไรก็ช่างเถอะ มาเอาลูกมะเขือเทศตรงหน้าผากแกให้หายไปเสียก่อน ชักข้าอยู่เดี๋ยวมันจะกลายเป็นลูกมะละกอสุกไป มาข้าจะเอาขี้เถ้าร้อนๆ คลึงให้”

“ถ้าถึงนี้ให้ข้ากินเนื้อหมูบ้านให้หมดเสียก่อน อคมาตังน่าน”

“กินเข้าไปเถอะ จำไว้ก็แล้วกันว่าทีหลังถ้าข้าสั่งอะไรละก็ฟังให้ดีๆ แล้วก็อยู่เล่นเป็นหมาคำรามในครัวอีกล่ะ” □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

	มาวัยที่สำนักงาน	ส่งทางไปรษณีย์
๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๔๕.๐๐ บาท	๕๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๘๕.๐๐ บาท	๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๕๕.๐๐ บาท	๑๙๐.๐๐ บาท

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกโปรดบอกรับมายังสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารวิเทศ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๕๑๕๐๑๖

สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๓.๕๐ บาท หมายเหตหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

ม.ล. อาภาภรณ์ เกษมศรี

อนันต์ โธธาประเสริฐ ถ่ายภาพ

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปันทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สีห์ เลื่อนแสงศรี เขียน คติวิทยานิเทศา วงศ์ทองธรรม โกศล กระจำรังสรรค์

บรรณาธิการภาคพิเศษ

สุภา ลือศิริ

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริกา หนูหนักดี สมบูรณ์ สรรพอุดม ประทุม พัทธมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาชนะนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สอนงค์ โสมโรจน์บรรณานต์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรพรรณ คุณวิศาล

อุบล คุรุมนงกุล อ.บ.

สมศรี สุขุมลันนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริวานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง รังสิกุล ร.บ.

๒๕ ธ.ค. ๒๗ ๒๕๖๕ ๑๕

นิทาน อินเดีย

บรรณ พันธุเวช

นาคกุมาร

นิทานเรื่องนาคจำแลงร่างเป็นคนมีหัว
แทบทุกถิ่น คำนีทานอินเดียเรื่องนี้ที่เกิดขึ้น
แคว้นแคชเมียร์ สักรเล่าไว้ในขุมนิทาน
อินเดียดังนี้

ในใจกลางป่าแห่งหนึ่งในแคว้นแคชเมียร์ มี
ลำธารน้ำสายหนึ่ง ซึ่งเชื่อกันว่าลึกลงไปข้างใต้เป็น
นาคนคร นาคราชาแห่งนาคนครนี้มีโอรสหลายองค์
นาคกุมารที่เป็นโอรสองค์เดียวและเป็นองค์ใหญ่
กว่าเพื่อนฉลาดหลักแหลม และทรงศึกษาเล่าเรียนมา
มาก จึงทรงทราบเรื่องราวของคนบนพื้นพิภพเหนือ
ลำธารนี้เป็นอย่างดี ทรงทราบแล้วก็ทรงปรารถนา
อย่างยิ่งที่จะได้ขึ้นมาแลเห็นด้วยพระองค์เอง แต่นาค
ราชาไม่โปรดให้ทรงทำเช่นนั้น แต่ก็มิได้ห้ามขึ้นมา
จากนาคนครเสียทีเดียว วันดีคืนดีนาคราชาก็โปรดให้
ข้าราชการวิหารพาเจ้าชายนาคกุมารเที่ยวเล่นในป่าแถบ
นั้น นาคทั้งหมดทั้งนายและข้าต่างจำแลงร่างเป็นคน
ทั้งสิ้น เมื่อเล่นสนุกกันในป่าและค้างคืนในป่าคืนหนึ่ง
แล้ว ก็พากันกลับนาคนคร

นาคราชาทรงคิดว่าทำอย่างนี้คงทำให้เจ้าชาย
นาคกุมารสมพระทัยที่ใครได้ขึ้นมายังเมืองมนุษย์ได้
บ้าง แต่ทรงคาดผิดผิด เจ้าชายทรงปรารถนาใคร่ได้
พบปะคบหาสมาคมกับพวกมนุษย์อื่น ๆ อีกด้วย ดังนั้น
วันหนึ่งนาคกุมารจึงแอบเสด็จขึ้นมายังเมืองมนุษย์แต่

ลำพัง และเสด็จท่องเที่ยวไปทั่วป่าในร่างของนาค จน
กระทั่งได้มาพบโสธา รามเข้า โสธา รามเป็นพราหมณ์
ที่ไม่มีลูกชาย ความที่อยากได้ลูกชาย โสธา รามก็ได้
ออกจาริกแสวงบุญ หวังจะให้บุญช่วยให้ได้ลูกชาย
สักคนหนึ่ง

นาคกุมารทรงได้ยินโสธา รามอธิษฐานเสียงดัง
ลั่น ขอให้เทพยดาอารักษ์โปรดประทานลูกชายให้สัก
คนหนึ่ง เมื่อได้ยินดังนั้นจึงเลื้อยปราดไปที่โสธา ราม
พูดว่า

“พาข้าไปบ้านซี ท่านพราหมณ์ ข้าอยากเป็น
ลูกชายของท่าน”

“ลูกชานะรี” พราหมณ์อุทานออกมาอย่างตื่นตะ
“ก็เจ้าเป็นนาค เจ้าจะมาเป็นลูกข้าได้อย่างไร”

“ได้ซินะ” เจ้าชายนาคกุมารตรัส “ถ้าพาข้าไป
บ้าน ข้าจะกลายร่างเป็นเด็กน้อยให้ดู”

โสธา ราม คิดแล้วคิดอีก ในที่สุดก็ตัดสินใจเอา
นาคกุมารใส่ถุงพาลับไปบ้าน พอถึงบ้านก็เอาถุงนั้น
วางไว้ในห้องข้างนอก แล้วก็เข้าไปเรียกเมียข้างใน
โสธา รามร้องว่า “ยาย ข้าเอาลูกชายมาให้แก่คนหนึ่ง
แล้ว อยู่ในห้องข้างนอกนะ ออกมาดูซิ”

เมียโสธา รามได้ยินผัวบอกเช่นนั้น ก็รีบเข้าไป
ดูในห้องที่โสธา รามว่า และก็ได้เห็นเด็กผู้ชายคน
หนึ่ง หน้าตาละสวย อายุราว ๔-๕ ขวบ

เมียโสรา รามเห็นเด็กน้อย
น่ารักเช่นนั้น ก็ตื่นคันยินดีเป็น
อย่างยิ่ง พรวร่าพันว่า "พระมา
โปรดเราแล้ว ตา ไม่เสียทีที่แก่ไป
นั่งภาวนา จาริกแสวงบุญ" โสรา
รามเองกอดประหลาดใจไม่ได้ที่
เห็นคนน้อยสามารถจำแลงร่าง
เป็นคนได้ นาคกุมารในร่าง
เด็กน้อยกล่าวว่า

"พ่อจ๋า ลูกเป็นลูกพ่อแล้ว
พ่อรักลูกเมตตาลูกให้มากๆนะจ๊ะ"

เมื่อนาคกุมารจะไม่กล่าวออก
มาเช่นนั้น พราหมณ์ผู้เมียก็รัก
สุดสวาทซาใจ ในเมื่อนาคกุมาร
ทั้งน่ารัก ทั้งฉลาด คนทั้งสองพึงชื่อ
ลูกชายของตนว่า นัครยา และได้
ถนอมกล่อมเกลี้ยงเลี้ยงมาจนเติบโต
ใหญ่ เป็นที่รักใคร่ของคนในหมู่บ้าน
นั้นทั่วไปหมด ต่างก็ให้ของให้
ขนมนัครยาอยู่เรื่อยมา

เมื่อนัครยาเติบโตเป็นหนุ่ม
แข็งแรง วันหนึ่งได้ตามโสรา ราม
ว่า "พ่อจ๋า แถวนี่มีสระน้ำข้างใหม่
ลูกอยากไปว่ายน้ำเล่น"

"มีสิลูก" โสรา รามตอบ "แต่
ว่าอยู่ในเขตพระราชฐาน เพราะ
เป็นที่ที่เจ้าหญิงหิมถ์เสด็จมาทรง"

"พ่อบอกลูกทีชีว่า สระน้ำนั้น
อยู่ที่ไหน" (อ่านต่อหน้า 147)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจข้อดี โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๓๑
บรรจุบ พันธุมเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึง
สำนักงานสครีสาร (วันที่ ๑๐ ส.ค. - ๑๑ ส.ค. ๑๕) ส่วน
คำตอบเกี่ยวกับข้อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

"มยุรี" ต้องการอักษร ย. ให้ความหมายว่าแสงอันเรืองรอง

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (ชาย)

ยรจ - ความระยิบระยับแห่งแสง

ยติศ - เป็นใหญ่ในการควบคุมบังคับ

ยติ - ความเรืองรอง ความยิ่งใหญ่

"ณัฐา" อักษรและความหมายไม่จำกัด (บิดาชื่อ เรืองชัย)

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (หญิง)

รมนินิตย์ - (ออกเสียงระมนนิต) เป็นที่น่ายินดี มีเสน่ห์อยู่เสมอ

รมรนนท์ - (ออกเสียงระมอนัน) ยินดีในความงาม ความ
เรืองรอง

รัศเมน - รัศมี ความเรืองรอง

"สรวนภา" ต้องการอักษร ป.น.ภ. มีความหมายเป็นที่รัก

เทพผู้ยิ่งใหญ่ ขอให้เป็นชื่อที่ฟังดูเข้มแข็งสมชาย (บิดาชื่อปวิญญา)

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (ชาย)

ปณัยเทพ - เทพผู้รุ่งโรจน์

ปนายุ - ชีวิตอันควรแก่การชมเชย

ปิยตนัย - ลูกรัก

"พันทิพา" ต้องการอักษร ป. นำหน้า มีความหมายว่าเป็นที่รัก
ของพ่อแม่ หรือมีความอ่อนหวาน (อ่านต่อหน้า 145)

“ใช่ ไปไม่ได้” โสธา รามร้องห้าม “ทหาร
ยามที่ประตูไม่ให้ลูกเข้าไปข้างในหรอก”

“เดอน่า เรื่องนั้นนะไว้ธุระลูกเดอะ ลูกจัดการ
เอง”

โสธา รามจำต้องพานักรยาไปยังประตูวัง แล้วก็
บอกว่า “สระน้ำอยู่นั้นแหละ” แล้วก็ปล่อยนักรยา
ไว้ ณ ที่นั้น ฝ่ายนักรยาก็ดิ้นเลียบกำแพงตุลาตเลา
จนกระทั่งแลเห็นท่อระบายน้ำแห่งหนึ่ง นักรยาก็จำแลง
ร่างเป็นนาคดังเดิม แล้วก็เลื้อยเข้าไปภายในตามท่อ
ระบายน้ำนั้นจนกระทั่งถึงสระ จึงกลายร่างเป็นคน
ผลัดเสื้อผ้าแล้วก็โจนลงไปในสระ ว่ายน้ำเล่นอย่าง
สบายใจ

ในขณะนั้นเจ้าหญิงหิมลัยประทับอยู่ในอุทยาน ไม่
ไกลกับสระน้ำนั้น ครั้นได้ยินเสียงคนโจนน้ำ และ
ว่ายน้ำเล่นอยู่เช่นนั้น ก็เสด็จไปดูด้วยความอยากรู้ว่า
ใครบังอาจมาว่ายน้ำเล่นในสระน้ำนั้น และก็ได้ออด
พระเนตรเห็นชายหนุ่มรูปงามหน้าตาหล่อเหลาที่สุด
เท่าที่เคยพบมา กำลังว่ายน้ำเล่นอย่างเพลิดเพลิน พอ
เห็นเช่นนั้น เจ้าหญิงหิมลัยก็พอพระทัย

ฝ่ายนักรยาเมื่อเลื้อยมาเห็นเจ้าหญิงทรงยืนอยู่
ก็รีบขึ้นจากน้ำ สวมเสื้อผ้าแล้วก็วิ่งหนีไป พอถึงท่อ
ระบายน้ำ ก็จำแลงร่างเป็นนาคเลื้อยหนีออกนอกวังไป
เจ้าหญิงหิมลัยทรงเชื่อว่าชายนั้นคงหนีออกไปนอกวัง
ไม่ได้แน่ ไม่ช้าก็จะต้องเดินกลับมาทางเก่า เจ้าหญิง
อยากจะทรงไต่ถามเรื่องราว ตลอดจนได้สนทนา
ปราศรัยด้วย จึงประทับคอยอยู่ ณ ที่นั้น แต่คอยเท่าไร
ก็ไม่เห็นมา เจ้าหญิงจึงโปรดให้พวกมหาดเล็กค้นหา
มหาดเล็กหาจนทั่วทุกซอกทุกมุมของอุทยาน แต่ก็หา

ได้พบไม่ เจ้าหญิงหิมลัยยังไม่ละความพยายาม โปรด
ให้ทหารวิ่งไปเที่ยวค้นหาตุนอกวัง เจ้าหญิงทรงบอก
รูปร่างลักษณะโดยชัดแจ้ง ไม่ช้าทหารพวกนั้นก็กลับ
มารายทูลว่า “พบแล้วพะย่ะค่ะ เป็นลูกพรหมณ์
จนๆ คนหนึ่งอยู่ในเมือง”

ทรงทราบเช่นนั้น เจ้าหญิงก็ใคร่รู้ต่อไปอีกว่า
เป็นคนคนเดียวกับที่ทรงเห็นหรือไม่ จึงได้ปลอมองค์
เป็นชาย เสด็จไปยังบ้านโสธา รามกับทหาร และก็ได้ออด
พบนักรยา ซึ่งทรงแนพระทัยได้ทันทีว่าเป็นคนเดียว
กันกับที่ไปว่ายน้ำเล่นในสระ เมื่อเสด็จกลับเข้าวัง
เจ้าหญิงหิมลัยได้เสด็จตรงไปเฝ้าพระบิดา และทูลว่าจะ
ทรงเสกสมรสกับชายหนุ่มบุตรชายโสธา ราม พระราชา
ทรงแนะเจ้าหญิงให้เสกสมรสกับเจ้าชายองค์หนึ่ง ซึ่ง
เหมาะสมกว่าลูกพรหมณ์จนๆ เช่นนักรยา แต่
เจ้าหญิงไม่ทรงปลงพระทัยด้วย ทรงยืนยันจะเสกสมรส
กับผู้ที่เจ้าหญิงทรงเลือกเอง พระราชาจำต้องโปรดให้
เป็นไปตามนั้น

ทั้งนักรยาและโสธา รามกับเมียพากันตื้นตันปีติ
ยินดี เมื่อมีรับสั่งจากพระราชาว่าจะจัดพิธีเสกสมรส
เจ้าหญิงหิมลัยกับนักรยาในวันรุ่งขึ้น แต่แล้วโสธา ราม
ก็อดเป็นทุกข์ไม่ได้ว่าจะไปหาเงินทองที่ไหนมาจัด
กระบวนแห่ให้หรูหรา หาของขวัญราคาแพงให้
สมเกียรติเจ้าสาว นักรยาเห็นบิดาผู้อุปถัมภ์เลี้ยงดูตน
เป็นทุกข์เช่นนั้น ก็ปลอบว่า

“อย่าเป็นทุกข์ไปเลยพ่อ เอาแหวนวงนี้ของลูก
ทิ้งลงไปในตลาดในป่าตรงที่พ่อเจอลูกนั้นแหละ แล้ว
จะมีทหารมาถามพ่อว่าต้องการอะไร พ่อบอกเขาก็แล้ว
กันว่า อยากได้ข้าวของและอะไรๆ ที่จำเป็นในงาน ▶

เสกสมรสสำหรับราชกุมารกับราชกุมารี แล้วเราจะหาให้เอง"

โสธา รามก็ทำตามคำที่นัครยาบอกทุกประการ เมื่อมีทหารมาถามว่า ต้องการอะไร โสธา ราม ก็บอกว่า "ลูกชายข้าจะแต่งงานพรุ่งนี้แล้ว ช่วยจัดกระบวนแห่และข้าวของที่จะไปก่านัลเจ้าหญิงให้ด้วย" แล้วโสธา รามก็เดินทางกลับบ้าน พอถึงบ้านไม่ช้าก็ปรากฏมีกระบวนแห่ยาวเหยียด มีทั้งดนตรีปี่โหม่มมีทหารมีข้าราชการสำนักและมีมหาดเล็กแบกหีบใส่ข้าวของเครื่องใช้และเสื้อผ้าเครื่องประดับสำหรับเจ้าหญิงท้ายกระบวนก็มีม้าขาวตกแต่งอย่างเครื่องเต็มยศสำหรับเป็นม้าทรงของเจ้าปาวชนราชกุมาร

ส่วนโสธา รามกับเมียและนัครยาก็มีเสื้อผ้าเครื่องประดับหรูหราเป็นพิเศษเช่นเดียวกัน แล้วก็เข้ากระบวนตรงไปยังวังพระราชกระบวนแห่นั้นหุหรรมาโหฬารมาก นัครยาเองเมื่อแต่งตัวชุดเจ้าปาวแล้วก็ดูเป็นราชกุมารทุกกระเบียดนิ้ว พระราชาทอดพระเนตรแล้ว ก็ทรงชื่นชมสลดจะหาที่เปรียบได้ งานเสกสมรสของเจ้าหญิงหิมลกับนัครยาได้ดำเนินไปอย่างหุหรรสมเกียรติทุกประการ เมื่อเสร็จพิธีแล้ว โสธา รามกับเมียก็กลับบ้าน และนัครยากับเจ้าหญิง ก็เสด็จกลับไปพำนักยังตำหนักที่พระราชโอรสให้สร้างขึ้นใหม่ ส่วนทหาร ข้าราชการสำนักและนักดนตรี ตลอดจนมหาดเล็ก ที่มาจากนาคนครด้วยแหวนวิเศษของนัครยา เมื่อธรรของนัครยาเสร็จลงแล้ว ต่างก็ลากลับไปยังนาคนคร

(ยังมีต่อ)

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

	มารับที่สำนักงาน	ส่งทางไปรษณีย์
๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๔๕.๐๐ บาท	๕๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๘๕.๐๐ บาท	๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๕๕.๐๐ บาท	๑๙๐.๐๐ บาท

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกโปรดบอกรับมายังสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารทริทศเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๑ โทร. ๔๑๔๐๑๖

สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางเมลล์ธรรมดาก่อเล่มละ ๓.๕๐ บาท

ธนาณัติหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชการณีน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

โสดา วราลักษ์ณ์

สมเพียร จาคิเกตุ อำนวยการ

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สีห์ เสือแสงศรี เรือขึ้น ศรียาภ
นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกสุม กระจำวงศ์

บรรณาธิการภาคพิเศษ

สุภา ลือศิริ

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ
ปริกา หนูนุกักกี สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม พัวกะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาชนะนันท์ ร.บ.ร.ม.
สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.
สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.
บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph.D.
ม.ร.ว. สอนงค์โสเม โรจนะบุรานนท์
กนก สามเสน วิล
แพทย์หญิงอรรพรรณ คุณวิศาล
ยุบล คุรุมนงกุล อ.บ.
สมศรี สุกุมลนันท์
แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์
เสงี่ยม เผ่าทองสุข
จำนง วัลลภกุล ร.บ.

นิทาน อินเดีย

บรรจบ พันธุเมธา

นาค कुमार (ตอนจบ)

เรื่องนาค कुमारที่เล่าไปแล้ว ได้เล่าถึงเจ้าชายนาค कुमारทรงแอบหนีมาเที่ยวเล่น จนได้เป็นลูกชายพราหมณ์โสธา ราม ชื่อว่า นัครยา และได้แต่งงานกับเจ้าหญิงหิมัล ซึ่งทำให้พวกนาคที่นาคนครทั้งหญิงและชายไม่พอใจ จึงหาอุบายทำให้เจ้าชายต้องเสด็จกลับนาคนคร อุบายนั้นก็คือ นาคผู้หนึ่งจำแลงร่างเป็นคน นำของไปขายเจ้าหญิงในฐานะพ่อค้าต่างเมือง เมื่อเจ้าหญิงพอพระทัยกำไลขางหนึ่ง ก็ออกอุบายให้เจ้าหญิงทำกำไลตกน้ำ นัครยาสามีจะได้ลงไปงมให้ ครั้นเมื่อนัครยา ลงไปงมกำไลในน้ำ พวกนาคก็พากันฉุดตัวกลับไปนาคนคร

เจ้าหญิงทรงทำตามคำแนะนำนั้นด้วยพาซื้อสำคัญว่าการทำกำไลตกน้ำและขอให้สามีลงไปงมให้ จะทำให้ได้กำไลกลับมาอีกขางหนึ่งรวมเป็นสองขาง แต่การกลับตรงกันข้าม นัครยาโดนน้ำแล้วก็หายไป ทำให้เจ้าหญิงทรงเศร้าโศกมาก ถึงกับยอมดำรงพระชนม์ชีพอย่างแม่หม้ายอยู่ในป่าข้างลำธารนั่นเอง ถ้ามีผู้ใดบังเอิญผ่านมา เจ้าหญิงก็ทรงเลี้ยงอาหารคนเหล่านั้นด้วยความยินดี

วันหนึ่งมีชายชราคนหนึ่งผ่านมา และได้ขอพักในกระท่อมของเจ้าหญิง เจ้าหญิงก็ยินดีให้พักทั้งจัดหาอาหารให้ด้วย เจ้าหญิงได้ทรงขอให้ชายชรานี้ทำอะไรสนุกๆ ให้ฟังเป็นการฆ่าเวลา ก่อนถึงเวลานอน ชายชรา ก็เล่าว่า

“ศิลปะ ชามีเรื่องแปลกจะเล่าให้ฟัง ข้าได้เห็นมากับตาเมื่อคืนนี้เอง”

“เล่าไปซิเรื่องอะไร”

“เรื่องเป็นอย่างนี้ คือเมื่อคืนนี้ข้าขึ้นขึ้นไปหาที่นอนบนค้ำคบไม้ใกล้ลำธาร แต่ตอนไม่หลับพอตกตึกราวเที่ยงคืนก็แลเห็นกระบวนแห่ขึ้นมาจากลำธาร ในกระบวนมีทั้งราชา ราชินี ราชกุมารและราชกุมารีมากมาย รวมทั้งนางฉานัลด้วย คนเหล่านั้นมาเล่นดนตรีเต้นระบำ แล้วก็เลี้ยงกันอย่างสนุกสนานครึกครื้น ทุกคนดูมีความสุขสนุกสนาน ทั้งนี้นอกจากเจ้าชายราชกุมารที่ดูเศร้าและหงอยเหงา ครั้นถึงเวลาที่เขาจะกลับกัน ราชกุมารนั้นก็ทรงรีรอไม่อยากจะกลับไป มีมหาดเล็กสองสามคนคอยเฝ้าระแวดระวังอยู่ ราชกุมารตรัสแก่คนเหล่านั้นว่า ‘ปล่อยเราไว้ลำพังเถอะนะ แล้วเราจะกลับไป’

‘ไม่ได้พะยะค่ะ’ มหาดเล็กทูล ‘ท่านมีเสาวนีย์ให้พวกเราเฝ้าคอยพระองค์จนกว่าพระองค์จะเสด็จกลับพะยะค่ะ’

เจ้าชายก็เลยต้องยอมเสด็จกลับ แต่กระนั้นก็ยัง

ทรงเสด็จลงมาทอดพระเนตรที่
นั้นถึงสองสามครั้ง พระองค์ตรัส
ออกมาว่า

“เจ้าหญิงหิมลัมผู้แสนเฉลา
ทำไมเจ้าหญิงถึงได้อยากให้ข้าต่ำลง
ไปในลำธารน่ะ”

ชายชรานั้นไม่ทราบว่าได้จุด
ได้คำคอ นำเรื่องของนักรยากับ
เจ้าหญิงหิมลามาเล่าให้เจ้าหญิงฟัง
โดยหารู้ไม่ว่าผู้ฟังนั้นคือเจ้าหญิง
หิมลัมเอง เจ้าหญิงทรงชอบใจ
ชายชรานั้นแล้วก็ตั้งใจจะเผ้าดูใน
คืนวันต่อไป ว่าที่ชายชรานั้น
จริงหรือไม่

ครั้นดกกลางคืนเจ้าหญิงหิมลัม
ก็เสด็จไปซ่อนองค์อยู่ในพุ่มไม้ใกล้
ลำธาร เจ้าหญิงทรงคอยอยู่พัก
ใหญ่ ไม่ช้ากระบวนที่ชายชราเล่า
ก็ปรากฏขึ้นมาจากลำธารจริงๆ
เจ้าหญิงทรงคอยให้ใครๆไปกัน
หมดแล้วจนเหลือแต่นักรยาสวามี
ของนางกับมหาดเล็ก ๒-๓ คน
เจ้าหญิงก็วิ่งไปคุกเข่าอยู่แทบเท้า
นักรยา ตรัสออกมาว่า

“หิมลัมผู้แสนเฉลาอยู่นี่แล้ว
นักรยา ยกโทษให้ข้าด้วย”

นักรยาทั้งแปลกใจและปีติยินดี
(อ่านต่อหน้า 147)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจข้อดี โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๒๙
บรรจุบ พันธุมเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึง
สำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๒๔ ส.ค.-๓๐ ส.ค. ๑๕) ส่วน
คำตอบเกี่ยวกับข้อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“อาร์รัตน์” ต้องการชื่อที่มีสุภาพ มีความหมายเป็นสิริมงคล
ชื่อคนเกิดวันอังคาร (หญิง)

สวิตดา - ทรัพย์สมบัติมหาศาล
สุยดา - ที่จัดหาไว้ให้เป็นอย่างดี
สุรสา - ที่น่ารัก อ่อนหวาน มีเสน่ห์

“จงกล” อักษรไม่จำกัด มีความหมายว่ามีอำนาจ สติปัญญา
ความสามารถ มั่งมี เกิด ๓.๐๐ น. วันเสาร์ ควรนับเป็นวันเสาร์
หรือวันอาทิตย์

นับเป็นวันเสาร์

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (ชาย)

สุศักดิ์ - ที่สามารถยิ่ง
สุธณัย - มั่งมี โชคดี มีสิริมงคลอย่างยิ่ง
สุทยุต - ส่องแสงแจ่มจ้า

“จงกล” อักษรไม่จำกัด มีความหมายว่ามีความรู้ ความสามารถ
ความสุข นิสัยดี (บิดาชื่อสงวน)

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)

ศรมน - (ออกเสียงสอระมน) ความสุข ความยินดี
สมนกร - (ออกเสียงสะมนกอน) ที่ให้ความเจ็บสงบ
ศัสธร - พระจันทร์ (อ่านต่อหน้า 145)

ข้อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

ดารณา - การเอาชนะความยากลำบาก การข้ามพ้น
 ดาลิศา - ภูเขา
 ดิถา - ความรัก

จำกัด ขอให้เป็นชื่อ ๓ พยางค์ (พ่อชื่อวชิรินทร์)

ข้อคนเกิดวันจันทร์ (ชาย)

วชิรฤทธิ - (ออกเสียงวัดชะกริด) กระทำด้วย
 สายฟ้า

วชิรหทัย - ใจเพชร

“ชไมพร” ต้องการอักษร ว.ช.ก. ความหมายไม่

วันันธร - ทรงไว้ซึ่งความปราวรณา □

นาคกุมาร - ต่อจากหน้า ๓๓

ที่ได้กลับมาเห็นเจ้าหญิงอีกครั้งหนึ่ง นักรยาแล้วว่า

“เจ้าหญิงคงไม่ทราบหรอกว่า ช้านี้แหละคือเจ้าชายนาคกุมาร ตัวข้าอยากอยู่ในเมืองมนุษย์ข้างบนนี้ แต่พวกญาติพี่น้องไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินเขาไม่ยอม เขาอยากให้ข้ากลับไป เราถึงได้ทำอุบายมาหลอกเจ้าหญิง ให้เจ้าหญิงหาทางให้ข้าต้องโดดลงไปในลำธารจนได้ แล้วเขาก็พาตัวข้ากลับไปยังนาคนคร ข้าคิดถึงเจ้าหญิงเหลือเกิน”

“อ้อ นักรยาเป็นราชกุมารนี่เอง ทำทางของเธอถึงได้ถูกาภุมิ ต่อไปนี้อย่าได้ทิ้งข้าไปอีกเลย จะไปไหนก็เอาข้าไปด้วยเถอะ ข้าไปด้วยทั้งนั้น”

“จะไปนาคนครได้อย่างไร” เจ้าชายนาคกุมารตรัส “ที่นั่นมีแต่คนไม่มีคนเลย เราจะจำแลงร่างเป็นคนต่อเมื่อเราต้องการเท่านั้น”

“แต่ว่าจะทิ้งข้าไปไม่ได้ละ” เจ้าหญิงตรัส

“ก็ข้าต้องกลับไปนาคนครนี่เจ้าหญิง คนเหล่านั้นกำลังคอยข้าอยู่ นี่ไงละ”

“ก็เอาข้าไปด้วยซิ”

เจ้าชายทรงนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง จึงตรัสว่า “ก็ได้ ข้าจะลองขออนุญาตพระบิดากลับมาใช้ชีวิตอย่างนักรยาใหม่ หวังว่าพระองค์คงจะยอม” แล้วเจ้าชายก็พาเจ้าหญิงหิมลลงไปยังนาคนคร เมื่อถึงที่นั่นบรรดา

นาคก็พากันมาห้อมล้อม เจ้าชายทรงแนะนำขึ้นว่า

“นี่เจ้าหญิงหิมลที่เราแต่งงานด้วย ข้าขอให้พวกเจ้าทั้งหลายสัญญาว่าจะไม่ทำอันตรายเจ้าหญิง”

“คนจะมาอยู่กับนาคได้อย่างไร” ราชกุมารีนาคองค์หนึ่งตรัสถาม

“เจ้าหญิงไม่ได้อยู่ที่นี้หรอกนะ ข้าจะมาขออนุญาตพระบิดากับพระมารดาไปอยู่กับเจ้าหญิงที่ข้างบนโน้น ถ้าได้อนุญาตแล้วเราจะไปด้วยกัน”

แล้วเจ้าชายก็เสด็จไปเฝ้าพระราชานาคราช ทรงมอบให้นางนาคสาวใช้หลายต่อหลายคนดูแลเจ้าหญิงหิมลไว้ แต่เมื่อเจ้าชายนาคกุมารเสด็จกลับมาถึง ณ ที่นั้น ก็ปรากฏว่าเจ้าหญิงหิมลสิ้นพระชนม์เสียแล้วด้วยพิษนาคทั้งหลายนั่นเอง

เจ้าชายนาคกุมารทรงเศร้าโศกเป็นที่สุด ทรงนำร่างของเจ้าหญิงหิมลกลับขึ้นไปข้างบน แล้ววางร่างนั้นไว้ในพุ่มไม้ เจ้าชายไม่ยอมเสด็จไปไกล ได้แต่เฝ้าร่างเจ้าหญิงอยู่ใกล้ๆ นั้น และไปหาดอกไม้มาคลุมร่างนั้นทุกวัน

วันหนึ่งมีโยคีผ่านมาทางนั้น แลเห็นร่างหญิงสาวนอนนิ่งเหมือนตายและมีดอกไม้คลุมร่างอยู่ โยคีเห็นแล้วอดเวทนาไม่ได้ที่ผู้หญิงสาวมาตายนตายเสียแต่ยังเยาว์เพียงนั้น เมื่อตรัสจตุหว่าแล้วก็เห็นว่าหญิงสาวนั้น ▶

เพียงแต่ถูกพิษนาคนั้น โยคีมีมนตร์แก้พิษนาคนั้น จึงร่ายมนตร์นั้น
ไม่เข้าเจ้าหญิงก็ฟื้นคืนชีวิตขึ้นมา

เจ้าหญิงลุกขึ้นนั่ง และตรัสเล่าให้โยคีฟังว่าเจ้าหญิงเป็นใคร
และเกิดอะไรขึ้น โยคีทูลว่า

“ถ้าอย่างนั้น คนที่มาที่นี่ทุกวัน หาดอกไม้สดมากลุมองค์เจ้าหญิง
ก็คงไม่ใช่ใคร ต้องเป็นเจ้าชายนาคนุมารนั่นเอง วันนั้นก็คงมาอีก
เจ้าหญิงจะทรงคอยเจ้าชายอยู่ที่นี้หรือจะเสด็จกลับเข้าบ้านเข้าเมืองกับ
ข้าพระองค์”

“ข้าจะคอยเจ้าชายอยู่ที่นี้”

“ถ้าอย่างนั้นก็ซ่อนตัวแอบดูอยู่มืดกว่านี้ เจ้าหญิงคอยดูเวลาที่
เจ้าชายมาแล้วไม่แลเห็นองค์เจ้าหญิง ข้าพระองค์จะอย่างไร” และ
ก็ปรากฏว่าเจ้าชายนาคกุมารทรงดลบันดาลลงมา พลังการแสงอย่าง
สะกดกลืนไว้มิได้เลย เมื่อเห็นร่างเจ้าหญิงหิมัลหายไป เจ้าหญิง
ทอดพระเนตรเห็นเช่นนั้นก็วิ่งออกจากที่ซ่อน ทรงเข้าประคองเจ้าชาย
และพองให้ลุกขึ้น เจ้าหญิงตรัสว่า

“ลุกขึ้นเถอะเพคะ เจ้าชาย หิมัลของพระองค์อยู่นี่แล้ว โยคีผู้นี้
เป็นผู้ชุบชีวิตข้าพระองค์ไว้ อยู่นี่เฝ้าเพคะ”

เจ้าชายนาคกุมารกับเจ้าหญิงหิมัลไปคุกเข่าขอบคุณโยคีผู้นั้น
แล้วก็พากันเสด็จกลับเข้าเมือง และเจ้าชายนาคกุมารก็ได้เสด็จกลับ
นาคนครอีกเลย ☐

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

	มารับที่สำนักงาน	ส่งทางไปรษณีย์
๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๔๕.๐๐ บาท	๕๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๘๕.๐๐ บาท	๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๕๕.๐๐ บาท	๑๘๐.๐๐ บาท

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกโปรดมอบรับมายังสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘
อาคารศรีทศเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๑๔๐๐๖
สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๓.๕๐ บาท
ธนาคารหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน
ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

สมสุข สิงห์วัฒน์

อนันต์ โยธาประเสริฐ ถ่ายภาพ

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สีห์ เสือแสงศรี เขียน คีรียกข์
นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกศล กระจำรังสรรค์

บรรณาธิการภาคพิเศษ

สุภา ลือศิริ

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริกา หนูนภักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม พัทธมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาชนะนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสณ โรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรพวง คุณวิศาล

อุบล คุรุสมงกุล อ.บ.

สมศรี สุขุมถนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสวียน เผ่าทองสุข

จำนง วังสิกุล ร.บ.

๖ ๒๕ ๕๕-๖๐ ๕๖๖.๑๕

โน้ต จิน

บรรณ พันธุเมธา

เมืองในหีบ

เรื่องคนสมสู่กับพวกอมมุษย์อย่างเงือก งู
ตลอดจนนาคนัตินทานอันเดียวที่เล่าคราวที่แล้ว
ก็ดี หรือแม้สมสู่กับนางฟ้าเทพธิดาก็ดี มักมีเล่า
กันแทบทุกถิ่น และจะให้มหัศจรรย์อย่างไรก็ได้
ในเมื่อไม่ได้เกิดด้วยอำนาจของมนุษย์ นิตานจิน
เรื่องนักเป็นนทานทำนองเดียวกัน ตามที่เลสลี
บอนเน็ตเล่าไว้ในเทพนิยายจินตนิ

ครั้งหนึ่งเมื่อนานมาแล้ว ยังมีพี่น้อง ๔ คน
บรรดาผู้เป็นพี่ทั้งสามคนต่างก็คาดหวังว่าจะมีชีวิต
อย่างหรูหราสุขสบายและมีอำนาจเพราะจะได้เป็นชาย
ผู้มีอำนาจวาสนา คือพี่ชายหัวปีจะได้เป็นราชบุตรเขย
จักรพรรดิ เพราะจะได้แต่งงานกับเจ้าหญิงราชธิดา
ส่วนคนที่สองจะได้เป็นลูกเขยนายพล และคนที่สามก็
จะได้เป็นลูกเขยอำมาตย์ผู้ใหญ่ มีแต่ น้องสุดท้อง
เท่านั้นที่ยังไม่มีคู่ แต่เมื่อพี่ๆถามถึงเรื่องคู่ น้องชาย
สุดท้องก็ตอบโหล่งออกไปว่า "ข้าจะแต่งงานกับนางฟ้า"
ตอบไปแล้วก็เชื่อมั่นว่าจะต้องถูกพวกพี่ๆ หัวเราะเยาะ
และกักรังคังนั้น

เมื่อถึงกำหนดที่คนทั้งสามจะแต่งงาน จักรพรรดิ
ก็ได้ทรงจัดงานให้อย่างมโหฬาร ให้แต่งงานเดียวกันที่
ในพระราชวัง บริเวณที่มีงานจึงแน่นไปด้วยพวก
ผู้ดีมียศมีตำแหน่ง ต่างแต่งกายอย่างงดงามมีสีสรร

นานาพรรณ และทุกคนต่างก็สนุกสนานครื้นครึกกับการ
เลี้ยงฉลอง มีแต่ชายผู้เป็นน้องสุดท้องแต่ผู้เดียวที่
ไม่ได้รับสักสนุกไปด้วย ทั้งยังรู้สึกผิดที่ผิดทาง เข้ากับ
ใครไม่สนิท เพราะตนเองมาล่าพัว ไม่มีคู่

เมื่อรู้สึกเบื่อจนทนไม่ไหว ชายนั้นก็ได้เดินออก
จากบริเวณงานและพระราชวัง แล้วก็เดินเรื่อยออก
จากเมือง เดินไปตามถนนผ่านทุ่งนาจนกระทั่งมาถึง

สะพานโค้งแห่งหนึ่ง จึงไปยืนเฝ้าลูกกรงดูน้ำเบื้องล่าง
ที่แตกเป็นฟองคลื่น แต่พอหันหลังกลับมาก็ดังต๊ะลึงงัน
ที่ได้เผชิญหน้ากับผู้หญิงสาวสวยเข้าโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว
ที่จริงหญิงสาวนั้นก็แต่งกายอย่างหญิงชาวบ้านธรรมดา
แม้กระนั้นก็ยังเห็นได้ชัดว่า รูปร่างหน้าตาสวยไม่มีที่ติ
หน้าตาอันขาวผ่องน่ารักนั้น แม้พระจันทร์ก็ยอ
อิจฉาไม่ได้ ชายผู้ยังไร้คู่คิดเช่นนั้น แล้วก็เลยทักทัก
เอาจว่า หญิงสาวผู้สวยหาที่เปรียบมิได้นั้นคงจะเป็น
นางฟ้าแน่ๆหาใช่ผู้หญิงธรรมดาไม่ คิดแล้วก็พูดออก
มาตรงๆตามนิสัยว่า "นางจะแต่งงานกับข้าไหม" และ
หญิงสาวนั้นก็ช่างตอบรับโดยไม่รีรอ ทำให้ชายผู้เป็น
น้องสุดท้องดีใจแทบจะเป็นบ้า ขณะนั้นคิดอยู่อย่าง
เดียวว่า ทำอย่างไรจึงจะพานางผู้ตกลงจะเป็นเจ้าสาว
ของตนเข้าไปในวังอย่างสมเกียรติเช่นเดียวกับสตรีคน
สำคัญๆ และหนทางที่พอจะทำได้ก็คือหาเกี้ยวมาให้

นางนัง แต่จะไปหาเกี่ยวได้ที่ไหน
นอกจากจะเข้าไปในเมือง

ดังนั้นชายผู้นั้นจึงขอให้หญิง
สาวรออยู่ตรงที่ที่พบกัน ส่วน
ตนเองรีบวิ่งเข้าไปในเมืองอย่าง
เต็มฝีเท้าจนเท้าแทบจะไม่ติดพื้น
พอถึงพระราชวัง ก็ตะโกนลั่นด้วย
ความตื่นเต้นว่า “ข้าพเจ้าได้
เจ้าสาวแล้ว ข้าพเจ้าได้เจ้าสาว
แล้ว” แต่บรรดาแขกเหรื่อมิได้มี
ใครสนใจกับถ้อยคำนั้น เพราะ
กำลังสนุกสนานกันอย่างเต็มที่
ชายผู้นั้นจึงไปจัดแจงหาเกี่ยวพร้อม
ด้วยคนหาหมีสักคน รีบกลับไปรับ
หญิงสาวที่ยังยืนรออยู่

เมื่อชายผู้เป็นน้องสุดท้องกับ
เจ้าสาวมาถึงพระราชวัง ก็พอดี
เวลาเริ่มพิธีแต่งงาน คนทั้งสองจึง
ได้เข้าไปร่วมพิธีแต่งงานด้วยเป็น
คู่ที่สี่ แยกที่มาในงานพากันทำท่า
แปลกใจและเหยียดหยาม ที่เห็น
เจ้าสาวคู่ที่สี่แต่งกายด้วยเสื้อผ้า
หยาบๆอย่างชาวบ้านใช้

งานแต่งงานล่วงไปแล้วได้
วันหนึ่ง สะใภ้ทั้งสองจะต้องไปเยี่ยม
บิดามารดาของตนตามธรรมเนียม
สะใภ้คนที่หนึ่งสองสามจะต้อง
เข้าไป (อ่านต่อหน้า 147)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจขอชื่อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๐๙
บรรจุบ พันธเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึง
สำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๓๑ ส.ค.-๒ ก.ย. ๑๕) ส่วน
คำตอบเกี่ยวกับชื่อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“ธวัชชัย” อักษรไม่จำกัด ให้มีความหมายว่า จลลิต เก่ง เป็น
ที่รักที่ต้องการ รูปงาม ต้องการให้มีอักษรที่เป็นเดช อายุ บววาร
ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (ชาย)

ธวัช - รวดเร็วทางปัญญา
ไพฑูย์ - ความชำนาญ
ธัญญ์ - อำนาจ ความเข้มแข็ง

“ดวงดาว-ธวัชชัย” ต้องการอักษรของพ่อและแม่ มีความ
หมายว่า จลลิต เป็นที่รักที่ปรารถนา มีอายุ เดช และศรี ใช้
ชื่อแม่ จะได้หรือไม่

ใช้ได้ ส่วนชื่ออื่นๆโปรดดูข้างต้น สงสัยว่าจะรายเดียวกัน

“ดวงดาว” อักษรไม่จำกัด ต้องการความหมายเกี่ยวกับท้องฟ้า
เมฆ ฝน หรือดาวต่างๆ ให้มีอายุ เดช และบววาร
สงสัยว่าจะเป็นรายเดียวกับ ๒ รายข้างต้น โปรดดูตามนั้น

“มงคล” ต้องการอักษร ม.พ. มีความหมายเป็นสิริมงคล เจริญ
รุ่งเรือง อยากให้คล้องกับชื่อพี่สาว พิชยา

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

มานนีย์ - (ออกเสียงมานะนี) อันพึงได้รับเกียรติ
พัชนีภา - เหมือนสายฟ้า
มานิกา - ที่มีความคิด มีจิตใจสูง (อ่านต่อหน้า 145)

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (หญิง)

ภักทรกานต์ - เป็นที่รัก และโชคดี มีสุข
 ภามินี - ผู้หญิงสวย
 ภาณวีย์ - ที่มาจากพระอาทิตย์

“ประเทือง” ต้องการอักษร ม.ป. มีความหมายเป็น
 ศรี เศษ อำนาจ นุ่มนวล น่ารัก ประเทือง แปลว่า
 อะไร

ม.ป. ใช้ไม่ได้ ประเทือง แปลว่า ทำให้ดีขึ้น
 รุ่งเรือง

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

อรรธิดา - (ออกเสียงอธิดา) ความปรารถนา
 อรรถยา - มั่งมี ผลาผล เหมาะสม

อาตุญช์ - (ออกเสียงอาวิน) พยายามให้ได้เป็น
 เจ้าของ

“พัลลภ” ต้องการอักษร พ. หรือ ป. นำหน้า ความ
 หมายถึงจำกัด แต่อยากให้ไปกันได้กับชื่อเล่น “โด่ง”
 ถ้าเป็น ๓.๒๘ น. คือน วันพุธ ควรถือเป็นพุธ
 กลางคืน พ.ป. จึงใช้ไม่ได้

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

เอกอัคร - มีชื่อเสียง
 เอกรัตน์ - รัตน์ที่เด่นเป็นหนึ่ง
 อาศิส - พร การให้พร ความปรารถนาดีแก่
 ผู้อื่น
 □ □

เมืองในหีบ - ต่อจากหน้า ๒๗

ในพระราชวัง เพราะจักรพรรดิประทับในวัง และ
 นายพลกับอำมาตย์ผู้ใหญ่ต้องไปเฝ้าจักรพรรดิในวัง
 ด้วย สะเก็ดคนที่สี่ไม่มีพ่อแม่จะต้องไปเยี่ยมเยียน จึง
 ตามหญิงทั้งสามเข้าไปในวัง เมื่อถึงที่นั่นสะเก็ดที่หนึ่ง
 ที่เป็นธิดาจักรพรรดิได้ดื่มน้ำชาสมุนไพร ส่วนสะเก็ด
 ที่สองดื่มน้ำชาสมุนไพร และสะเก็ดที่สามดื่มน้ำชา
 ธรรมดาไม่ใส่มะขาม แต่ก็เป็นอย่างชันที่หนึ่ง สะเก็ดที่สี่
 เจียมตัวกว่าเพื่อนดื่มน้ำชาชั้นรองๆ ทำให้เป็นที่ดูถูกแก่
 สะเก็ดอื่นๆเป็นอย่างมาก

ครั้นใกล้จะถึงตรุษจีน อันเป็นเวลาที่สุดเขยจะ
 ต้องไปคารวะพ่อตาแม่ยายของตน ต้องหาข้าวของ
 ไปเยี่ยมด้วย ชายผู้เป็นน้องสุดท้องไม่รู้จะไปเยี่ยมใคร

จึงได้แต่นั่งขมิ้มอยู่กับบ้าน ภรรยาจึงถามว่า

“ท่านไม่เข้าวังไปถวายพระพรหรือ”

“จะเข้าไปได้อย่างไร” สามีตอบ “เราจนออก
 อย่างนี้ จะหาของที่ไหนไปถวาย”

“ข้าจะบอกให้ว่าจะเข้าไปในวังได้อย่างไร” ภรรยา
 พูดแล้วก็แอบยิ้ม แล้วไปหาฟางมาผูกเป็นรูปม้า แล้ว
 แก้วผ้าพันเท้า (ที่ทำให้เท้าเล็ก) ออกมาส่วนหนึ่ง
 ยื่นให้สามีบอกว่า “ขี่ม้าเสกตัวนี้ไปยังชายทะเลเถอะ
 ท่าน แล้วเอาผ้าพันเท้าของข้านี้โยนลงไปในทะเล”

สามีก็ทำตามทุกประการ พอโยนผ้าพันเท้าลงไป
 ในทะเล ทะเลก็แหวกออกเป็นช่อง ชายผู้สามีก็นั่ง
 ลงไปตามทางนั้น ครั้นกลับขึ้นมาก็ปรากฏว่าได้

แต่จักรพรรดิหาทรงยอมให้ทำเช่นนั้นไม่ เพราะพระองค์จะเสด็จไปเอง นายพลกับอำมาตย์ต่างก็มีความคิดเช่นเดียวกัน ครั้นทุกคนได้เห็นเมืองในหีบของสะโกที่สแล้ว ต่างก็มีความคิดต่างกันไป คือ จักรพรรดิทรงว่าฟังว่า

“ของนั้นนับเป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่สุดในโลก ดีเกินไปกว่าที่จะอยู่ในครอบครองของพวกไพร่ฟ้าข้าแผ่นดิน มันต้องเป็นของเราจึงจะเหมาะ”

ข้างฝ่ายนายพลก็คิดว่า “เมืองในหีบนี้คงจะเป็นประโยชน์แก่เรามากตอนมีศึกสงคราม เพราะเชื่อว่าเจ้าผู้ครองเมืองนี้จะต้องมีกองทัพ พอจะให้เรายืมมาสู้รบกับข้าศึกได้บ้าง”

ส่วนอำมาตย์ก็คิดว่า “ในเมืองเช่นนั้น คงต้องมีคนรวยๆพอให้เราเก็บภาษีแทนจักรพรรดิได้บ้าง และนอกเหนือจากที่เก็บถวายจักรพรรดิ ก็คงมีติดไม้ติดมือเราบ้างหรอกนะ”

เป็นอันว่าทุกคนที่มาได้เห็นเมืองในหีบต่างตกลงใจเด็ดขาดแล้วว่า คนจะต้องได้หีบนั้นมาเป็นเจ้าของ (อ่านต่อหน้า 147)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจข้อดี โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๑๗ บรรจบ พันธุมเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึงสำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๒ ก.ย. - ๑๐ ก.ย. ๑๕) ส่วนคำตอบเกี่ยวกับข้อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“สุตา” ต้องการอักษร บ.ป.ผ.ผ.พ.ฟ.ภ.ม.ค.ด.ท.ร.น. ขออย่าให้มีสระ ให้มีความหมายที่ดีแก่ชีวิตเด็ก พี่คนสุดท้ายของขีมนนสิการ

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง)

นภัสสร - เมฆ

ธนันทร - ท่ามกลางทรัพย์

มนนันย์ - ควรแก่การสรรเสริญ

“สมชาย” อักษรและความหมายไม่จำกัด ขอให้เป็นชื่อไพเราะเรียกง่ายไม่ซ้ำใคร

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (ชาย)

สันธัย - คิดคำนึง

สมทรรศน์ - การเห็น การปรากฏ การแสดง

สัตพน - แข็งแรง มีอำนาจ นักรบ

“สุภวัณ” ต้องการอักษร ศ.ช.พ.ป.น. มีความหมายว่า “ลูกคนแรก” หรือ “ลูกที่ดียิ่ง”

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (หญิง)

อาทิสูตา - ลูกสาวคนแรก

ประวรา - ตีเยยม หัวหน้า คนหัวปี

ปรักมา - คนที่หนึ่ง

(อ่านต่อหน้า 147)

ข้อสี่ - ต่อจากหน้า ๒๗

“เดือน” อักษรไม่จำกัด มีความหมายว่ามีอำนาจ
มีความรุ่งเรืองและเป็นที่รัก (คนนี้เป็นพี่ชาย)

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

ประพล - ที่เข้มแข็ง มีอำนาจ สำคัญ

ประภพ - เด่น อำนาจ

ปิยยส - มีชื่อเสียง และเป็นที่รัก

“เดือน” อักษรไม่จำกัด มีความหมายว่างามสง่า
รุ่งเรือง และเป็นที่รัก (คนนี้เป็นน้องสาว)

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)

นัทธหทัย - ใจอันผูกพันไว้

นภัสดล - พันท้องฟ้า

ปฤณ - (ออกเสียงปริน) สมปรารถนา

“บุณชาริก” ต้องการอักษร ส.พ. ให้มีความหมาย
เป็นสิริมงคล ยิ่งใหญ่ มีเดช เด็กเกิดเวลา ๐๔.๒๐ น.
ของคืนวันพุธ จะนับเป็นพุธกลางคืนหรือวันพฤหัสบดี

ถือเป็นพุธกลางคืน พ. จึงใช้ไม่ได้

ชื่อคนเกิดวันพุธกลางคืน (หญิง)

สุยะดา - ควบคุมยับยั้งดีแล้ว

สุรสา - หวาน น่ารัก มีเสน่ห์

สุรณา - ร่าเริง ยินดี

“ก้อย” ต้องการอักษร ส.พ. ให้อักษรที่เป็นเดช
นำหน้า มีความหมายเป็นมงคล เกิดกลางคืนวันพุธ
เช้าวันพฤหัสบดี

สงสัยว่าจะเป็นรายเดียวกับข้างต้น โปรดดูที่นั่น

“ทศนีย์” ต้องการความหมายที่ดีและคล้องกับชื่อพี่ๆ
พี่ชื่อ กวิพัทธ์ กับ มนัสพันธ์

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

ลวณกร - ที่ให้ความงามสง่า

วรัญชลา - กระพุ่มมือให้ได้อย่างดีที่สุด

ศรัณยุ - ผู้คุ้มครองป้องกัน สม เมฆ □

เมืองในหีบ - ต่อจากหน้า ๒๗

แผนการของจักรพรรดิง่ายและธรรมดาที่สุด เพราะ
ความยิ่งใหญ่ของจักรพรรดินั้น การทำสิ่งใดชั่วช้า
ย่อมมีโทษถึงตาย เพราะฉะนั้นชายผู้เป็นน้องสุดท้อง
กับภรรยาจึงสมควรถูกตัดหัวก่อน นายพลก็ตัดสินใจ
แล้วว่าต้องยกทัพมาบดขยี้คนทั้งสองให้สิ้นไป ส่วน
อำมาตย์ก็แน่ใจได้ว่า ถ้าคนเพียงคนเดียวไม่จริงซันใน
วัง ให้เป็นเรื่องซุบซิบ ไม่ช้าคนทั้งสองจะต้องถูก
เนรเทศไปยังที่ห่างไกลจนไม่อาจกลับมาได้

แต่คนทั้งสามหาได้ลงมือทำขณะนั้นไม่ ต่างลง
ไปในหีบเพื่อเที่ยวชมเมืองเสียก่อน จักรพรรดิได้เสด็จ

เข้าไปในวังของเมืองในหีบนั้น แต่น่าแปลกที่หาได้มี
พระเจ้าแผ่นดินเสด็จมาต้อนรับไม่ มีแต่ทหารกับ
มหาดเล็กมากมาย จักรพรรดิจึงเสด็จไปประทับใน
ห้องพระโรง แล้วก็ตะโกนร้องเรียกให้คนเอาน้ำจันทน์
มาถวาย และคนนั้นก็รีบนำมถวายแล้วก็ยื่นฝ่ารับ
ใช้ด้วยความเคารวะ หวาจกนั่งลงไม่ในเมื่อจักรพรรดิ
ไม่ทรงอนุญาต

จักรพรรดิเสวยน้ำจันทน์ไปพลาง พระเนตรก็
เหลือบแลไปพลาง แล้วก็ทรงรำพึงว่า “แน่ๆเลย เจ้า
นายพลซันลาดนั้นกับเจ้าอำมาตย์แสนคนนั้นคงต้อง

(เฉลยทรงผมกับอาชีพในหน้า ๕๖)

๑. นักกฎหมาย ๒. นักวิจัย ๓. นักออกแบบ ๔. ครู
๕. นักร้อง ๖. นักจิตวิทยา

กำลังคิดหาทางเอาหีบมหัศจรรย์นั้นให้ได้ ถ้ามันเอาไปได้ มันจะทำอะไรแก่เรา มันก็ทำลายเราเสียเท่านั้น" ยังคิดก็ยิ่งกลัว หันโดนนั้น ความพิโรธโกรธกริ้วของจักรพรรดิก็ขึ้นถึงขีดสุด จักรพรรดิตรัสเรียกนายทหารด้วยสุรเสียงอันดัง และยังไม่วินาทีที่ใครจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น นายพลกับอำมาตย์ก็ถูกประหารไปแล้วเหลือแต่สามภรรยาเจ้าของเมืองในหีบนั้นยืนตัวสั่นอยู่ จักรพรรดิเสวยน้ำจันทน์ต่อไปพลางทอดพระเนตรคนทั้งสองแล้วเล่าด้วยไม่ว้าวางพระทัย

หันโดนนั้นก็ปรากฏมีน้ำไหลมาอย่างรวดเร็ว ท่วมท้องพระโรงนั้น น้ำไหลบ่ามามากขึ้นๆจนท่วมข้อเท้า แต่จักรพรรดิหารู้สึกองค์ไม่ สะกิดที่สิ่งจ้อยๆ ดังแขนสามี่ เอาตัวออกไปข้างนอก คนทั้งสองเดินย่ำน้ำเสียงดังจ๋อมแจ๋ม แต่จักรพรรดิก็มีได้ยินเสียงอันใด คนทั้งสองลุลู่น้ำออกจากวังมายังถนน ตอนนั้นน้ำท่วมถึงหัวเข่าแล้ว และกว่าจะออกมาพ้นหีบนั้นได้ น้ำก็ท่วมถึงแค่บั้นเอว แต่จักรพรรดิก็ยังประทับอยู่เช่นนั้น จนกระทั่งน้ำท่วมถึงพระอุระ พระอังสะ พระมัสสุสลอยอยู่ในน้ำราวกับสาหร่าย ไม่ช้าก็เห็นแต่รอยย่นบนพระพักตร์ปรากฏอยู่เหนือหน้า ต่อจากนั้นก็เป็นอย่างนั้นไม่มีใครได้พบได้เห็นจักรพรรดิองค์นั้นอีกเลย □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

	มารับที่สำนักงาน	ส่งทางไปรษณีย์
๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๔๕.๐๐ บาท	๔๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๘๕.๐๐ บาท	๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๕๕.๐๐ บาท	๑๙๐.๐๐ บาท

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกโปรดมอบรับมาส่งสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๔ อาคารกรรทศเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๐๔๑๑๖

สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๓.๕๐ บาท หมายคินหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

โรจนา อรรถจริตประชารมย์

อนันต์ โยธาประเสริฐ ถ่ายภาพ

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

ลีห์ เสือแสงศรี เชื้อชื่น ศรีธำภอ

นิศยา วงศ์เที่ยงธรรม ไก่สม กระจำรังนก

บรรณาธิการภาคพิเศษ

สุภา ลือศิริ

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริดา หนูหนักดี สมบูรณ์ สรรพคุณ

ประทุม พัวกะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาชนะนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สว่างไสว โรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิด

แพทย์หญิงอรรพณ กุณวิศาล

อุบล คุรุมนกุล อ.บ.

สมศรี สุกมณีนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสวียม เผ่าทองสุข

จาง รังสิกุล ร.บ.

๕ ๒๕ ๕๐๐ ๕๒ ๑๗ ๐๐๐ ๑/๕

โจนาห์ จากอาฟริกา (อุกันดา)

บรรณ พันธ์เฉลิม

จอมเจ้าเล่ห์

ช่างน่าถามว่าใครจะเป็นคนตัดสินใจกระต่ายให้เป็นสัตว์เจ้าปัญญา ปัญญาของกระต่ายบางทีก็แหลมหลักถึงขนาดเจ้าเล่ห์เจ้ากล ความเจ้าปัญญาของกระต่ายไม่ได้เลื่องลือแต่ในถิ่นอาเซียเท่านั้น ดังปรากฏในกระต่ายตระกูลการของพม่ากับกระต่ายขาวแห่งอินะบะของญี่ปุ่น แต่ยังไม่ไปถึงอุกันดา อาฟริกา ดังจะเล่าต่อไปในตอนที่แคลลัน อาร์นอตเล่าไว้ในเทพนิยายอาฟริกาอีกด้วย ความเจ้าเล่ห์เจ้าปัญญาของกระต่ายอุกันดา ไม่ผิดกับของศรีธนชัย ดังเล่าว่า

ครั้งหนึ่งในป่าแห่งหนึ่ง ลิงฝูงหนึ่งพากันเดือดร้อนอย่างสาหัส เหตุเพราะว่าฝนแล้งไปเป็นเวลานาน บรรดาต้นหมากรากไม้ที่ควรจะออกลูกให้ลิงได้เก็บกินอย่างอุดมสมบูรณ์ก็ไม่มีลูก พืชผลบนดินก็แห้งตายหมด เมื่ออดหนักๆ เข้า ลิงเผ่าในฝูงก็พูดกันว่า

“เห็นที่เราจะต้องไปพึ่งกระต่ายเสียละมัง กระต่ายเขาเจ้าปัญญา ใครทำอะไรไม่ได้ เขาทำได้ บางทีเขาอาจจะช่วยเราได้นะ”

ลิงในฝูงต่างเห็นชอบด้วย จึงชวนกันไปยังที่โล่งชายป่าเป็นพงหญ้ารกๆ อันเป็นที่อยู่ของกระต่าย เมื่อกระต่ายถามว่าเหตุใดลิงทั้งฝูงจึงพากันมาหาตน ลิงเผ่าก็ตอบว่า

“พวกเราอดจะตายอยู่แล้ว ในป่าไม่มีอะไรกินเลย ท่านจะช่วยเราหน่อยได้ไหม”

กระต่ายนั่งหลับตาคิดอยู่ครู่หนึ่ง จึงพูดออกมาว่า “เอาอย่างนี้เถิดแล้วกัน ลองตามเรามา แล้วก็ตามเราสั่ง เผื่อว่าเราจะช่วยหาอาหารให้พวกท่านกินอย่างอิ่มหนำพินินได้บ้าง”

พูดแล้วกระต่ายก็เดินนำหน้าไปยังทุ่งกว้างที่ปลูกข้าวฟ่างเต็มไปหมด กลางทุ่งนั้นมีตึกหินเป็นแคร่มีเด็กนั่งกันอยู่บนนั้น ๓-๔ คน เด็กพวกนี้พ่อแม่ให้มาคอยไล่เด็กไล่กาไล่สัตว์ที่จะมาขโมยข้าวกินก่อนจะถึงเวลาเก็บเกี่ยว

“หลบให้ดีแถวๆ ทุ่งนี้แหละ” กระต่ายกระซิบบอกถึง “เดี๋ยวเราจะไปจัดการไล่เด็กพวกนั้นไปให้หมด แล้วพวกท่านจะได้เข้าไปกินข้าวฟ่างตามสบาย ที่เหลือก็หอบเอากลับไปกินที่ที่อยู่ของท่านด้วย”

ว่ากันว่าในสมัยก่อนนั้น กระต่ายมีเสียงเพราะเมื่อบอกฝูงลิงเช่นนั้นแล้ว กระต่ายก็ลัดเลาะเข้าไปในทุ่งข้าวฟ่างลึกเข้าไปจนไปสุดชายทุ่งอีกทางหนึ่ง แล้วก็เริ่มส่งเสียงอันไพเราะดังกังวไปทั่วท้องทุ่ง เด็กเหล่านั้นต่างมองหน้ากันด้วยความแปลกใจ แล้วพูดว่า

“เอ๊ะ เสียงใครร้องอะไร ฟังเป็นเพลงเพราะเหลือเกิน ไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย”

ด้วยความอยากรู้เด็กทั้งหมดก็ลงมาจากตึกหินนั้นออกเที่ยวหา ทุกคนเดินมุ่งตรงไปทางที่ได้ยินเสียง

ตั้งมา พอกระต่ายเห็นเด็กออกเดินตามเสียงของตนสมคะเนแล้ว ก็วิ่งโกล่ออกไปจนกระทั่งพ้นเขตทุ่งเข้าไปในป่า กระต่ายใช้เสียงพาเด็กเหล่านั้นลึกลงเข้าไปในป่าทุกที่ จนในที่สุดก็หลงทาง หาทางกลับไม่ถูก

ครั้นลิงเห็นพวกเด็กๆ ให้หลังไปแล้ว ก็จัดการกับข้าวฟ่างนั้นเสียเรียบไม่มีเหลือ เพราะที่เหลือนกินก็ยิ่งหอบเอากลับไปยังที่อยู่ของตนเสียด้วย กระต่ายรอดจนเห็นวณานพที่ลิงจะจัดการกับปากท้องของตนเรียบร้อยแล้ว ก็ส่งเสียงร้องพาเด็กๆ กลับมาที่เก่า ไม่ปล่อยให้หลงอยู่ในป่าต่อไป เขาถึงว่าถึงอย่างไรกระต่ายก็ยังใจดีน่ารัก

บรรดาเด็กเหล่านั้นตะลึงงันเมื่อกลับมายังท้องทุ่งที่พ่อแม่ใช้ให้ตนมาเผ่า เพราะปรากฏว่าไม่มีอะไรเหลืออยู่เลย ต่างก็ร้องไห้โฮพูดว่า “ฮือ ฮือ ใครนะช่างทำได้ แล้วนี่เราจะกลับไปบอกพ่อบอกแม่ของเราอย่างไรล่ะ ว่าเรามาเผ่ายังงี้ถึงปล่อยให้ขโมยมาลักเอาข้าวไปได้หมดยั้ง ฮือ ฮือ แล้วนี่เราจะทำอย่างไรกันดี”

(อ่านต่อหน้า 146)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจข้อข้อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๔๗ บรรจบ พันธุมธนา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึงสำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๑๑ ก.ย.-๒๒ ก.ย. ๑๕) ส่วนคำตอบเกี่ยวกับข้อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“จันทนา” ต้องการอักษร ว.อ.พ.จ.ป.น.ย. มีความหมายดี เขียนง่าย เป็นชื่อแปลกๆ และเก๋ๆ

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)

รกรัตน์ - รัตนะที่ปรารถนาอย่างยิ่ง
วัลลภกัมม์ - เป็นที่รักที่สุด
วสัน - ความปรารถนา

“เมธินี” ต้องการอักษร ศ.ส. นำหน้า (บิดาชื่อเรื่องศิลป์)

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (ชาย)

โสจิส - แสงสว่าง ความเรืองรอง ความงาม
ศุภศันส์ - คำสรรเสริญอันบริสุทธิ์
ศักดิชัญญ์ - ผู้รู้อำนาจของตนเอง

“วิชัย” ต้องการอักษร ช. นำหน้าให้คล้องกับชื่อพี่ว่า ชนิดา ชะวาลี

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

ชพาที - นำหอมชนิดหนึ่ง
ชญานี - ผู้รู้
โชษิกา - ช่อดอกไม้คุม

(อ่านต่อหน้า 145)

ถือเป็นวันศุกร์

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

กุสุโมท - ทะเลดอกไม้

พิมพ์ิตา - สะท้อนแสง

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

กุสุมิต - ตกแต่งด้วยดอกไม้

พิมพ์ิน - แก้วตา

“สุนิดา” ชื่อนี้ใช้ได้หรือไม่สำหรับคนเกิดวัน
พฤหัสบดี ถ้าไม่ได้ขอให้เปลี่ยนให้ด้วย

น. กับ ด. ใช้ไม่ได้ อาจเปลี่ยนเป็นสุวิษุณัน
ฉลาด รอบรู้ หรือ สุนิสา - ลูกสะใภ้

“จิราภา” ชื่อนี้ใช้ได้หรือไม่สำหรับคนเกิดวันศุกร์
ใช้ไม่ได้ เปลี่ยนให้ด้วย

ร. ใช้ไม่ได้ เปลี่ยนเป็น จิราภา น่าจะได้ถ้า
ชอบ

“สอาด” ต้องการอักษร น. มีความหมายว่า อำนาจ
น. ใช้ไม่ได้ สงสัยว่าเป็นคนวันพุธ ไม่ใช่วัน

พฤหัสบดี

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

ศุขมา - ความเข้มแข็ง กำลังพล

ศัสยา - ได้รับการสรรเสริญ เป็นที่ปรารถนา

กษมา - ชื่อลูกศร

□

□

จอมเจ้าเล่ห์ - ต่อจากหน้า ๒๔

ถึงตอนนี้กระต่ายชักจะอดสูใจที่ทำทุกซั้ให้แก่
เด็กเหล่านั้น จึงโอดออกมาจากพงหญ้า พูดว่า

“อย่าร้อนใจไปเลย กลับไปบ้านเสียก่อน แล้ว
คอยอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะไป”

พูดแล้วกระต่ายก็วิ่งไปตามทางแคบๆ ตรงไปยัง
แม่น้ำ ขณะนั้นเป็นเวลาพอดีกับที่พวกผู้หญิงพากัน
มาตักน้ำ แต่ละคนมีหม้อน้ำที่ตักน้ำไวเต็ม หนุนอยู่
บนหัว กระต่ายพูดว่า

“มีใครอยากได้เกลือบ้าง ใครอยากได้ก็ตามเรา
มา เราจะพาไปที่ที่มีเกลือมากมายกว่าที่เคยเห็นมา”

ขณะนั้นเกลือเป็นของมีค่าหายากมาก พอได้ยิน
ว่ามีที่ที่จะได้เกลือมากมายกว่าที่เคยเห็นมา พวกผู้หญิง
เหล่านั้นก็อดยินดีปรีดาไม่ได้ แต่ละคนต่างเดินตาม
กระต่ายไปต้อยๆ อย่างเต็มอกเต็มใจ กระต่ายไม่ได้พา
ผู้หญิงพวกนั้นไปหาเกลือที่ไหนหรอก พาไปยังหมู่บ้าน

บ้านของเด็กเหล่านั้นต่างหาก พอใกล้จะถึงที่หมาย
กระต่ายก็ร้องตะโกนขึ้นว่า

“เฮ้ มาเอาไป เราพาผู้หญิงพวกนั้นมาแลกกับ
ข้าวฟ่างในทุ่งของท่าน พอจะเอาไปใช้งานต่างคนใช้
ได้บ้างหรือ”

พอพ่อแม่ของเด็กเหล่านั้นออกมาดูและหารู้กัน
ว่าจะเอาใครผู้หญิงคนไหนไปใช้งานอะไร กระต่ายก็
เปิดแนบท้ายตัวไปแล้ว แต่กระต่ายก็หาได้หลบไปโดย
ไม่รับผิดชอบไม่ กระต่ายกลับไปหาผิวของผู้หญิง
เหล่านั้น ที่กำลังพิศวงว่าเมียของตนหายไปไหนกัน
หมด ไปตักน้ำแล้วก็หายไปเลย เมื่อรู้เรื่องว่าผู้หญิง
พวกนั้นตามกระต่ายเจ้าเล่ห์หนีไป และกระต่ายกลับมา
แต่ลำพังไม่มีเมียของตนกลับมาด้วยสักคน ผู้ชายทั้ง
หมคนนั้นก็เตรียมจะเล่นงานกระต่าย แต่ละคนชูเชิฏ
กระต่ายว่า “บอกมานะว่าเอาเมียเราไปไว้ที่ไหน”

แต่กระต่ายก็หาหวาดหวั่นไม่ กลับพูดอย่างกับเป็นเรื่องธรรมดาสามัญว่า

“ให้คนเขยื้อมไปใช้หมดแล้ว ถ้าพวกท่านเฉยไว้ ใจเย็นๆไว้ ไม่ช้าเราจะหาอะไรมาให้ท่านเป็นการตอบแทน ให้มีค่ายิ่งกว่าเมียคนหนึ่งเสียอีก”

คนเหล่านั้นจำใจกลับไปยังที่อยู่ของตนรอคอยผลงานของกระต่าย คราวนี้กระต่ายวิ่งไปยังทุ่งกว้างตรงชายป่าอีกด้านหนึ่งซึ่งมีคนสองคนกำลังเฝ้าฝูงสัตว์ของคนอยู่ กระต่ายพูดว่า

“โธ่ ท่านมาเฝ้าอยู่ที่นี้ทำไมนะ หญาหรืออกหายาก หมีก็โอบเหี่ยวโอบแห้งจนเหลืองเกรียมออกอย่างนั้น”

“ก็ไม่รู้จะไปไหนนี่ กระต่ายเอ๊ย” ชายทั้งสองพูด “ก็รู้กันอยู่แล้วว่า ใครๆก็รอฝนให้หญ้ากลับเขียวขึ้นมาใหม่”

“จะให้เราพาไปยังทุ่งที่มีหญ้าสดเขียวไหมล่ะ” กระต่ายเสนอ “ถ้าไป เราจะช่วยต้อนฝูงวัวควายของท่านไปให้ แล้วตัวท่านจะตามไปเมื่อไหร่ก็ได้ ตามสบาย”

“กิดิน” ชายทั้งสองยอมตกลง ทั้งๆที่น่าจะเฉลียวใจไว้บ้างว่ากระต่ายจะเล่นตลกอะไรแก่ตน

ดังนั้นกระต่ายจึงรีบจัดแจงต้อนวัวควายฝูงนั้นไป โดยด่วน พาไปยังหมู่บ้านที่ผู้ชายผิวของหญิงเหล่านั้นกำลังคอยอยู่ พอถึงก็ร้องบอกว่า

“โอ้อ นี่ไง ฝูงวัวควายสำหรับพวกท่าน ตัวอ่อนๆงามๆทั้งนั้น เอาไปสิ ที่นี้พวกท่านก็จะได้มีเงินทองจะหาซื้อเมียใหม่อีกสักกี่คนก็ได้”

คนเหล่านั้นก็อดดีใจแบ่งสับปันส่วนวัวควายพาไปเข้าคอกของตน เสรีจระแล้ว กระต่ายน่าจะวาง

มือได้ แต่ก็ยังเป็นห่วงคนสองคนคือเจ้าของวัวควายที่กำลังตามมา กระต่ายจึงรีบกลับไปหาชายสองคนนั้น คนทั้งสองเห็นแต่กระต่าย ไม่เห็นฝูงสัตว์ของตนก็ออกจะโมโห ตะครุบตัวกระต่ายไว้ ตะคอกถามว่า

“เจ้ากระต่ายซี้ชโมย เจ้าเอาวัวควายของเราไปทำอะไร ถึงได้หายไปหมด เอาของเรากลับมาเดี๋ยวนี้ทีเดียวนะ”

แต่กระต่ายก็ไม่ยักจะพริ้งพริ้ว กลับพูดว่า

“เดอนะ พุดกันดีๆก็ได้ ปล่อยซัก่อน แล้วข้าจะพาท่านไปยังที่ที่มีเงินทองยิ่งกว่าจะมีทรัพย์สมบัติวัวควายนั่นเสียอีก”

คนทั้งสองจนปัญญาจะทำอะไรได้ จำต้องปล่อยกระต่ายและลองดูความเจ้าเล่ห์ของกระต่ายต่อไป

บักขอ ชื่อดี ใน สตรีสาร

วันเกิด ☐ จันทร์ ☐ พฤหัสบดี ☐
☐ อังคาร ☐ ศุกร์ ☐
 (โปรดกา / ในช่อง) ☐ พุธ ☐ เสาร์ ☐
 (เวลา.....น.) ☐ อาทิตย์ ☐

เพศ หญิง ☐ ชาย ☐

อักษรที่ต้องการให้มีอยู่ในชื่อ คือ.....

ความหมายที่ต้องการ.....

.....

รายละเอียดอื่น ๆ.....

ลงชื่อผู้ขอ.....

วันที่...../...../.....

(โปรดกรอกบัตรนี้ บรรจุของส่งไปที่ “สตรีสาร”)

นิทาน ฟิลิปปีนส์

บรรณ พินธุเมธี

กาบิคท์กับโคยาเป

พวกชาวเขาของฟิลิปปินส์คงเห็นเรื่อง ปวดข้อปวดท้องเป็นเรื่องสำคัญไม่น้อย จึงได้ เล่านิทานเรื่องต้นเหตุของการปวดข้อปวดท้อง ขึ้น ดังที่มัลลาร์เล่าไว้ในนิทานดินภูเขาของ ฟิลิปปินส์ ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งนานมาแล้วยังมีหญิงสาวสวยผู้หนึ่งชื่อว่า โคยาเป บ่ายวันหนึ่ง เมื่อโคยาเปไปตักน้ำที่ธารน้ำ ใกล้ๆบ้าน ก็บังเอิญให้กาบิคท์ ผู้เป็นเทพอยู่บนสวรรค์ หอดพระเนตรลงมาเห็นเข้า และก็ให้บังเกิด ความรักใคร่ไหลลงโคยาเปในทันใดนั้น ดังนั้นกาบิ คท์จึงจำแลงร่างเป็นมนุษย์ลงมาอยู่ที่อยู่ของโคยาเป ได้ พุดจาปราศรัยจนถึงขอแต่งงานกับโคยาเป และโคยาเป ก็ได้ยินยอมแต่งงานด้วยในที่สุด

เมื่อแต่งงานแล้ว ทั้งกาบิคท์กับโคยาเปก็ได้อยู่ ด้วยกันอย่างมีความสุข มีอยู่อย่างเดียวที่โคยาเปอดทน สิ้นทนไม่ได้ ก็คือเรื่องที่กาบิคท์ต้องจัดระบบการ ทำงาน กาบิคท์ตกลงกับโคยาเปว่า

“นี่แน่ะนาง เราอย่าทำงานในไร่นาพร้อมกัน เลยนะ เราต่างทำกันคนละผลัดดีกว่า และตกลงกัน เสียก่อนนะ ว่าถ้าคนใดกำลังทำงานอยู่ อีกคนหนึ่งจะ เข้ามายุ่งเกี่ยวไม่ได้ เข้ามาใกล้ๆก็ไม่ได้ ถ้าจำเป็นจะ ต้องเข้ามาใกล้ ต้องตะโกนให้เสียงเสียก่อน ตะโกน

ดังจนสุดเสียงทีละนะ”

“เอ๊ะ ทำไมต้องทำอย่างนั้นด้วย ทำงานพร้อมๆ กันไม่ได้หรือ” โคยาเปถามด้วยความสงสัยข้องใจ

“เออละนะ ทำตามที่ข้าว่าก็แล้วกัน อย่าถามอะไร ไปให้มากเรื่องเลย”

โคยาเปจำใจต้องทำตามนั้น และไม่เคยชักใช้ ใต้อาณอะไรอีกเลยนับแต่นั้นมา คนทั้งสองอยู่ด้วยกัน และผลัดกันทำงานแบบนั้นเรื่อยมาช้านาน โคยาเป ไม่เคยลืมตะโกนจนสุดเสียงทุกครั้งที่น่าข้าวกลางวันไป ส่งให้กาบิคท์ที่ท้องทุ่ง และพอโคยาเปเข้าไปถึงตัว กาบิคท์ก็ปรากฏว่ากาบิคท์อาบน้ำอาบท่าเรียบร้อยแล้ว ลงมือกินข้าวกลางวันได้ทันที

เวลาล่วงไปความอยากรู้อยากเห็นของโคยาเป ก็มีมากยิ่งขึ้น โคยาเปอยากรู้กันว่า กาบิคท์ทำงาน อย่างไร ถึงได้ทำได้รวดเร็วและทำได้มากกว่าที่คนทำ ตั้งสิบเท่า ไม่ว่าคนจะพยายามทำอย่างหนักสักเพียงใด ก็ยังไม่อาจเทียบเท่าผลงานของกาบิคท์ได้ อนึ่งทำไม กาบิคท์ถึงต้องมากำหนดกฎเกณฑ์ให้นางต้องตะโกนจน สุดเสียงด้วย เวลาจะเอาข้าวกลางวันไปส่ง เหมือน ดังว่าจะให้ส่งเสียงเพื่อบอกให้รู้ตัวล่วงหน้า กาบิคท์ ไปหลบเสียที่ไหนหรือ ได้ยินเสียงตะโกนเรียกจึงจะ กลับมา โคยาเปถามตัวเองอย่างนี้เรื่อยมา

ในที่สุดเมื่อหนอยากรู้ก็ออกไปไม่ไหวแล้ว โศยาเปิดตาสินใจว่า จะต้องลองแอบดูให้รู้แน่ให้ได้ ดังนั้นวันหนึ่ง เมื่อโศยาเป่าน้ำข้าวกลางวันไปส่งกาบิณฑ์ แหนที่จะตะโกนให้เสียงให้รู้ตัวล่วงหน้า โศยาเปิดกลับแอบไปเงิบๆ ค่อยๆ คลานไปยังที่ที่กาบิณฑ์ทำงานอยู่ แล้วก็แหวกพุ่มไม้แอบดูกาบิณฑ์ ภาพที่เห็นทำให้โศยาเปิดใจกลัวจนหัวใจแทบจะหยุดเต้น เพราะปรากฏว่า กาบิณฑ์ที่เห็นนั้นได้แยกร่างกายออกได้เป็นส่วนๆ ส่วนหัวกับแขนขาอยู่ทางหนึ่ง ไล่กับขาอยู่ทางหนึ่ง และส่วนที่ทำงานได้อย่างรวดเร็วเท่ากับคนทั้งหลายคนนั้นก็คือขากับไส้

ตั้งแต่อยู่กับกันมาช้านาน โศยาเปหาได้รู้สึกสัมผัสครั้งเดียวไม่ว่ากาบิณฑ์สามีของตนไม่ใช่มนุษย์ธรรมดา เพิ่งจะวันนี้แหละที่ได้เห็นประจักษ์แก่ตาตนเองว่าสามีของตนคงจะเป็นเทวดาหรืออมมนุษย์อย่างใดอย่างหนึ่ง จำแลงร่างเป็นคนมาอยู่ในโลกมนุษย์ร่วมกับโศยาเป ยิ่งคิดก็ยิ่งกลัว กลัวเสียจนวิ่งหนีเคล็ดเปิดเบิ่งจากที่นั่นไปไม่รู้ทิศทางว่ากำลังวิ่งไปไหน (ต่อหน้า 147)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจขอชื่อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๒๕ บรรจบ พันธุเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึงสำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๒๒ ก.ย. - ๖ ต.ค. ๑๕) ส่วนคำตอบเกี่ยวกับชื่อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“ดวงมาลัย” ต้องการอักษร จ.น.ธ.ท.ศ. มีความหมายว่า น่ารัก ลูกสาวที่น่ารักของพ่อแม่ หรือสวยงาม เด็กเกิดวันศุกร์ เวลา ๐๒.๑๒ น. นับเป็นวันศุกร์หรือวันเสาร์

นับเป็นวันศุกร์

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

จณิน - ที่มีชื่อเสียง
ทิพย์พรุ - หญิงงามน่ารัก เป็นเสน่ห์
ทิสสิน - ที่มีการสังเกต การรู้การเห็น

“พจนีย์” อักษรไม่จำกัดขอเพียง ๒ พยางค์ มีความหมายเป็นสิริมงคล อ่านแล้วมีความหนักแน่นในตัว

ไม่ทราบวันที่บอกมาว่าเกิด ๔.๐๔ เป็นคืนวันพุธหรือคืนวันอังคาร ถือเป็นเช้าวันพุธ

ชื่อคนเกิดวันพุธกลางคืน (ชาย)

รณันต์ - ที่สุดแห่งสงคราม
รณวัน - เป็นที่เพลิดเพลินยินดี สบอารมณ์
รณัญชัย - มีชัยชนะในการรบ

“ทศนีย์” ต้องการอักษร ท.ร.น.ส.ม.ศ. มีความหมายว่า บริสุทธิ์ เป็นสิริมงคล ฉลาด สวย น่ารัก มีศรีแก่ตัว (บิดาชื่อรัศมี) นริศราใช้ได้หรือไม่ มีความหมายว่าอะไร (อ่านต่อหน้า 147)

ข้อค - ต่อจากหน้า ๒๔

ถ้าเกิดในวันศุกร์ นริศรา ใช้ไม่ได้ เพราะ ร ใช้
ไม่ได้

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

นภินทร - เป็นใหญ่ในท้องฟ้า
สุริดา - เหมือนน้ำทิพย์
สุธาเสก - ประพรมด้วยน้ำทิพย์

“มกรา” ชื่อมกราใช้ได้หรือไม่สำหรับคนเกิดวันพุธ
กลางวัน แปลว่าอะไร

ใช้ได้ แปลอย่างเดียวกับมังกร

“รจนา” ต้องการอักษร ว.ช.ร.น. มีความหมายว่า
ดวงจันทร์

ชื่อคนเกิดวันพุธกลางคืน (หญิง)

รัชนีศ -
นิศารัตน์ - } พระจันทร์
รัตติกาล - }

“นวนน้อย” ต้องการอักษร ว.ร.ล.ย. มีความหมาย
ว่า เป็นที่รัก สวยงาม เป็นลูกสุดท้อง (บิดาชื่อบุญญิต)

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

วรปรียา - เป็นที่รักอย่างเยี่ยมยอด
ไวยัญช์ - ที่เกี่ยวกับพระพรหม
วิษฐา - เยี่ยมยอด ดีที่สุด

“พันทิพา” ต้องการ ป. นำหน้า (บิดาชื่อปรีชา) มี
ความหมายเป็นที่รักของพ่อแม่ จลลิต มีอำนาจ

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (หญิง)

ปิยกานต์ - เป็นที่รัก
เปรมชนัน - ความรักของผู้ให้กำเนิด
ประภาณีย์ - ที่ส่องแสง เป็นรัศมี

“ขวัญพฐ” ต้องการอักษร ณ.ร.ช.ส. ความหมายไม่
จำกัด ขอให้มียกขารเป็นเดช และชื่อพ่อแม่ด้วย เป็น
ชื่อเก่าไม่ซ้ำใคร มี ๒ พยางค์, (บิดาชื่อสุจินต์)

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (ชาย)

ณรัตน์ - เพลิดเพลินยินดีกับความรู้อยู่
ณรัตน์ - รัตนเป็นเครื่องประดับ
นรสิทธ์ - อยู่ในท่ามกลางหมู่ชน

□ □

กาบิณฑกับโคยาเป - ต่อจากหน้า ๒๔

อารามรีบวิ่งไปอย่างไม่คิดชีวิตชีวา ทำให้โคยาเป ละล้ง รีบจับไส้ยัดเข้าที่ แล้วก็ไปคว่ำแขนขากับหัว
วิ่งไปชนกิ่งไม้ที่ยื่นออกมาจะหัว กระเช้าข้าวปลาอาหาร และตัวมาสวมใส่ให้เรียบร้อย ความรีบร้อนทำให้
ที่ถือมาพลัดตกจากมือหล่นกระจายมีเสียงดังโจ่งฉ่าง กาบิณฑไม่ได้ล้างไส้พุงให้สะอาดเสียก่อน ชีดินชีโคลน
โคยาเปยังตกใจถึงยืนนิ่งอึ้งเหมือนถูกตรึงอยู่กับพื้น ที่ติดอยู่ที่ไส้ก็เลยทำพิษ ทำให้กาบิณฑปวดท้องจนมา
ไต่ยืนเสียงแปลกเช่นนั้น กาบิณฑก็ตกใจละล้า หันที่ แขนขาที่เข็นเดียวกัน กาบิณฑรีบๆ ใส่เข้าที่

นิทาน พม่า

นิพนธ์ พันธุเมธา

เลือกใคร

เรื่องนี้เป็นนิทานธรรมศาสตร์อีกเรื่องหนึ่งซึ่งมีข้อปัญหาที่ไม่มีผู้ใดสามารถวินิจฉัยให้เหมาะสมได้ นอกจากเจ้าหญิงผู้เรื่องปัญหา และเจ้าหญิงผู้สามารถนี้ก็วินิจฉัยให้เป็นที่พอใจแก่ทุกฝ่าย จนเป็นที่ยกย่องถึงกับเล่าสืบทอดๆกันมา เรื่องเล่าตามที่หมองคินอองเล่าไว้ในนิทานธรรมศาสตร์พม่าคงต่อไปนี้คือ

พระราชองค์หนึ่งทรงมีธิดาองค์หนึ่ง ทรงโฉมงามไม่ผิดรูปทอง พระราชาทรงเอ็นดูรักใคร่และทรงแหวนธิดายิ่งนัก ถึงกับทรงสร้างหอทองให้ประทับอย่างหรูหราสุขสบาย ฉะนั้นเมื่อพระธิดาทรงเจริญวัยถึงเวลาสมควรจะเสกสมรสได้ พระราชาจึงประกาศว่า

“ไม่ว่าผู้ชายคนไหนจะมาสู่ขอลูกเรา ผู้ชายคนนั้นจะต้องเป็นผู้ที่ได้รับการเลี้ยงดูและมีชีวิตอย่างหรูหราสุขสบายเท่าเทียมกันนี้”

อยู่มาวันหนึ่ง ก็ได้มีชายหนุ่มที่มีรูปโฉมหล่อเหลางามไม่ผิดรูปทองเช่นเดียวกัน ทั้งยังได้รับการเลี้ยงดูอย่างหรูหราสุขสบายในหอทองเช่นเดียวกับพระธิดาพระราช มาสู่ขอพระธิดาพร้อมๆกันถึง ๔ คน

เมื่อมีผู้ชายที่มีคุณสมบัติเสมอกันมาสู่ขอลูกสาวพร้อมกันทั้ง ๔ คนเช่นนั้น พระราชาก็หนักพระทัยไม่ทราบว่าจะทรงยกพระธิดาให้ผู้ใดดี เมื่อไม่มีทางจะหาอย่างไรได้ ก็จำต้องขอทดสอบ และชายหนุ่มทั้ง ๔ ก็ยินดีให้พระราชาทรงทดสอบ แต่การทดสอบของพระราชานี้ได้เป็นการทดสอบความรู้ความสามารถไม่

พระราชาทรงทดสอบดังนี้คือ ทรงเลือกได้นำกาน้ำนางหนึ่งซึ่งเป็นผู้หญิงสวย แต่มารดาเคยมาทำงานเย็บทาสอยู่ ๗ วันเพื่อปลดหนี้ พระราชาโปรดให้หญิงนั้นแต่งตัวให้เหมือนพระธิดา แล้วให้นำอาหารจากโต๊ะเสวย เฉพาะอาหารที่พระราชโปรดปรานที่สุดไปให้ชายหนุ่มทั้ง ๔ นั้น

ต่อจากนั้นพระราชาก็โปรดให้ชายหนุ่มทั้ง ๔ คนเข้ามาเฝ้าและตรัสว่า

“อาหารที่เราส่งไปให้นะเป็นอาหารที่เราโปรดที่สุดทีเดียวนะ เราหวังว่าพวกท่านคงจะพอใจ”

ชายหนุ่มเหล่านั้นต่างก็ พระราชาจึงตรัสว่า

“พวกท่านช่างกริยาดีจริง พวกท่านหนึ่งไปหมด บอกให้เรารู้ดีกว่าว่ามีอะไรบกพร่องในอาหารของเราบ้าง เราจะไม่เอาผิดกับคำคำหานิติเตียนของพวกท่านหรอก”

ได้ยินดังนั้น ชายหนุ่มคนหนึ่งจึงทูลว่า

“อาหารนั้นดีแล้วพะย่ะค่ะ แต่ข้าพระองค์รับประทานอาหารไม่ลง เพราะเจ้าหญิงผู้มาเฝ้าดูแลเราระหว่างรับประทานอาหารนั้นมีกลิ่นเหมือนทาส”

“ข้าพระองค์ก็เช่นกัน” ชายคนที่สองทูล “รู้สึก

ว่าอาหารนั้นดีแล้ว ไม่มีอะไร
บกพร่อง แต่ใบพลูที่กินกับหมาก
หลังอาหารนั้นชิมก็กลืนอาจมด้วย”

คนที่สามทูลขึ้นบ้างว่า “ข้า
พระองค์ว่าอาหารนั้นอร่อย แต่
วิเสทห้องเครื่องที่ปรุงอาหารคงจะ
เคิบโคมาคัวยนมพะ”

ส่วนคนที่สี่ทูลว่า “ข้าพระองค์
รับประทานข้าวสุกนั้นไม่ลงเลย
เพราะไปได้กลิ่นเผาศพอยู่ในข้าว
นั้น”

พระราชาทรงประหลาด
พระทัยอย่างสุดจะเปรียบเมื่อได้
สดับ คำคำนี้ ของคนทั้ง ๔ นั้น
พระราชาคตรัสว่า “เราช่างอยาก
รู้เสียจริงว่าท่านรู้ได้อย่างไรว่าผู้หญิง
ที่นำอาหารนั้นมาให้ท่านไม่ใช่พระ
ธิดาลูกสาวเรา แล้วก็ตลอดเวลาเป็น
ปีๆมานี้เราก็กินอาหารที่แม่ครัวคน
เดียวกันนี้ทำเรื่อยมา ข้าวก็กินที่
เจ้าหน้าที่ฉางหลวงคนเดียวกันนั้น
ส่งมาให้ ส่วนใบพลูที่เคี้ยวอยู่ทุก
วันก็ได้จากเจ้าหน้าที่จัดการปลูก
และจัดหามาคนเดียวกัน แต่เราก็
ไม่เห็นมีอะไรผิดแปลกสักนิด ไม่ได้
การละ เราจะต้องสืบสาวราวเรื่อง
ดูให้รู้แน่ให้ได้”

(อ่านต่อหน้า ๑๔๗)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจข้อข้อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๓๓
บรรจบ พันธุมเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึง
สำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๖ ต.ค. - ๑๓ ต.ค. ๑๕) ส่วน
คำตอบเกี่ยวกับข้อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“นงนุช” ต้องการอักษรวรรค ก. นำ ตามด้วยอักษร วรรค
และศ ช ส มีความหมายเป็นที่รัก สวยงามให้คล้องกับชื่อพี่สาวที่
ตั้งให้ว่า นิสวน กับ กลลภา

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)

กัณฑ์ดนัย - ลูกที่มีความสุข
กัณฑ์ลัส - ทอง
กมลนัยน์ - ดวงมิ่งดั่งดอกบัว

“น้อย” ต้องการชื่อที่มี สุ นำหน้า (ชื่อเล่นว่า เดือน พี่ชื่อ สุรชา
กับ สุริยา)

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

สุรฉนิศ - พระจันทร์งาม
สุรญชนา - มีเสน่ห์ยิ่ง
สุรชนัย - ถือกำเนิดเป็นเทวดา

“สมศรี” ต้องการอักษร ป. ส. มีความหมายเป็นมงคล เก่ง มีพร
ประจำตัวเป็นชื่อ ๓ พยางค์ (อักษรชื่อบิดา คือ ท)

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

สวพร - พรของตนเอง
สวโรจน์ - รุ่งโรจน์ด้วยตัวเอง
สุประพล - ที่มีอำนาจอย่างยิ่ง (อ่านต่อหน้า ๑๔๗)

ข้อสี่ - ต่อจากหน้า ๒๓

“สมศรี” ความหมายไม่จำกัด ให้มีความหมายว่า ความสุ
 ลูกรักของพ่อแม่ และมีพรอันประเสริฐ ชื่อสฤติย์พร ภักณนันท์ - ยินดีในกลุ่มดวงดาว
 ใช้ได้หรือไม่ สำหรับคนเกิดวันอาทิตย์
 ใช้ไม่ได้ แต่อาจแก้เป็นรฤติพรได้

“เพ็ญพรรณ” ต้องการอักษร พ หรือ ข ความหมาย
 ไม่จำกัด

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (ชาย)

ชนพัต - แวดล้อมด้วยผู้คน
 ชนเมศ - เป็นใหญ่ในการเกิด
 ชลภู - เมฆ

“สมจิต” ต้องการอักษร ส ก จ มีความหมายเป็นที่
 รักของพ่อแม่หรือมีสิริมงคล

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)

สวภัทร์ - มีสิริมงคลด้วยตนเอง
 ภัทธน - (ออกเสียงพัตนะริน) ผู้โชคดี มี

“ปัทธนา” ต้องการชื่อที่มีน้อยพยางค์ มีความ
 หมายถึง เป็นศรี เดช มนตรี อุดสาหะ อายุ
 ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (ชาย)

ปฐิน - ที่ทำให้เต็ม
 ปฐินันท์ - พระจันทร์เต็มดวง
 ปารินทร์ - ราชสีห์

“ฉันทนา” ต้องการอักษร จ ง ให้มีความหมายเป็น
 ศรีแก่ตัวเด็ก

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

ฉภาภา - สายฟ้าแลบ
 ฉฉวี - ผิวสะอาด
 ฉัญฉลา - โชค เทวแห่งโชค

เลือกใจ - ต่อจากหน้า ๒๓

ดังนั้นจึงโปรดให้หาแม่ครัวเข้ามาเผ้า แม่ครัวก็ จึงต้องไปตรวจทุ่งนาที่ปลูกข้าว ก็ปรากฏว่าห่างจาก
 รับว่าเป็นความจริง มารดาของคนตายเสียตั้งแต่ต้น ท้องทุ่งนั้นไปราว ๒๐ ไมล์มีที่เผาศพ และในระหว่างที่
 สืบตามโลก บิดาจำต้องไปหานมแพะมาเลี้ยง เพราะ ข้าวสุกในเดือนมกราคมลมเหนือพัดจัด จึงอาจจะพัด
 ยากจนไม่มีปัญญาจะไปซื้อนมวัวมาเลี้ยงได้ ส่วนเจ้า กลิ่นศพจากที่เผาศพมายังทุ่งนาได้
 หน้าที่นางหลวงก็ทูลว่า “เห็นจะไม่จริงละมังพะย่ะค่ะ ฝ่ายเจ้าหน้าที่ปลูกและจัดหาใบพลูส่งมาถวาย ก็
 ทว่ามีกลิ่นเผาศพอยู่ในข้าว” อำมาตย์ของพระราชา ทูลว่า

“ไม่น่าเป็นไปได้พะย่ะค่ะ ที่พลูจะมีกลิ่นอายมโนเมื่อปลุกในสวนพลูโดยเฉพาะ”

แต่เมื่ออำมาตย์ของพระราชาตรวไปตรวจมาทั่วสวน ไม่ช้าก็พบว่ามีส่วนอยู่ห่างไปราว ๒๐ ไมล์ ในเดือนกรกฎาคมฝนตกหนักจนน้ำท่วมไปทั่วบริเวณ จึงทำให้ใบพลูมีกลิ่นน่ารังเกียจของส่วนแทรกอยู่ด้วย

เป็นอันว่าที่ชายทั้ง ๔ รู้สึกความผิดปกติในอาหารของพระราชานั้นนับว่ารู้สึกด้วยประสาทสัมผัสและมีความรู้สึกละเอียดอ่อนจริงๆ ไม่ใช่มีอุปาทานแล้วก็คิดเอาเอง

เมื่อพระราชาทรงทราบผลการตรวจสอบของอำมาตย์แล้ว จึงตรัสว่า “นี่แน่ะ พ่อหนุ่มทั้ง ๔ ท่านช่างเป็นสุขุมลชาติโดยแท้ ความรู้สึกของท่านละเอียดอ่อน สามารถรู้สึกในสิ่งที่คนอื่นไม่ทันรู้สึก หรือสังเกต แต่ว่าเรามีลูกสาวอยู่คนเดียว เราจะยกให้คนไหนดีละ ในเมื่อท่านก็เป็นสุขุมลชาติเสมอกัน เรื่องนี้เห็นจะต้องให้เราไปถามเจ้าหญิงผู้เรื่องปัญญาค่อนละ”

และคำตอบที่ได้จากเจ้าหญิงผู้เรื่องปัญญาก็คือ “ผู้ที่นับว่าเป็นสุขุมลชาติยิ่งยวดกว่าคนอื่นนั้น ได้แก่ผู้ที่รู้สึกได้ว่ามีกลิ่นเผาศพลอยอยู่ในข้าวสุกนั้นแหละ” □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

	มารับที่สำนักงาน	ส่งทางไปรษณีย์
๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๔๕.๐๐ บาท	๕๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๘๕.๐๐ บาท	๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๕๕.๐๐ บาท	๑๙๐.๐๐ บาท

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกโปรดบอกปริมาณงานสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารกริทธิเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๐๔๑๑๖

สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๓.๕๐ บาท
 อนุญาตให้หรือเลิกไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชการ
 ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

เพ็ญศรี กฤตยาเกียรติ

อนันต์ โธฮาประเสริฐ ฉ่ำภาพ

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

บรรณาธิการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สัทธ เตชะแผลงศรี เชื้อชื่น ศรีอาภัย

นิศยา วงศ์เที่ยงธรรม โกสม กระจำรังสรรค์

บรรณาธิการภาคพิเศษ

สุภา ลือศิริ

กองบรรณาธิการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริกา หนูหนักดี สมบูรณ์ สรรพพยอม

ประทุม พัวกะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทภา สุประภาคนันท์ ร.บ.ร.บ.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. ตอวงศ์โสภ โรจนบรรณพงศ์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรณพ คุณวิศาล

อุบล คุรุมงคล อ.บ.

สมศรี สุขุมลันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริวานนท์

เสถียร เผ่าทองสุข

จำนง วัชรกุล ร.บ.

นิทาน อินโดเนเซีย

นิรจน พันธุเมธา

ตำนานกริช

เรื่องนี้จะแปล เคอะลิว เล่าไว้ใน เทพนิยายอินโดเนเซียว่า แต่ดั้งเดิมก่อนที่ศาสนา อิสลามจะเข้ามายังดินแดนชวานั้น ชาวชวานับถือ ศาสนาฮินดูอยู่ กษัตริย์ผู้ครองดินแดนชวาในครั้งนั้น ทรงนามว่า ยะโมโยโย รាយะโมโยโย โปรดการ ทำศึกสงครามเป็นที่สุด เท่าที่ทำมาแล้วนับได้เป็น ร้อยๆครั้ง และไม่ว่าจะเสด็จออกศึกครั้งใด พระองค์ จะต้องทรงนำทัพเสมอ อาวุธที่ทรงถือทุกครั้งก็ออกศึก เป็นอาวุธสั้นที่มีรูปร่างคล้ายกริช แต่หาใช้กริชไม่ เพราะในสมัยนั้นยังไม่มีกริชใช้

ถึงแม้จะรบศึกมาเป็นร้อยๆครั้งดังกล่าแล้ว แต่ รายะโมโยโยก็หาได้เคยต้องคมอาวุธแม้แต่สักครั้ง เดียวไม่ ผู้คนจึงพากันขบขันว่า หวังนั้นจะเป็นเพราะ อาวุธที่ทรงถือเวลาออกศึกทุกครั้งบ้องกันไว้ให้ อาวุธนี้ รายะโมโยโยทรงได้มาจากคาบสผู้หนึ่ง คาบสผู้นั้น หลเมื่อครั้งที่น่าอาวุธนี้มาถวายว่า

“ต้องรักษาอาวุธนี้ให้ดีหะยะกะ ถ้าใครเอา อาวุธนี้ไปจากพระองค์ได้ละก็ พระองค์จะสิ้นอำนาจ ไปทันทีทีเดียว”

ความข้อนั้นเป็นที่ปรากฏกันไปทั่ว รวมทั้งรายา แห่งรากษสที่เป็นศัตรูสำคัญของรายะโมโยโยอีกด้วย ก็วันหนึ่ง ขณะที่รายะโมโยโยบรรทมหลับ

สนิท หลังจากที่ได้ชัยชนะจากการศึกกลับมา รายาแห่ง รากษสพร้อมด้วยบริวารเป็นจำนวนมากได้จู่โจมเข้า แย่งอาวุธที่อยู่ในพระหัตถ์ขวาของรายะโมโยโยไป ได้ เมื่อสิ้นอาวุธเช่นนั้น รាយะโมโยโยก็ถูกจับตัว ได้ และถูกนำไปขังไว้ในคุกใต้ดิน ใต้วังของรายา แห่งรากษส

รายะโมโยโยทรงขัดเคืองพระทัยอย่างยิ่งที่ถูก จำขัง พร้อมกับนั้นก็ทรงหวังโยราเงินจันไม่ยอมเสวย อาหารไม่ว่าข้าวไม่ว่าน้ำ ถึงเวลาบรรทม ก็แทบจะ ไม่ได้บรรทมหลับเลยสักงีบเดียว คืนวันหนึ่งขณะที่ รายะโมโยโยทรงงีบหลับไปได้หน่อยหนึ่ง ก็ทรง เห็นนางฟ้าปรากฏร่างให้เห็นชัดในแสงจันทร์ที่ลอด เข้ามาทางรอยแตกของคุกที่รายาถูกจำขังอยู่ นางฟ้า พูดยว่า

“รายะโมโยโย คนพวกนี้มาฉวยเอาอาวุธ ที่คาบสขนานมาถวายพระองค์ไปเสียแล้ว แต่ไม่ต้อง เสียหายหรอก ไม่ช้าพระองค์ก็จะได้อาวุธมาใหม่ ด้วยวิธีอันประหลาดพิศดารมคคา”

พอรายะโมโยโยตื่นขึ้นจะถามว่า “ด้วยวิธี อย่างไร” นางฟ้าก็หายวับไปเสียแล้ว ครั้นสะดุ้งตื่น รายะโมโยโยก็ทรงแปลกพระทัยอย่างยิ่ง เมื่อได้ ครุ่นคิดแล้วเล่าอยู่ตลอดเวลา และไม่เพียงแต่เท่านั้น

คนหนึ่งต่อมาจึงแปลกยิ่งกว่านั้นอีก
คราวนี้ไม่ได้ทอดพระเนตรเห็น
นางฟ้า แต่เป็นเจ้าแม่ทศรา เทวี
ผู้เลอโฉม ทรงปรากฏร่างมาใน
ขณะที่รายาเยโมโยโยทรงครึ่งหลับ
ครึ่งตื่นอยู่นั้น และตรัสว่า

“รายาเยโมโยโย วันหนึ่ง
พระองค์จะได้โอรสผู้ซึ่งจะนำโชคดี
มาสู่พระองค์ และด้วยโอรสองค์นี้
แหละ ที่จะทำให้พระองค์ได้อารุ
อย่างใหม่ที่รูปร่างไม่เหมือนเก่า
แต่ก็สวยกว่าดีกว่าที่รายาแห่ง
รากษสได้ไป”

และยังไม่ทันจะถามอะไร
เจ้าแม่ทศราก็ทรงหายวับไปเสีย
ปล่อยให้รายาเยโมโยโยทรงคิด
คำนึงถึงอารุอย่างใหม่ พลาถอด
แปลกพระทัยไม่ได้ว่าจะเป็นอารุ
อะไร รูปร่างอย่างไร และจะได้รับ
ในขณะที่โอรสประสูติจริงหรือไม่
คงจะเป็นเพราะรายาเยโมโยโย
ไม่ได้ทรงตะตองอาหารอย่างหนึ่ง
กับทรงคิดหนักอีกอย่างหนึ่ง จึง
ทำให้รายาผู้นั้นทรงซบผอมอดโรย
ไม่ซำก็ประซวร

ที่จริงรายาแห่งรากษสก็ไม่ไ
ร้ายกระไรนัก เมื่อเห็นเช่นนั้น
(อ่านต่อหน้า 146)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจข้อข้อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๔๗
บรรจบ พันธุเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึง
สำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๑๓ ต.ค. - ๒๐ ต.ค. ๑๕) ส่วน
คำตอบเกี่ยวกับข้อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“นงลักษณ์” ต้องการอักษร ณ.ว.ร.บ.น. มีความหมายดี เก๋ๆ
ไม่เกิน ๓ พยางค์ ให้เขียนง่าย อ่านง่าย เป็นคำธรรมดาไทยๆ

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (หญิง)

วรุณินทร์ - มีพระวรุณเป็นใหญ่

วยุณ - คล่องแคล่ว แจ่มใส ความรู้ ความฉลาด

วรุณย์ - ที่เนื่องกับพระวรุณ

“สมพิศ” ต้องการอักษร พ.ภ.ว. มีความหมายเกี่ยวกับน้ำ เป็น
ชื่อเก๋ๆ ๒ พยางค์ อยากให้มีชื่อเดิมอยู่ด้วย

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (หญิง)

ชลพินทุ์ - หยคน้ำ

วารพาหิ์ - เมฆฝน

พารินทร์ พารินทรา - เป็นใหญ่เหนือหน้า

“ธาริ” ต้องการอักษร ธ.ร.ส.ว. ให้คล้องกับชื่อมารดา ธาริ

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

ธรรณ - โลก - พระอาทิตย์

ธาราวรรณ - สายฝน

ธราธร - พระวิษณุ (อ่านต่อหน้า 146)

ข้อดี - ต่อจากหน้า ๓๓

“ธิดา” ชื่ออภินิหารกับอภินิหารนี้ อย่างไหนจะดีกว่า ชนจักขุ - พระอาทิตย์ ดวงตาแห่งชนทั้งหลาย
กัน แปลว่าอะไร ใช้ได้หรือไม่สำหรับคนเกิดวัน ชลศัย์ - ชื่อพระวิษณุ
อังคาร

ใช้ได้ เขียน อภินิหารนี้ หรือ อภินิหารนี้ แปลว่า
เทวีแห่งป่า

“ธิดา” ชื่อนี้ใช้ไม่ได้สำหรับคนเกิดวันพฤหัสบดี จะ
เปลี่ยนเป็นสุภาจะได้ไหม แปลว่าอะไร หรือจะช่วย
หาให้ใหม่ให้เสียงคล้ายธิดา

ใช้ได้ แต่ไม่ทราบแปลว่าอะไร เพราะคำ
อย่างนี้ไม่มีที่ใช้

“วิไลลักษณ์” ต้องการอักษร ช. นำหน้า ตามด้วย
อักษรวรรค ฎ. หรือ ต. ให้มีความหมายแปลว่าใจเย็น
เป็นที่พึ่งของตนเอง เตือนตนให้เป็นคนดี

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (ชาย)

ชนพันธุ์ - สหายแห่งชนทั้งปวง

“ฉลองขวัญ” ต้องการอักษร ส.ณ.พ.จ. มีความ
หมายเป็นสิริมงคล และอำนาจวาสนายิ่งใหญ่ โชคลาภ
จ.ใช้ไม่ได้

ชื่อคนเกิดวันพุธกลางวัน (หญิง)

สถาพน - ตั้งมั่น

สถามน - อำนาจ ความเข้มแข็ง

สถานพ - มั่นคง ไม่หวั่นไหว

“สุวิชัย” อักษรไม่จำกัด ให้มีเดช ศรี มนตรี
อุตสาหะ เจริญรุ่งเรืองทุกด้าน พืชรณสิทธิ์

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (ชาย)

ธนสนธิ์ - ที่รวมทรัพย์ ชุมทรัพย์

ธนศัย์ - ที่อาศัยแห่งทรัพย์

ธนสัน - ได้รับเงิน □

ตำนานกริช - ต่อจากหน้า ๓๓

ก็รับปากว่าหากทรงมีชัยในสงครามครั้งต่อไปละก็ จะ
ปลดปล่อยรายาเยโมโยโยเป็นอิสระทันที และ
ชัยชนะก็มีมาถึงรวดเร็วกว่าที่คาด รายาเยโมโยโย
จึงถูกปลดปล่อยจากที่คุมขัง กลับไปยังบ้านยังเมือง
ของพระองค์ได้ โดยมีเงื่อนไขแต่เพียงอย่างเดียว คือ
ต้องเสียค่าไถ่ และค่าไถ่ที่รายาแห่งราชสประสงค์
ก็คืออาวุธต่างๆ เท่าที่มีอยู่ในบ้านในเมืองของรายาเย
โมโยโย ต้องนำมามอบให้แก่รายาราชสทั้งหมด

“ทั้งนี้เพราะ” รายาแห่งราชสตรัส “พระองค์จะได้
ไม่ต้องทำศึกอีกต่อไป อาณาจักรของพระองค์จะได้
มีแต่สันติเสียที นับแต่บัดนี้เป็นต้นไป”

เป็นอันรายาเยโมโยโยทรงยอมตามเงื่อนไขนี้
ทุกประการ แม้ว่านักรบของชาวจะขัดขึ้นไม่ยอมทำ
ตาม เพราะรักอิสราภาพเหนือสิ่งอื่นใดอย่างไรก็ตาม
แต่ก็ไม่มีผู้ใดหลีกเลี่ยงได้ ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นคน
ชั้นสูงสุดต่ำสุดอย่างไร ทุกคนต่างก็ต้องนำอาวุธมา

มอบให้แก่รายาแห่งรากษส รวมแล้วนับเป็นพันๆ

คนสุดท้ายที่นำอาวุธมามอบให้เป็นชายชราชื่อ ปโสปติ ปโสปติผู้นี้ข้ามมาจากแผ่นดินโพ้นทะเล เป็นคนเดียวในเกาะชวาที่นับถือพระมหาคติ ปโสปตินำอาวุธมาวางแทบพระบาทรายาเยโมโยโย พลังกล่าวถ้อยคำเหมือนคำทำนาย เช่นเดียวกับที่รายาเยโมโยโยทรงได้ยินนางฟ้าและเจ้าแม่ทศพรคาตรัสบอกในความฝันระหว่างถูกจำขัง ปโสปติพูดว่า

“ข้าแต่รายา เราทุกคนต้องนำอาวุธมามอบให้รายาแห่งรากษสทั้งหมด แต่ไม่ต้องกลัวพะย่ะค่ะ ไม่ช้าพระองค์จะต้องได้อาวุธใหม่อย่างหนึ่ง สวยกว่าเก่าดีกว่าเก่า และรูปร่างต่างกับอาวุธทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ในโลกนี้ พระอัลลาห์เจ้าเป็นผู้ทรงสรรสร้างชั้น”

ได้ยินชื่อแปลกหูเช่นนั้น ทั้งรายาทั้งอำมาตย์ข้าราชการบริพารต่างหัวเราะ รายาเยโมโยโยตรัสถามว่า

“ใครกันพระอัลลาห์เจ้า เราไม่รู้จัก”

“บางทีจะเป็นตัวแถมเองละมัง” ขุนนางชั้นสูงผู้หนึ่งกล่าวขึ้น “หรือบางทีแถมจะยังมีอาวุธอะไรซ่อนอยู่ในตัวอีกก็เป็นได้”

รายาก็ดำริเช่นเดียวกัน จึงออกพระโอษฐ์ว่า “นั่นสิ จะมาดบดาเราไม่ได้ละ บางทีเจ้าจะซ่อนอาวุธอะไรที่อยากจะนำมาขายเราภายหลังก็เป็นได้ มาเอาออกมาดู มีอาวุธอะไรอีก”

ปโสปติก็ได้แต่สั่นหัว ทูลว่า “ไม่มีพะย่ะค่ะ พระอัลลาห์เจ้าน่ะไม่ใช่คนธรรมดาหรอกพะย่ะค่ะ ไม่ได้อยู่ในโลกนี้ด้วย พระองค์อยู่บนสวรรค์”

แต่ไม่มีใครฟัง กลับหาว่าปโสปติเป็นคนหลอกลวง รายาเยโมโยโยจึงสั่งให้คนเอาปโสปติไปขังคุก

ใต้ดิน ต่อจากนั้นก็ไม่มีผู้ใดนึกถึงชายชราผู้ถูกขังอยู่ในห้องอับชื้นนั้นอีกเลย จนกระทั่งวันประสูติโอรสโอรสรายาเยโมโยโยแข็งแรงน่ารัก แต่ที่น่าอัศจรรย์ประจักษ์แก่ตาคนทั้งหลายก็คือ เจ้าชายองค์น้อยนี้มีกริขทองเล็กๆ ผุดคล้ายทอง ติดองค์มาด้วย

ขณะที่รายา รานี และขุนนางข้าราชการกำลังตื่นเต้นงันกับสิ่งประหลาดมหัศจรรย์อยู่นี้ ทุกคนก็นึกขึ้นได้ถึงคำทำนายที่รายาเคยตรัสว่า ทรงได้ยินในความฝันขณะที่อยู่ในคุกใต้ดิน และต่างก็นึกได้เช่นเดียวกันว่า บุคคลผู้กล่าวข้อความนี้เป็นคนสุดท้ายก็คือปโสปติ ที่ถูกขังลี้มอยู่ในคุกใต้ดินนั่นเอง รายาเองก็เพิ่งทรงนึกได้จึงสั่งโดยด่วนว่า “ไปเอาปโสปติออกจากคุก เร็ว แล้วพามา”

บัตรขอ ชื่อดี โป สตรีสาร

วันเกิด ☐ จันทร์ ☐ พฤหัสบดี ☐
☐ อังคาร ☐ ศุกร์ ☐
 (โปรดกา ✓ ในช่อง) พุธ ☐ เสาร์ ☐
 (เวลา.....น.) อาทิตย์ ☐

เพศ หญิง ☐ ชาย ☐

อักษรที่ต้องการให้มีอยู่ในชื่อ คือ.....

ความหมายที่ต้องการ.....

รายละเอียดอื่นๆ.....

ลงชื่อ.....

วันที่...../...../.....

(โปรดทบทวน บัตรของดังต่อไปนี้ “สตรีสาร”)

แต่เมื่อชายชราถูกนำตัวมาเผ่ารายา ก็ปรากฏว่าพ่อคุณเข่าถวาย
คำนับ ก็ล้มพับลงไป นัยน์ตาปิด ปัสปติรู้ตัวว่า พระอัลลาะห์ทรง
ร้องเรียก ตนกำลังจะตาย จึงพยายามล้มตาศั้นอีกครั้งหนึ่ง เหลือบมอง
ไปยังเจ้าชายองค์น้อยที่บรรทมบนฟูกแพรใกล้ๆ กันนั้น

“เป็นพระประสงค์ของพระอัลลาะห์เจ้า” เสียงปัสปติค่อยแผ่วลงๆ
ขณะที่กล่าวด้วยคำเหล่านี้ “เจ้าชายเสด็จมาสู่โลกนี้ด้วยอาวุธทอง อาวุธ
ที่พระอัลลาะห์โปรดประทานมา อาวุธนี้ไม่เพียงแต่จะใช้สู้รบ...” ปัสปติ
เหลือบมองผ่านผ้าฟางมองไปทางรายา หูลดอไปว่า “ไม่เพียงแต่จะใช้
สู้รบ พลเมืองของพระองค์จะต้องทำอาวุธอย่างนี้ ก็อาวุธอย่างนี้
เพื่อเป็นเครื่องหมายว่าวันหนึ่งพระองค์และไพร่บ้านพลเมืองจะต้อง
น้อมเข้าหาพระอัลลาะห์ ทำตามประสงค์ของพระอัลลาะห์ พระอัลลาะห์เจ้า
ทรงมีอำนาจยิ่งใหญ่ และดีเสมอต้นเสมอปลายตลอดไปเป็นนิตย์ จงรู้จัก
พระองค์ไว้เถิด”

ปัสปติพูดแทบจะไม่ทันจะสิ้นเสียง คาก็หลับสนิท ชีวิตก็ดับสิ้น
ไปด้วย ร่ายาเยโมโยโยทรงเสียพระทัยเป็นอย่างยิ่ง ที่ได้ลงโทษ
ปัสปติโดยไม่มีความผิด ฉะนั้นเพื่อเป็นที่ระลึกถึง ร่ายาเยโมโยโย
จึงโปรดให้เรียกอาวุธที่ทำแบบเดียวกับที่เจ้าชายราชโอรสทรงมีติดองค์
มาด้วยว่า ปัสปติ กล่าวว่า ชาวชวายังคงเรียกกริชที่ทำตามแบบนั้นว่า
ปัสปติ จนทุกวันนี้ □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

	มารับที่สำนักงาน	ส่งทางไปรษณีย์
๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๔๕.๐๐ บาท	๕๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๘๕.๐๐ บาท	๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๕๕.๐๐ บาท	๑๙๐.๐๐ บาท

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกโปรดมอบรับมายังสำนักงาน ๘๓/๓๖-๓๘
อาคารศรีทศเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๐๔๐๓๖
สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๓.๕๐ บาท
ธนาคารหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน
ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

วิมลศิริ เหลือโกศล

พูน เกษจำรัส อักษรภาพ

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สัท สีตผลสงคราม เขียนขึ้น ศรียาภ
นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกศล กระจำวงศ์

บรรณาธิการภาคพิเศษ

สุภา ลือศิริ

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปรีดา หนูหนักดี สมบูรณ์ สวรรพุดม
ประทุม พัวกะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ อ.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ อ.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. ส่องค์โสม โรจนะบรรณนธ์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรพณ กุณวิศาล

อุบล คุรุมนกล อ.บ.

สมศรี สุกมณีนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริวานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง วังสิกุล อ.บ.

๖๒๕-๖๖๖ 36 17 ธ.ค. 15

โน้ต อินเดีย

บรรณ หันดูเมธ

ใครเก่ง

คนสมัยก่อนคนนิยมคนมีสติปัญญาที่บังคิต
ข้างคิปัญญา ถึงได้มีการคิปรศนา แก่ปรศนา
นิทานที่เกยวกับเรื่องท่านองนจมีอยู่ไม่น้อย
นิทานเรื่องนกเช่นเคยวกัน คังเลว่า

วันหนึ่งพระราชาองค์หนึ่งทรงม้าเสด็จประพาส
ไปตามที่ต่างๆ แวดล้อมด้วยอำมาตย์ข้าราชการเป็น
อันมาก ขณะเสด็จผ่านไปทางทุ่งนาแห่งหนึ่ง ทอด
พระเนตรเห็นชาวนาชาคนหนึ่งกำลังไถนาแปลงเล็กๆ
อยู่ พระราชาทรงสนพระทัย จึงหยุดม้าใกล้ๆ ชาวนา
นั้น แล้วตรัสว่า

“พ่อเฒ่าเอ๊ย พ่อเฒ่าจะแก่เกินไปแล้วนะ แก่
เกินไปกว่าที่จะทำงานหนักๆ อย่างนี้ พุโธ่ ทำไมพ่อ
เฒ่าไม่ทำอย่างนั้นนะ”

“ทำแล้วพะยะค่ะ” ชาวนาทูลตอบ “แต่พระผู้
เป็นเจ้าไม่โปรดนี้พะยะค่ะ”

พระราชาตรัสถามซ้ำอีกว่า “ก็แล้วทำไมพ่อเฒ่า
ไม่ทำอย่างนั้น”

“ทำพะยะค่ะ” ชาวนาทูล “แต่คงไม่ถูกพระทัย
พระผู้เป็นเจ้า”

พระราชาตรัสถามเช่นเดียวกันอีกเป็นครั้งที่สาม
ชาวนาทูลตอบซ้ำเช่นเดิมอีก

“ถ้าอย่างนั้น พ่อเฒ่าทำระการงานกับใครล่ะ”

พระราชาตรัสถาม

“ทำกับพระราชาเองเลยที่เดียวพะยะค่ะ”

“แต่ถ้าพระราชาไม่เสด็จมาล่ะ” พระราชาตรัส
ถามต่อไป “พ่อเฒ่าจะทำอย่างไร”

“ก็ทำกับท่านอัครมหาเสนาบดีสิพะยะค่ะ” ชาวนา
ทูลตอบ

“แต่ถ้าอัครมหาเสนาบดีก็ไม่มี พ่อเฒ่าจะทำ
อย่างไรล่ะนี่”

“เห็นจะต้องพึ่งเจ้านายละพะยะค่ะ ถ้าหากเจ้า
นายท่านดีพอ”

ชาวนาทูลเพียงเท่านั้น ก็เป็นที่พอพระทัยพระ
ราชา พระราชาตรัสว่า

“เออแนะ พ่อเฒ่าปัญญาหลักแหลมลึกซึ้งจริง
นะ ถึงจะแก่จะเป็นชาวนาอย่างนี้ก็เถอะ นี่ถ้าใครถาม
ว่า ที่เราพูดกันนี้มีความหมายอย่างไรละก็ อย่าไปบอก
เขาง่ายๆ นะ นอกจากเขาจะเอาเงินมาให้มากๆ ถึงค่อย
บอกให้เขาฟัง”

ในวันรุ่งขึ้น พระราชาโปรดให้อัครมหาเสนา
บดีเข้ามาเฝ้า ตรัสถามว่า “เมื่อวานนี้ท่านได้ยินตลอด
แล้วไม่ใช่หรือ ว่าเราคุยกับชาวนาผู้เฒ่าผู้น้อยอย่างไร
บ้าง ไหนลองบอกไปซิว่าหมายความว่าอะไร”

อัครมหาเสนาบดีทูลอีกๆ อีกว่า “ได้ยินตลอด

แต่พระองค์จะคะ แต่ข้าพระองค์ไม่ทราบหรือกว่าหมายความว่าอย่างไรบ้าง"

"เอ้า ถ้าอย่างนั้นไปค้นคว้าหาคำตอบมา อย่าชักช้านะ" พระราชทานทรงคาดคั้น "ต้องหามาให้ได้ภายใน ๒๔ ชั่วโมง ถ้าไม่ได้ละก็เป็นที่ตำแหน่งหลุดทีเดียวละ"

ได้ยินประกาศิตเช่นนั้น อัครมหาเสนาบดีก็หึงเสียวหึงเป็นทุกข์เผื่อแต่คิด คิด คิด "ใครจะไปรู้ว่าที่ท่านพูดคำซ้ำ ๆ ๒-๓ คำ กับที่ตาแก่ชาวนาหูลดอบซึ่งหึงไม่เห็นจะไปร้างไหนมาร้างไหน มันจะหมายว่าอย่างไร" อัครมหาเสนาบดีรำพึง "แต่ว่าจะมาคิดวนไปวนมาอยู่อย่างทำไมให้บ่วยการไปตามตาแก่ชาวนานั่นเองไม่ดีกว่าหรือ"

เมื่อตกลงใจเช่นนั้นแล้ว อัครมหาเสนาบดีก็จัดแจงไปหาชาวนาผู้เผ่านั้น กว่าจะมีมาเดินทางไปถึงทุ่งนาแห่งนั้นได้ ก็พอดีเย็นค่ำ พอเห็นหน้าชาวนา อัครมหาเสนาบดีก็พูดว่า

"นี่นะ พ่อเฒ่า ช่วยบอกข้าพเจ้าน้อยเถิดว่าที่พ่อเฒ่าพูดกับ (อ่านต่อหน้า 147)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจข้อชื่อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๒๓ บรรจบ พันธเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึงสำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๒๐ ต.ค. - ๓๐ ต.ค. ๑๕) ส่วนคำตอบเกี่ยวกับข้อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

"วิภา" อักษรไม่จำกัด ความหมายให้เหมาะกับเด็ก และเป็นสิริมงคล (บิดาชื่อวิศิษฐ์)

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

วิภาพ - ชื่อพระศิวะ

ไวภพ - อำนาจ ความยิ่งใหญ่

วิภูษณะ - การประดับประดา ความงาม

"ละอองทิพย์" อยากให้มีอักษรชื่อบิดา (ธีระยุทธ) อยู่ด้วย

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

ธิมนต์ - ที่มีปัญญา ความฉลาด

ธินิน - ที่มีความฉลาด รอบรู้

ธนุขมน - ความอบอุ่นแห่งทรัพย์

"ลาวัญย์" ต้องการ ว. ขึ้นต้น มีความหมายว่ามีอำนาจ เข้มแข็ง มีชื่อเสียง (บิดาชื่อวัลลภ)

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

วงส์วัฒน์ - ความเจริญรุ่งเรืองแก่งศ์สกุล

วัชรวัรี - (ออกเสียงวัชระวี) กล้าแข็งเหมือนเพชร

วรัณ - พระอินทร์ (อ่านต่อหน้า 146)

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

อจีลา - มั่นคง ไม่หวั่นไหว
 อภิชาติ - กำเนิดดี ฉลาด สวยงาม
 อภิวรรต - ที่ทำให้มีชัยชนะ

“สุนัน” ต้องการอักษรชื่อบิตามารดา คือ ว.ช.ส.ม.
 น. มีความหมายเป็นที่รัก สวย ชื่อปริยวาส แปลว่า
 อะไร ใช้ได้หรือไม่สำหรับคนเกิดวันพฤหัสบดี

ใช้ได้ ที่จริงถ้าเป็น ปริยวาจ จะแปลว่าด้วยคำ
 อันไพเราะ

“บุญศรี” ต้องการอักษร ส. และ บ. มีความหมาย

ว่า เฉลียวฉลาด และสุภาพอ่อนโยน

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

สุประวีณ - ฉลาดยิ่ง
 สุกุลยา - หญิงที่มีคุณธรรมสูง
 สุกุมารี - หญิงสาวผู้อ่อนโยน

“โจโจ้” ต้องการอักษร ก. ถึง ฮ. ไม่จำกัดความ
 หมายให้เป็นชื่อไม่เกิน ๒ พยางค์ และไม่ค่อยพบทั่วไป

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

อภิณนาตม์ - มีใจกล้าหาญ มั่นคง
 ชพิศา - รวดเร็ว
 มนัน - ความเข้าใจ สติปัญญา ความฉลาด

โครงเรื่อง - คัดจากหน้า ๓๔

พระราชทานเมื่อวานนั้น มีความหมายว่าอย่างไร”

“ไม่ได้หรอกท่าน” ขาวนารีตอบ “พระราช
 ทานสั่งไว้ว่าไม่ให้บอกใคร ถ้าท่านอยากรู้ก็ต้องเอา
 เงินมาให้ข้า ๔ พันรูป”

แม้คำของความหมายนั้นจะสูงถึง ๔ พันรูป อัคร
 มหาเสนาบดี ก็มีได้เกยงอนสักคำ รีบหยิบยื่นเงินให้
 หลงพูดว่า

“เอ้า นี่แน่ะเงิน รับเอาไปซิ แล้วบอกข้าว่า
 ที่พูดกับพระราชนั้นหมายความว่าอย่างไร เริ่มตั้งแต่ที่
 พระราชทานคำแรกเลยทีเดียว”

“ที่พระราชาถามข้าว่า ทำไมไม่ทำอย่างนั้นนะ
 นั้นหมายความว่า ทำไมไม่แต่งงานเสียตั้งแต่ตอนหนุ่มๆจะ
 ได้มีลูกชายไว้ช่วยไถนาตอนแก่ๆ ข้าก็ตอบว่า ทำแล้ว
 แต่พระผู้เป็นเจ้าไม่โปรด” นั้นหมายความว่า ข้าก็แต่งงาน

แต่พระผู้เป็นเจ้าไม่โปรดประทานลูกชายให้เลยสักคน”

“แล้วที่พระราชาตรัสถามข้าอีกล่ะ”

“นั่นหมายความว่า” ทำไมข้าถึงไม่แต่งงานใหม่
 ล่ะ” ข้าก็ตอบว่า แต่งแล้ว แต่ก็ไม่ใช่พระประสงค์ของ
 พระผู้เป็นเจ้าจะให้ลูกชายเกิดแก่ข้าอีก”

“ถ้าอย่างนั้น ที่พระราชาตรัสถามข้าขึ้นเป็นครั้งที่
 สาม และที่พ่อเฒ่าตอบเช่นเดียวกับครั้งแรก ก็เป็น
 เรื่องแต่งงานหนที่สามใช่ไหม”

“ใช่แล้วท่าน ข้าตอบพระราชว่า ข้าแต่งงาน
 เป็นครั้งที่ ๓ แต่ก็ไม่มีลูกชายอีกนะแหละ”

“เป็นอันเข้าใจละเรื่องนั้น” อัครมหาเสนาบดี
 ค่อยสว่างขึ้นบ้าง จึงถามต่อไปว่า “ส่วนคำถามต่อไป
 ล่ะ พระราชทานหมายความว่าอย่างไร”

“ท่านถามว่า พ่อเฒ่าทำธุระการงานกับใคร”

“ข้าตอบว่า กับพระราชาเองทีเดียว” นั้น ข้าหมายว่า ‘เราชาวนาเราต้องทำนาในเดือนกรกฎาคมอันเป็นเดือนที่ดีว่าเป็นราชาแห่งเดือน เพราะมีฝนตกหนักทำนาได้ดีกว่าเดือนอื่นๆ นั้นเท่ากับเราทำธุระการงานกับพระราชา”

“แล้วที่ท่านพูดถึงอัครมหาเสนาบดีล่ะ”

“อ้อ เมื่อพระราชาตรัสถามว่า ‘ถ้าไม่มีพระราชา จะทำงานกับใคร’ ข้าตอบว่า ‘ทำกับอัครมหาเสนาบดี’ หมายถึง ‘ถ้าทำในเดือนกรกฎาคมไม่ได้เพราะเกิดแห้งแล้งไปกว่าปกติ เราก็ก่อนมาทำในเดือนสิงหา อันเป็นเดือนที่รองลงมาจากเดือนกรกฎาคม เทียบเท่ากับอัครมหาเสนาบดี ที่ความยิ่งใหญ่เป็นรองพระราชา”

“อ้าว แล้วที่พ่อเล่าพูดถึงเจ้านายล่ะ”

“เมื่อพระราชาตรัสต่อไปว่า ‘ถ้าไม่มีอัครมหาเสนาบดีอีกล่ะ จะทำงานกับใคร’ ข้าก็ตอบว่า ‘ทำกับเจ้านาย’ นั้นหมายความว่า ‘ถ้าทำในเดือนสิงหาไม่ได้ เพราะไม่มีฝน หรือฝนตกไม่พอ เราก็ก่อนมาทำในเดือนกันยายน อันเปรียบเสมือนเจ้านาย ที่อาจจะดีช่วยเราได้ หรือไม่ดีไม่ช่วยเราเลยก็ได้ เช่นเดียวกับที่ท่านทำในเดือนกันยา อาจจะได้ผลก็ได้หรือไม่ได้ผลก็ได้”

“อ้อ เข้าใจแล้ว” อัครมหาเสนาบดีคือท่าน “พ่อเล่าเก่งจริงๆ แต่ใครจะเก่งกว่ากันนะ พระราชาท่านก็ทรงถามเก่ง ผูกเป็นปริศนา ลึกซึ้ง พ่อเล่าก็ตอบเก่ง แก้ปริศนาได้ตลอดหมด” □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

	มารับที่สำนักงาน	ส่งทางไปรษณีย์
๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๔๕.๐๐ บาท	๕๕.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๘๕.๐๐ บาท	๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๕๕.๐๐ บาท	๑๘๐.๐๐ บาท

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกโปรดมอบรับมายังสำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๔ อาคารกรรทศเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๔๐๕๐๓๖

สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๓.๕๐ บาท รัชกาลที่สิบหรือเรียกไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชการในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

วิศิรา วิศิราชัย

อนันต์ โสธาประเสริฐ ดำรงภาพ

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สัท เศรษฐศิริ เชื้อชื่น ศรีวาทย์
นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกศล กระจำรังสรรค์

บรรณาธิการภาคพิเศษ

สุภา ลือศิริ

กองธุรการ

นาวดรี ประภาศิริ

ปริกา หนูหนักดี สมบูรณ์ สิริพุดกม
ประทุม พัวกะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph.D.

น.ร.ว. สว่างไสว ไรชนะบรรณรักษ์

กนก สามเสน วิด

แพทย์หญิงอรรพณ กุณวิศาล

อุบล ธรรมมงคล อ.บ.

สมศรี สุขุมลนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสวียม เผ่าทองสุข

จำนง วัณณกุล ร.บ.

โน้ต อินเดีย

บรรณ หันดูเมธ

รักเหมือนเกลือก

เกลือกที่โน้ตจะเค็มเท่าเกลือกอินเดียเห็นจะไม่มี ความสำคัญของเกลือกมีเช่นนี้ รักอะไรจะมารักยิ่งกว่าเกลือกจึงเห็นจะไม่มีเช่นเดียวกัน นิทานของสังกรเรื่องนี้นั้นยันยันได้ก็ คงแล้วว่า

ครั้งหนึ่งยังมีมหाराชาองค์หนึ่ง ซึ่งโปรดตัวเอง ยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด โปรดตรัสถึงเสน่ห์ของพระองค์ ความสามารถ ความสำเร็จตลอดจนความยิ่งใหญ่ในการเป็น มหาราชาของพระองค์ ทั้งยังโปรดให้บุคคลแวดล้อม กล่าวถึงพระองค์เช่นนั้นอีกด้วย ผู้ใดที่สรรเสริญ เกียรติคุณและประจบประแจงยกย่องจะได้เป็นที่โปรด ปราน ฉะนั้นเห็นพระองค์ที่ใดจึงจะเห็นพระองค์ แวดล้อมด้วยคนโปรดของพระองค์ที่นั่น

มหाराชาองค์นี้มีราชธิดา๓องค์ วันหนึ่งพระองค์ ใคร่จะทรงทดสอบความรักและความจงรักภักดีที่ราช ธิดาทั้ง ๓ มีต่อพระองค์ จึงโปรดให้ราชธิดาเข้ามาเฝ้า พร้อมกัน และตรัสว่า

“ลูกรัก ใครๆพากันสรรเสริญพ่อว่าเป็นมหाराชา ใหญ่ยิ่งที่สุดเท่าที่เขาศึกพบ เขาก็รักพ่อนับถือพ่อ มากจนกระทั่งพร้อมที่จะยอมตายเพื่อพ่อได้ เวลาเจอ พ่อเขาก็ไม่ทำอะไรกัน นอกจากร้องเพลงสรรเสริญ คุณของพ่อ ส่วนลูกๆละคิดอย่างไร โน้ตลองบอกพ่อ หน่อยว่า ลูกแต่ละคนรักพ่อกันมากแค่ไหน” แล้วก็น

พระพักตร์ไปยังราชธิดาองค์ใหญ่ เจ้าหญิงตรัสว่า “รักเท่าฟ้าเพคะ แล้วความรักของลูกก็บริสุทธิ์ เหมือนทอง”

เพียงเท่านั้นมหाराชาก็ทรงปลาบปลื้ม จึงตรัสถาม ราชธิดาองค์รองบ้าง และเจ้าหญิงองค์รองก็ทูลว่า

“ส่วนลูกนั้นรักพระบิดายิ่งกว่าอะไร ความรัก ของลูกนั้นลึกซึ้งคงความลึกซึ้งของมหาสมุทรที่ลึกไม่มีที่ จะหยั่งได้ แล้วก็มีค่าเหมือนรัตนอันล้ำค่า”

มหाराชาทรงพระสรวลคลั่งไปด้วยความพอพระทัย แล้วก็นพระพักตร์มาตรัสถามราชธิดาองค์สุดท้ายว่า

“ลูกละ ว่าอย่างไร ลูกรักพ่อเท่าไหน” ราชธิดาองค์นี้ทรงเป็นเด็กขี้อาย ไม่อาจจะทูล ตอบคำถามได้ทันห้วงที่ มหाराชาทรงเข้าให้ธิดาตอบ ให้ตอบใดๆ เปรียบเหมาะยิ่งกว่าเจ้าหญิงพี่น้องทั้งสอง องค์ เจ้าหญิงองค์สุดท้ายทรงอึ้งอยู่ช้านาน ในที่สุดก็ ทูลออกมาว่า

“ลูกก็รักพระบิดาเหมือนอย่างที่คุณสาวควรจะรัก พ่อและแม่เพคะ”

“ก็รักเท่าไหนเล่า แล้วรักเหมือนอะไร” มหา ราชาทรงเข้าถามอีก เจ้าหญิงทรงคิดอยู่นาน แล้วจึง โผล่ทูลออกมาว่า

“รักเหมือนเกลือกเพคะ”

“อะไรนะ” มหาราชาวรัส
ตะคอกถาม สรเสียงดังสนั่นไม่ผิด
เสียงฟ้าผ่า “ลูกน่ะรักพ่อแค่เกลียด
เท่านั้นหรือ”

“เพคะ” เจ้าหญิงทูลยืนยัน
“นี่เจ้าบ้จอาจอย่างไรถึงได้
พูดว่าเจ้ารักพ่อเหมือนรักเกลียด
ธรรมดาๆ พ่อของเจ้าราคาถูกลงอย่าง
เกลียดกระนั้นหรือ เจ้าถอนคำพูด
ของเจ้าเตี้ยวันนั้นะ ไม่อย่างนั้นพ่อ
จะต้องจัดการกับเจ้าที่เตี้ยแหละ”

“แต่พระบิดาเพคะ” เจ้าหญิง
ทูล “ลูกไม่ทราบจะทูลได้อย่างไร
ให้ดีไปกว่านี้อีกแล้วเพคะ”

มหาราชาพิโรธโกรธกริ้วหนัก
ขึ้น ครัสว่า “ทีละ เจ้าจะต้องได้
รับโทษจากการที่บังอาจประมาท
หมิ่นพ่อเช่นนั้น”

นับแต่วันนั้นมา มหาราชาก็
ไม่ทรงเอาธุระเจ้าหญิงองค์สุดท้าย
นี้เลย ไม่ยอมมองดูเสียด้วยซ้ำ
เวลาล่วงไป เมื่อเจ้าหญิงองค์ใหญ่
กับองค์รองทรงเจริญวัยถึงเวลาควร
จะเสกสมรส มหาราชาก็ทรงจัดแจง
ให้ได้อภิเษกกับมหาราชาทองสอง
องค์ ทั้งยังประทานเงินสินสอดให้
แต่ละองค์เป็นจำนวนมากอีกด้วย
(อ่านต่อหน้า 146)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจข้อดี โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๔๗
บรรจุบ พันธุมเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึง
สำนักงานสตรีสาร (วันที่ ๕ พ.ย. - ๑๔ พ.ย. ๑๕) ส่วน
คำตอบเกี่ยวกับข้อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“สุรตนา” ต้องการอักษร ช.ส.ร. หรือ ช.ร. หรือ ช.ส. มีความ
หมายเป็นเด่นในคุณงามความดี มีทรัพย์ มีความรู้

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (หญิง)

ชนาศรี - เป็นสิริมั่งขวัญแก่ชนทั้งปวง

ชลาลัย - พระวิษณุ

เชนยวสุ - ทรัพย์แท้ที่ได้มา

“อ่อน” อักษรไม่จำกัด ขอให้คล้องกับชื่อพี่เขว่วลักซ์ ทองรักษ์
อนุรัตน์แปลว่าอะไร

อนุรัตน์ แปลได้ว่า รัตน์ที่เป็นน้องที่ตามมา

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (ชาย)

อนุตตรา - ที่เป็นหัวหน้า ดีที่สุด ยอดเยี่ยม

อนุชญา - อนุญาต

อนุเชษฐ - รองจากพี่

“สมพิศ” ต้องการอักษร ร.ร.ว.ย. มีความหมายว่า มีเสน่ห์
น่ารัก และมั่นใจในตัวเอง ฉลาด

ถ้าเกิดกลางคืนวันพุธ ก็ควรจะถือเป็นคนวันพุธ (ต่อหน้า 146)

ข้อสี่ - ค่อจากหน้า ๓๔

ชื่อคนเกิดวันพุธกลางคืน (หญิง)	ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)
รวินท์ - ดอกบัว	ภคินท์ - เจ้าแห่งโชคลาภ และความเจริญรุ่งเรือง
รวีษุ - กามเทพ	มธุริภา - เหมือนน้ำผึ้ง
รณิษา - หน้าเพรียวเพรียวยินดี	มนัสจิต - คิดใคร่ครวญในใจ
“โนมสุตา” รัชสุตาใช้ได้หรือไม่สำหรับคนเกิดวัน พฤหัสบดี ถ้าไม่ได้ช่วยหาให้ใหม่ด้วย (บิดาชื่อโพธิ์)	“อรุณี” ต้องการอักษรชื่อพ่อแม่ มีความหมายว่า สุภาพดี เป็นที่รักของทุกคน และเรียนเก่ง
ค. ใช้ไม่ได้ อาจจะเปลี่ยนเป็น สุรัชฎา ได้	ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง)
ถ้าชอบ แปลว่า เงินที่ดี	อรรचना - (ออกเสียงอันชะนา หรืออัดชะนา) การมีสุภาพดี
“มานิกา” อักษรไม่จำกัดขอให้มีศรี เดช บรवार	อภิสถา - ตั้งอยู่อย่างดียิ่ง
ความหมายดี เก่ แปลก นำสมัย ไม่ซ้ำใคร	อภิชนา - กำเนิดสูงส่ง
ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)	
ภัทธวั - ความมีสิริมงคล	“ปรียา” ต้องการอักษร ป.ค.ร.ย.ช.ญ. มีความหมาย ดี ไพเราะ เก่ (บิดาชื่อคชภู)
มัทววรรณศ์ - ชารนำหวาน	ชื่อคนเกิดวันอังคาร (หญิง)
มนกันต์ - (ออกเสียงมนนะกัน) มีใจรัก	ประติชญา - ปฏิญญา สัญญา
“มานิกา” อักษรไม่จำกัด ต้องการให้มีความหมาย	ปรีติมนต์ - ที่มีความรัก เมตตา
ดี มีศรี บรवार	ปรีณิดา - เป็นที่ยินดี ฟังพอใจ □

รักเหมือนเกลือก - ค่อจากหน้า ๓๔

(ตามธรรมเนียมฮินดู ผู้หญิงต้องให้เงินสินสอดที่เรียกว่าคารวรีแก่ผู้ชาย) คงเหลืออีกแต่เจ้าหญิงองค์สุดท้าย	ทันใดนั้นมหาราชาก็ทอดพระเนตรไปยังห้องนอน
เท่านั้นที่ยังไม่ได้เสกสมรส วันหนึ่งมหาราชาจึงทูลถาม	และบุคคลแรกที่ทอดพระเนตรเห็น ก็คือชอทานคน
มหาราชาเรื่องนี้ และทูลขอให้มหาราชาทรงจัดแจง	หนึ่ง มหาราชาจึงโปรดให้มหาดเล็กไปเรียกตัวมา
คบบ้างให้ มหาราชาตรัสว่า	ตรัสถามว่า -
“จะให้จัดการให้เด็กบัคชบนันต์แต่งงานนะหรือ	“เจ้าเป็นใคร เจ้ามาทำอะไรอยู่ที่ถนนนี้”
ได้สิ คอยดูสิแล้วกันว่าเราจะจัดการอย่างไร”	“ข้าพระองค์มาชอทานอาหารเขา” ชายนั้นตอบ
	“เพราะไม่มีงานทำมาหลายวันแล้ว”

“ถ้าอย่างนั้นเจ้าก็เป็นขอทานนะซี ดีแล้ว ดีมาก ข้าจะยกเจ้าหญิงลูกสาวข้าให้ แล้วเจ้าทั้งสองจะได้ไปขอทานด้วยกัน”

แล้วมหาราชาก็ทรงจัดการไปตามนั้น เจ้าหญิงราชธิดาก็ทรงยอมรับการลงโทษนี้โดยุษย์ มิได้ตรัสขัดแย้งหรือขอร้องอะไรสักคำ ทั้งมิได้ทรงเสียพระทัยด้วย ตั้งหน้าที่จะไปเผชิญกรรมร่วมกับสามี แต่ก่อนอื่นเจ้าหญิงก็ทรงทราบว่าชายผู้เป็นสามีนี้แท้จริงเป็นใคร จึงได้ทรงได้ถามดู

เมื่อทรงซักไซ้ไปมา ชายนั้นก็ตอบว่า ที่จริงคนหาใช้ขอทานโดยอาชีพไม่ หากแต่เดินทางมาถึงเมืองนี้ยังหางานทำไม่ได้ เพราะยังไม่ค้นสถานที่ เงินก็หมด จึงต้องไปเที่ยวขออาหารเขากิน แล้วจะมาโชคดียี่ มหาราชาประทานราชธิดาให้

ชายหนุ่มนี้เป็นคนมีมานะพยายาม เมื่อมีภรรยา เป็นเจ้าหญิงผู้ฉลาดและห้าวหาญพร้อมจะเผชิญอุปสรรค ก็ตั้งหน้าทำมาหากินเพื่อตั้งเนื้อตั้งตัว คนทั้งสองได้ไปปลุกกระท่อมเป็นที่พักอาศัย ณ ที่แห่งหนึ่งไกลเมืองออกไป ได้อาศัยเครื่องประดับของเจ้าหญิงเอามาซื้อขายได้เงินมาเช่าบ้านเล็กๆทำนา นานนั้นก็ให้พืชผลเป็นอย่างดี ไม่ช้าก็ขยายที่ออกไปและได้ผลงอกงามยิ่งขึ้น เพียงไม่กี่ปีคนทั้งสองก็ได้เป็นเจ้าของที่ดิน และค่อยๆเจริญรุ่งเรืองและมั่งคั่งขึ้นเป็นลำดับ อีกสองสามปีต่อมาทั้งสองจะปลูกบ้านสวยงามขึ้นมาแทนกระท่อมหลังเก่า เท่านั้นยังไม่พอใจ ยังมานะต่อไปอีก จนกระทั่งได้เป็นเจ้าของที่ดินมหาศาล และมีบ้านสวยงามไม่ผิดพระราชวัง

มาถึงตอนนี้ ไม่ว่าใครในหมู่คนชั้นสูงของเมืองนั้นต่างก็พากันกล่าวขานถึง และสองผู้เมียก็มักจะ

เชิญคนสำคัญเหล่านั้นมายังบ้านของตนอยู่เนืองๆ

วันหนึ่งคนทั้งสองได้ไปทูลเชิญมหาราชามาเสวยกระยาหารที่บ้านของตน มหาราชาทรงรับเชิญด้วยความยินดี ทาทรงทราบแต่แค่น้อยไม่ว่า เจ้าของบ้านนั้นคือเจ้าหญิงธิดาของพระองค์เอง

อาหารเลี้ยงวันนั้นหรูหรามาก มหาราชและแขกเหรื่ออื่นๆต่างพากันพึงพอใจในการต้อนรับนั้นอย่างยิ่ง ครั้นได้เวลาเสวย เจ้าของบ้านก็ทูลเชิญมหาราชาทรงประทับ ณ ที่ที่จัดไว้ มหาราชาทรงอยากจะลองรสอาหาร จึงเสวยอาหารทันที แต่พออาหารแต่ละชิ้น ก็อดแปลกพระทัยไม่ได้ที่อาหารนั้นจืดสนิท ไม่มีรสเค็มเลย มหาราชาทรงคิดว่าอาหารอย่างนั้นคนทำกับข้าวอาจจะลืมใส่เกลือ จึงทรงชิมอาหาร

บักขบ บื้อคี่ โป สครีสาร

วันเกิด ☐ จันทร ☐ ทฤห์ตบคี่ ☐
☐ อังการ ☐ ศุกร ☐
 (ไปรคก / ในช่อง) พุ ☐ เสาร์ ☐
 (เวลา.....น.) อาทศย์ ☐

เพศ หญิง ☐ ชาย ☐

อักษรที่ต้องการให้มีอยู่ในชื่อ คือ.....

ความหมายที่ต้องการ.....

.....

รายละเอียดอื่นๆ.....

ลงชื่อผู้ขอ.....

วันที่...../...../.....

(ไปรคกรอกับครน บวรของดังไปที่ "สครีสาร")

อย่างอื่นต่อไป และอาหารนั้นก็จัดสนิทอีก ชามที่สามที่สี่ก็เป็นเช่นเดียวกันอีก เป็นอันว่าอาหารที่มหาราชาเสวยนั้นไม่ได้ใส่เกลือเลย มหาราชาหัวมาก เจ้าของบ้านที่เป็นภรรยาก็ตรงเข้ามาถามว่า

“พระองค์ไม่โปรดอาหารของเราหรือเพคะ”

“โปรด” มหาราชาทรงเอ็ดตะโรขึ้น “นี่ดูกรจ้าว ถึงได้กล้าทำกับข้าอย่างนี้ กับข้าวอะไรไม่มีเกลือเลย จัดสนิทไม่มีรสชาติ”

เจ้าของบ้านสาวก็เลิกผ้าสำหรับที่คลุมหน้าออก ทูลว่า

“พระองค์โปรดเกลือหรือเพคะ ถ้าเช่นนั้นเกลือก็ย่อมมีค่าในชีวิตประจำวันยิ่งกว่าเพชรกว่าทอง จริงไหมเพคะ”

มหาราชาจึงเจยพระพักตร์มองดูหญิงสาว แต่แรกทรงจำไม่ได้ ต่อเมื่อพิจารณาพิจารณาอยู่ครู่หนึ่ง จึงนึกออกว่า คือราชธิดาองค์สุดท้ายนั่นเอง มหาราชาทรงอึ้งเป็นครู่ไม่ทราบจะตอบว่าอะไรในเมื่อเกลือที่แสนจะเป็นของธรรมดาสามัญนั้น เป็นประโยชน์ และมีความสำคัญแก่คนยิ่งกว่าเพชรกว่าทอง ในที่สุดจึงตรัสขึ้นว่า

“จริงแล้ว ลูกรัก พ่อเราไปदनัดใจ”

ตรัสแล้วก็ทอดสอใจไม่ได้ที่ไถลงโทษธิดาของพระองค์ไปเช่นนั้น ดังนั้นเพื่อไถโทษ พระองค์จึงโปรดให้เจ้าหญิงองค์สุดท้ายอยู่กับสามีได้ ครอบครองบ้านเมืองสืบต่อไป □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

	มารับที่สำนักงาน	ส่งทางไปรษณีย์
๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	๔๔.๐๐ บาท	๔๔.๐๐ บาท
๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	๘๔.๐๐ บาท	๑๐๐.๐๐ บาท
๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	๑๔๔.๐๐ บาท	๑๘๐.๐๐ บาท

ผู้ประสงค์เป็นสมาชิกโปรดมอบรับมาด้วยสำเนา ๘๓/๓๖-๓๘
อาคารกรรทศเทพ ๒ ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒ โทร. ๕๐๕๐๑๖
สมาชิกในต่างประเทศ เพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๓.๕๐ บาท
ขนาดพิมพ์หรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน
ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

ปริญาตา บุญศิลาเลิศ

พูน เกษจำรัส ดำเนินการ

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ผู้อำนวยการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง บรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

สีห์ เสือแดงศรี เชื้อจีน ศรีภักดิ์
นิทยา วงศ์เที่ยงธรรม โกสม กระจำรังคัน

บรรณาธิการภาคพิเศษ

สุภา ลือศิริ

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริดา พูนภักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม พัวตะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันทน์ ร.บ.ร.ม.

สุภกรร ดิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุการ ร.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา ร.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สอนงค์ โสม โรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรพรรณ กุณวิศาล

อบต. กรมมงคล ร.บ.

สมศรี สุขมณีนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เหมทองศรี

จันทน์ วัชรกุล ร.บ.